

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COZY COWBOY OMEGAVERSE

KNOT

YOUR

FIRST

Rodeo

WILD HEARTS RANCH

HARLEY
KNIGHT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

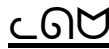
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

İLK RODEONUZ DEĞİL VAHŞİ KALPLER ÇİFTLİĞİ

RAHAT KOVBOY OMEGaverse

HARLEY ŞÖVALYE

Knot Your First Rodeo © Telif Hakkı 2025 Harley Knight

Kapak Tasarımcısı: Bookin It Designs
Düzenleme: Outthink Editing, LLC

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

İlk Rodeo Deneyiminizi Bilmeyin

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Epilog

Bonus Sahne

Sıradan Bir Özet Değil

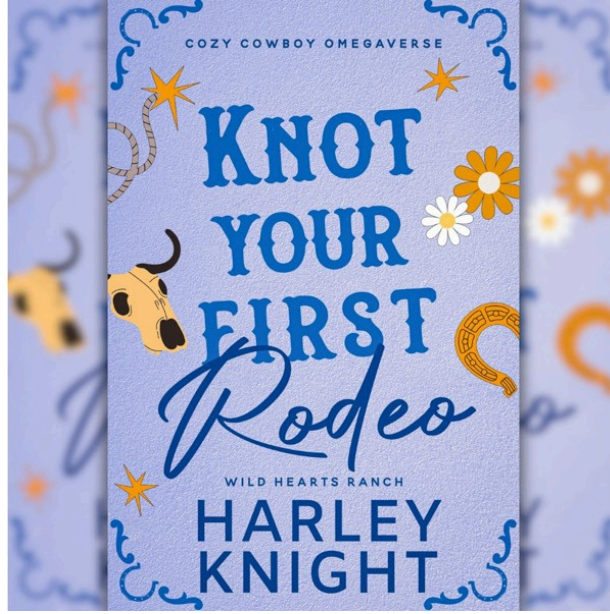
Alfa Erkekler Hakkındaki Karmaşık Gerçek

Whispering Grove'daki Knotty Connections

Haber bültenime abone olun

Harley Knight hakkında

İLK RODEONUZ DEĞİL VAHŞİ KALPLER ÇİFTLİĞİ

O kadar uzun zamandır rol yapıyorum ki, neyi sakladığımı neredeyse unutmuştum.

Yedi yıl önce, anne babam bana bir şişe baskılayıcı ilaç verdi ve rahatlatıcı bir yalan söyledi: "Tatlım, Beta olmak daha kolay. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Ben de hapları yuttum. Omega'yı gömdüm. Montana'daki küçük kasabamda, kimsenin sıradan, sıkıcı Beta June'a dönüp bakmadığı bir hayat kurdum.

Sonra rodeo yarışları şehre geliyor ve gece saat 2'de gelen bir telefon beni yerel hapishaneye gönderiyor; orada rodeo yıldızlarından birini, zar zor konuşabilen ama nedense tam olarak ne olduğumu bilen mavi gözlü bir kovboyu kefaletle serbest bırakmam gerekiyor.

Bana koku uyumu diyor. Sokakta psikopat eski sevgilimle kavga ediyor. Beni kıymetliymişim gibi kucaklıyor.

Ve sabah olduğunda, adımları hatırlamıyor.

Ama onun sürüsü bunu unutmaz.

Kai yalanımı tek bakışta anlıyor. Carter'ın kolayca elde ettiği çekiciliği, baskılayıcı ilaçlarının etkisini bozuyor. Ve Seth, sanki önemli bir şeyi, tam da ulaşamayacağı bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi beni izliyor.

Üç rodeo yıldızı. Omega'larını arayan bir ekip.

Tam önlerinde duruyorum, dışarı çıkmaya çalışan bir sırrın boğazıma düğümleniyor.

Devre birkaç hafta içinde sona eriyor. Eski sevgilim bana dokunan herkesi yok etmeye kararlı. Ve bu baskın erkekler her yaklaştığında, özenle kurduğum hayatım biraz daha çatlıyor.

Yedi yıl boyunca hiç kimse olmadım.

Şimdi üç kovboy beni kendilerine ait olmak istemeye itiyor ve bu, şimdiye kadar arzuladığım en tehlikeli şey.

1

HAZİRAN

Gece 2'de telefon görüşmesi yapmayı icat eden kimse cehennemde özel bir yere sahip ve umarım kafeinsiz kahvenin iyi bir fikir olduğunu düşünen adamın hemen yanında oturuyordur.

Sedan arabam More Caddesi'ndeki tek çukura çarpıyor, aynı çukur on altı yaşındayken annemin Buick'iyle çarptığım zamandan beri burada duruyor ve lastiklerim içinden geçerken çıkardığı sese rağmen gülümsemeden edemiyorum. Honeyspur Meadow'da bazı şeyler asla değişmiyor ve dürüst olmak gerekirse, buranın bu özelliğini bir şekilde seviyorum.

Esnemeyi bastırıp ana yola dönerken direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. Kasaba komitesine katılmanın bedeli bu işte.

Aslında hayır. Kasaba komitesindeki en genç kişi olmanın, üstelik eşi, çocukları veya uygun bir bahanesi olmayan tek kişi olmanın bedeli bu. Pete yirmi dakika önce uykudan sesi boğuk bir şekilde arayıp istasyondaki küçük bir durumu halledip halledemeyeceğimi sorduğunda, bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum.

"June, tatlım, bunu bütün ev halkını uyandırmadan yapabilecek tek kişi sensin."

Pete'in bana verdiği bilgiler yetersizdi: Kasabadaki rodeo camiasından biri The Rusty Spur'da başını belaya sokmuş, gözaltı hücrelerine alınmış ve haber yayılmadan önce sessizce alınması gerekiyor. Rodeo camiası her yıl Honeyspur Meadow'a ciddi miktarda para getiriyor, motellerimizi dolduruyor, restoranlarımızı tıklım tıklım dolduruyor, yerel ekonomiyi canlı tutuyor ve komitenin görevi bu ilişkiyi sağlam ve sorunsuz bir şekilde sürdürmek.

İşte buradayım. Üzerimde zar zor giyinmiş, zar zor uykuda, uyuyan şehrimden geçerek bir yabancıyı kurtarmaya gidiyorum.

Ailemin Sweetwater Creek Realty emlak şirketini yöneterek ev satıyorum. Boş zamanlarımda Honeyspur Meadow'un fotoğraflarını çekiyorum ve kırsal bölgemizle ilgili bir kitap hazırlamayı umuyorum. Dolayısıyla elbette kasabamız için en iyisini istiyorum.

Yol kenarındaki bir yere, tam da hırdavatçının önüne park ettim ve motoru durdurdum. İleride, ışıkları hala açık, içeriden yüksek sesle müzik yükselen The Rusty Spur duruyordu.

Tamam, June. Hadi başlayalım.

Kapıyı iterek açıyorum ve serin hava yüzüme çarpıyor. Montumun yakasından süzülüp sırtımdan aşağı iniyor, kıyafetlerimin arasındaki her boşluğu buluyor. Güzel konyak rengi botlarımın içine sokulmuş yoga pantolonu, artık ısıtmaktan çok delik deşik olmuş kalın bir hırka ve neredeyse hiçbir işe yaramayan montum var üzerimde.

Arabamı kilitliyorum ve hızla boş yolu geçiyorum, ana yoldan ayrılan ve polis karakoluna doğru giden çakıllı yola doğru ilerliyorum. Bina, pencerelerinden çok parlak floresan lambaların görüldüğü, bodur, tuğla bir yapı.

Cam kapıyı çekmeye çalıştığımda sıkışıyor. Kapı çerçevesine tutunarak sendeledim ve lobiye girdim.

Çok sorunsuz geçti, June. On üzerinden on.

İçerideki sıcaklık anında hissediliyor ve çok hoş. Yüzüme bu hissin geri gelmesi için bir an bekliyorum, sonra resepsiyona yaklaşıyorum; orada bir kadın bilgisayar ekranına bakarak oturuyor.

Bu Barb. Yaklaşık yedi yüz kasaba etkinliğinde karşılaştık—son kasaba pikniğine o kuru limonlu kekleri getirmişti—ama şimdi bana hayatında hiç görmemiş gibi bakıyor.

Haklısın. Muhtemelen berbat görünüyorum. Evden çıkmadan önce aynaya bile bakmadım.

“Merhaba, Barb.” Toplumun yetkin bir üyesi olduğumu gösteren en iyi gülümsememi takınıyorum. “Birini almaya geldim. Pete önceden arasa iyi olurdu, değil mi?”

Yavaşça göz kırpıyor, sonra kahvesinden uzun ve bilinçli bir yudum alıyor. Göz teması kuruyor. Baskınlığını gösteriyor.

Bekliyorum.

Bir yudum alıyor.

Sanırım bunu gerçekten yapıyoruz.

Sonunda bardağı sivri bir sesle yere bıraktı ve bir kaşını kaldırdı. "Alacağınız kişinin adı ne?"

Tamam. Telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp Pete'in daha önce gönderdiği mesajı okuyorum. "Seth Benton," diyorum.

Yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor, ardından ifadesi tekrar profesyonel bir sıkıntıya dönüşüyor. "Burada bekleyin."

Kadın masanın arkasındaki bir kapıdan içeri giriyor ve ben de bekleme alanını incelemek için dönüyorum. Burada benden başka bir kişi daha var, köşede saman balyalama makinesiyle kavga etmiş gibi görünen bir adam, bana yoğun bir şekilde bakıyor.

Ona en tatlı gülümsememi, "Bir şey denersen seni mahvederim" diyen gülümsememi atıyorum ve bilerek arkamı dönüp duvardaki plastik sandalyelerden birine oturuyorum. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Yeni mesaj yok. Rodeo dört gündür şehirde ve her motel dolu, her restoran tıklım tıklım dolu ve turistler yepyeni kovboy şapkalarıyla sokaklarda dolaşıp Uber'imiz olup olmadığını soruyorlar.

Bizde yok. İyi bir günde bile zar zor güvenilir cep telefonu sinyali alabiliyoruz.

Sonunda, karakolun arka tarafındaki bir kapı açılıyor ve kadın bir polis memuru dışarı çıkıyor.

Kadın, taşımak kelimesinin iyimser bir tanımlama olacağı kadar iri bir adamı taşıyor. Adam, onun yönlendirmesi altında daha çok... sendeleyerek ilerliyor. Yavaş hareket eden bir dağ gibi adam, başı öne eğik, koyu saçları alnına dökülmüş, muhtemelen şarkı sözleri olan bir şeyler mırıldanıyor.

Aslında hayır. Kesinlikle şarkı sözleri.

"Sweet Home Alabama" şarkısının sözlerini yarı şarkı söyler gibi, yarı da geveleyerek söylüyor; sesi lobide yankılanan alçak bir uğultu gibi.

Yardımcı polis memuru bana "Bununla iyi şanslar" dercesine bir bakış attı ve yaklaşırken kolundaki tutuşunu gevşetti.

"Bu koca adamı gerçekten istiyor musun?" diye soruyor, sanki bana bir insan değil de bir yük sunuyormuş gibi.

"Başka seçeneği var mı?" Ayağa kalktım, onu daha iyi görebilmek için. Hala başını kaldırmıyor, özel konserine çok odaklanmış durumda.

Şu an kendi küçük dünyasına dalmış gibi görünse de şarkı söylemeye devam ediyor.

"Sabah saat ikide hayır, yapmaz, çünkü yarattığı kaostan sonra bara geri dönmeyecek," diye doğruluyor polis memuru. "Eğer onunla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, tamamen senin."

"Ne şanslıyım. Evet, daha önce de boğaları ehlileştirmiştım." Onlara yaklaşıyorum ve işte o zaman nihayet neyle karşı karşıya olduğumu doğru dürüst görebiliyorum.

Uzun boylu. En az 1.88, belki daha fazla, kapı aralıklarını doldurmak için tasarlanmış gibi duran geniş omuzlara sahip. Kambur ve sallanarak bile, genişliğini gizlemek mümkün değil. Göğsü kalın, gövdesi güçlü, bacakları da güçlü. Ben 1.68 boyundayım, yani ona kıyasla minicik sayılırım, ama geri adım atmayacağım.

Kot pantolon ve bot giymiş. Gömleği koyu gri veya lacivert, bu ışıktta tam olarak belli olmuyor, saatler önce muhtemelen ütülü duran ama onu buraya getiren her neyse ona yenik düşmüş düğmeli bir gömlek. Bir tarafı dışarıda, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ağzımı kurutan ön kolları ortaya çıkarıyor.

Kutsal anne —

Onlar gülünç. Kas yığını, koyu renk kıllarla kaplı. Elleri iri, parmakları uzun ve becerikli, eklemlerinin üzerinde hafif bir yara izi var ki bu da bu geceki dövüşün onun dövüşü olmadığını gösteriyor.

Hafifçe sallanıyor, hâlâ kendi kendine mırıldanıyor, başı hâlâ eğik olduğu için sadece koyu renk saçlarını görebiliyorum; yanlarda daha kısa, üstte daha uzun ve çenesinin kenarında hafif bir sakal izi var.

Polis memuru onu serbest bırakır ve adam hafifçe sendeler, ancak sanki tesadüf eseriymiş gibi bir zarafetle kendini toparlar. Sonra başını kaldırır.

Ah.

Gözleri mavi. Yaz gökyüzünün, dağ göllerinin ve hayatınız boyunca hatırlayacağınız o mükemmel bulutsuz günlerin rengi. Donuk ve odaklanmamış olsa bile, yorgunluk ve vücudunda dolaşan her neyse onunla çevrili olsa bile, sizi olduğunuz yerde durduran ve söylemek üzere olduğunuz şeyi unutturan türden gözler.

Onlar benimkini buluyorlar ve göğsümde bir şeyler hafifçe çarpıyor. Çarpıcı bir adam, yüzü tam bir bela arayanlardan. Yüksek elmacık kemikleri, hafif kavisli güçlü bir burun, varlığını fark ettiğinde yavaşça kıvrılan dolgun dudaklar. Erkeksi yapısına rağmen ifadesinde neredeyse çocuksu bir şey var.

Hapishane hücrelerinden alınan biri için fazlasıyla kendinden emin bir şekilde bana sırtıyor ve o sırtışı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

“Merhaba.” Sesi alçak ve boğuktu, tüylerim diken diken oldu. “Meleklerin bu gibi yerlere girebildiğini bilmiyordum.”

Yardımcı polis memuru kıkırdarken ben kaşımı kaldırdım. “Bırak şu işi, kovboy. Ben kimsenin meleği değilim, sen de şu an kimsenin değerli avı değilsin.”

“Öyle mi?” Başını yana eğerek beni süzdü ve gülümsemesi genişledi. “Çünkü bulunduğum yerden bakınca, bana cennetten gelmiş gibi görünüyorsun.”

“Bulduğunuz yerden ayakta durmakta bile zorlanıyorsunuz.”

O buna gülüyor ve bu nedense flört etmekten daha kötü. Gece saat ikide böyle bir kahkahaya izin verilmemeli. Çok samimi, çok davetkar, bir kızın amacını unutmamasına neden olma olasılığı çok yüksek.

“Haklısın,” diye kabul etti, tekrar sendeleyerek. Sonra doğruldu—ya da doğrulmaya çalıştı—ve neredeyse onu devirecek bir reverans yaptı. “Seth Benton, hizmetinizdeyim. Siz kimsiniz?”

“June. Seni ben götüreceğim.”

“Haziran.” Adımı sanki tadını çıkararak, dilinde yuvarlıyormuş gibi söylüyor. “Güzel isim. Güzel kız.”

“İltifatlar seni eve daha hızlı götürmez. Hadi gidelim.” Uzandım ve dirseğini kavradım, parmaklarım oradaki sert kasta zar zor bir iz bıraktı. Gömleğinin üzerinden bile, onun sıcaklığını, kasılmış gücünü hissettim. “Beni bekleyen bir yatak var ve sonsuza kadar beklemeyecek.”

“Yatak mı?” Kaşları yukarı kalktı ve o sırtışı iyice şeytani bir hal aldı. “Sevgilim, bu gidişat hoşuma gitti.”

“Benim yatağım. Yalnız. Sen motelde ayılırken. Çekil oradan.”

Onu çıkış kapısına doğru yönlendirmeye başladım, geçerken görevliye teşekkür ederek başımı salladım. O da isteyerek benimle geldi.

“Çok otoritersin,” diye neşeyle belirtiyor. “Otoriterliği severim.”

“Seni ıssız bir yerde, yol kenarında bıraktığımda hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Bunu yapmazdın.” Hâlâ sırtıyor.

“Beni dene.”

O sıcak, gürleyen kahkahasıyla yanıma doğru sendeledi. Kendimi hazırladım ama tıpkı bir sekoya ağacını dengelemeye çalışmak gibiydi; sağlam, ağır ve fazlasıyla yakındı.

İşte o zaman kokusunu alıyorum. Alkol var elbette—muhtemelen viski—keskin ve belirgin, ama çok hafif. Ana koku değil, sadece üst nota. Altında deri, kahve ve en tatlı çikolata var.

Aniden, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi oluştu ve nabzım fark edilecek kadar hızlandı. Aniden ve açıklanamaz bir şekilde ona daha da yaklaşma, burnumu boynuna dayayıp nefes alma isteği duydum.

Ne oluyor be?

On sekiz yaşına gelip Omega olarak teşhis edildiğimden beri, yani yedi yıldır baskılayıcı ilaçlar kullanıyorum. Ailem, iyi olduğumu doğrulamak için ellerinden gelen her türlü testi yaptırdı. Kokumun doğru olmadığını ısrarla söylüyorlardı. Sonuçlar klinik ve soğuktu: Uykuda Omega. Belirgin feromon yok. Döngüsel biyoloji yok. Vücudumun neden herkesin beklediği gibi davranmadığına dair düzgün bir açıklama yok. Bu kelimelerden o kadar nefret ettim ki bir hafta boyunca ağladım, sonra kederi yutmayı ve sanki önemli değilmiş gibi gülümsemeyi öğrendim.

"Beta olmak daha kolay," demişti babam eve dönüş yolunda, ellerini direksiyona sıkıca kavramış halde. "İnsanlar Betalara Omegalara baktıkları gibi bakmıyorlar. Hiçbir beklenti yok. Hiçbir varsayım yok. Sanki kazanılacak bir ödölmüşsün gibi etrafta dolaşan Alfalar yok."

Annem arka koltukta bana bakarak, "Seçme özgürlüğün var," diye ekledi. "İstedığın gibi yaşayabilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok."

O gün bana ilk baskılayıcı ilaçlarımı aldılar. Evrak işlerini halletmeme yardımcı oldular. Bir daha da hiç bahsetmediler.

Ve o zamandan beri bu yalanla yaşıyorum.

Seth'ten biraz uzaklaşıyorum ama yine de tökezleme ihtimaline karşı kolumu onun koluna geçiriyorum. Kalçası hala benimkine yapışık ve o koku her yerde.

"İyi misin?" Mavi gözleri merakla bana bakıyor ve bir an için neredeyse ayık gibi görünüyor. "Biraz solgunlaştın."

"İyiyim. Sadece yorgunum." Sesime alabildiğim kadar güven katıyorum. "Hadi gel. Kapı bu tarafta."

Yapışkan cam kapıdan geçip soğuk havaya çıkıyoruz, bu da iyi geliyor. Keskin hava kafamdaki buğuyu dağıtıyor, vücudumdaki o sıcaklığı biraz olsun temizliyor. Derin bir nefes alıyorum ve kalp atışlarım sakinleşmeye başlıyor.

"Tanrım, buz gibi," diye mırıldandı Seth, omuzlarını rüzgara karşı bükerek. Sonra, açıklanamaz bir şekilde, tekrar mırıldanmaya başladı. Bu

sefer farklı bir şarkı.

"Lütfen yapmayın."

Beni tamamen görmezden geliyor, çakıllı yoldan ana yola doğru ilerlerken mırıldanması gerçek bir şarkı söylemeye dönüşüyor. Sesi aslında fena değil; alçak ve dolgun, doğal bir sıcaklığa sahip; ancak her adımda ses seviyesi artıyor ve neredeyse boş sokağa serenat yapıyor.

"Aman Tanrım." Daha hızlı hareket etmeye çalışarak kolundan çektişirdim. "Bütün kasabayı uyandıracaksın."

"Uyanık olmaları gerek!" Boşta kalan kolunu iyice yana açtı. "Ne güzel bir gece, June. Şu yıldızlara bak!"

Otomatik olarak yukarı bakıyorum. Haklı çünkü gökyüzü berrak, bir şehirde görebileceğinizden çok daha fazla yıldızla dolu, Samanyolu karanlığın üzerinde soluk bir leke gibi. Hayatım boyunca gördüğüm ve asla bıkmadığım türden bir gökyüzü.

"Çok güzel," diye onaylıyorum. "Şimdi sesini kıs."

"Başka ne güzel biliyor musun?" diye sordu, beni de beceriksizce bir dönüşle peşinden sürükleyerek. "Sensin. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu? Gerçekten çok güzelsin."

Sarhoşluğun etkisiyle sendeledim, dengemi sağlamak için kolundan tuttum. "Gerçekten çok sarhoşsun."

"Hayır." Şaşırtıcı bir inançla söylüyor bunu, durup bana dönerek. Şu anda geçmekte olduğumuz yolun ortasındayız, sokak lambaları etrafımızı turuncu ışık havuzlarına yansıtıyor ve o, yüzümü ezberlemeye çalışıyormuş gibi o gülünç mavi gözleriyle bana bakıyor. "İçki içmem. Yani, bazen içerim ama genellikle değil, bu gece de değil ve—" Kaşlarını çatıyor, düşünce akışını kaybettiği açıkça belli oluyor. "Ne diyordum ben?"

"Sarhoş olmadığınız çok inandırıcı. Ama işin iyi tarafı, mutlu bir sarhoş gibi görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Bana gülümsüyor, alaycılığı tamamen anlamamış bir şekilde. Sonra ifadesi değişiyor, şaşkınlığın yerini merak alıyor. "Güzel kokuyorsun, biliyor musun?"

Donakaldım. "Konuşmayı kes."

"Limon gibi. Ve bal gibi. Ve..." Hafifçe yaklaşıyor, burun delikleri genişliyor. "Yabani çiçekler gibi."

Kalbim yine hızla çarpıyor—daha doğrusu titriyor—soğuğa rağmen göğsüme sıcaklık yayıyor. Onun kokumu alabilmesinin tek açıklaması, dün sabah erken saatlerde aldığım ve şimdi saat 02:00 olan uyku ilaçlarımın

etkisinin yavaş yavaş geçiyor olması. Pete'ten bu işi almamam gerektiğinin bir başka sebebi de bu.

“Hadi ama. Saçmalıyorsun.” Kolundan daha aceleci bir şekilde çekiştirdim ve yolun diğer tarafına geçtik. “Araba hemen burada.”

Ama yine kıpırdamıyor. Hâlâ o yumuşak, meraklı ifadesiyle bana bakıyor, başını yana eğmiş sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyor.

"Benim kokumla birebir aynı kokuyu paylaşıyorsun," diyor sessizce.

Yürümeyi bırakıyorum. Belki de nefes almayı bırakıyorum.

“Henüz bir tane bulamadım,” diye devam ediyor ve sesi hayalperest bir hal alıyor. “Onu hiç bulamadım. Belki de bulamayacağım diye düşünmeye başlamıştım. Ama sen...” Uzanıyor, istersem durdurabileceğim kadar yavaşça, ve yüzümden bir tutam saç geriye itiyor. Parmakları soğuk yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor. “Sanki seni bütün hayatım boyunca beklemişim gibi kokuyorsun.”

Bir an için, kendimi o duyguyu hissetmeye bıraktım. O olasılığı. O çekimi.

Ya haklıysa?

Ya yedi yıllık baskılayıcı ilaçların ve dikkatli inkârın altında bir yerlerde gerçek bir şey varsa? Eli yanağımda oyalanıyor. Gözleri gözlerime kenetleniyor.

Sonra hıçkırdı.

Ve gülüyor.

Sonra öyle şiddetli bir şekilde sallanıyor ki neredeyse ikimizi de yere düşürüyor, dengesini sağlamak için omuzlarımdan tutuyor ve dünyanın en komik şeyiymiş gibi kahkaha atıyor.

"Eyvah," diye mırıldandı kıkırdamalarının arasında. "Yer kaydı."

Ve işte böylece büyü bozuldu.

Derin bir nefes verdim, kafamdaki sisi dağıtmak için başımı salladım. Kendi ayaklarını bile tanıyacak kadar akli başında değil, bırakın kozmik bir romantik bağlantıyı.

“Tamam dostum.” Kolumu tekrar onun koluna, bu sefer daha sıkı bir şekilde geçirdim, çünkü onu durdurmazsam kahramanca bir hamle yapıp yüzünü yere sürtmeye çalışacaktı. “Enerjin tükendi. Düşmeden önce seni arabaya götürelim.”

“İyiyim... İyiğim. Bu benim normal yürüyüşüm.”

"Elbette öyle."

İçini çekti, sonra sanki bana bir devlet sırrı açıklayacakmış gibi yaklaştı.
"Haziran."

"HAYIR."

"Ama, Haziran."

"Hayır. Şimdi yürü, hayaller sonra."

Dudak büzmeye çalışıyor. Hem de öyle küçük bir büzme değil. Tam bir dudak büzme, alt dudağı dışarı doğru, gururu incinmiş bir büzme ki, kolları çit direği gibi olan yetişkin bir adamda mümkün olmamalı. Açıkçası bu haksızlık. Yine de yapıyor, sokak lambasının altında gözleri parıldayan ve inatçı bir ifadeyle.

"Bana öylece emir veremezsin," diye mırıldanıyor.

"Elbette yapabilirim," dedim, elimi sıkılaştırarak onu bardan, içerideki insanlardan ve gürültüden uzaklaştırdım. "Şu anda yapıyorum zaten."

Üç adım boyunca bana yol göstermesine izin veriyor. Dört. Sonra dramatik bir heykel gibi çizmelerini yere sağlamca basıyor ve başını çeviriyor.

"Dur," diyor.

"Ayakkabılarıma kusarsan, seni tamir edilmesi gereken bir ev olarak ilan edip en yüksek teklifi verene satacağım."

Ciddi bir ifadeyle parmağını kaldırdı. "Sevgilim." Kelime kulağa yanlış geldi. Kötü anlamda değil. Sadece... fazla samimi. Ağzında fazla doğal. Sanki yolunu biliyormuş gibi kaburgalarımın altından kaydı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Yapma. Sadece yürü."

Kendini tekrar hareket ettirmeye izin veriyor. "Biliyorsunuz," diyor, sesi komplo kurarcasına alçalarak, "bu tutuklandığım ilk sefer değil."

Kendimi tutamadan gülüyorum. "Bu, sandığınız kadar iç rahatlatıcı bir bilgi değil."

"Bu, karakterimle ilgili bir gerçek." Sanki kanıt sunuyormuş gibi başparmağıyla göğsüne vuruyor. "Benim... katmanlarım var."

"Shrek'teki gibi mi?" diye gülüyorum.

"Ve bir rekor," diye gururla ekliyor, beni görmezden gelerek, sonra da bunun övünülecek bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi hemen gözlerini kısıyor. "Rekorla gurur duymuyorum. Şey... Hangisi olduğuna bağlı."

"Lütfen bana suçlamalarınızı kemer tokası gibi sıralamaya kalkışmayacağınızı söyleyin."

Nefesi kesildi ve hafifçe sendeledi. "Nasıl cüret edersin?"

"Ben ciddiym."

"Ben de öyleyim." Bir dükkanın vitrinine yaslanıyor, gözleri çok mavi, dengesizliğine göre çok keskin. "Olası olduğundan daha kötü gösterdiler."

"Bu cümlemin ardından hiçbir zaman teselli edici bir şey gelmedi."

"Bir yanlış anlaşılmaydı." Elini salladı ve bu hareket tüm vücudunu da beraberinde götürdü. Devrilmeden önce tutuşumu sıkılaştırdım. "Üstelik kavgayı başlatan ben bile değildim."

"Hı hı."

"Bitirdim," diyor, sanki önemli olan buymuş gibi. "Neyse, babam beni şu an görse çok kızar ve benden daha da hayal kırıklığına uğrardı. Onu asla memnun edemiyorum."

İşte orada. Gerçek olan, o kibirin ardında saklı. Baskı. İmaj. Sürekli görünmez bir izleyici kitlesi.

Çenesini kasarak uzaklaşmaya çalışıyor. "Kameraman nerede? Her zaman bir kameraman olur."

"Yok," diyorum, oysa kesinlikle olabilir, bu yüzden onu bir kalkan gibi arabama doğru götürüyorum.

"June, dinle. Böyle olmamam gerekiyor. Saygın biri olmam gerekiyor."

Ağzım seğiriyor. "Sen mi? Saygın biri misin?"

Bana dik dik baktı, sonra hemen konuyu değiştirdi ve yüzümü işaret etti. "Bana gülme."

"Gülmüyorum."

"Öylesin. Gözlerimden anlıyorum."

"Gözlerin sarhoş gibi," diye hatırlatıyorum ona. "Güvenilir değiller."

Bana bir saniye fazla uzun süre bakıyor. Hava değişiyor, ince ama fark edilebilir. "Sen benim koku uyumumsun," diye tekrarlıyor, şimdi daha sessiz. Şakacı değil, alaycı değil. Emin. "Biliyorum. Anlayabiliyorum."

Kısmen gülünç olduğu için, kısmen de şaka yapmazsam boğazımın utanç verici bir şey yapacağı için homurdanıyorum. "Ayaklarınızın hangi yöne baktığını zar zor anlayabiliyorsunuz."

Yaklaşıyor, sanki tenimden gerçeği çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Parmakları yanlarında kıpır kıpır, huzursuz, sanki bedeni bana uzanmak istiyor ama o sadece irade gücüyle kendini tutuyor. "Sensin."

Kalp atışlarım bir kez, sertçe hızlandı ve bundan nefret ettim. Durmasını istediğim için değil. Ama vücudumun bana ihanet etmesini istemediğim için. Ne şimdi, ne de asla.

“Ben bir Beta'yım, tatlım.” Yalan kolayca söyleniyor, yıllarca süren pratikle pürüzsüzleşmiş durumda. “Burada senin için uygun bir koku yok. Sadece eve gitmek isteyen çok yorgun bir kadını.”

Gözlerini kısarak, "Bu saçmalık," dedi.

"Dil."

“Umurumda değil.” Sanki kalabalığın önünde konuşma yapacakmış gibi tekrar doğrulmaya çalışıyor. “Saklanıyorsun. Saklanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Ona dik dik bakıyorum. "Tamam," diyorum ifadesiz bir şekilde. "Gecenin yarısı duygusal içgörü çalışması yapmayacağız. Yürüyeceğiz. Bir ayak. Sonra diğer ayak."

Muhtemelen itiraz etmek için ağzını açıyor, ama ben tutuşumu sıkılaştırıp onu tekrar ileri doğru yönlendiriyorum.

Tökezledi, sonra kendini topladı.

Arabamın yanına neredeyse geldik. Arabayı ileride gördüm, tam o sırada Seth o kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpıyordum.

“Bekleyin.” Bir parmağını kaldırıp salladı. “Çok önemli bir sorum var.”

"Arabaya binene kadar bekleyebilir mi?"

“Hayır.” Bana doğru döndü ve gözlerindeki donuk ifadeye rağmen, yüzünde neredeyse ciddi bir şey vardı. “Kaderin varlığına inanıyor musun?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Ne?"

“Kader. Yazgı. Evrenin iki insanı bir araya getirmek için komplo kurması.” Dengesini neredeyse kaybedecek kadar geniş bir şekilde el hareketleri yapıyor. “Bunlara inanıyor musun?”

"Vücudunuzdaki her şeyi uyuyarak atmanız gerektiğine inanıyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Sabah saat ikide alabileceğiniz tek cevap bu."

Kaşlarını çatarak bunu düşünüyor. Sonra yüzü aydınlanıyor. "Buna inanıyorum," diyor. "Bazen evrenin sadece... bildiğini düşünüyorum."

Soğuk havayı hafif bir ıslık sesi yarıyor.

Yavaşça arkamı döndüğümde, eski sevgilim Tanner'ın sokak lambalarının turuncu ışığı altında kaldırımında bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kot pantolon, botlar, onu sert gösterdiğini düşündüğü o aptal deri ceket giymişti ve yürüyüşündeki gevşeklik bana içki içtiğini gösteriyordu. Kum rengi saçları yüzünden uzaklaştırılmış, çenesi sıkıydı ve buradan bile gözlerindeki kötücül parıltıyı fark ettim.

"Gerçekten harika," diye mırıldandım kendi kendime.

İki yıl boyunca onunla çıktık; konumumu takip etti, mesajlarımı kontrol etti, sanki tesadüfmüş gibi nerede olursam olayım karşıma çıktı. Dramatik bir şey değildi. Yavaş yavaş oldu. Bağımsızlığımın sürekli olarak aşındığını, ancak bir gece mutfağında kendi anne babamı ziyaret etmek için izin isterken ve oraya nasıl geldiğimi bilmediğimi fark ettiğimde anladım.

Ondan on dört ay önce ayrıldım ve o hâlâ beni affetmedi.

“Haziran.” Adımı bir hak iddiası gibi, sanki bana böyle seslenmeye hakkı varmış gibi haykırıyor. “Seni bu kadar geç saatte dışarıda görmeyi beklemiyordum.”

“Tanner.” Sesimi donuk ve sıkıcı bir şekilde çıkarıyorum. “Eve git. Uyuyarak ayılır.”

Gözleri beni geçip, sessizliğe bürünmüş ve olup biteni ilgisizce izleyen Seth'e kaydı. "Bu kim?"

"Sizi ilgilendirmez."

“Sokağın karşısından bakınca oldukça samimi görünüyorlardı.” Bir adım daha yaklaşıyor. “Kol kola yürüyorlar. Çok tatlılar.” Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

“Bir ziyaretçinin moteline bulmasına yardım ediyorum, hepsi bu.”

Tanner'ın dudağı kıvrıldı. "Tahmin edeyim. Rodeo meraklısı mısın?"

“Hey.” Seth'in sesi beklediğimden daha keskin bir şekilde araya girdi. “Bu hiç hoş değil.”

Tanner'ın dikkati birden ona yöneldi, gözleri kısıldı. "Özür dilerim, size sormuş muydum?"

“Hayır.” Seth gülümsüyor, ama gülümsemesinde artık bir sertlik var. “Ama yine de söylüyorum. İnsanlar hakkında böyle konuşulmaz.”

“Seth.” Kolunu sıkarak onu uyardım. “Yapma.”

Ama Tanner çoktan yaklaşıyor, o sert bakış daha da yoğunlaşıyor. “Büyük adam, değil mi? Şehre gelip istediğin gibi davranabileceğini sanıyorsun. Sana ait olmayan kadınlara sarkıyorsun.”

“Ben kimseye ait değilim—” diye başlıyorum.

"Sus be June."

İrkilerek geri çekildim, kendimden nefret ettim, sadece ses tonuyla bile beni hâlâ küçük düşürebiliyor olmasından nefret ettim.

Seth yanımda hareketsiz kalıyor.

"Kesinlikle onunla böyle konuşulmaz," diyor sessizce.

“Onunla istediğim gibi konuşurum. O benim kızım.”

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye çıktım, sesimi tekrar bularak. "Bir yıldan fazla önce ayrıldık Tanner. Bunu artık atlat."

Çirkin bir şekilde gülüyor. "Benden öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

İnanmazlıkla başımı salladım. "Hayatımı perişan etmekten başka hiçbir şey yapmadın. Şimdi yolumdan çekil. Gitmem gereken bir yer var."

Seth'i Tanner'ın etrafından öne doğru çekmeye çalışıyorum ama eski sevgilim bizi engellemek için hareket ediyor. Eli kalkıyor, avuç içi Seth'in göğsüne yapışık, iki adam da aynı boyda. Ve kısa, gergin bir an yaşanıyor, her şey birden sessizleşiyor.

"Kızımın vücuduna dokunuyorsun, pislik herif." Tanner'ın sesi alçak ve kaba, tüm sokak sessizliğe bürünmüşken bile gece saat ikide duyulabilen türden. "Hoşuma gitmiyor."

Seth, göğsündeki Tanner'ın eline, sonra da yüzüne baktı. Seth'in ifadesi midemi bulandıran bir şekilde donuklaştı. Sakin değil. Rahat değil. Boş. Sanki bir şey kapanmış gibi.

Seth neredeyse nazik bir ses tonuyla, "O senin kızın değil," diyor. "Bunu sana kendisi söyledi. Duydum. Dinlemelisin."

Sokak lambasının gölgeleri Tanner'ın yüzüne düşüyor ve o da deli gibi sırtıyor.

"Sen kendi işine bak," diye tükürdü Tanner. Seth'e ve dolayısıyla bana da yaklaştı, çünkü onun her şeyi yer kaplamakla ilgiliydi. "Hadi bakalım, rodeo çocuğu. Koş bakalım." Ağzı sanki eğleniyormuş gibi seğirdi. "Sekiz saniye boyunca ata binebildiğin için kendini güçlü mü sanıyorsun? Ben bütün gece onun üzerinde kalabilirim."

Tenim buz kesti. "Yapma," diye çıktım, sesim niyetimden daha sertti. "Tanner, çeneni kapat."

Bana şöyle bir bakmıyor bile. Sanki ben onun küçük ego gösterisinin arka plan gürültüsüyümüşüm gibi.

Seth bana bakıyor. Sadece şöyle bir göz atıyor, ama bu bile nabzımın hızlanmasına yetiyor, sanki iyi olup olmadığımı, canım acıyıp acımadığını kontrol ediyor gibi.

Sonra bakışları tekrar Tanner'a kaydı ve gözlerindeki sarhoşluktan kaynaklanan yumuşaklık çatladı. Hala hafifçe sallanıyordu, hala o gevşek, istikrarsız havası vardı, ama bakışı tamamen bir uyarıydı. Sanırım sarhoş olmadığı zaman tehlikeli olurdu.

Seth, "Bir daha söyle," diye ısrar ediyor.

Tanner gülüyor. "Ne? Ağlayacak mısın?"

Seth, sanki Tanner ona bir iyilik yapmış gibi kısa bir kahkaha attı. "Ah," dedi Seth. "Tamam."

Aralarına sıkıştım, avucumu Tanner'ın göğsüne bastırdım. "Durun. İkiniz de. Durun artık."

Tanner'ın kolu, sanki bir sineği kovalıyormuş gibi hızla savruldu. Yüzüme o kadar sert çarptı ki sendeledim, botum kaldırımın düzensiz kenarına takıldı ve yere düştüm.

Kalçam sertçe yere çarptığında avuçlarım soğuk betona sürtündü ve acı aniden ve yakıcı bir şekilde yayıldı. Bir anlığına orada sersemlemiş, nefesim kesilmiş bir halde oturdum, en büyük darbeyi ise gururum aldı.

Sokak, keskin nefes alışım ve Tanner'ın kaba kıkırdaması dışında sessiz. Seth alçak ve ölümcül bir sesle hırlayarak, "Bu bir hataydı," dedi.

2

HAZİRAN

Tanner ilk yumruğunu savurur, kontrolsüzce, Seth'in yüzünden çok gururunu hedef alarak atar. Seth yana doğru kaçır, zarif veya temiz bir hareket olmasa da, Tanner'ın yumruğunu boşluğa savuracak kadar hızlıdır.

Seth ileri atılır ve Tanner'ı kapalı dükkanın yanındaki tuğla duvara sertçe çarpar; bu çarpma, pencerenin üzerindeki metal kapının sallanmasına yetecek kadar güçlüdür. Tanner homurdanır ama sırtır.

“Evet,” diye tısladı Tanner. “İşte böyle. Bana neler yapabileceğini göster.” Ama yine önce o vurdu—kirli ve hızlı—Seth'in yanağına isabet ettirdi. Seth bir adım sendeledi, botları yere sürtündü ve bir anlığına orada öylece durdu, sanki birisi düğmeye basmış gibi gözleri parladı, acının tadını çıkarıyordu.

Seth'in yumruğu Tanner'ın çenesine çok daha hızlı bir şekilde isabet ediyor.

Bir kere.

Tanner'ın başı yana savruldu, omzu tuğlaya sertçe çarptı. Gözlerini kırıştırdı, sonra sanki haftalardır başına gelen en güzel şeymiş gibi kahkaha attı.

"Bir daha vur bakalım," diye alay eder Tanner. "Hadi bakalım, rodeo çocuğu. Bırak da izlesin."

Seth'in yüzü gergin, gözleri parlak ve vahşi. Tekrar yumruk savuruyor, bu sefer daha dağınık, öfkesi vuruşuna yansıyor. Tanner öne doğru sendeliyor, Seth'in kaburgalarına sert bir yumruk indiriyor, Seth inliyor ve bir anlığına yere yığılıyor.

Çarpışıyorlar.

Artık duvar yok. Artık boşluk yok.

Gömleklerden kapışıyorlar, omuz omuza itişiyorlar, botları beton zeminde sürtünüyor. Tanner, Seth'i sokağa doğru itmeye çalışıyor ve yarı sarhoş, öfkeli Seth, sanki çok fazla kavgaya karışmış bir adam gibi karşılık veriyor.

“Dur!” Avuçlarım yanarken, sesim titreyerek ayağa fırladım. “Seth— yapma! Tanner, sen manyaksın!”

Tanner tekrar hamle yaptı ve Seth'in yanağına bir yumruk indirdi. Seth yana tükürdü, elinin tersiyle ağzını sildi ve Tanner'a attığı bakış, tam bir vaat niteliğindeydi.

Ardından Seth ona doğru hamle yaparak, alçak bir pozisyonda yere serdi.

Sert bir şekilde yere düştüler, karanlık dükkanın önündeki kaldırımda yuvarlandılar, dirsekleri, yumrukları ve dizleri her yere inerken homurdanıp küfrettiler. Tanner, Seth'i boğmak istercesine, birilerine zarar vermeden tatmin olmayacakmış gibi yakasına pençeleriyle yapıştı.

Tanner hırıldayarak, nefesi kesik kesik bir şekilde, "Benim olana dokunabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Onu benden alabileceğini mi?"

“O değil—” diye hırıldadı Seth ve Tanner'a kafa attı.

Bu çatlak mide bulandırıcı.

Tanner küfür ederek geriye doğru sıçradı. Seth döndü, bir bacağına yakaladı, sert bir kuvvetle onları yere serdi ve aniden Tanner beton zeminde Seth'in altında kaldı, Seth'in ön kolu göğsünün üzerindeydi, yumruğu geriye doğru çekilmişti.

Sarhoş bir adam için, durmayacak gibi de görünüyor.

Tanner, gözleri donuk ve kötücül bir ifadeyle öksürerek güldü. "Yap şunu," diye alay etti. "Eminim şiddet uyguladığında senden daha çok hoşlanır."

Midem bulanıyor.

"Seth!" diye bağırdım, biraz topallayarak yaklaştım. "Bana bak. Seth!"

Başını hafifçe salladı. Gözleri, çiziklerle dolu ellerime ve yanlış duruşuma kaydı.

Bir şeyler değişiyor. Yumuşak değil. Nazik değil.

Odaklanmış.

Yumruğu biraz gevşedi. Nefes alışverişi ağır, göğsü inip kalkıyordu ama bakışları tekrar Tanner'a döndü. Seth, sesi alçak ve bastırılmış bir şekilde,

"Ona tekrar elini uzatırsan," diye uyardı, "ve bir İngiliz anahtarıyla tamir edemeyeceğin bir şeyini kırarım."

Tanner kaldırıma kan tükürdü ve sanki bir ödöl kazanmış gibi sırıttı. "Bak sana, kahraman gibi geliyorsun," diye mırıldandı, gözleri öfkeli ve parlaktı. "O senin değil, rodeo çocuğu. Seni istemiyor. Lanet olsun, o—"

Seth ona vuruyor.

Ağzına sert, çirkin bir yumruk. Ses, sessiz sokakta havai fişek gibi patladı. Tanner homurdandı ve bir anlığına gevşedi, darbenin etkisiyle başı döndü, çenesi ne yapacağını bilemez gibi kasıldı. Acımasız olduğu için irkildim... ve sonra Tanner sonunda sustuğuna dair suçluluk duygusuyla karışık küçük bir tatmin hissiyle midem burkuldu.

Seth bir anlığına onun üzerinde durdu, nefes nefese, alkolün etkisiyle hala biraz dengesizdi, gözleri parlak ve vahşiydi, sanki devam etmek isteyen içindeki parçayla savaşıyordu. Sonra onu itip ayağa kalktı, hafifçe sendeledi. Tanner'a sanki çizmesinden kazıyıp attığı bir şeymiş gibi baktı ve Tanner'ın kaburgalarına sert bir tekme attı—hastaneye gitmeye gerek kalmadan mesajı iletmek için yeterliydi. Tanner acınası bir hırıltıyla büzüldü, elleriyle yanlarını tuttu ve ben de sırtmamak için dudaklarımı sıkamak zorunda kaldım.

"Biraz görgü kuralları öğren," diye patladı Seth, sanki Tanner önemsiz bir rahatsızlıkmış gibi kot pantolonunu silkeleyerek. Sesinde, hâlâ o yavaş kovboy tınısı vardı. "Özellikle kadınların yanında. Beni duyuyor musun, yoksa heceleyerek mi anlatmalıyım?"

Sonra bana döndü ve sanki bir düğmeye basılmış gibi oldu. Soğuk şiddet kayboldu ve geriye saf bir endişe kaldı, göğsümde kıpır kıpır bir endişe. İki adımda yanımda belirdi, bir eli nazıkçe dirseğimde, diğer eli ise beni yakalamaya hazır gibi sırtımda duruyordu. "İyi misin canım?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu. "Canın mı acıyor? Ellerini göreyim."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum çünkü avuçlarım yanıyor ve kalçam zonkluyor, ama asıl sorun, neredeyse hiç tanımadığım bir rodeo yıldızının dünyanın en kolay kararıymış gibi benim için ayağa kalkmış olması. Sesimi titretmemeye çalışarak yutkunuyorum. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Seth, bir anlığına da olsa, kendi egosunu dizginlemeye çalışan Tanner'a doğru baktı. Çenesi kasıldı, sonra başını salladı ve vücudunu benimle karmaşa arasına yerleştirerek, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi beni kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirdi. "Pekala," diye mırıldandı.

Titreyen ellerimle arabanın kilidini açtım ve yolcu kapısını hızla araladım. "İçeri gir."

Seth kendini küçük sedanıma sıkıştırarak, kafası tavana degecek şekilde sığıdı ama başardı. Kapıyı sertçe kapatıp sürücü tarafına koştum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Tanner'a son bir bakış attım ve acı içinde inlediğini görünce sııttım. Sonra ben de içeri atladım.

Motor ilk denemede çalıştı. Tanrıya şükür. Cehenneme şükür.

Sanki şeytan tamponuma uzanıyormuş gibi kaldırımdan hızla uzaklaşıyorum, kamyonet ileri doğru fırlarken lastikler gıcırıyor. Ellerim hâlâ direksiyonda titriyor.

O kavga gerçekten çok kötü bir fikirdi.

Nefesim yarı kahkaha, yarı hıçkırma şeklinde çıktı. "Tamam. Bunu söylememeliydim çünkü bu beni berbat bir insan yapar ve artık olgun davranmam gerekiyor ama... neyse ki o pislige yumruk attın."

"Rica ederim canım," diyor.

"Ciddi söylüyorum," diye devam ediyorum, çünkü ağzım beynimin yakalayabildiğinden daha hızlı çalışıyor. Adrenalin bana bunu yapıyor, beni konuşan bir fiskiyeeye dönüştürüyor. "Demek istediğim, sabah saat ikide ana caddenin ortasında kavga etmene minnettar değilim, çünkü bu... suç teşkil eden bir davranış, ama bunu fazlasıyla hak etti." Seth'e bir göz atıyorum.

Çenesi kasıldı, bakışları sıyrılmış ellerime kaydı, sonra tekrar ön cama dikildi ve bir an için beni korkutacak kadar ayık görünüyordu.

"Ve şimdi," diye ekliyorum hızla, çünkü korku beni ele geçiriyor, "işler gerçekten kötüye gidiyor. Çünkü Tanner... o Şerif Yardımcısı Tanner. Şerif departmanında. Ve kesinlikle bunu bir sorun haline getirecek."

Seth yavaşça göz kırptı. "Yardımcı?"

"Evet." Başımı çok sertçe sallıyorum, çünkü panik bir yere gitmeli ve görünüşe göre boynuma gidiyor. "Mesela, rozet. Silah. Herkesin haftasını mahvetme yetkisi. Yarın uyanacak ve kavgayı kaybetmediğine, 'saldırıya uğradığına' karar verecek. Ve sen kötü adam olacaksın, o da zavallı yaralı kamu görevlisi."

Seth, sanki aklından geçen düşünceyi tutmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı ama düşünce sürekli aklından kayıp gitti. "Kendini kamu hizmeti gibi hissetmedi."

"Hayır," diye tersledim. "Sanki ayaklı bir uzaklaştırma emri gibiydi."

Yutkunuyorum, gözlerim aynaya kayıyor, o çoktan gözden kaybolmuş olsa bile. "Ama... iyi olacaksın," diyorum, hem kendimi hem de onu ikna

etmeye çalışarak. "Ne kadar süre sonra şehirden ayrılacaksın, birkaç hafta mı? O organizasyon gezici bir sirk gibi toplanıp ortadan kayboluyor. Babanın arkadaşları var. Sponsorları var. Ve belediye meclisi para getiren her şeye neredeyse kırmızı halı seriyor, bu yüzden seni koruyacaklar çünkü —" Nefes alıyorum, kelimeler birbirine karışıyor. Ama benim için...

Seth dalgın bir şekilde mırıldanıyor.

Şöyle bir baktım ve beni dinlemediğini fark ettim. Aslında dinlemiyordu. Bir rakunun soğutucu kutusuna girme azmiyle orta konsolumu karıştırıyordu. Sonra da sanki altın bulmuş gibi Oreo bisküvilerini çıkardı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bunlar benim acil durum kurabiyelerim."

"Mm." Başparmağıyla birini açıp yarısını ağzına tıkıyor. Kırıntılar kot pantolonuna saçılıyor. Umursamıyor. "Akıllı kadın."

Yarı dehşete kapılmış, yarı da normal davrandığına sevinmiş bir şekilde ona bakıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla çıldırmak üzereyim ve sen arabamı yağmalıyorsun."

"Bir tane ister misin?"

"HAYIR."

Yine de bir tane daha yiyor. "Bana daha çok kalıyor."

Ağzımın gülümseme şeklinde kıvrılmasından nefret ediyorum.

Lastiklerin altında yol uğulduyor, kasaba arkamızda kayboluyor, sokak lambaları seyrekleşip karanlık daha da genişlemeye başlıyor. Kalp atışlarım nihayet koşudan yavaş bir yürüyüşe dönüşüyor, ama ellerim hala direksiyonu sıkıca kavramış, eklemlerim bembeyaz, her tutuşumu değiştirdiğimde avuçlarım yanıyor.

Yanımda Seth sessizleşti. Ona doğru baktığımda, alnını yolcu camına yaslamış, ağzı hafifçe aralık bir şekilde uyuduğunu gördüm. O kadar aniden uyuyakalmıştı ki neredeyse etkileyiciydi. Bir eli hala Oreo bisküvisinin etrafındaydı ve kırıntılar gömleğine ve kucağına dağılmıştı.

Ona uzun süre bakakaldım, hem sinirliydim hem de istemeden de olsa ona karşı bir sevgi besliyordum.

"Çok tuhaf birisin," diye mırıldanıyorum, sanki bir hakaretmiş gibi. Ama hakaret gibi gelmiyor.

Yavaşça nefesini dışarı veriyor, hafif bir nefes bulutu şakağına yakın camı buğulandırıyor.

Birkaç dakika sonra Ridge Motel, kasabanın kenarında, sanki 90'ların sonlarında şirin olma çabasından vazgeçmiş gibi, çömelmiş bir halde görüldü. Titreyen bir tabela. Otoparka bakan bir sıra kapı. Etrafında karanlık tarlalar ve hiçbir yere kaybolan bir yol dışında hiçbir şey yoktu. Şirin dükkanlar yoktu. Sıcak sokak lambaları yoktu. Seçenekleriniz tükendiğinde kaldığınız türden bir yer.

Pete, rodeo yıldızlarının şehirde kaldıkları süre boyunca konakladıkları Copper Canyon Guest Ranch'e götürmek yerine, geceyi burada geçirmesi ve uyuyarak ayılması konusunda ısrar etti.

Otoparka giriyorum, sinirlerim hâlâ gergin olduğu için arabayı yamuk park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Ani sessizlik çok gürültülü.

Bir an için, ellerim direksiyonda, gelmeyen siren seslerini dinleyerek öylece oturuyorum.

Sonra tekrar Seth'e baktım. Hala baygındı. Eğilip omzuna hafifçe dokundum. "Seth."

Hiç bir şey.

"Seth," diye tekrar denedim, daha kararlı bir şekilde. "Hadi ama. Uyan artık."

İnsan sesinden çok hoşnutsuzluğa benzeyen bir ses çıkarıyor ve yanağını cama sürtüyor.

İçimi çekip koluna uzandım. "Seni sürüklemek zorunda bırakma beni. Seni kasten düşüreceğim."

Bu bir tepkiye yol açıyor. Göz kapakları yavaş ve inatçı bir şekilde titriyor ve bana bulanık gözlerle bakmak için başını hafifçe çeviriyor.

"Sevgilim," diye mırıldandı, sanki hem bir selamlama hem de bir şikayetmiş gibi. "Burası neden bu kadar... gürültülü?"

"Hayır, öyle değil. Abartıyorsun sadece."

Karanlık otoparkta etrafına gözlerini kısarak bakıyor, sanki nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi. "Eve geldik mi?"

"Burası Ridge Motel. Burada kalıyorsunuz ki bir daha kaldırımda uyuyakalmayasınız."

Tartışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonra eline, sanki kurabiyeyi yeni keşfetmiş gibi baktı. Ciddi bir ifadeyle, kurabiyeyi hafifçe bana doğru kaldırdı. "Bunu senin için sakladım."

"Aman Tanrım." Gülüyorum.

Kapımı açıp dışarı çıktım, soğuk hava kıyafetlerimi dondurdu. Hızla onun tarafına geçip yolcu kapısını açtım ve o bir an orada oturdu, hafifçe

sallandı, bana sanki bir kavrammışım gibi göz kırptı.

“Pekala,” diyorum elimi uzatarak. “Kalk bakalım.”

Elimi tutuyor, tutuşu sıcak ve ağır. Çok hızlı ayağa kalkıyor ve hemen sendeliyor, dizleri bükülüyor, omuzları sanki çökecekmiş gibi bana doğru eğiliyor. İçgüdüsel olarak onu yakalıyorum, bir elim kolunda, diğer elim göğsünde.

“Kolay,” diye uyarıyorum.

Bu duruma hoşnut edici bir ses çıkarıyor, sanki sorun çıkarmaktan hoşlanıyor gibi.

Ofisin içinde, resepsiyon görevlisi sıkılmış görünen bir gençti ve biz içeri girdiğimizde telefonundan başını bile kaldırmadı. Pete her şeyi önceden ayarlamıştı, bu yüzden birkaç dakika içinde anahtarı alıp 107 numaralı odaya gittim.

Oda... tam da beklediğim gibiydi. Çiçek desenli yorganlı iki yatak, muhtemelen benden daha eski bir televizyon ve bir banyo. Halının üzerinde, şifonyerin yakınında şüpheli bir leke var, onu çok yakından incelememeyi tercih ettim.

Seth'in umurunda değil gibi görünüyor. Kapıdan sendeleyerek giriyor, en yakın yatağa bir bakıyor ve saf bir rahatlama iniltisiyle yüzüstü yatağa yığılıyor.

Bir saniye kapı aralığında bekliyorum, yatağın üzerinden yuvarlanıp kafasıyla komodini devirmeyeceğinden emin olmak için. Yerinde durunca—boğuk, kemiksiz, sanki bir savaştan çıkmış gibi nefes nefese—tamamen içeri giriyorum ve kapı, her zaman olması gerekenden daha yüksek ses çıkaran o otomatik motel kilidiyle arkamdan kapanıyor.

“Pekala,” diye mırıldandım, ona değil de daha çok kendi kendime. “Hayattasın. Yatıyorsun. Bu gece başka suç yok. Harika.”

Perdeler hâlâ açık, bu da pencerenin önünden geçen herkesin çiçeklerle dolu bir cehennemde baygın yatan rodeo yıldızının ücretsiz gösterisini izleyebileceği anlamına geliyor. Odayı geçip perdeleri aşağı doğru çekmeye başlıyorum, çıtalar inerken tıkırdıyor. Bana direniyorlar ve onları gevşetmek için birkaç kez çekiyorum.

Arkamda Seth kıpırdanıyor. Yatak gıcırdıyor. Kumaş hışırtısı duyuyorum, sonra da bir adamın evrenle barışmasını andıran yumuşak, memnun bir ses.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor sesi boğuk ve tembelce. "Ama ___"

Ona iyi geceler dileyip, hayat hikayesini tekrar anlatmaya karar vermeden önce gitmeye hazırlanıyorum. Ve neredeyse dilimi yutuyorum.

Seth orada duruyor.

Çıplak.

Sanki sipariş etmediğim günah dolu bir takvimden fırlayıp gelmiş gibi.

Bir anlığına beynim o mavi ekran durumuna geçiyor, her şey donuyor ve geriye kalan tek düşünce "Kahretsin!" oluyor.

Bakışlarım yere kayıyor çünkü anlaşılan gözlerim hain.

O... deli. Tahrik olmamış, hiçbir şey yapmamış, sadece var olmuş, ama cinsel organı çok büyük, kasları, geniş omuzları, kalçasındaki o aptal V şekli ve sağlam uylukları da cabası. Ve ben yine bacaklarının arasındaki o gövdeye bakakalıyorum.

Tanrı!

Haziran. Dur. Hemen.

Seth biraz sendeledi, sanki tekrar yeri bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra da yatağa yüzüstü uzandı. "Ahhh, muhteşem yatak," diye mırıldandı yastığa, sanki ona evlenme teklif ediyormuş gibi.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuş bir halde odanın ortasında dimdik duruyorum, perdenin ipini sanki bir silahmış gibi sıkıca tutuyorum. "Seth."

"Hmm?"

"İnsanların önünde öylece kıyafetlerinizi çıkaramazsınız."

Başını yastığa yasladı, yanağını çiçekli yorgana gömdü, sesi boğuk ve kendini beğenmiş bir tonda çıktı. "Burası benim odam."

"Hâlâ buradayım."

"Hım." Bir an duraksadı. Sonra, gayet açık bir şekilde: "Beni süzdüğünü biliyorum."

Öksürükle boğuk bir kahkaha arasında bir ses çıkararak, onun kalçalarına bakıyorum. "Değilim."

"Sevgilim," diye mırıldandı, sanki yatağa doğru gülümsüyormuş gibi, "o kadar dikkatli bakıyordun ki hissedebiliyordum."

"Kendine zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyordum," diye tersledim, sesim biraz tiz olmasaydı daha inandırıcı olurdu. "Sarhoşsun. İnsanlar düşer. İnsanlar... yerçekimini... unuttur."

Seth tekrar mırıldandı, sesi alçak ve memnundu. "Elbette."

Elimle yüzümü sildim ve gözlerim beni ikinci kez yanıltmadan kapıya doğru döndüm. "İyi geceler, Seth."

İki adım atıyorum.

"Haziran."

Elimi kapı koluna koyup duraksıyorum. Çünkü elbette bedenim, ismimi o şekilde, sessiz, sert ama alaycı olmayan bir tonda söylediğinde onu dinliyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, sinirli görünmeye çalışarak ama daha yumuşak bir ton yakalamaya gayret ederek.

Arkamda bir sessizlik anı yaşanıyor. Yatak gıcırıyor, sanki kıpırdanmış, belki de yan tarafına dönmüş gibi. "Daha önce söylediklerimde ciddiym," diye mırıldanıyor. "Sen benim koku eşleşmemsin."

Gözlerimi kapatıyorum. Şu anda göğsümü sıkıştırmaması gereken şeylerin başında bu geliyor.

"Bu çok şüpheli," diyorum, tam olarak hissetmediğim bir hafiflik taklidiyle. "Yarın bu gecedan tek bir şey bile hatırlamayacaksın."

"Hatırlayacağım," diye itiraf ediyor, yastığın arkasından bile inatçı bir tavırla.

"Hımm." Kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum. "Biraz uyuyun. Ve Allah aşkına, dışarı çıkmaya karar vererseniz pantolon giyin."

Gülüştü sakın, sıcak ve soğuk motel koridorunda arkamdan bir el gibi beni takip ediyor.

Kapıyı kapatıp dışarı adım attım ve sonra yüzüm kızararak orada bir an fazla uzun süre kaldım.

Çünkü en kötü yanı şu ki...

Bir an için, neredeyse haklı olmasını istedim.

3

SETH

Telefon susmuyor.

Bir gözümü araladım ve hemen pişman oldum. Güneş ışığı panjurların aralığından içeri giriyor ve başım sanki biri pamukla doldurup sonra ateşe vermiş gibi yanıyor.

Telefon durmadan çalıyor. Yüksek sesle. Rahatsız edici. Durmaksızın.

İnleyerek komodinin üzerinde onu aramaya koyuldum, bir şeyleri devirdim—belki bir lamba, belki de bir bardak—ve sonunda lanet olası şeyi elime geçirdim.

"Ne?" diye inledim.

"Neredesin oğlum?" Babamın sesi kafamdaki sisi yarıp geçti, rüzgar kadar keskin ve soğuktu. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana gözlerimi kısarak baktım. Saat 9:47.

Kahretsin.

"Baba." Kendimi yataktan kaldırıp oturuyorum ve oda bir anlığına dönüyor, sonra hâlâ çok parlak ve çok gerçek bir şeye dönüşüyor. "Ben—"

Neredeyim ben? Etrafıma göz atıyorum. Bir büyükannenin misafir odasına aitmiş gibi duran çiçekli bir yatak örtüsü. Ahşap panelli duvarlar. Önünde hâlâ düğmeleri olan çok eski bir televizyon.

Bir motel işte. Hangisi olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

Babam, Teksas aksanıyla, ses tonundaki sertliği yumuşatmadan, "Herkes zaten çiftlikte," diye devam etti. "Fotoğraf çekimi bir saat sonra başlıyor. Bize katılmayı mı planlıyorsun, yoksa fotoğrafçılara oğlumun olması gereken boş alanı görmezden gelmelerini mi söylemeliyim?"

Yağlı, yıkanması gereken saçlarımı elimle düzeltiyorum ve dün gece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Bardaydım. Rusty Spur'daydım. O kısmı hatırlıyorum. Bugün önemli bir gündü ve zinde olmam gerekiyordu, bu yüzden soda içiyordum. Biri çok yüksek sesle country müzik çalıyordu. Carter ve Kai de oradaydı, her zamanki gibi baş belasıydılar.

Sonra... hiçbir şey. Ya da tam olarak hiçbir şey değil. Parıltılar. Barda yumrukların havada uçuştığı bir kavga, birinin kafasının masaya çarpması. Belki de bir polis arabasının arkasına? Ve sonra...

Ela gözler.

Görüntü, hiç beklemediğim bir anda, her şey sisli olmasına rağmen keskin ve canlı bir şekilde karşıma çıktı. Bana hem bıkkınlık hem de daha yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Kıvrık kahverengi saçlar. Göğsümü sıkıştıran bir yüz.

Ve bir koku.

Limon kabuğu rendesi. Bal. Yabani çiçekler.

Şu an bile, kafam kırık cam parçalarıyla dolu bu berbat motel odasında otururken, neredeyse o kokuyu hissedebiliyorum. Sanki o koku beynime kazınmış gibi. Sanki vücudumun asla bırakmayı reddettiği tek şeymiş gibi.

Bu kadın kimdi ki?

"Seth." Babamın sesi beni kendime getirdi. "Beni dinliyor musun bile?"

"Evet." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktım. Zemin önce eğildi, sonra sabitlendi. "Geliyorum. Merak etme."

Omuz silkerek, "Geçen sefer de aynısını söylemiştin. Ondan önceki sefer de." dedi.

Cevap vermiyorum. Söyleyecek hiçbir şey kavgaya yol açmaz ve şu anda kavga edecek enerjim yok.

Sessizlik uzar. Sonra babam içini çeker; hayatım boyunca duyduğum o uzun, hayal kırıklığı dolu nefes verişini. "Dün gece ne düşünüyordun evlat?"

"İçki içmiyordum."

"Olmuş olup olmaman umurumda değil. Bu sabah şerif geldi ve oğlumun kasaba şerifiyle tartıştığını söyledi. Tutuklandığını ve gecenin yarısını gözaltı hücresinde geçirdiğini anlattı." Sesi yükseliyor, sonra daha soğuk bir tona iniyor. "Ve şimdi de suç duyurusunda bulunmaktan bahsediyorlar."

Gözlerimi kapatıyorum. Görüntüler tekrar canlanıyor—birisi beni itiyor, yumruklar kemiklerime değiyor, asfaltta yuvarlanıyorum. Polis memuru. Evet. Kaldırımda polise hiç benzemeyen bir herif.

Ne oldu böyle?

"Ben başlatmadım," diye mırıldanıyorum, gerçi bunun gerçekten doğru olup olmadığından tam emin değilim.

"Kim yaptı önemli değil. Önemli olan nasıl görüldüğü." Ayak seslerini, botlarının altındaki tahtaların gıcirtısını duyabiliyorum. "Wildfire Star Rodeo'nun yüzü olmak istiyor musun? Afişlerde adının, reklamlarda yüzünün olmasını istiyor musun? O zaman gerçekten de öyle davranmalısın. Sokaklarda kendini kanıtlamaya çalışan aptal bir çocuk gibi kavga etmekle olmaz."

Çenem kasılıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, bakır tadı alıyorum. Birileri beni bir ara fena halde vurmuş; çenemde en az bir sağlam darbe aldığımı gösteren bir zonklama var.

"Ben hallederim."

Babam bir an sessizliğe izin verdi. "Bu yıl büyük sponsorlar bulduk. Büyük paralar. Bütün bu operasyonun devam etmesini sağlayan türden. Ve bu kasaba—" Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. "Bizim için işler inişli çıkışlı oldu. Kârlar eskisi gibi değil. Kasaba komitesinin finans sorumlusu Holden ile konuştum ve bu yıl geçen seferkinden daha az kazanacağımız konusunda ısrar ediyor." Derin bir iç çekti. "Belki de etkinliği yandaki kasabaya, Cedarstone'a taşımak daha iyi bir çözüm olur. Orada etkinlikleri düzenleyen gerçek bir şirket var, bu kasabada ise bir sürü gönüllüye bırakılıyor. Cedarstone'da ayrıca daha iyi tesisler, daha büyük kalabalıklar, daha fazla—"

"Cedarstone gerçek bir kasaba değil." Sözlerim, niyetimden daha sert çıktı. "Bir kovboy temalı eğlence parkı olan bir turist tuzağı. Bizim asıl hedef kitlemiz kırsal kesimdekiler. Küçük kasabalar. Rodeo'nun gerçekten bir anlam ifade ettiğı yerler."

"Temel hedef kitlemiz bilet satın alan herkes."

"Hayır. Bunlar, bu durumla büyüyen ve bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayan insanlar." Şimdi odada volta atıyorum. "Bu kasaba gibi, bizim büyüdüğümüz kasaba gibi. Senin ve annemin beni dünyaya getirdiğı yer. Onun—"

Kendimi durduruyorum. Çok ileri gittim.

Karşı taraftaki sessizlik şimdi farklı. Daha ağır.

On iki yaşımdaydım. Sokaklarda özgürce koşan, yazlarını yerel rodeo alanında geçiren, gözlerim parlayarak binicileri izleyen bir çocuktum. Annem o zamanlar hâlâ sağlıklıydı. Hâlâ gülüyordu. Hâlâ her şeyin merkezindeydi.

Bir yıl sonra, o artık yoktu. Araba kazası onu çok hızlı bir şekilde aramızdan aldı ve cenazeden sonra babam o kasabada daha fazla kalamadı. "Çok fazla anı var," demişti. Bu yüzden eşyalarımızı topladı, yola koyuldu ve bir yolculuğa başladı. O zamandan beri sürekli hareket halinde.

Annem bunların hiçbirini görmedi. Babamın onun ölümünden sonraki yıllarda inşa ettiklerini hiç görmedi. Bazen acaba bizimle gurur duyar mıydı yoksa olduğumuz halimizden nefret mi ederdi diye düşünüyorum; sürekli koşturuyoruz, gerçek bir şey hissetmek için asla durmuyoruz.

"Şu lanet olası çiftliğe git artık," diyor babam sonunda. "Bunu sonra konuşuruz."

"İyi."

"Peki, Seth?"

"Evet?"

"Kendi yarattığın karmaşayı düzelt, yoksa benimki olur." Hat kesiliyor.

Telefona uzun süre bakıyorum, sonra yatağın üzerine fırlatıyorum. Başım hâlâ zonkluyor, ağzımda sanki bir şey ölmüş gibi bir tat var ve görünüşe göre neredeyse hiç tanımadığım bir şehirde aranan biriyim.

Harika. Güne muhteşem bir başlangıç.

Odanın etrafına bakıyorum, buraya nasıl geldiğimi açıklayabilecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Komodinin üzerinde bir anahtar var—oda 107, The Ridge Motel—ve üzerinde motelin adresi yazılı bir kağıt parçası. Başka hiçbir şey yok. Ne not, ne cüzdan, ne de peçeteye karalanmış bir telefon numarası.

Sadece ela gözlerin hatırası ve aklımdan çıkmayan bir koku.

"Benim kokuma çok benziyorsun."

Dün gece gerçekten birine bunu mu söyledim? Sarhoş beynimin iyi bir fikir olduğuna karar vereceği türden bir şey gibi geliyor.

Ama sarhoş değildim. Sarhoş olmadığımı biliyorum. Barda sadece bir içki içtim—kola, çünkü aptal değilim. Biri içine bir şey katmış olmalı. Mantıklı olan tek açıklama bu.

Peki o zaman buraya nasıl geldim? Beni bu motele kim getirdi? Ve o ela gözlü kadın kimdi Allah aşkına?

Telefonumu alıp rehberimi açıyorum. Carter'ın adı en üstte.

Ben: Bir yere bırakılmam lazım. Ridge Motel. Önünde.

Yanıt birkaç saniyeden kısa sürede geliyor.

Carter: Aman Tanrım, hayattasın! Dün gece kimin yatağında yattın?

Ben: Defol git ve beni al.

Carter: 😂😂😂 Yoldayım. 20 dakika.

Telefonu tekrar yatağın üzerine fırlatıp banyoya yöneldim. Aynada zaten şüphelendiğim şey doğrulandı: Berbat görünüyordum. Çenemde morarmış, iltihaplı bir şişlik oluşmuştu ve gözlerim kan çanağı gibiydi. Saçlarım felaket haldeydi. Ter, bayat bira ve başka bir şey kokuyordum; bana ait olmayan çiçeksi ve tatlı bir koku.

Yabani çiçekler.

Duşu açıyorum ve suyun küçük banyoyu buharla dolduracak kadar sıcak olana kadar akmasına izin veriyorum. Basınç berbat, ama hiç yoktan iyidir. Duşun altında durup kafama vuran suyun altında kalıyorum, beynime biraz olsun berraklık kazandırmaya çalışıyorum.

Dün gece.

Carter ve Kai'nin bulunduğu barda... Yarış serisinin başlangıcını kutluyorduk, ya da ön kutlama yapıyorduk, çünkü asıl kutlamalar hafta sonuna kadar başlamayacak. Ben uslu duruyordum. Sadece gazlı içecek içiyordum. Kalabalığı izliyordum.

Orada bir kadın vardı. Koyu saçlı, soluk buz mavisi gözleri, kenarları neredeyse beyazdı. Belli ki güzeldi. Sürekli koluma dokunmak, yaklaşmak, söylemediğim şeylere gülmek için bahaneler buluyordu. İlgilenmiyordum ama ilgiden de hoşlanmıyordum. Ego gerçekten de müthiş bir şey.

Ve daha sonra...

Hiçbir şey. Bir boşluk. Sanki biri hafızamın film makarasına makasla vurup önemli kısımları kesmiş gibi.

Duş duvarına yumruk atıyorum ve parmak boğumlarımdaki acı bana iyi geliyor. Beni sakinleştiriyor.

Dün gece ne oldu böyle?

Dışarı çıktığımda kendimi az çok daha insan gibi hissediyorum. Yedek kıyafetim yok, bu yüzden dün gecedan kalma kot pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum, kumaştaki kırıksıklıkları ve hafif ter kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Lobi bomboş; resepsiyonda altmış yaşlarında, kel ve sanki hala 1985'teymiş gibi gazete okuyan yaşlı bir adam var. Yaklaştığımda başını kaldırıp bakıyor, yüz ifadesi nötr.

“Hey.” Tezgaha yaslandım. “Dün gece içeri girdiğimi hatırlıyor musun?”

Yavaşça başını salladı. "Vardiyama daha bir saat önce başladım. Gece vardiyasındaki adam çoktan eve gitti."

“Kameralarınız var mı? Gösterebilecek herhangi bir şey—”

Bana, lobisinde benim gibi binlerce adamın sendelediğini görmüş gibi bir bakışla sözümü kesti. "Burası, odanıza kimi getirdiğiniz hakkında soru sormadığımız türden bir motel. Kamera yok. Kayıt yok. Bütün mesele bu zaten."

Yüzümü elimle ovuşturarak inledim. Harika. O liderlik de böylece suya düştü.

"Yine de teşekkürler," diye mırıldanıp ön kapıdan dışarı, sabahın ışığına çıktım.

Otopark neredeyse boş. Motel eski, bakımsız, on yıllar önce en parlak dönemini yaşamış ve o zamandan beri yavaş yavaş yok olmaya yüz tutmuş bir yer. Ötesinde sadece ağaçlar ve dalgalı dağlar var. Kasabaya giden yol uzakta uzanıyor ve kasabanın ana bölümüne ulaşıyor. Şirin sokaklar, ahşap dükkanlar, kartpostal gibi görünen bir ana cadde.

Parlak kırmızı bir pikap kamyon köşeyi dönüp otoparka giriyor. Direksiyonun başında Carter var, sanki Noel erken gelmiş gibi sırtıyor. Kasabadaki kadınların aklını başından alan o kırsal kesim yakışıklılığına sahip; omuzlarına kadar uzanan koyu sarı saçları, kısa sakalı ve o kadar düzgün kesilmiş bıyığı var ki, tüyden çok tehditkar duruyor. Başını çevirdiğinde yeşil gözleri ışığa vuruyor, keskin ve kendini beğenmiş.

Üzerinde her zamanki gibi kareli, düğmeli bir gömlek var, kolları sıyrılmış.

Yolcu koltuğuna oturuyorum. "Tek kelime bile etme," diye uyarıyorum onu.

Hâlâ sırtırken, sahte bir teslimiyetle iki elini de havaya kaldırdı. "Bunu hayal bile edemezdin."

"İçtenlikle söyledim."

“Seni duydum. Tek kelime etmedin. Burada tam bir sessizlik var.” Arabasını park yerinden çıkarırken lastikler çakılların üzerinde gıcırıyor. “Tamamen şaşkınım. Seni, bunak bir büyükannenin dekore ettiği gibi görünen bir motelde bulduğumla ilgili söyleyebileceğim tek bir şey bile yok.”

“Carter.”

“Yani, mesajını görünce belki Riverside Inn'e ya da daha düzgün bir yere gitmişsindir diye düşündüm. Ama bu mu?” Dikiz aynasındaki solmuş motel tabelasını işaret ediyor. “Bu, dün gece verdiğin kötü kararların arkasında durma kararlılığın göstergesi. Etkilendim.”

"İşiniz bitti mi?"

Gözleri parıldayarak bana baktı. "Devam edebileceğimi hissediyorum. Dün gece sana her ne olduysa, bunun derinliklerini gerçekten araştırabilirim."

"Seni bu kamyonundan dışarı atacağım."

"Bu benim kamyonum."

"Umurumda değil."

Gülüşü, ona kızgın kalmayı imkansız kılan türden bir gülüş, ve radyoyu açmak için uzanıyor. Eski bir country şarkısı taksiyi dolduruyor ve bir dakika boyunca, sabah havası kafamdaki puslu havayı dağıtırken, camlar açık bir şekilde öylece yolculuk ediyoruz.

Carter, yaklaşık sekiz yıldır en iyi arkadaşım. Yirmi iki yaşındayken, kardeşinin cenazesinden yeni çıkmış ve tüm o kederi bir yere bırakmak isterken bu çevreye katıldı. Babam, başka kimse onu kabul etmediğinde ona yer verdi. Ona bir yer, bir amaç, sabahları kalkmaya devam etmesi için bir neden verdi.

Başlarda birbirimizden nefret ediyorduk. Ya da en azından ben ondan nefret ediyordum. Bu altın saçlı, kolay gülümsemesi ve hüzünlü gözleriyle büyüleyici adam, benim bulunduğum alana girip hiç çaba göstermeden herkesin onu sevmesini sağlıyordu. Onun yumuşak kalpli olduğunu düşünmüştüm. Bizim asıl işi yaparken onun sadece kovboyculuk oynadığını sanmıştım.

Yanılmışım. Her konuda.

Carter, kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi yarışıyor, çünkü kafasında zaten önemli olan her şeyi kaybetmişti. Kardeşi ringde öldü, tuhaf bir kaza, kötü şans, kimsenin suçu olmayan ama herkesin suçuymuş gibi hissettiren bir şeydi bu ve Carter kaldı çünkü ayrılmak, iki kez ölmesine izin vermek gibi geliyordu. Bu zayıflık değil. Bu, birinin yaptığı en zor şeydi.

Carter radyoyu kısarak, "Peki," diyor. "Bana olanları anlatmak ister misin, yoksa en kötü senaryoyu hayal etmeye devam mı etmeliyim?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, kahretsin."

"Hadi ama. Bana bir şey vermelisin."

“Ciddi söylüyorum. Çoğunu hatırlamıyorum.” Başımı koltuğa yasladım. “Barı hatırlıyorum. Akıllıca davranıp bütün gece soda içiyorduk. Sonrası ise... parçalar halinde.”

“Kahretsin.” Hafifçe ıslık çaldı. “Bu çok kötü. Ayrılırken o kadar da sarhoş değildin.”

"Ah, ikinizin beni terk ettiğinizi gördüm." Ona sııttım.

“Evet.” Suçlu görünme nezaketini bile göstermiyor. Aksine, sırıtışı daha da genişliyor. “O iki kızla birlikte olduk. İkisi de inanılmaz güzeldi. Gecenin yarısını otellerinde geçirdik. Kai ise—” Başını sallayarak gülüyor. “Adamım, Kai çok ateşliydi.”

“Detaylara ihtiyacım yok.”

“Ayrıntılara kesinlikle ihtiyacınız var. Bunlar önemli ayrıntılar.”

"Geçmek."

Hâlâ sırtarak omuz silkiyor. Bu işi seviyor; fetihleriyle övünmeyi, benim nasıl oraya geldiğimi hatırlamadan perili bir motelde mahsur kalırken kendisinin başarılı olduğunu bilmeyi seviyor.

"En son seni gördüğümde," diye devam ediyor, "o esmer kızla çok samimiydin. Hani şu ürkütücü gözslü olan."

"Ürpertici?"

“Çok... yoğundu. Buz mavisi, kenarları neredeyse beyazdı? Sana yapışmıştı. Adeta kucağına tırmanmaya çalışıyordu.”

"Evet, onu hatırlıyorum ama ondan sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Belki de sana uyuşturucu verdi."

Aklıma şu düşünce geldi: "Belki."

"Ya da belki de sonunda nasıl rahatlayacağınızı öğrendiniz."

"Öyle olmadı."

Carter omuz silkerek kasabadan çıkan ana yola saptı. "Ne derseniz o."

Bir dakika boyunca sessizce araba sürüyoruz. Dükkanların yerini açık alanlar alıyor, yol boyunca çitler uzanıyor, uzakta atlar otluyor. Burası çok güzel. Sessiz. Gerçek.

"Görünüşe göre dün gece bir polis memuruyla tartışmaya girdim," diye belirttim.

Carter'ın kaşları yukarı kalktı. "Lanet olsun, yaptın. Şimdi de polislerle mi kavga ediyorsun? Bu senin için bile yeni bir seviye."

“Şerif bu sabah babamın kapısına geldi. Tutuklandığımı, gözaltı hücrelerinde bir süre kaldığımı ve hakkımda dava açılabileceğini söyledi.”

“Aman Tanrım.” Direksiyona vurarak gülüyor. “Seth, sen deli herif. En azından iri bir adam mıydı? Lütfen bana beş ayak boyundaki bir çaylak askeri dövmediğini söyle.”

“Hatırlamıyorum işte. Birkaç anlık görüntü var aklımda—kaldırımında biri, bir kavga—ama hepsi bu.” Çenemdeki morluğu ovuşturuyorum. “Ama biri beni fena dövmüş.”

"Görünüşe göre onu daha iyi hale getirdin." Sırıttı. "Kahretsin, keşke orada olsaydım. Kai bunu duyunca aklını kaybedecek."

“Kai’ye söyleme.”

“Kai’ye kesinlikle söyleyeceğim.”

“Carter.”

"Zaten her halükarda öğrenecek. Bari benden duysun da ben detayları süsleyeyim."

Başımı sallıyorum ama yüzümdeki alaycı gülümsemeyi de bastıramıyorum. "Sanırım dün gece ben de koku eşleşmemi buldum."

Carter'ın başı hızla bana döndü. "Az önce ne dedin lan?"

"Gözlerinizi yolda tutun."

Direksiyonu düzeltiyor ama sürekli bana bakıyor. "Kokunuz eşleşti mi? Ciddi misiniz?"

“Bilmiyorum. Belki. Lanet olsun, hatırlayamıyorum.” Hayal kırıklığı giderek artıyor. “Ela gözlü, kıvrıcık kahverengi saçlı, belli bir kokusu olan bir imajım var ama kim olduğunu, nereden geldiğini, hatta gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Ne tür bir koku?”

“Limon. Bal. Yabani çiçekler.” Bunu sesli söylemek daha gerçekçi hissettiriyor. “Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Şimdi bile. Sanki kafama kazınmış gibi.”

“Harika!” Carter sırtarak omzuma vurdu. “İşte bundan bahsediyordum. Paket sonunda tamamlanacak. Kim bu kadın? Buralı mı? Güzel mi?”

“İşte sorun da bu, aptal herif. Hatırlamıyorum.”

“İsa Mesih.” Başını sallayarak gülüyor. “Sadece sen, dostum. Sadece lanet olası sen.”

"Bu hiç komik değil."

"Bu gerçekten çok komik."

Ona orta parmağımı gösterdim, o ise daha da çok güldü.

Yol kıvrılıyor ve ileride çiftlik görünüyor—üçümüzün de kaldığı Cooper Canyon Konuk Çiftliği. Geniş, etrafı saran bir verandası olan, iki

katlı ahşap bir yapı; beyaz boyalı ve koyu yeşil süslemeli. Bir kenarında büyük kırmızı bir ahır var ve onun ötesinde, sığır ve atlarla dolu tepeler uzaktaki dağlara doğru uzanıyor. Sağda bir ahır kompleksi var ve aralarında dünyanın geri kalanının varlığını unutabileceğiniz kadar geniş bir alan bulunuyor.

İyi bir düzenleme. Özel. Babamdan, yeni eşinden ve devre ekibinin geri kalanından uzakta. Her şey çok gürültülü olduğunda rahatlamak için bir yer.

Bugün her yerde araçlar park halinde, kamyonlar ve SUV'ler çakıllı yolu doldurmuş durumda. Fotoğraf çekim ekipmanının hazır beklediği at ahırının yakınında insanlar dolaşıyor. İki fotoğrafçı, aydınlatma ekipmanı ve pist ekibinin yarısı gibi görünen bir grup insan etrafta duruyor.

Babam çitin yanında, kollarını kavuşturmuş, tanımadığım biriyle konuşuyor. Bu mesafeden bile, ondan yayılan onaylamazlığı adeta bir ısı gibi hissedebiliyorum.

"Kai'nin bu sabahki hali nasıl?" diye soruyorum, konuyu değiştiriyorum çünkü artık gizemli kadınlar ve koku uyumu hakkında düşünmek aklımı kaçırmama neden oluyor.

Carter kıkırdadı. "Bir kez olsun senden daha iyi durumda. Bu da çok şey ifade ediyor."

"Defol git."

Sırıtarak, "Unutmayın, bu akşam kasaba panayırı var. Ona biraz zaman verin, ikimizi de geride bırakacak. Üstelik canlı müzik grubu var, dans da edilecek." dedi.

"Gitmiyorum."

"Hadi ama—"

"Dün gecedен sonra olmaz. Özellikle de polis memuruyla ilgili her ne saçmalık yaşıyorsa, asla olmaz."

Carter bana şöyle bir baktı ama ısrar etmedi. "Anladım," dedi. "Ama fikrini değiştirirsen..."

"Yapmayacağım."

"Sana dans etme fırsatını ayıracağım."

"Cam yemeyi tercih ederim. Beni tanıyorsun. Dans etmem, şarkı söylemem."

Arabayı evin yakınına park etti ve ben çoktan kapı koluna uzanmıştım. "Üzerimi değiştirmem gerek," dedim. "Onlara yakında çıkacağımı söyleyin."

"Anladım."

Kamyondan inerken Carter'ın sesi beni durdurdu. "Hey. Koku eşleştirme olayı hakkında."

Geri dönüyorum.

"Git kendine biraz güzellik yap. Berbat görünüyorsun."

Ona tekrar orta parmağımı gösterdim ve eve doğru yöneldim.

Ön veranda, beyaz korkulukları ve çiçek sepetleriyle dolu asılı bahçesiyle birinci katın tamamını çevreliyor.

Grubun içinden tanıdık gelen hafif bir kahkaha sesi duyuluyor.

İçeri girmek yerine, tahta döşemelerin üzerinde sessizce ilerleyen botlarımla verandada yürüyorum. Çevreleyen tasarım beni pencerelerin ve sallanan sandalyelerin yanından geçirerek arka bahçeyi görebileceğim köşeye ulaştırıyor.

At ağlının yakınında küçük bir grup toplanmış; fotoğrafçılar ekipmanlarını kuruyor, pist ekibinden bazı kişiler ve tanımadığım birkaç kişi var. Belki yerel basın mensupları ya da sponsorlar. Babam da orada, elinde bir not defteri olan mavi elbiseli bir kadınla konuşuyor.

Kahkaha tekrar duyuluyor ve gözlerim sesin kaynağını takip ediyor.

Çitin yanında duruyor, bir botunu alt korkuluğa dayamış, bir fotoğrafçıyla konuşuyor. Sırtının bir kısmı bana dönük ama yine de yeterince görebiliyorum.

Vücut hatlarını saran dar kot pantolon. Kovboy çizmeleri. Pas kırmızısı, belden oturan bir kovboy gömleği. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Kahverengi saçları başının tepesinde dağınık bir şekilde toplanmış, ama kıvrırcıkların dışarı çıkmaya çalıştığını görebiliyorum.

Fotoğrafçının söylediği bir şeye tekrar gülüyor, başını geriye doğru eğiyor ve bu mesafeden bile, bu durum beni etkiliyor.

Yüzünü bile göremiyorum ama gerçekten çok tatlı. Onu tanımıyorum. En azından tanıdığımı sanmıyorum. Ama o gülüşü...

Hafifçe arkasını dönüyor, uzaktaki bir şeye işaret ediyor ve profilini kısaca görebiliyorum. Kesinlikle büyüleyici bir güzellik, iri gözler ve parlak bir gülümseme.

O kim?

4

HAZİRAN

Güneş bu sabah aldatıcı bir şekilde neşeli, parlak ve altın sarısı. Çiftlikte esen soğuk rüzgar burnumu akıtacak kadar keskin, ama şikayetçi değilim. Dün geceki kaçamak ve çocuk bakıcılığı macerasından sonra, yatakta tavana bakıp her utanç verici anı tekrar tekrar zihnimde canlandırmak yerine dışarıda olmak için her türlü bahaneyi değerlendiririm.

"Benim kokuma çok benziyorsun."

Hayır. Bunu düşünmüyorum. Ya da mavi gözleri, kaba sesleri, hain bedenimin bir yabancıнын kokusuna sanki tüm hayatım boyunca onu beklemiş gibi verdiği tepkiyi de düşünmüyorum.

Belle'e yardım etmek için buradayım. Şu anda at ağılının yakınında çömelmiş, ekipmanları kontrol ediyor. Benim ekipmanım da onun yanında. Mor saçları rüzgarda dalgalanıyor, bir tarafı kısa kesilmiş, geri kalanı diğer tarafa doğru uzanıp omzundan aşağıya doğru dramatik bir dalga oluşturuyor; bu dalga bir şekilde gülünç değil, zahmetsizce havalı görünüyor. Üzerinde kalın siyah tayt ve siyah botlarla yeşil çiçekli bir elbise, üstüne de deri bir ceket var.

Bu arada, en sevdiğim pas kırmızısı kovboy gömleğimi, sabah kahve lekesi olduğundan emin olduğum kot pantolonumu ve daha iyi günler görmüş botlarımı giydim. Saçlarımı da yolumdan çekmek için tepeme topladım.

"Pekala, plan şu," diye başlıyor Belle. "Ben aksiyon sahnelerini, atları, hareketleri, yani tüm dramatik şeyleri halledeceğim. Bütün erkekleri hallettikten sonra, kafa çekimleri size kalacak. Omuzdan yukarı. İsterseniz aksiyon sahnelerini nasıl çektiğimi izleyebilirsiniz."

“Kulağa hoş geliyor.” Çantamı yere koyup kendi ekipmanımı kontrol etmeye başladım. Her şey yerinde ve hazır. Emlak sektöründe sonsuza kadar çalışmayı düşünmediğim için yarı zamanlı fotoğrafçılık işleri yapabilmeyi çok seviyorum. “Vasi fotoğraflarında özellikle hedeflediğimiz bir tarz var mı?”

“Sağlam ama cana yakın. Seksi ama masum. Kadınları mest eden ve sponsorların çek yazmasını sağlayan türden bir yüz.” Göz kırıyor. “Temelde, herkesin hayalindeki kovboylar gibi görünmelerini sağlayın.”

“Yani, kamerayla uzan. Anlaşıldı.”

Gülerek, ekibin ışık ekipmanlarını kurduğu ahıra doğru yöneliyor. Ben de peşinden gidiyorum, Belle'in asistanını kameralarla ilgilenmekle görevlendirirken, muhteşem bir kestane rengi kırsağın pozisyona getirilmesini, bakıcıların yelesiyle uğraşmasını ve su istasyonunun yakınında toplanmış, sanki bir Western aşk romanından fırlamış gibi görünen bir grup kovboyu izliyorum.

Ve muhtemelen onların arasında bir yerlerde Seth de vardır.

Aradığımı sanmıyorum. Umurumda da değil.

Kalabalığı gözlemliyordum ki birden döndüm ve sert bir şeye çarptım.

“Vay canına, dikkatli ol!” Geriye doğru sendeledim ve kendimi bir kolunda at eyeri taşıyan kas yığını bir adamın önünde buldum.

Duvar, "Seni orada gördüm," diyor ve sesinde bir kahkaha var.

Yukarı bakıyorum.

Ve yukarı.

Ve—ah.

Uzun boylu, 1.85-1.98 metre boyunda, geniş göğüslü ve duvarları yıkabilecekmiş gibi görünen güçlü kolları ve bacakları var. Koyu kahverengi saçları omuzlarının hemen üzerinde, dağınık bir topuz şeklinde toplanmış ve yüzünün etrafına dökülüyor. Sakalsız olması, beklediğimden daha çok belirginleşen yüz hatlarını ortaya çıkarıyor: kalın kaşlar, uzun kirpikler ve soluk gri gözler.

Vücudunda piercingler var. Kulaklarında birden fazla, kaşında bir tane. Ve eyeri diğer koluna kaydırduğunda, sağ kolunun tamamını kaplayan dövmeleeri görüyorum. Cesur, kabile desenleri, yoğun ve karmaşık.

Bana sırtarak bakıyor ve bu tam bir günah.

"Adım Kai," diyor. "Bugün bizi çekiyor musunuz?"

"Plan bu." Çenemin açık kalmasının arasından sesimi zar zor bulabiliyorum. "Ben asistanım, o yüzden mucize beklemeyin."

"Mucizeler zaten pek bana göre değil." Başını yana eğerek, merakla beni inceledi. "Sana ne diyorlar, melek?"

"Bana klişe flört taktiklerine kanmayan biri diyorlar."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu bir flört cümlesi değildi, sadece bir gözlemdi. Cennet gibi bir yüzün var."

"Ve o ağzın tam bir tehlike."

"Suçluyum." Kaslarını tamamen kasıtlı bir şekilde gererek seleyi tekrar kaydırıyor. "Ama bu eğlenceli bir risk. Söz veriyorum."

Rüzgar yön değiştiriyor ve dünya yana doğru eğiliyor.

Kokusu beni hiç beklemediğim bir anda boğuyor; deniz tuzu, kavrulmuş hindistan cevizi ve altında taze, tatlı ananas gibi tropikal bir koku.

Bir an için, soğuk bir Montana tarlasında durmuyorum. Sıcak suda yüzüyorum, güneş yüzüme vuruyor, dalgalar tenime nazikçe değiyor. Çok uzaklarda bir yerdeyim, güzel bir yerdeyim, asla ayrılmak istemeyeceğim bir yerdeyim—

Ayağım bir taşa takıldı.

Bir çığlıkla öne doğru sendeledim, kollarım havada savrulurken, toprak yüzüme doğru hızla yaklaşıyordu. İşte böyle ölüyorum. Güzel bir kızın önünde, yüzüm toprağa gömülü, muhtemelen at gübresi de birkaç santim ötemde—

Kai hareket ediyor.

O kadar hızlı oluyor ki neredeyse fark etmiyorum. Bir saniye önce eyeri tutuyor, bir sonraki saniye ise eyeri kontrollü bir şekilde yere bırakırken aynı anda bana doğru atılıyor. Bir eli karnımı kavırıyor, diğer eli sırtımı sarıyor ve tek bir akıcı hareketle beni dik pozisyona getiriyor, kendi dengesini sağlamak için dönüyor ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, yüzüm köprücük kemiğinin hemen altında kalacak şekilde göğsüne yaslanmış halde buluyorum kendimi.

Nefesim kesildi.

Bu bir hatadır.

Çünkü nefes almak, o kokuyu ciğerlerime tekrar çekmek anlamına geliyor; o kadar güçlü ve bunaltıcı ki, tüm sinir sistemim altüst oluyor.

Yüzüm sıcak pamuğa ve sert kaslara yapışmış durumda. Ellerim göğsünün üzerinde yayılmış, kumaşın altındaki sert dokuyu hissediyorum. Kolları beni sarmış, biri sırtımda, diğeri hala belimde; benden çok daha büyük, beni tamamen kuşatmış durumda ve nefes alamıyorum,

düşünemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum, sadece onun kokusunda boğuluyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Bacaklarımın arasında ısrarcı ve endişe verici bir uğultu var ve tüm vücudum, bir yabancınn göğsüne yaslanmış olmak yerine bir kasırganın içinde duruyormuşum gibi titriyor.

Bana neler oluyor?

Bu normal değil. İnsanlara böyle tepki vermem. Bu—

Kai biraz geri çekildi, elleri hâlâ üzerimde sıcaktı ve yüzündeki neşeli ifade yerini daha odaklanmış, daha dikkatli bir ifadeye bırakmıştı.

"İyi misin tatlım?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum. Ağzımdan hırıltılı bir ses ile inilti arasında bir şey çıkıyor.

Kaşları yukarı kalktı. Sonra o sırtış geri döndü, bu sefer daha yavaş, sanki ilginç bir şey görmüş bir kedi gibi, her şeyi biliyormuş gibi.

"Az önce beni kokladın mı?"

"Ben—ne—hayır—"

"Çünkü eminim ki yüzünü göğsüme gömüp derin bir nefes aldın." Daha da yaklaşıyor. "Yaramaz kız. Ama kıbarca rica edersen, tekrar yapmana izin veririm."

Aman Tanrım. Yüzüm ve tüm vücudum yanıyor. Beynim tamamen devre dışı kaldı ve beni burada utançtan ölmeye terk etti. Bu adam da kim? Kalbim çok hızlı, çok gürültülü atıyor.

"Sanırım," diye zar zor konuşabiliyorum, sesim boğuk çıkıyor, "kalp krizi geçiriyorum."

Yüz ifadesi bir anlık değişti; flörtöz tavrın arasından gerçek bir endişe belirdi. "Bekle, gerçekten mi?"

"Bilmiyorum." Elimle göğsüme bastırdım, kalbimin avucumda hızla çarptığını hissettim. "Kalbim garip şeyler yapıyor. Ölmek böyle bir şey mi acaba?"

Uzun bir süre beni inceliyor, soluk gri gözleri yüzümü arıyor. Sonra o kadar yaklaşıyor ki, o kokunun bir başka dalgasını daha hissediyorum ve dizlerim titriyor. Beni tekrar yakalıyor, ayakta tutuyor.

"Üzerimde yarattığım etki bu mu?" Sesi şimdi daha yumuşak, ama yine de o alaycı ton var. "Çünkü kadınlar üzerinde böyle bir etki yarattığım biliniyor, ama genellikle bu kadar hızlı değil."

Kendi kulağıma bile biraz histerik gelen, nefes nefese bir kahkaha attım. "Şu anda benimle ciddi ciddi flört mü ediyorsun? Hem de acil bir sağlık

sorunum varken?"

"Acil bir tıbbi durum mu söz konusu, yoksa sadece inanılmaz derecede çekici olmamdan mı kaynaklanıyor?"

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, nefret etmiyorsun." Sırıttıyor ve bu sinir bozucu derecede çekici. "Benden nefret edemeyecek kadar çok kızarıyorsun."

Haklı. Yanaklarım yanıyor. Şu an muhtemelen uzaydan bile görülebiliyorum, Montana manzarası boyunca kıpkırmızı parlayan bir utanç feneri gibiyim.

"Peki, söyle bakalım," diye devam etti Kai başını yana eğerek, "neden seni neredeyse hiç koklayamıyorum? Böyle bir tepki vermen için Omega olduğuna göre, sen bir Omegasın, değil mi?"

Bu soru, üzerime dökülen bir kova buzlu su gibi geldi.

"Ben bir Beta'yım," diye ağzımdan kaçırdım, çok hızlı ve çok savunmacı bir şekilde. "Kesinlikle bir Beta'yım. Yüzde yüz. Tamamen normal, sıkıcı bir Beta."

Bana gereğinden uzun süre bakıyor. Gözleri hafifçe kısılıyor ve ifadesinde, anlattıklarımın tam olarak inanmadığını gösteren bir anlam var.

"Bundan emin misin?"

"Olumlu. Bu sadece..." Elimle belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Düşük kan şekeri. Ya da yükseklik hastalığı. Ya da tam önünüzde neredeyse yere kapaklanmanın travmasına gecikmiş bir tepki."

"Yükseklik hastalığı." Dudakları seğiriyor. "Montana'da."

"Rakım çok yüksek."

"Yaklaşık üç bin fit yükseklikteyiz."

"Bu bazı insanlar için yüksek bir rakam!"

Gülüştü, sanki içine adım atmak istemediğim bir kamp ateşine çok yaklaşmışım gibi içimden geçiyor. "Pekala," diyor. "Beta olsun."

Belimden elini çekiyor ama bana o alanı geri vermiyor. Tam orada, kokusunun beni boğabileceği kadar yakın duruyor ve ne yaptığını gayet iyi bilen bir adamdan böyle bir şey gelmesi haksızlık gibi geliyor.

"Ama şunu da açıkça söyleyeyim tatlım," diye ekliyor, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi sesi alçalıyor. "Favori yemeğim yok. Menü'nün tamamını takdir ediyorum."

"Ne kadar kapsayıcı bir yaklaşım."

"Ben halktan biriyim." Yavaş ve utanmazca bir hareketle bir gözünü kapatıyor; bu hareketin bu kadar işe yaramaması gerekirdi. "Gerçekten

sakin misin? Bana karşı çok sessizleştin.”

"Ben yapmadım."

"Evet, yaptın." Gülümsemesi keskinleşti. "Sanki beynin bir çit direğine çarpmış gibi."

"Beynimde bir sorun yok."

"Tatlım, sözlerin 'Tamam' diyor ama yüzün 'Hayır, asla' diyor." Başını yana eğip, sanki çoktan sahiplenmeye karar verdiği yeni bir oyuncakmışım gibi beni inceliyor. "Ve sana söylemeliyim ki, güzel bir kızın benim yüzümden kendini kaybetmesini izlemek? İşte bu, bir erkeğin geceleri rahat uyumasını sağlayan türden bir şey."

"Sakinliğimi kaybetmedim."

"Emin misin?" Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra da sanki beni ne kadar kolay tedirgin edebileceğini test ediyormuş gibi tekrar yukarı baktı. "Çünkü bir an kendi adını bile unutmuş gibiydin."

"Rüyalarında bile olmaz."

"Hım." O sırtış daha da derinleşti. "Ne olursa olsun. Ben yine de sayıyorum."

"Kendimden geçmiyordum."

"Öyleydin."

"Tüylerim uçmuştu. Arada fark var."

"Elbette var." Sanki engel olamıyormuş gibi, sanki benim ne kadarını görmezden geleceğimi test ediyormuş gibi, biraz daha yaklaşıyor. "Gözlerimin içine tekrar bakabilmek için kendine ne hikaye anlatman gerekiyorsa anlat."

Zekice bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum...

"June! Buraya gel! Başlamak üzereyiz!"

Kai'nin kaşları kalktı. "Haziran, ha? Muhteşem bir isim."

"Aşırı yıpranmasına izin vermeyin."

"Bunu hayal bile etmezdim." Daha önce düşürdüğü eyeri yerden alıp sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzuna geri koydu. "Görünüşe göre parlama sırası bizde. Orada görüşürüz, June."

Yavaş adımlarla ağıla doğru ilerliyor ve ben de nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışarak onu izliyorum.

Bu da neydi öyle?

Vücudum hâlâ uyuşmuş durumda ve ellerim titriyor. Kokusu burnumda sanki kalıcı olarak kazınmış gibi duruyor ve birdenbire canım ananas çekti.

Eve vardığında ilaçlarını kontrol et, diye kendi kendime söylüyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler yolunda değil. Bu normal değil.

Dün gece Seth'le de garip bir geceydi. Vücudumun onun kokusuna verdiği tepki. Şimdi de Kai.

"*Sen bir Omega'sın, değil mi?*"

Nereden biliyordu? Bunu bilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Bu düşünceyi kafamdan atıp, kamerası hazır bir şekilde ağıl çitinin yanında yerini almış olan Belle'e doğru aceleyle ilerledim.

"Çok telaşlı görünüyorsun," diye belirtti, bana yan gözle bakarak.

"Hayır, ben... sıcakım. Güneşten."

"Hı hı." Dudakları seğirdi. "Dikkatli ol. Bu rodeo yıldızları sadece geçicidir. Onlara kanma sakın."

"Asla yapmazdım."

"Elbette yapmazsın." Güldü ve Kai'nin kestane rengi kırsağı arenanın ortasına doğru götürdüğü ahıra döndü. "Hadi Juliet, işe koyulalım," dedi bana.

Juliet. Doğru. Çünkü kesinlikle trajik bir aşk hikayesinde romantik başrolü oynamıyorum. Ben, büyüleyici gülüşleri ve onu boğmak isteyecek kadar cezbeden kokularıyla yakışıklı kovboylara aklını kaptırmayan, aklı başında olan kişiyim.

Kendine bunu söylemeye devam et, June.

Kai, akıcı bir zarafetle kırsağın üzerine atlıyor ve sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi eyerde rahatça oturuyor. Belle hemen çekime başlıyor, Kai atı bir dizi hareket boyunca yönlendirirken kamerası ardı ardına hızlı bir şekilde deklanşöre basıyor.

Yukarıda inanılmaz bir performans sergiliyor. Vahşi ve korkusuz, kırsağı keskin dönüşlere, ani duruşlara, kontrollü bir kaymayla biten tam bir dörtlüye koşturuyor. Onda bir enerji, pervasız bir neşe var; sanki bunu sadece sevdiği için yapıyor ve başka hiçbir şeyi umursamıyor.

"Bana dramatik bir şey anlat!" diye sesleniyor Belle.

"Patron, dramatiklik benim ikinci adım!"

Dilini şıklattı, ağırlığını değiştirdi ve aniden kırsak arka ayakları üzerinde şaha kalktı, ön toynakları havayı eşeledi. Kai, mükemmel bir dengeyle bir elini havaya kaldırdı ve nefes kesen üç saniye boyunca bu pozisyonda kaldıktan sonra kırsağı tekrar yere indirdi.

Çit boyunca toplanmış kovboylardan bir tezahürat yükseliyor. Biri ıslık çalıyor.

"Gösterişçi!" diye bağırdı içlerinden biri ve kimin bağırdığını görmek için şöyle bir baktım.

Konuşmacı, sarı saçları omuzlarına dökülmüş, sabah ışığında rüzgarda savrulmuş ve altın sarısı bir renge bürünmüş halde, kendinden emin bir şekilde çite yaslanmış. Kısa, düzgünce kesilmiş bir sakalı ve gülümsediğinde köşeleri kırışan yeşil gözleri var. Kareli düğmeli gömlek, kot pantolon, botlar; gösterişli hiçbir şey yok—ama yine de bir şekilde dergi kapağında olması gereken biri gibi görünüyor.

O, inanılmaz derecede çekici. Kai'nin vahşi, tehlikeli yakışıklılığı gibi değil, daha çok yaklaşılabılır bir yakışıklılık. Partilerde eğlenceli, özel hayatında ise daha da eğlenceli olabilecek türden bir adam.

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Carter!" diye bağıır Kai ve sarışın olan Carter güler.

"Üzerimde hiçbir şey kötü durmuyor! Bu benim bütün markam!"

"Markanız ikinci sırada yer alıyor ve bunun farkındasınız!"

"Rüyalarında bile göremezsin!"

Bu şakalaşmalar beni de dahil herkesi güldürüyor. Belle beni dürtüyor. "Senin için çok mu dikkat dağıtıcı oldu?"

"Hayır." Yüzümü elimle yelpazeleyerek havalandırıyorum, saklamaya bile zahmet etmiyorum. "Kesinlikle hayır."

Gülümseyerek, "Doğru," dedi.

Kai atışlarını bitirip kısırağı durdurur ve boynunu sevgiyle okşar. "Nasil buldunuz patron? Yeterince büyülü müydü?"

"Mükemmel," diyor Belle. "Carter, sıra sende!"

Bakıcılar Kai'nin kısırağını uzaklaştırmak için ilerlerken, diğerleri parlak tüylü, muhteşem siyah bir aygır olan yeni bir at getiriyor. Carter çitten uzaklaşıp ona yaklaşıyor, elini boynunda gezdiriyor ve duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Belle bana, "Bu Shadow," diyor. "Carter'ın atı. Yıllardır birlikteler."

Aygırın Carter'ın omzuna hafifçe dokunması ve Carter'ın da sevgiyle kulaklarının arkasını kaşması, aralarındaki bağı açıkça gösteriyor. Aygırın ata binişi ise kusursuz, tek bir akıcı hareketle gerçekleşiyor, sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi.

Carter, Shadow'u ağılın etrafında yavaşça bir daire çizerek yönlendirirken, Belle ateş etmeye başlar. Carter, Kai'den farklı hareket eder; daha az gösterişli, daha kontrollü, ancak onda aynı derecede büyüleyici,

sessiz bir özgüven var. Gösteriş yapmasına gerek yok. Neler yapabileceğini tam olarak biliyor.

"Orası çok güzel görünüyor!" diye sesleniyor Kai, çitin kenarındaki konumundan. "Herkesi uyutmamaya çalış!"

Carter, "Onlar seni izlerken olan şey uyku!" diye karşılık veriyor.

"Buna güzelliğime kapılıp hipnotize olmak denir!"

"Yani sıkıntıdan ölüyorum demek istiyorsun!"

Daha çok kahkaha. Daha çok şakalaşma. Onların cazibesine kapılmak çok kolay.

Carter çekimlerini bitirir, birkaç fotoğraf çektirir ve ardından Shadow'u çite doğru yönlendirir. Atından inerken bakışları benimkilerle buluşur; yeşil ve sıcak gözlerim, gerekenden biraz daha uzun süre göz temasında kalır.

"Yapma," diyorum kendi kendime. "Fazla anlam yükleme. Acınası görünme."

Çekimler devam ediyor. Daha fazla kovboy gelip gidiyor; yerel biniciler, bu işe yeni başlamış genç adamlar ve kamerayı nasıl kullanacaklarını çok iyi bilen birkaç tecrübeli emektar. Belle yönetiyor, ben izliyor ve öğreniyorum ve sabah, atların, deklanşör seslerinin ve erkeksi enerjinin bir karışımı içinde geçip gidiyor.

Kapı yakınlarında çıkan bir kargaşa düşüncelerimi böldü. Kalabalık arasında mırıltılar yükseldi ve hafif bir alkış koptu.

Belle kamerasını indirip şöyle bir baktı. "Ah. Sonuncusu. Her zaman birileri geç kalır."

Dönüyorum.

Ve kalbim duruyor.

Dün gecedен hatırladığım o aynı telaşsız özgüvenle ağıla doğru yürüyor; uzun adımlar, omuzları geride, sanki geçtiği her karış toprağın sahibiymiş gibi. Bugün yüzüne kadar çekilmiş, gölgeleri yüzüne düşen bir kovboy şapkası takmış. Koyu renk düğmeli gömlek, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Eskimiş kot pantolon, yıpranmış botlar, ışığı yansıtan kemer tokası.

Seth.

Ahıra girer girmez, ekip otomatik olarak etrafında yol açar; saygıdan mı yoksa korkudan mı, anlayamıyorum. Atı zaten bekliyordur, beyaz bir lekesi olan güzel bir kahverengi attır ve tereddüt etmeden ona yaklaşır.

Kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım terliyor. Vücudumdaki her hücre aniden, yoğun bir şekilde onun varlığının farkına varıyor, tıpkı bir radyonun

frekans yakalaması gibi ona ayarlanıyor.

"Gecikme için özür dilerim hanımlar," dedi sesi mekânın her tarafına yankılanarak, bize bile bakmadan. Tıpkı hatırladığım gibi alçak ve boğuk bir sesle. "Bir aksilik oldu."

Tek bir akıcı hareketle ata biner, rahat ve kendinden emin bir şekilde eyerine yerleşir. Belle kamerasını kaldırır.

Ve sonra hareket ediyor.

Kai vahşi, Carter ise kontrollü iken, Seth bambaşka bir şey. Ham. Güçlü. Sanki öfkesini ya da hayal kırıklığını kanalize ediyormuş gibi sürüyor, her hareketi keskin ve bilinçli. At da harika bir şekilde karşılık veriyor ve birlikte nefesimi kesen bir dizi manevra gerçekleştiriyorlar.

Ahırın karşısına son hızla koşu, tokmakların sıkıştırılmış toprağa çarpma sesi. Tozları havaya kaldıran keskin bir dönüş. Sanki koreografisi yapılmış gibi kusursuz bir kayarak duruş.

O inanılmaz. Başka bir kelimeyle ifade edilemez.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Belle yanımda. "Bugün çok gergin."

Cevap vermiyorum. Onu izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Koyun gövdesini ağılın ortasına yakın bir yerde durduruyor, göğsü hafifçe kabarıyor. Çenesindeki morluk buradan bile görünüyor, mor ve öfkeli, dün gecedan kalma ve saklamaya hiç çalışmadığı bir hatıra.

Belle çekimlerini bitirip memnun bir şekilde kamerasını indirdi. "Tamam, çekimler bitti! June, sıra sende portre çekimlerinde."

Somut bir şeye odaklanabildiğim için minnettar bir şekilde başımı salladım.

"Beyler!" diye seslendim, Belle'in daha önce işaret ettiği kasalara doğru ilerleyerek. "Şunu halledelim de hepiniz o çok önemli rodeo ve kovboy hayatlarınıza geri dönebilesiniz. İlk kim?"

Kai'nin eli hemen havaya kalktı. "Ben! Önce benimle yap, bebeğim!"

"Çok hevesliyiz, değil mi?"

"Her zaman." Sandığın üzerine atlıyor, bacaklarını iyice açıyor ve yüzünde yarı öfkeli, yarı yaramaz bir ifadeyle bakıyor. "Bu nasıl? Kamera için yeterince iyi mi?"

Vizörden bakıyorum. Keskin elmacık kemikleri, baştan çıkarıcı bakışları ve ışığı yansıtan dövme koluyla tam bir parfüm reklamı figürü gibi görünüyor.

"Senin kötü bir tarafın yok," diye itiraf ediyorum. "Aslında bu sinir bozucu."

“Biliyorum. Hem bir nimet hem de bir lanet.” Bakış açısını biraz düzeltiyor. “Çoğunlukla bir nimet.”

"Peki ya objektifi baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünmeyen bir şey nasıl olur?"

"Ama benim uzmanlık alanım şeyleri baştan çıkarmak."

"Şok oldum."

Sırıtıyor ve ben de bunu kameraya kaydediyorum. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

“Bu kadar yeter. Sıradaki.”

Carter yerine oturuyor ve bana muhtemelen birçok eyaletteki kadınları derinden etkileyen bir gülümseme sunuyor. "Özel bir isteğiniz var mı?" diye soruyor.

"Kameranın sana aşık olmasına izin vermemeye çalış."

"Söz vermiyorum."

Ardı ardına bir düzine fotoğraf çekiyorum. Kamera onu çok seviyor ve o da hiç çaba sarf etmeden kameranın önünde nasıl duracağını çok iyi biliyor.

"Mükemmel," diyorum ona. "İşin bitti."

Ayağa kalktı ve yanımdan geçerken duraksadı. "Bu akşam fuarda, sonra da fotoğraf kabininde görüşürüz?"

“Evet, kesinlikle,” diyorum, belirsiz bir cevap vermeye çalışarak, ama içten içe bu rodeo alfalarıyla daha fazla zaman geçireceğim için şimdiden biraz heyecanlıyım. Tabii ki, bu sadece tek bir şekilde sonuçlanacaksa, kendime itiraf etmem gereken yanlış bir şey... ve o da kalbimin kırılmasıyla olacak.

Sıradaki kovboyu öne çağırıyorum ve teker teker geçiyorlar. Bir ritim yakalıyorum, açılar ayarlıyorum, ifadeleri ortaya çıkarıyorum, her yüzdeki gerçek bir şeyi yakalıyorum.

Ve işte Seth, grubun kenarında, kollarını kavuşturmuş, keskin bir ifadeyle beni izliyor. O mavi gözler bir şey arıyor sanki.

"Sıra sende," diyorum sesimi titretmeden. "Otur lütfen."

Yavaşça yaklaşıyor. Sandığın üzerine oturuyor. Poz vermiyor. Sadece bana bakıyor.

Kalbim yine kontrolsüzce çarpıyor, gümbür gümbür atıyor. Dur artık, diyorum kendime. Profesyonel ol. Normal davran.

Sonunda, "Tanıdık geliyorsunuz," diyor.

Kalp atışlarım sert ve aptalca bir şekilde hızlandı, sanki vücudum onun sesini duymuş ve mantığın bugün izinli olabileceğine karar vermiş gibiydi.

Kaşları hafifçe çatıldı, gözleri tıpkı bir araç çağırırkenki gibi kısıldı, odaklanmış, araştırırcasına. "Daha önce tanıştık mı? Sende bir şey var..."

Evet, söylemek istiyorum. Dün gece. Bana koku eşleşmem dedin. Eski erkek arkadaşımın sokakta kavga ettin. Beni hatırlayacağını söyleyerek uyuyakaldın.

Ama gerçek boğazımda düğümleniyor.

Ona vermenin ne anlamı var ki? Sanki buğulanmış bir cama bakıyormuş gibi, anıya dümdüz bakıyor. Ve diyelim ki onu tekrar netleştirmeye zorlasam bile... ne değişir ki?

O, geçici olarak burada bulunan bir rodeo yıldızı. Ve gerektiğinde hatırlayacaktır. Onun gibi bir karmaşaya ihtiyacım yok.

Beni izlemeye devam ediyor, bekliyor, o mavi gözleri yüzümü sanki kayıp parçayı arıyormuş gibi tarıyor.

Ağzımı açıyorum—

"Seth Benton." Bu isim arkamdan derin ve erkeksi bir sesle, dikkat çekmek istemeyen ama dikkati üzerine çeken bir şekilde duyuldu.

Seth'in başı sesin geldiği yöne doğru döndü ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Üniformalı bir polis memuru araba yolunun kenarında duruyor, sonra sanki dünyanın tüm zamanı varmış gibi bize doğru yürümeye başlıyor. Midem o kadar kasılıyor ki canım acıyor.

Elbette dün gece olanlar sonsuza dek gömülü kalmadı.

"Seth Benton," diye tekrarladı polis memuru, sesi ifadesiz ve resmi bir tonda, "benimle geliyorsun. Bir polis memuruna saldırmaktan tutuklusun."

Kahretsin, Tanner.

Midem alt üst oldu.

Bu benim hatam.

5

HAZİRAN

“Seth Benton.” Yardımcı Şerif Jones, ağılın kenarında duruyor, bir eli kemerindeki kelepçelerin üzerinde, şu anda dünyanın başka herhangi bir yerinde olmayı tercih edecekmiş gibi görünüyor.

Leo'yu on iki yaşından beri tanıyorum; bakkaldan şeker çalardı ve kimsenin fark etmediğini düşünürdü. Şimdi yirmi dört yaşında, kısa kesilmiş koyu saçları ve çoğu polisin birkaç yıl sonra geliştirdiği o alaycı maskeye henüz tam olarak bürünmemiş bir yüzü var. Şu anda, önündeki kovboy grubuna hitap ederken yüzünde rahatsızlık ifadesi var.

“Yardımcı Şerif Tanner Rook’a saldırmaktan tutuklusunuz,” diye devam etti Leo, sesi aniden sessizleşen mekânda yankılanarak. “Benimle karakola gelmeniz gerekecek.”

İçim buz kesti. Biri nefesini tuttu. Belle kamerasını indirirken ekip üyelerinden birkaçı şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Ve Seth'in tüm vücudu kaskatı kesildi. "Bu saçmalık." Sesi alçak ve tehlikeliydi. "O pislik bana ilk saldırdı. Ben kendimi savunuyordum."

Leo'nun çenesi kasıldı. Kemerinden kelepçeleri çıkardı, metal sabah güneşinde parıldıyordu. "Bu, Yardımcı Şerif Rook'un raporunda yazan şey değil. Ona göre, fiziksel kavgayı sarhoşken siz başlattınız. Dün gece sarhoş ve taşkınlık yapmaktan tutuklandığınıza dair kayıtlarımız var."

“İçki içmiyordum.” Seth'in elleri yanlarında yumruk haline geldi. Çenesindeki morluk, Tanner'ın oraya koyduğunu gördüğüm morluk, teninde mor ve kızgın bir şekilde göze çarpıyordu. “Vücudumda ne varsa, onu ben oraya koymadım.”

Kalabalığın arasında mırıltılar yankılanıyor, ama dikkatimin çoğu Seth'te. Omuzlarının geriye çekilmesine, tam boyuna ulaşırken göğsünün

genişlemesine. Kai ve Carter'ın sanki yoktan var olmuş gibi yanlarında hareket etmelerine, sert ve soğuk ifadelerle onu çevrelemelerine.

Ve bu benim hatam.

Tanner geldiğinde o kaldırımda durmasaydım... Eğer durmasaydım—

Yeter artık June. Bu hiç yardımcı olmuyor.

Seth'in babası kalabalığın arasından ilerliyor, koyu saçlarının arasından gümüş telleri geçiyor, aynı keskin mavi gözleri Leo'ya sinirli bir şekilde dikilmiş. İnsanların yolundan çekilmesini bekliyormuş gibi bir tavrı var. İri yapılı olması da işine yarıyor.

"Memur Bey." Sesi kalınlaştı. "Elbette bunu daha gizli bir yerde halledebiliriz. Bu şebekenin koruması gereken bir itibarı var."

"Efendim, lütfen biraz geri çekilmenizi rica ediyorum."

Yüksek sesle homurdandı. "Kelepçe gerçekten gerekli mi? Oğlum iş birliği yapıyor."

"Sayın—"

"Size kavgayı kendisinin başlatmadığını ve kendi isteğiyle sarhoş olmadığını söylüyor. En azından biraz sağduyu göstermelisiniz ki—"

"Geri çekilin. Hemen şimdi."

Babanın ağzı inceliyor ama geri çekiliyor. Leo, kelepçeler hâlâ elinde, Seth'e yaklaşıyor ve gerilim bir kademe daha artıyor. Kai ağırlığını değiştiriyor, kasları geriliyor. Carter'ın rahat gülümsemesi tamamen kaybolmuş, yerini keskin ve tetikte bir ifade almış.

Ben de burada öylece duruyorum.

Bir şeyler yap.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Avuçlarım terden sıırılsıklam. Dün geceyi düşünüyorum. Seth'in sendelediğini, zar zor kendine geldiğini ama yine de tereddüt etmeden Tanner ile benim aramıza girdiğini. Yine de o ilk yumruğu yediğini. Yine de kendini dağıtmadan önce benim iyi olduğumdan emin olduğunu.

Yaptığını hatırlamıyor bile. Ve şimdi bu yüzden tutuklanacak.

Bunu boşver.

"Leo, bekle," diyorum.

Herkes başını bana çeviriyor.

Seth'in bakışları da benimkilerle buluşuyor ve yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor.

"Dün gece, olay sırasında oradaydım," diyorum, grubun yanına kadar ilerleyerek. "Hiç alkol almamıştım ve tamamen ayıktım." Leo'nun

gözlerine bakıyorum, bana inanmasını umuyorum. “Karakoldaki memurla görüşebilirsin, Seth’i aldığımnda Barb da görevdeydi. Tanner sokakta bize yaklaştı. Sarhoştı. Saldırgandı. Sözlü olarak hakaret ediyordu. Ve ilk yumruğu o attı.”

Sessizlik.

Kulak zarlarınıza baskı yapan ve en ufak sese bile aşırı duyarlı olmanızı sağlayan türden bir sessizlik. Ahırda kıpırdanan atlar. Kuru otların arasından esen rüzgar. Kulaklarımda gümbür gümbür atan kendi kanım.

Leo'nun kaşları daha da çatıldı. "June, bu resmi bir tutuklama. Ben öylece..."

“Size gördüklerimi anlatıyorum. Tanner beni yere itti ve sonra Seth'e saldırdı. Seth kendini savunuyordu. Beni savunuyordu.”

Kalabalıktan daha fazla mırıltı ve şaşkın bakışlar yükseldi.

Seth'in bana bakışları yoğunlaşıyor. Mavi gözleri kocaman, yoğun, nefesimi kesen bir ifadeyle beni delip geçiyor.

“Sensin,” diye fısıldıyor. “Dün gecedен. Sen—sen o kişiydin ki—”

Kaşlarını çatarak, sanki kaygan bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi sözünü kesiyor. Birbirine tam oturmayan parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

Yüzüm kızardı. Dün geceyi hatırlıyorum, o bana yaslanmıştı, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıktaydı, o alçak sesle bana koku uyumumun mükemmel olduğunu söylüyordu. O motel odasında bana bakışını, sanki hatırlanmaya değer bir şeymişim gibi bakışını.

Şimdi o da bana aynı şekilde bakıyor.

Bakışlarımı Seth'ten ayırıp Leo'ya odaklanıyorum, çünkü Seth'e bakmaya devam edersem herkesin önünde patlayacağım.

“Karakola gelip resmi bir ifade vermeye hazırım,” dedim. “Ama sana doğruyu söylüyorum Leo. Kavgayı Tanner başlattı, Seth değil.”

Leo tereddüt ediyor. Bakışları benden Seth'e, babasına ve ilgiyle izleyen kalabalığa doğru gidip geliyor.

Sonunda, "Onu hâlâ çağırman gerekiyor," diyor. "Resmi prosedür. Ama eğer bir açıklama yapmak istiyorsanız, bu dikkate alınacaktır."

Seth'in babası araya girerek, "Onun ilk saldıran olmadığını doğrulayan bir tanık var," dedi. "Bu, kelepçe takmanın gerekli olmadığı anlamına geliyor."

Leo'nun çenesinde bir kas seğiriyor. Ama kalabalığa, birkaç elde gördüğüm ve muhtemelen her saniyesini kaydeden telefonlara bakıyor.

“Pekala.” Kelepçeleri kemerine geri takıyor. “Ama benimle gönüllü olarak geliyorsun. Herhangi bir sorun çıkarırsan, bu senin için çok daha kötüye gider.”

Seth sertçe başını salladı. "Anladım."

Leo geri çekilerek girişin yakınında park etmiş devriye arabasına doğru işaret etti. Seth onu takip etmeye başladı, sonra durdu. Arkasını dönüp bana baktı.

O mavi gözler gözlerime kenetleniyor ve o bakışta çok şey var: minnettarlık, kafa karışıklığı, yoğunluk.

"O zaman istasyonda görüşürüz," diye teyit etti.

Başımı sallıyorum.

Gözlerimi bir an daha, sakız gibi uzayan, henüz hiç konuşmadığımız koca bir sohbeti içinde barındırıyormuş gibi gelen bir an için yakalıyor ve sonra dönüp devriye arabasına doğru yürüyor. Kalabalık onun ve Leo'nun etrafında dağılıyor, polis memurunun eli Seth'in dirseğinin yakınında, sanki gönüllü olan kısmın kalıcı olup olmayacağından tam emin değilmiş gibi duruyor.

Carter ve Kai onları takip etmek için hareket ederler, ancak Leo elini kaldırır. "Bizi karakolda karşılayabilirsiniz." Leo'nun sesi cansızlaşmıştır. "Ama şu anda sadece Bay Benton var."

Carter, Kai'nin koluna elini koydu. "Pekala."

Devriye arabasının kapıları gürültüyle kapanıyor, motor çalışıyor ve ardından çakılları savurarak, kasabaya doğru yolda gözden kaybolarak uzaklaşıyorlar.

Bir an için kimse kıpırdamıyor.

Sonra fısıltılar başlıyor. Bakışlar. İnsanların az önce ne olduğunu anlamaya çalışmasından kaynaklanan genel bir kaos.

"Hey," diyor Kai yanımda. "İyi misin tatlım?"

"Evet." Kelime kesik kesik, sıkı bir şekilde çıktı. "İyiyim."

Pek ikna olmuş görünmüyorum.

"Seth'i savunduğunuz için teşekkürler," diyor Carter. "Karakola gidiyorum. Sizi de götürüyüm mi? Bu arada ben Carter, Seth'in sürüsünün üyelerinden biriyim."

Başımı salladım. "Çok isterim, çünkü Belle ile birlikte gelmiştim."

Sabah güneşinde parıltıyan parlak kırmızı bir kamyonetin bulunduğu park alanına doğru başını salladı. Krom detayları olan, uzatılmış kabinli,

devasa bir araçtı. "Tamam. Seth'in yanında destekçilerinin olduğundan emin olabiliriz."

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Pekala."

Carter, Kai'ye başıyla onay verdi. "Burada kal ve Belle'in işlerini bitirmesine, ekiple ve diğer adamlarla ilgilenmesine yardım et ki hepsi evlerine dönebilsinler."

Kai tembelce bir selam veriyor ama gözleri hâlâ üzerimde. "Anladım." Yüzünde o sırıtış beliriyor. "Bensiz fazla eğlenme, June."

Her şeye rağmen midem alt üst oluyor. İstasyonda eğlenmenin mümkün olmadığını bildiğim için "Söz veremem," diye şaka yapıyorum.

Belle yanıma gelince gülüyor. "İyi misin June? Benim de seninle gelmemi ister misin?"

"Yok canım, hallederim." Güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Sadece bir ifade vermem gerekiyor. Kayıtların doğru olduğundan emin olmalıyım."

"Bu Tanner hakkında." Bu bir soru değil. Belle onunla olan geçmişimi, kontrolcü davranışlarını, sürekli gözetimini, beni yavaş yavaş yok oluyormuşum gibi hissettirmesini biliyor. Bana daha iyisini hak ettiğimi anlamamda yardımcı olan insanlardan biriydi.

"Ne zaman öyle değil ki?" diye acı bir şekilde soruyorum.

"Hey." Kolumu sıkıca kavradı. "Onun seni etkilemesine izin verme. Ne yaptığını biliyorsun. Seni kendi yörüngesine çekmeye, suçluluk duygusu hissettirmeye, seni küçük düşürmeye çalışıyor. Ona bu tatmini verme."

"Yapmayacağım."

"Ciddi söylüyorum June. Onun sandığından çok daha güçlüsün." Kamyonun yanında bekleyen Carter'a doğru baktı. "Kameranı yanıma alacağım. Daha sonra benim evimden alırsın, tamam mı?"

"Teşekkürler." Onu hızlıca kucakladım. "Sen en iyisisin."

"Biliyorum." Beni tekrar sıkıca kucakladı, sonra hafif bir itmeyle bıraktı. "Şimdi git. Sonra bana mesaj at."

Kamyon yakından bakıldığında daha da etkileyici. Koyu kırmızı boyası ayna gibi parlıyor. Carter benim için yolcu kapısını açıyor ve ben de kendimi kabine atıp deri koltuklara yerleşiyorum.

Ön taraftan dolaşp sürücü koltuğuna oturuyor ve motoru çalıştırıyor. Onunla kapalı bir alanda olmak...

Aman Tanrım.

Kokusu kapalı mekanı sarıyor. Tatlı ve keskin, tıpkı yaz yağmurundan sonra tarçınlı çöreklerin üzerine kola dökülüp pencerelerin açılması gibi. Etrafımı sarıyor, ciğerlerime doluyor, vücudumdaki her sinir ucunu tetikliyor ve dikkat kesilmemi sağlıyor.

Tenim ısınıyor. Nabzım hızlanıyor. Göğsümden bacaklarımın arasına doğru yayılan bir karıncalanma hissi var ve kendimi orta konsola doğru eğilip yüzümü boynuna gömmekten alıkoymak için koltuğun kenarına sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum.

Bana ne oluyor?

Camı açmak için kumandalara dokunup aşağı indirdim ve başımı serin Mayıs havasına çıkardım. Rüzgar yüzüme keskin ve canlandırıcı bir şekilde çarptı ve boğuluyormuş gibi nefesimi içime çektim.

"Orada her şey yolunda mı?" Carter'ın sesinde bir miktar eğlence vardı.

"Evet." Yüzümü pencereye dönük tutuyorum. "Sadece biraz serin havaya ihtiyacım vardı."

"Hı hı."

Çiftlikten çıkarken, iri lastiklerin altında çakıl taşları çıtırdıyordu. Ben de yüzümü cama doğru çevirerek, tanıdık manzaranın yanımdan geçip gitmesini izledim ve vücudumu kontrol altına almaya çalıştım.

Bu delilik. Yedi yıldır baskılayıcı ilaçlar kullanıyorum. Tepkilerim köreldi, içgüdülerim azaldı, o kadar derine gömülmüş bir kimlik ki bazen varlığını bile unutuyorum. Vücudum Alfa erkeklere böyle tepki vermez. Vermemesi de gerekiyor. Zaten bütün mesele bu.

Ve işte buradayım, yakışıklı bir kovboyun tatlı ve yağmur kokması yüzünden neredeyse nefes nefese kalmış durumdayım.

Belki de ilaçlarımın son kullanma tarihi geçmiş veya dozunu iki katına çıkarmam gerekiyor.

"Eminim her şey yoluna girecek," diyor Carter, düşüncelerimin karmaşasını bölerek. "İstasyon kısmından bahsediyorum. Seth iyi olacak."

"Ah, onun için endişelenmiyorum, çünkü masum olduğunu biliyorum." Başımı geriye çekip yüzümü yana çevirdim. "Kendini koruyabilecek tipe benziyor."

"Evet, öyle."

"Tanner'la uğraşmak hiç de hoşuma gitmiyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Eski sevgilim."

Carter şöyle bir baktı, bir kaşını kaldırdı. "Seth bu sabah dün geceyle ilgili bazı şeylerden bahsetti ama başına ne geldiyse beyni epey karışmış."

“Onu almaya gittiğimde kesinlikle kendinden geçmişti.” Her şeye rağmen, o anıyı hatırlayınca gülümsüyorum. “Sallanıp duruyordu ve tüm kasabayı uyandıracak kadar yüksek sesle ‘Sweet Home Alabama’ şarkısını söylüyordu.”

Carter kahkaha atarak, "Yok artık. Seth mi? Şarkı mı söylüyor?" dedi.

"Ayrıca detone."

"Aman Tanrım." Hâlâ sırtıtarak başını salladı. "Bunu görmek için iyi para öderdim. Seth genellikle çok... yoğundur. Onun gerçekten kendini serbest bırakmasını görmek? Bu, bir tek boynuzlu at görmek gibi bir şey."

"Şey, kesinlikle dengesizdi. Altı kez neredeyse yere düşüyordu."

"Bu inanılmaz. Bunu ileride şantaj malzemesi olarak kullanmak üzere bir kenara not ediyorum."

Biraz rahatladığımı, omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Carter'ın enerjisinde, sohbetin doğal hissettirmesini sağlayan bir kolaylık var.

Açık pencereden gelen rüzgar da yardımcı oluyor, o sarhoş edici kokunun ciğerlerimi tamamen doyurmadan önce bir kısmını alıp götürüyor. Soğuk havaya odaklanarak sık nefesler alıyorum, kendimi yere basmaya çalışıyorum.

Carter'ın direksiyonu kavradığı sırada ön kollarının nasıl kasıldığını fark etmemek için çok ama çok uğraşıyorum. Kalın kaslar, altın sarısı saçlar, bronz teninin altından geçen damarlar. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve direksiyonu her çevirdiğinde, gömleğinin kumaşının altında pazılarının nasıl hareket ettiğini fark ediyorum.

O iri yarı. Benden çok daha büyük. Geniş omuzlar, sağlam göğüs, kot pantolonunun altında gerilen kalın bacaklar. Kucağına oturmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. O gücün etrafına sarılmak ve onun beni taşımasına izin vermek...

Durdurun bunu.

Gözlerim istemsizce aşağıya, pantolonunun gerildiği yere kayıyor—

Carter birden, "Tahminime göre, şu anda beni çıplak hayal etmeye çalışıyorsunuzdur herhalde," diye patladı.

Sadece havayı ve kendi utancımı yutuyorum.

Öksürüğüm dindikten sonra, "Affedersiniz?" diyebiliyorum.

O, muhtemelen birçok eyaletteki kadınları altüst eden o büyüleyici, altın çocuk gülümsemesiyle sırtıyor. "Bakışların çok güzeldi. Gözlerin güneye doğru kayıyor, belli bölgelerde oyalanıyordu..."

"Yola bakıyordum."

"Yol o tarafta." Ön camdan işaret ediyor. "Gözleriniz kesinlikle başka bir yöne bakıyordu."

"Belki de vites koluna bakıyordum."

"Böyle mi diyorsunuz?"

Yüzüm alev alev yanıyor. Bu aşırı pahalı kamyonun yolcu koltuğunda kendiliğinden alev alacağım ve anneme nasıl öldüğümü asla açıklayamayacaklar.

Göz kırpıyor ve bunu bir şekilde iğrenç olmaktan ziyade çekici hale getiriyor. "Ama merak etmeyin. Kadınların bana bakmasına alışkınım. Bu, zarafet ve tevazu ile taşıdığım bir yük."

"Seni incelemiyordum."

"Kesinlikle değildin."

"Dalmıştım."

"Tam kasık bölgemde. Çok uygun bir aralık."

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Kesinlikle." Belli ki bundan çok fazla keyif alıyor. "Peki, bunun yerine ne hakkında konuşmak istersiniz? Hava durumu mu? Yerel siyaset mi? Ya da yanaklarınızın o kadar kızarması ki, neredeyse yanaklarınızda marshmallow kızartabilirim?"

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, gerek yok. Ben çok hoş biriyim." Daha da genişçe gülümsüyor. "İstediginize sorabilirsiniz."

İstemsizce dudaklarım seğiriyor. Onun mizahında bulaşıcı bir şey var; insanları güldürmekten gerçekten zevk alıyor gibi görünüyor, ama bunu kötü niyetle yapmıyor. Sabahki gerginliğin tam tersi bir durum bu ve bu dikkat dağıtıcı şeye minnettarım.

"Bu yöntem herkeste işe yarıyor mu?" diye soruyorum, ellerimi yüzümden indirerek.

"‘İş’ kavramını tanımlayın."

"Kadınlar bunu gerçekten çekici buluyor mu?"

"Sen söyle." Yeşil gözleri yaramazlıkla parlıyor. "İşe yarıyor mu sende?"

"Kesinlikle hayır."

"Gülüştün aksini söylüyor." Kahkaha atıyor ve bu ses, üzerime yaptığı bir büyü gibi geliyor. Lanet olsun ona.

Bir süre sessizce ilerliyoruz, aramızdaki gerilim neredeyse rahatlatıcı bir hale geliyor. Yüzümü cama doğru çeviriyorum, Honeyspur Çayırı'nın yanımızdan geçip gitmesini, tüm hayatım boyunca tanıdığım tanıdık binaları ve sessiz sokakları izliyorum.

Carter sessizliği bozarak, "Şey," dedi. "Seth bu sabah ilginç bir şeyden bahsetti."

"Ah?"

"Senin koku olarak ona çok benzediğini söyledi."

İçimdeki her şey donup kaldı. "Dün gece aklı başında değildi," dedim dikkatlice. "Ne söylediğinin farkında değildi."

"Belki." Carter şöyle bir baktı ve ifadesinde daha ciddi bir ton vardı. "Ama şöyle bir şey var. Kai de bu sabah seninle tanıştıktan sonra benzer bir şey söyledi. Seninle ilgili çözemediği bir şey olduğunu söyledi. Kokundan net bir şey anlayamasa da onu kendine çeken bir şey."

Zoraki bir kahkaha attım. "Ben Beta'yım. Bu iş böyle yürümez."

"Sürekli bunu söylüyorsun." Bir an sessiz kalıyor. "Ama ben de aynı şeyi hissediyorum, June. Sende farklı bir şey var... Sanki biraz bulanık bir resme bakıyorum. Ayrıntıları tam olarak seçemiyorum ama orada bir şey olduğunu biliyorum."

Ellerim titriyor. Titremeyi durdurmak için onları uyluklarıma bastırıyorum.

Ne hissettiklerini biliyorum. Baskılayıcılarımın kimyasal sisinin altında onları neyin çağırdığını biliyorum. Ama aynı zamanda on sekiz yaşındayken doktorların aileme söylediklerini de biliyorum; Omega'mın uykuda olduğunu, kusurlu olduğunu, asla kızgınlığa giremeyeceğimi veya düzgün bir bağ kuramayacağımı. Bir Alfa sürüsüne gerçekten ihtiyaç duydukları şeyi veremeyeceğimi.

Onların bana yaklaşmasına izin vermenin ne anlamı var? Eninde sonunda benim kırık olduğumu, aradıkları bağlantıyı onlara veremeyeceğimi anlayacaklar. Sonra da gidecekler ve ben de geride reddedilme ve asla ağzımdan kaçırmamam gereken bir sırda kalacağım.

Saklı kalmak daha iyi. "Belki de fazla düşünüyorsunuz," diyorum hafifçe. "Olmayan bir şeyi arıyorsunuz."

Carter beni uzun süre inceliyor. Bakışlarının yüzümün bir kenarında, beni değerlendirircesine, sorgularcasına durduğunu hissedebiliyorum.

Sonunda, "Belki," diyor. "Ama sanmıyorum."

Daha ileri gitmiyor ve bunun için minnettarım.

Birkaç dakika sonra ana yola çıktık ve Carter, hırdavatçı dükkanının önündeki kaldırıma park etti. Polis karakolu küçük ara sokakta ileride belirliyordu ve içimde kötü bir hisle, son yirmi dört saatte buraya geçen yılın tamamından daha fazla geldiğimi fark ettim.

"Hazır mısın?" diye soruyor Carter.

"Hayatım boyunca olabileceğim en iyi halim."

Çakıllı yolda birlikte yürüyoruz, ayak seslerimiz sessiz sabah havasında çıtırdıyor. Lobi dün gecedен daha kalabalık, birkaç polis memuru etrafta dolaşıyor, telefonlar çalıyor, rodeo etkinliğinin yerel polis teşkilatının hayatını resmen daha karmaşık hale getirdiğini gösteren o hafif hareketlilik sesi duyuluyor.

Masada duran, genç, esmer saçlı, kasabada uzaktan tanıdığım kadın, biz içeri girerken başını kaldırıp bize baktı.

"Seth Benton hakkındaki suçlamalarla ilgili bir açıklama yapmak için buradayım," diyorum.

Başını sallayıp telefonunu eline aldı ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Bir an sonra koridora doğru işaret etti.

"Şerif Cade sizi kabul edecek. Soldaki ikinci kapı."

Carter'a şöyle bir baktım. "Sanırım burada beklemeniz daha iyi olur."

"Emin misin?"

"Evet."

Başını salladı ama o yeşil gözlerinde bir endişe vardı. "Bana ihtiyacınız olursa hemen burada olacağım."

Kelimeler göğsümde sıcak bir his bırakıyor ve neden oldukları heyecanı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkürler."

Şerif Cade'in ofisi, küçük kuleler halinde yığılmış dosyalarla ve masanın üzerindeki kahve lekeleriyle dolu. Evde geçirdiğinden çok işte vakit geçirdiği belli oluyor. Sert görümlü ve çok şey görmüş bir adam, ama henüz kırklı yaşlarında. Karısı yıllar önce kayboldu. Tüm detaylar bilinmiyor, ancak olayda kaçan bir mahkumun da parmağı var.

"Haziran." Ben içeri girerken ayağa kalktı. "Kapıyı kapat. Otur."

Evet, karşıdaki yıpranmış deri koltuğa oturuyorum.

"Ekip rodeo işleriyle boğuşuyor," diyor, "bu yüzden bu konuyu bizzat ben ele alıyorum. Dün geceki tartışma sırasında orada bulunduğunuzu anlıyorum."

"Evet, efendim."

"Bana olanları kendi sözlerinle anlat."

Ben de öyle yapıyorum. Pete'ten gelen aramayı anlatıyorum. Seth'i istasyondan alıyorum. Arabama doğru yürürken kaldırımda Tanner'la karşılaşyorum; belli ki sarhoş, agresif, kavga arıyor. Sözlü hakaretleri, Tanner'ın beni yere itmesini, Seth daha elini bile kaldırmadan ona attığı yumruğu anlatıyorum.

"Seth kendini ve beni savunuyordu," diye tamamlıyorum. "Her şeyi Tanner başlattı."

Cade notlar alıyor, kalemi kağıda sürtünüyor. "Bunu görmüş olabilecek başka biri var mı?"

"Bilmiyorum. Sabahın ikisiydi, sokak neredeyse boştu. Onları durdurmaya odaklanmıştım." Bir an duraksıyorum. "Ama Tanner yumruk atmaya başlayınca Seth de aynı şekilde karşılık verdi. Aksini iddia etmeyeceğim."

Şerif homurdanarak kalemini yere bıraktı. "Pekala. Gidip şu işi halledelim."

Beni başka bir koridordan, içinden sesler gelen bir odaya doğru götürüyor. Her adımda midem kasılıyor.

Oda küçük ve kasvetli, her yer floresan lambalarla aydınlatılmış ve metal mobilyalarla döşenmiş. Seth orada, kollarını kavuşturmuş bir şekilde masada oturuyor, gerginlik dalga dalga ondan yayılıyor. Leo kapının yanında duruyor, rahatsız görünüyor.

Tanner ise kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana yürüyor.

Dün gecedен bile daha kötü görünüyor. Morluk yüzünün yarısına yayılmış, morumsu siyah ve çirkin, dudağı yarılmış ve şişmiş. Üniforması buruşuk, saçları dağınık ve hareketlerindeki çılgın enerji beni tedirgin ediyor.

İçeri girdiğimi görünce yüz ifadesi birden öfkeli bir hal aldı. "Bu kadının burada ne işi var?"

Tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Onun her zaman olmamı istediği görünmez kıza geri çekilmemeye çalışıyorum. "Bir açıklama yapacağım," diyorum sakın bir şekilde. "Dün gece gerçekten ne olduğuna dair."

"Ha, doğru." Acı ve sert bir kahkaha attı. "Buraya yeni erkek arkadaşını korumak için geldin. Bacaklarını açmak için—"

“Tanner.” Şerif Cade’in sesi kırbaç gibi çatladı. “Yeter. Bir kelime daha edersen görevden uzaklaştırılırsın.”

Tanner'ın çenesi aniden kapandı, ama gözleri nefretle yanıp tutuşarak bana dikildi. İlk başta ondan kaçmama neden olan o aynı sahiplenici ve haklılık duygusuyla.

Gözlerimi kırpmadan onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Cade, sesi keskin ve profesyonel bir şekilde, “Elimizde bir tanık ifadesi var,” diye devam ediyor, “bu ifadeye göre, Tanner, sarhoşken fiziksel kavgayı siz başlattınız. Sanıklara agresif bir şekilde yaklaştınız ve ilk yumruğu siz attınız.” Seth'e dönüyor. “Bu ifadeye dayanarak, Bay Benton hakkında saldırı suçlaması yöneltmiyoruz.”

Seth'in tüm vücudu rahatlamayla gevşedi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. Odanın karşısından gözlerime baktı ve yüzündeki minnettarlık göğsümde sıcak bir his uyandırdı.

Cade sözlerine şöyle devam ediyor: "Ancak, dün geceki sarhoşluk ve taşkınlık suçlaması konusu hâlâ gündemde. Bu ayrı olarak soruşturulmalı. Eğer doğru olduğu tespit edilirse, saldırı suçlamalarını yeniden değerlendirebiliriz."

“Bu tamamen—” diye başlıyor Seth.

Cade sözünü keserek, "İşte prosedür bu," dedi. "Şimdilik gidebilirsiniz, Bay Benton. Şehri terk etmeyin."

"Böyle bir şey planlamamıştım."

Şerif, ifadesi sertleşerek Tanner'a döndü. "Ofisime. Hemen şimdi."

Tanner'ın yüzü kızardı ama itiraz etmedi. Çıkarken Leo'yu iterek geçti. Kapı arkasından çarparak kapandı ve birdenbire oda iki kat daha büyük görünmeye başladı. Şerif de peşinden geldi. Leo evrak işleriyle ilgili bir şeyler mırıldanıp ortadan kayboldu ve geriye sadece ben ve Seth kaldık.

Yavaşça ayağa kalkıyor, sandalyeden iniyor ve Tanrım, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Ne kadar yer kapladığını. O mavi gözlerin bana dünyadaki tek insanmışım gibi hissettirebildiğini.

"Hey," diyor.

"Hey."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sessizlik, söylenmemiş her şeyle ağırlaşıyor; dün gece, kavgâ, beni süzme şekli...

Sonunda, "Teşekkür ederim," diyor. "Bana sahip çıktığınız için. Bunu yapmak zorunda değildiniz."

Omuz silkerek, umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. "Sadece doğruyu söylüyorum. Doğru olan buydu."

"Yine de." Bir adım daha yaklaşıyor ve gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. "Çoğu insan karışmazdı. Bir polis memuruna karşı değil. Bir yabancı için değil."

"Sen yabancı değilsin," demek istiyorum. Dün gece benim için savaştın. Beni koku eşin olarak adlandırdın.

Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Evet, öyle işte." Hafifçe gülümsedim. "Hiçbir zaman kendi işime bakmakta iyi olmadım."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. "Dün gece gerçekten sendin," diyor yumuşak bir sesle. "Parçalarını hatırlıyorum. Gözlerini. Sesini. Kokunu."

Kalbim tekliyor.

"Parçalar halinde. Buzlu camdan bakmak gibi." Çenesi hayal kırıklığıyla kasıldı.

"Buradan hemen çıkmalısın," diyorum, aptalca bir şey yapmadan önce geri çekilerek. Mesela ona uzanmak gibi. Mesela sahip olamayacağım şeyleri istemeye kendimi bırakmak gibi. "Carter lobide bekliyor. Endişelenecektir."

Seth'in gözleri bir an daha yüzümü inceledi. Sonra başını salladı, yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi.

"Evet. Tamam."

Birlikte koridordan lobiye doğru ilerledik. Carter duvara yaslanmış, telefonunda geziniyordu. Yaklaştığımızda başını kaldırdı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"İşte orada." Seth'in omzuna hafifçe vurur. "İyi misin?"

"İyiyim." Seth'in sesi boğuk çıkıyor. "June sayesinde."

Carter'ın bakışları, minnettarlıkla dolu bir sıcaklıkla gözlerimi buldu. "Size bir borcumuz var. Ciddi anlamda."

"Her şey yolunda." Ağırılığımı değiştiriyorum, aniden ikisinin ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Kokularının havada nasıl karıştığını ve vücudumun nasıl yanıp tutuştuğunu, nasıl uğuldadığını, kontrol altına almam gereken şekillerde nasıl tepki verdiğini anlıyorum. "Neyse, gitmeliyim. Yapacak işlerim var. İşle ilgili şeyler."

Carter, "Sizi eve bırakayım," diye teklif ediyor. "Ya da gitmeniz gereken yere."

“Yok canım, gerçekten iyiyim.” Bir adım daha geri çekilerek aramızda mesafe bıraktım. “Şehirde halletmem gereken birkaç işim var ve sanırım ofise de uğramalıyım. Yeni ilanlar gelmiş mi diye bakmalıyım.”

Bu zayıf bir bahane, çünkü tüm kasaba rodeo turistleriyle dolu; bunu bizzat ben sağladım. Ama beni bu konuda sorgulamıyorlar.

"Tekrar teşekkürler," diyor Seth.

Zoraki bir sırtışla, "Bundan sonra hapse girmemeye çalış yeter, tamam mı? Gece saat ikide kurtarma görevlerine çıkmayı alışkanlık haline getirmek istemiyorum." dedim.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Neredeyse bir gülümseme. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Aklımı değiştirmeden önce arkamı dönüp dışarı çıkıyorum. Kendimi her neyse bu işin içine daha da kaptırmadan önce. Dışarıda soğuk hava yüzüme çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, ciğerlerimdeki Alfa kokularının karışımını temizlemeye çalışıyorum.

Telefonum titriyor. Çıkarıp baktığımda ekranda Pete'in adını görüyorum.

"Merhaba, Pete."

"June! İyi ki seni yakaladım." Telaşlı ve stresli bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bak, az önce rodeo camiasının başkanı John Benton ile telefonda konuştum ve o... hiç memnun değil."

"Tahmin edebiliyorum."

"Oğluna karşı dava açarak onları kötü gösterdiğimizi söylüyor, oysa Seth kendi isteğiyle sarhoş olmadığını savunuyor. Gelecek sezonlar için desteklerini korumak istiyorsak -ki istiyoruz June, çünkü kasaba bu gelire bağlı ve işletmelerimizin yarısı, sizin işletmeniz de dahil, rodeo sezonuna bağlı olarak ayakta kalıyor- bu karışıklığı çözmemiz gerektiğini söylüyor."

Gözlerimi kapatıyorum. "Eh, ben üzerime düşeni yaptım ve Seth'in tutuklanmasını engelledim."

"Daha fazlasına ihtiyacımız var," diyor. "John'u, yerel bir irtibat görevlisinin olmasının yardımcı olacağına ikna ettim. Rodeo yıldızları şehirdeyken onlara göz kulak olacak biri. İyi niyet gösterecek. Daha fazla olay olmamasını sağlayacak biri." Pete boğazını temizliyor. "Devrenin bir gözetmene ihtiyacı var, June. Ve bunu senin yapmanı istiyorum."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sen deli misin?"

"İşin maaşı gerçekten çok iyi. İsterseniz çiftlikte konaklama imkanı da sunuluyor."

“Bir evim var.”

“O zaman bu ek gelir olur. Tanrı bilir, şu anda emlak piyasası durgun, çünkü şehirdeki tüm müsait odaları sen rezerve ediyorsun.” İcini çekiyor. “Bak, biliyorum büyük bir istek. Ama sen zaten onlarla tanıştın, dün gece Seth’le ilgilendin ve açıkçası, işleri daha da kötüleştirmeyeceğine güvendiğim tek kişi sensin. Norm’un yeğenine soracaktım ama dün gece Spurs’te tamamen sarhoş oldu ve ona güvenemem.”

“Pete—”

“Bu kasabanın bu rodeo sezonuna ihtiyacı var, June. Restoranlar, dükkanlar, moteller, herkes yılın geri kalanını atlatmak için rodeo sezonuna bel bağlıyor. Eğer onların desteğini kaybedersek, eğer rodeo sezonunu başka bir yere taşırlarsa...” Sözleri yarım kalıyor. “Lütfen. Sadece bir düşünün. Sadece iki veya üç hafta sürecek.”

Boşta kalan elimi alnıma bastırıyorum. Kokuları, özenle bastırdığım Omega’mın yüzeye çıkmak istemesine neden olan üç Alfa. Ve Pete benden onlara eşlik etmemi istiyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Bunu düşüneceğim."

"Tek istediğim bu. Bana en kısa sürede haber verin lütfen."

Telefonu kapatıyor ve ben Montana’nın soğuk havasında öylece kalıyorum. Bu tamamen, kesinlikle akıl almaz bir durum.

Telefonu cebime sokup ana caddede hızla yürüyorum, aklım karmakarışık. Korkunç bir şekilde neredeyse komik. Pete’e iyilik yapmak, beni bu karmaşaya sokan şeydi zaten.

Şimdi ise daha derine inmemi istiyor.

Üç kovboy. İki hafta veya daha fazla. Yedi yıldır sakladığım bir sır.

Çıkardığım inilti, geçen bir kuşu ürküttü.

Şimdi ne yapacağım ben?

6

HAZİRAN

Hazel, pembe güneş gözlüklerini başına yaslamış bir şekilde orada dururken, "Kai'nin çok ilginç bir yerinde piercingi olduğunu duydum," diyor.

Sıcak elma şarabımı neredeyse yanlışlıkla içiyordum. Honeyspur Meadow Bahar Fuarı'ndayız, Rodeo Yıldızıyla Fotoğraf Çektirin standımızın yakınındayız ve etkinlik tüm hızıyla devam ederken adamların gelmesini bekliyoruz.

"Aman Tanrım, nerede?"

Refleks olarak yakındaki kalabalığı süzdüm, sonra dikkatimi tekrar ona çevirdim. Hazel'in sırtışı şeytani bir hal aldı. "Şurada aşağıda." İki parmağını belirsizce vücudunda gezdirdi. "Görünüşe göre bu rodeo çocuklarının Wrangler pantolonlarının altında ne sakladıkları hakkında spekülasyonlara adanmış koca bir Reddit başlığı var. Ve Kai'nin de... bir şeyler sakladığı söyleniyor."

"Yani internette insanlar onun hakkında konuşuyorlarmış..."

"Penis takıları. Evet." Yasa dışı olması gereken bir kayıtsızlıkla içeceğinden bir yudum alıyor. "Şemalar var."

"Yok!"

Başını sallıyor, alaycı bir gülümsemeyle, "Çok detaylı olanlar." diyor. Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı seğiriyor. "Birileri araştırma yapmış."

"Ah, lanet olsun."

Hazel bana daha da yaklaştı. "Sana gösterebilirim."

Beynim tepki vermeden önce bedenim tepki verdiği için nefesim kesiliyor. "Bunu yapmamalıyız."

Hazel çoktan kıkırdamaya başladı, sanki tam bu anı bekliyormuş gibi telefonunu çıkardı. "Öyle diyorsun ama yüz ifaden bunu gerçekten istediğini gösteriyor."

"Pus—"

"Şşş. Eğitim amaçlı."

Birkaç kez dokunuyor, sonra ekranı bana doğru eğiyor. İstemsizce yaklaşıyorum ve ikimiz de sanki devlet sırlarını paylaşıyormuşuz gibi omuz omuza duruyoruz. Ekranda beliren görüntü bir fotoğraf değil. Daha da kötüsü.

Bu çizilmiş bir eskiz.

Son derece özverili, son derece coşkulu bir çizim—kalçalar, uyluklar, sanatçının tevazuya karşı kişisel bir husumeti varmış gibi aşağıya doğru çekilmiş Wrangler pantolon çizgisi. Ve işte orada, dehşet verici bir özgüvenle resmedilmiş bir Yakup merdiveni var.

Gözlerimi dikmiş bakıyorum. Hazel de gözlerini dikmiş bakıyor. Dünya ekrana ve benim şok olmuş nefesime daralıyor.

"Aman Tanrım..."

Hazel, kahkaha mı yoksa saygı mı olduğunu bilmediğimiz boğuk bir ses çıkarıyor. "Şuna bakın, ne kadar büyük," diye fısıldıyor, sanki bir müzedeymişiz gibi.

Söz bulamıyorum bile. Beynim adeta donup kalmış ve şok olmuş durumda. "Bu... bu çok fazla."

Hazel, büyük bir keyifle, "Ve çok büyük," diye onaylıyor. "Böyle kalçalara gölgelendirme çizmeye kimin vakti var? Bu bir sanat."

Yakınlardan, sanki bir isim haykırıyorlarmış gibi, bir bağırış sesi yankılandı.

Hazel ve ben donakaldık, sonra aniden telefonu o kadar hızlı indirdi ki neredeyse elimden kaydı ve kalbim son hızla çarparken kahkahamı zor tuttum. İkimiz de gözlerimiz faltaşı gibi açılmış bir şekilde yukarı baktık, masum görünmeye çalışıyorduk. Sıradan. Normal. Panayır alanında iki saygın kadın, ekranda kesinlikle hiçbir müstehcen şey olmuyordu.

Ama... kimse yok. Sadece bir lunapark görevlisi bir çocuğa geri çekilmesi için bağılıyor, gürültü zaten genel karmaşanın içinde kayboluyor.

Hazel bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Ve ikimiz de nefes nefese kıkırdamaya başlıyoruz, masanın üzerine eğilip gözyaşlarımızı siliyoruz, etrafımızda panayır devam ederken.

Sonunda nefesimi toparlayınca, koluna avucumun topuğuyla vurdum. "Bunu aklından sil."

Hazel homurdanarak telefonunu kaçak malmış gibi cebine koydu. "Çok geç. Oraya damgalandı. Kalıcı olarak." Çenesini etrafımızdaki panayır alanına doğru kaldırdı; ışıklar, gürültü ve atkılara sarılmış, sıcaklık ve kızarmış tatlılar peşinde koşan insanlar.

Honeyspur Meadow Bahar Panayırı, yiyeceklerin, dönme dolapların, canlı müzik grubunun çaldığı country müziğinin ve karnaval oyunlarının yer aldığı bir şenliktir.

Hazel, hiç de incelikli davranmadan, "Onları görüyorum," diye şarkı söyler gibi söyledi ve ben de onun bakışlarını takip ederek Kai, Carter ve iki yerel rodeo görevlisinin kalabalığın arasından bu yöne doğru geldiğini gördüm. "Aman Tanrım, June, Kai fotoğraflardakinden bile daha yakışıklı. Ve Carter..." Kendini yelpazeliyor. "Gerçekten ölebilirim."

"Abartıyorsun."

"Doğruyu söylüyorum." Uzun, sarı ve pembe saçlarını bir omzunun üzerinden savuruyor; pembe alt kısımlar pamuk şeker gibi peri ışıklarına yapışıyor. "Bütün kasaba, rodeo pistinin üç ana yıldızı hakkında konuşuyor. Biliyor musun, üç yıl önce buradaydılar? Onları gördüğümü zar zor hatırlıyorum. O felaket erkek arkadaş dönemiyle çok meşguldüm, ama anlaşılan büyük bir olay yaratmışlar. Sağlı sollu kalpleri kırmışlar."

"Şok edici. Hatırlamıyorum bile, ama o pislik Tanner'la çıkıyordum."

"Ve şimdi geri döndüler ve on sekiz ile seksen yaş arasındaki her kadın teyakkuzda." Telefonunu tekrar çıkarıp bir şeyler arasında gezinirken, cesur pembe tırnakları ekrana vuruyor. "Çevrimiçi konuşmalar çok yoğun. Bu gece dikkatlerini çekmek için stratejiler hakkında en az altı TikTok videosu gördüm. Bir kız, bir Alfa erkeğini cezbetmek için hangi parfümü kullanacağına dair koca bir video yapmış."

"Bu endişe verici."

"İşte bu rekabet, bebeğim." diye sırtıyor. "Neyse ki sen zaten bir adım öndesin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Elbette, öyle düşünmüyorsun." Telefonunu cebine koydu ve bana anlamlı bir bakış attı. "Bu sabah bana, tökezlediğinde içlerinden birinin seni nasıl yakalayıp kaslı göğsüne yasladığını anlatmak için on dakika harcamadın, değil mi?"

"Bu bir kazaydı."

"Evet, yüzünü onun göğüs kaslarına gömdüğün ve sanki kaliteli bir şarapmış gibi içine çektiğin yer."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Haksız değil.

Ani bir rüzgar esintisiyle ürperdim ve kabinimizin yanına yerleştirilmiş ısıtıcı lambanın sağladığı serinlik sayesinde paltomu daha sıkıca üzerime sardım.

Konuyu değiştirmek için çaresizce, "Yanlış giden şeylerden bahsetmişken," dedim, "duşum tamamen bozuldu. Bu sabah basınç tamamen kesildi ve su buz gibiydi. Saçımı yıkamaya çalışırken donarak öleceğimi sandım."

Hazel yüzünü buruşturdu. "Eyvah. Muhtemelen su ısıtıcısı arızalı. Birini aramalısın."

"Şehirde rodeo varken, herkesin programı dolu."

"Bana bir iyilik borçlu olan birini tanıyorum. Bilgilerini sana mesajla göndereceğim." Başını kaldırıp baktı. "Aa, merhaba." Hazel parmaklarını şıklattı, kalın altın yüzükleri ışıktan parladı. "Bana refakatçi meselesini anlatmayı bitirmemiştin. Pete gerçekten de rodeo yıldızlarına bakıcılık yapmanı mı istiyor?"

İnleyerek, "Öyle görünüyor. Tutuklama olayından sonra bölgeye iyi niyet göstermekle ilgili bir şeymiş." dedim.

"Yani ona bir iyilik yaptın, şimdi de çocuk bakıcısı olarak mı görevlendirildin?"

"Özetle durum bu."

"Ve bu iyilik, sabah saat ikide o sinirli ve huysuz adamı kurtarmak mıydı?"

"Seth. Evet."

"Sonra onun ekibi fotoğraf çekimine geldi ve hepsi anında sana hayran kaldılar, değil mi?"

"Bu bir abartı."

"Öyle mi yani?" Kaşını kaldırarak sordu. "Çünkü anlattığın kadarıyla, ikisi de sana sanki son yemekleriymişsin gibi bakıyordu."

Ben cevap veremedim, kovboy grubu nihayet standımıza ulaştı.

Kai, yakası açık, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömlek giymiş; kolundaki kabile dövmeleleri de dikkat çekiyor. Koyu renk saçları her zamanki gibi dağınık bir topuz şeklinde toplanmış, gevşek tutamlar dergi kapağına yakışır bir yüzü çerçeveliyor. Başını yana eğdiğinde kaşındaki piercing dikkatimi çekiyor ve sırtışı saf, katıksız bir bela ifadesi taşıyor.

Carter, omuzlarında adeta izin gerektirecek şekilde gerilmiş, kırmızı-siyah kareli bir flanel gömlek giymiş. Sarı saçları peri ışıkları altında rüzgarda savrulmuş ve altın sarısı olmuş, kısa sakalı ise parmaklarımla okşamak istediğim bir çeneyi çerçeveleyiyor. Ve yeşil gözleri anında gözlerimi buluyor.

Hayır Seth.

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Muhtemelen ikisi de. Diğer iki yerli de kot pantolon, kovboy çizmeleri ve gömlekleriyle yakınlarda bekliyor.

“İyi akşamlar bayanlar.” Kai’nin sesi bal gibi sıcaktı. “Burası gidilmesi gereken yermiş diye duydum.”

“Doğru duydunuz.” Hazel öne çıktı, özgüveni adeta ısı gibi vücudundan yayılıyordu. “Ben Hazel. Bu gece June’a işleri yürütmeye yardımcı olacağım.”

“Kai.” Elini tutuyor ama gözleri bana kayıyor. “Ve bunlar da Carter, Don ve Connor.”

Arkadaşlara el sallıyorum ama Kai ve Carter’ın beni izlemesi sinirimi bozuyor. Bu ikisinin beni ne kadar kolay sakinliğimi kaybettirebildiği çok can sıkıcı. Yıllarca duvarlar ördüm, poker suratımı mükemmelleştirdim, onlar ise sırtışlar ve iltifatlarla her şeyi yıkıyorlar.

Hazel bu sessiz alışverişi açıkça keyifle izliyor. “Ah, onları beğendim,” diye ilan ediyor. “June, onaylıyorum.”

“Onay istemedim.”

“Zaten alıyorsunuz.” Ellerini birbirine vurdu. “Pekala çocuklar. Kalabalık gelmeden önce birkaç deneme yapmamız gerekiyor. Konumlandırmayı doğru ayarlayalım, ışıklandırmayı çözelim.”

“Deneme çalışmaları mı?” Bu konuyu hiç konuşmadığımız için gözlerimi kısarak ona baktım.

“Bu kişilerle daha önce hiç çalışmadım.” Adamları işaret ederek, “Farklı bir enerjileri var. Ayarlamamız gerekiyor.” dedi.

“Öyle bir şey yok,” diyorum.

Kolumu tuttu ve beni fotoğraf çekim alanına doğru çekmeye başladı. “June, Kai, Carter, bakalım elimizde neler var.”

Fotoğraf çekim alanında çeşitli arka plan seçenekleri mevcut: dijital arka planlar için yeşil ekran, saman balyalarıyla rustik bir ahşap çit, yıldızlı bir gece gökyüzü ve klasik bir Batı gün batımı. Hazel yeşil ekranı seçiyor.

"Pratik için basit," diyor kameranın arkasına geçerken. "June, sen ortadasın. Çocuklar, onu güzel gösterin."

"Bu zor olmayacak," diye mırıldandı Kai, soluma doğru bir adım atarak.

Carter sağında belirerek, "Zaten inanılmaz görünüyor," diye ekliyor.

Birdenbire ne kadar yakın olduklarının farkına vardım. Vücut ısılarının soğuk havayı nasıl kestiğini, kokularının beni kendilerine doğru çekmeye çalışır gibi etrafımı nasıl sardığını.

Hazel ayarlarını yaparken sözlerine şöyle devam ediyor: "Unutmayın, hem samimi hem de... kovboyvari görünmek istiyorsunuz. Hayranlarınızın kendilerini özel hissetmelerini sağlayın."

"Kovboyvari," diye tekrarladı Kai, eğlenerek. "Teknik bir terim mi?"

"Şimdi tam zamanı." Don ve Connor'ı işaret ediyor. "İkiniz de dikkat edin. Bir kadının odadaki tek kişiymiş gibi hissetmesini nasıl sağlayacağınız konusunda not alın." Hazel bize dönüyor. "Pekala. Bana bir şey gösterin."

Kai'nin kolu omuzlarıma değil, belime dolanıyor. Eli kalçamda duruyor. Beni yanına çekiyor, ta ki etkilenmemiş gibi davranabileceğim hiçbir alan kalmayana kadar. Yanımda hissettiğim o yoğun sıcaklık düşüncelerimi yumuşatıyor.

"Böyle mi?" Sesi alçalıyor, sanki dinleyicilere değil, bana hitap ediyormuş gibi.

Hazel fotoğraf çekerken, "İyi başlangıç," diyor. "Carter, hadi bakalım."

Carter, geniş göğsüyle arkamdan iyice yaklaşıyor, varlığı arkamdaki havayı dolduruyor. Eli diğer kalçamı buluyor, parmakları sanki vücudumun şekline sahip çıkıyormuş gibi açılıyor ve aniden ikisinin arasında kalıyorum. Çerçevelenmiş. En tatlı şekilde sıkıştırılmış.

Nefes nefese kaldım.

"Bu nasıl?" diye soruyor Carter, ağzı kulağıma yakın, nefesi zaten çok hassas olan cildimi ısıtıyor.

Hazel, bir fotoğraf daha çekerken neşeli bir şekilde, "Mükemmel," dedi. "Şimdi daha... samimi bir şey deneyelim."

"Samimi mi?" Sesim istediğimden daha kaba çıkıyor.

"Bana güven," diyor kameranın arkasından sırtarak. "Kai, elini karnına koy. Carter, sanki ona bir sır söyleyecekmiş gibi yaklaş."

Hiç tereddüt etmeden yapıyorlar.

Kai'nin avucu, tişörtümün üzerinden sıcak bir şekilde karnıma bastırılıyor, beni aynı anda hem dengeliyor hem de alt üst ediyor. Carter

yaklaşıyor, dokunuşu neredeyse bir öpücük gibi, ve bu tam olarak öyle olmaması dizlerimin ihanet edecekmiş gibi titremesine neden oluyor.

Carter, "İnanılmaz güzel kokuyorsun," diye mırıldandı, sesi o kadar yumuşaktı ki sanki doğrudan kan dolaşıma konuşuyormuş gibi hissettim.

Derin bir nefes alıyorum, sonra o havayla ne yapmayı planladığımı unutuyorum.

"Güzel," diye sesleniyor Hazel. "Şimdi Kai, onu kendine doğru çevir. Carter, onun hemen arkasında kal."

Kai'nin elleri beni yavaş ve bilinçli bir şekilde yönlendiriyor, ta ki onunla yüz yüze gelene kadar. Bakışları benimkine kilitleniyor, soluk gri ve dikkatli, sanki saklamaya çalıştığım her tepkimi sayıyor gibi. Carter tam orada, göğsü sırtıma yaslanmış, alanımı işgal ederek aynı anda hem korunmuş hem de sahiplenilmiş hissetmemi sağlıyor.

Kai'nin başparmağı kalçamı okşuyor. "Kızarıyorsun."

"Sadece çok sıcakladım," diye yanıtlıyorum.

Carter'ın sessiz kahkahası kulağıma sızdı. "Öylesin."

Kai'nin gülümsemesi keskinleşti, memnun bir ifade aldı. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"Böyle konuşmaya devam edersen ayağına basarım," diye yüksek sesle onu uyardım.

"Vaatler, vaatler."

Hazel, pozları değiştirirken ardı ardına fotoğraflar çekiyor; Kai beni hafifçe eğiyor, Carter omuzlarımı tutuyor, ikisi de yanaklarımdan öpecekmiş gibi yaklaşıyor, Carter beni yerden kaldırırken Kai kıskanıyormuş gibi yapıyor. Her pozisyon beni onlardan birine veya ikisine daha da yaklaştırıyor ve Hazel ara vermemizi istediğinde, yüzüm kızarmış, nefes nefese kalmış ve kalbim kesinlikle yapmaması gereken şeyler yapıyor.

Hazel, "Bu mükemmel," diye duyurdu. "Don, Connor, ihtiyacımız olan enerji bu. Her taraftarın kendini dünyanın en önemli insanı gibi hissetmesini sağlayın."

Adamlar hafifçe çekinmiş bir şekilde başlarını salladılar.

"Pekala." Hazel telefonuna bakıyor. "Açmak üzereyiz. June, arkada bir şeyde bana yardım eder misin?"

Hala aşırı sıcaktan bunalmış bir halde, normalmiş gibi davranmaya çalışarak, onu sahne arkasında takip ediyorum. Gözden kaybolduğumuz anda Hazel kolumu yakalıyor.

İçimden bir kahkaha attım. "Şimdi ne olacak? Yüz tane daha fotoğraf mı çekmek istiyorsun? Belki de yüzüm böyle donana kadar devam edersin?"

Hazel'ın gülümsemesi genişliyor. "Aman Tanrım. June," diye fısıldıyor aceleyle. "June."

"Ne?" dedim, sanki biri dinliyormuş gibi öne doğru bakarak.

"Sahada adeta parlıyordun," diyor. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Başımı salladım. "Sadece poz veriyorduk."

Gözleri ışıldayarak daha da yaklaştı. "Ve bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin."

Yanaklarım tekrar kızardı. "Aşırıya kaçtığını hissettim."

Hazel, büyük bir sevinçle nefesini tuttu. "Ben mi?"

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladım parmağımla onu işaret ederek. "Onları sürekli yaklaştırdın. 'Eller burada, kalçalar orada, yaklaş.' Sanki bir porno filmi yönetiyormuşsun gibi."

Hazel'ın kahkahası sessiz ama şeytani. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve," diye mırıldanıyorum, "gereksizdi."

"Mmm." Sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi kolumu sıktı. "Stratejim işe yaradı."

Ona dik dik bakıyorum. "Hazel."

"Ciddi söylüyorum," diyor hâlâ heyecanla. "Işıl ışıl parlıyordun. Farkında bile değildin. Sanki darbeyi nasıl önleyeceğini unutmuş gibi gülümsüyordun. Ve onlar sana hayran kalmışlardı. Sana bakış şekilleri? O kameranın odak noktası değildi. O arzuydu." Başını yana eğip beni inceliyor. "Ve sen bundan hoşlandın."

Boğazım düğümleniyor. "Onlar Alfa, Hazel."

"Ne olmuş yani? Kimin umurunda?"

Önemsiyorum, demek istiyorum. Ama nedenini, yedi yıldır herkesten sakladığım sırları ifşa etmeden açıklayamam.

"Onlar sadece iki ya da üç hafta burada kalıyorlar," diyorum bunun yerine. "Sonra gidiyorlar."

"Öyleyse bundan en iyi şekilde yararlan." Kolumu tekrar sıktı. "Her kadın, erkeklerin ona böyle bakmasını isterdi. Sanki sen güneşsin ve onlar karanlıkta yaşıyorlarmış gibi. Fazla düşünme."

"Her zaman çok fazla düşünüyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım, sana durmanı söylemeye geldim." Beni bırakıyor. "Şimdi dışarı çık ve biraz fotoğraf çek. Ve erkeklerine atılan

hayran kızlardan hiçbirini öldürmeye çalışma.” Zaten uzaklaşıyor, kabinin üzerindeki AÇIK tabelasını çeviriyor.

Hemen bir kuyruk oluşuyor.

İnanılmaz bir durum, ellerinde biletlerle telefon ekranlarında yansımalarına bakan kadınlardan oluşan uzun bir kuyruk. Bazıları gece kulübüne gidiyormuş gibi giyinmiş, belli ki dikkat çekmeyi umuyorlar. Diğerleri daha rahat, sadece eğlenceli bir fotoğraf için heyecanlılar. Hepsi de Kai ve Carter'a sanki altından ve dileklerden yapılmışlar gibi bakıyor.

"Gerçekliğimize hoş geldiniz," diye mırıldanarak kameranın arkasına geçtim.

Kai göz göze geldi ve sırıttı. "Merak etme tatlım. Bu gece gözüm sadece bir kadında."

"Çekiciliği para ödeyen müşteriler için saklayın."

"Büyüsü sonsuz. Herkese yetecek kadar var."

Hazel ilk grubu öne doğru yönlendiriyor; bayılacak gibi görünen üç üniversiteli kız var. Ben de işime odaklanıyorum. Fotoğrafları çek. Anı yakala. Kai'nin kolunun ilk kızın beline benimkine dolandığı gibi dolanmasını düşünme.

Ama aynı şey değil. Bunu şimdi görebiliyorum. Taraftarların yanında, daha profesyonel ve düzgün davranıyor. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ama arada bir mesafe, bir performans var.

Benimle aramda hiçbir mesafe yoktu.

Sonraki bir saat, dört kovboy ve onlara yapışan yabancılardan, sanki bir bölge sahipleniyormuş gibi davrandığı, pozlar ve flaşlarla dolu bir karmaşa içinde geçer. Bazıları bunu incelikte yapar. Çoğu ise yapmaz.

Sarışın, dekolteli bir elbise giymiş bir kadın, elini Carter'ın göğsünden kemer tokasına doğru kaydırmaya çalışır. Carter kadının bileğini ustaca yakalar ve elini omzuna yönlendirir, ancak kadın sadece güler ve daha da yaklaşır.

Göğsümde sıcak ve keskin bir şey kıvranıyor. Çenem kasılıyor ve boğazımda orada olmaması gereken sahiplenici bir hırıltı yükseliyor.

Gruplar arasındaki kısa bir sessizlik anında Carter yerinden ayrıлып yanıma geldi.

"İyi misin?" Sesi alçak ve özel bir tonda.

"Pekala. Neden olmasın ki?"

"Çünkü son yirmi dakikadır kamerayı sanki boğmak istiyormuşsun gibi sıkıca tutuyorsun." Bakışları yüzümü taradı. "Kıskanıyorsun."

“Ben değilim—”

O kıkırdadı ve eski yerine geri döndü, beni ise kızarmış, şaşkın ve kendi kalp atışlarımın fazlasıyla farkında bir halde bıraktı.

Kai, standın karşısından gözüme çarptı. Yanında neredeyse üzerine tırmanan iki kadınla birlikte kameraya gülümsemesi gerekiyordu ama bana bakıyordu. Benim içimden, içime.

"Seni görüyorum," diyor yüzündeki ifade. "Sadece seni."

Sonunda—sonunda—Hazel son grubu da öne çağırıyor ve her şey bitiyor. Kalabalık dağılıyor, kabin boşalıyor ve ben nihayet nefes alabiliyorum.

Hazel, sevinçle yanınıza gelerek, "Harikaydın," dedi. "Bu fotoğraflar inanılmaz. Ama gitmem gerek. Randevum var."

"Öyle mi?" Kolundan tuttum. "Ne zamandan beri? Kiminle?"

"Bu sabahtan beri. Ve sana yarın her şeyi anlatacağım, söz veriyorum." Elinde telefonla geri geri gidiyor. "Seni seviyorum, hoşça kal!"

Ve o gitti.

Ben Don ve Connor ile birlikte ayakta kaldım ve onlar hemen standın etrafındaki tabelaları toplamaya başladılar.

"Pekâlâ." Kai, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi ellerini cebine koyarak yanımıza geldi. "Görünüşe göre müsaitsin."

Vücudum hâlâ ellerinin daha önce nerede olduğunu hatırlıyor olsa da, yüz ifademi zorla nötr bir hale getiriyorum. "Sanırım eve gitmeliyim."

Carter, sanki oraya aitmiş gibi Kai'nin yanına kayarak, "Ya da," diyor, "kalabilirsin. Panayırın tadını çıkar. Bu gece gösterdiğin iyiliğin karşılığını verelim."

Midem kasıldı, tam olarak sinirden değil, sesinin alçaktan, tam kaburgalarımın altına inmesinden dolayı. "Ne iyilik istiyorsun?"

Kai'nin gülümsemesi keskin ve keyifli bir hal aldı. "Sanırım isimlerimizi bir şeye yazdırdım."

Gözlerimi kısıyorum, çünkü bakışlarındaki ışıltı asla masum değil. "Tam olarak ne?"

"Kovboy taşıma yarışı. Sen ve ben." Çenesini insanların toplandığı ana alana doğru kaldırıyor. "Eğlenceli olacak."

"Sırtında taşıma yarışı." Ona bakıyorum.

"Sorsam hayır diyeceğini biliyordum." Dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi omuz silkti. "Böylece iş zaten bitti. Geri dönüş yok."

Sinirlenip, beni kontrol etmeden fiziksel bir şeye kaydettirmesinin en hafif tabirle küstahlık olduğunu söylemeliyim. Ama Kai, sanki pes edeceğimi zaten biliyormuş gibi, irademin nasıl sarsıldığını izliyormuş gibi bana bakıyor. Carter da yeterince yakın olduğu için konsantre olmak zor.

Çenemi kaldırıp kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışıyorum, onlarla fotoğraf çekiminden, onların arkadaşlığından keyif aldığımı kendime hatırlatıyorum. Sonra pes ediyorum... "Tek yarış."

Kai'nin kaşları memnuniyetle kalktı. "Bitti."

"O zaman eve giderim." Yanımdaki sıcaklığı değil, etrafımızdaki gürültüyü dikkate almaya zorlayarak ağırlığımı değiştirdim. "Bana sadece iki dakika verin," dedim onlara. "Bu pahalı lensleri birisi alıp götürmeden önce bunları ofise götürüp kilitlemem gerekiyor." İkisi de itiraz edemedi, oradan ayrılıp personel alanına, oradaki güvenlik görevlisinin yanından geçtim. Sonra dolapların yanındaki küçük ofise girdim ve ekipmanımı yerleştirip kilidi kapattım.

Geri döndüm ve kısa sürede, birçok oyunun düzenlendiği yarış pistinin yakınlarına vardık. Yerliler bu oyunları çok seviyor, ama ben nadiren katılıyorum. Yaklaşık elli metre uzunluğunda, iplerle çevrilmiş bir pist var. Bir düzine takım çoktan sıraya dizilmiş, bazıları ayak uçlarında zıplıyor, bazıları gülüyor, bazıları ise kimin kimi yere sereceği konusunda tartışmaya başlamış bile.

Normal halimde tam bir saniye geçirebiliyorum.

Sonra Tanner'ı görüyorum.

Başlangıç çizgisine yakın bir yerde, çok iyi bildiğim o kendini beğenmiş ifadeyle, sanki dünya onu alkışlamak için yaratılmış gibi duruyor. Gözlerimiz buluştuğu anda yüzü çirkin bir ifadeye bürünüyor.

Yanımdaki kadından ayrılıp kararlı bir şekilde bize doğru yürümeye başladı.

"Haziran." Sesi, panayırın gürültüsünü yarıp geçiyor, sanki aramızdaki havayı ele geçirmiş gibi. "Seni burada göreceğimi beklemiyordum."

Kai'nin kolu omuzlarımda hafifçe ama belirgin bir şekilde sıkılaştı.

Carter arkamdan bana doğru yaklaşıyor, o kadar ki sırtım neredeyse göğsüne değiyor.

Ve kendi bedenimle tekrar savaşmak zorundayım, çünkü korku ve sıcaklık karmaşık bir karışım ve Tanner'ın ikisini de görmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Burası halka açık bir panayır," diyorum sesimi düz tutarak.

Tanner'ın bakışları üzerimden geçti, sonra keskin ve ekşi bir şekilde beni süzdü. "Herkes açık fuar," diye tekrarladı, sanki tadı kötüymüş gibi. "Takıldığın adamlar da dahil mi?" Kai ve Carter'a doğru çenesini salladı. "Şimdi bütün sürüyü mü deniyorsun? Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Yanımda Kai'nin kıpırdandığını, duruşunun donuklaştığını hissediyorum. Carter hareket etmiyor, ama etrafındaki boşluk yine de daralıyor, sanki hiç çaba göstermeden birdenbire daha fazla yer kaplıyormuş gibi.

Tanner, bir saniye daha gözlerime bakıyor, sanki kullanabileceği bir tepki bekliyormuş gibi. Sonra gözleri bizden öteye, yakındaki insanlara kayıyor. Birkaç kafa dönmüş. Başlangıç çizgisinde biri açıkça izliyor. Parlak yelekli bir gönüllü, sanki bu yarıştan daha iyiymiş gibi bakıyor.

Tanner'ın çenesi çalışıyor. Söylemek üzere olduğu her şeyi yutuyor.

Çünkü dün geceyi ve bugün işlerin ne kadar hızlı ters gittiğini düşünüyor olmalı. Bir rozet ve bir hikayeye örtbas edemeyeceği bir duruma ne kadar yaklaştığını.

Bakışları aniden Kai ve Carter'a döndü ve bir an için o küstahlık kayboldu. Tam olarak korku değil. Hesaplama. Sonuçlarını bilen türden bir hesaplama.

Doğruldu, yüz ifadesini sert ve küçümseyici bir hal almaya zorladı. "Ne olursa olsun," diye mırıldandı, sanki sıkılmış gibi, sanki bu onun seviyesinin altında bir şeymiş gibi.

Ama bir adım geri çekiliyor. Sonra bir adım daha.

"O buna değmez," diye tükürdü, hem de daha yüksek sesle, seyircilere doğru. Arkasını dönüp yanındaki kadına doğru yürüdü, omuzları gergin, az önce geri çekilmediğini göstermeye çalışıyordu.

Carter gözlerini kısarak onu izliyor. "Kahrolası pislik."

"Onu düşünmeye bile değmez," diye mırıldanıyorum.

Kai burnundan nefes verdi, gerginliği azaldı. "Anlaştık." Sonra sırtı sanki bir düğmeye basmış gibi geri geldi. "Hadi gidip bu yarışta onun hakkından gelelim. Şimdi, sırtıma bin."

Uzun boylu ve yapılı bir adam, ben zıpladığımda elleri hemen uyluklarımın arkasına yapışıyor, büyük avuçları kot pantolonuma değiyor, parmakları kaslarını kavrayarak beni yukarı çekiyor. Göğsüm sırtına yaslanıyor, kollarım omuzlarına sarılıyor ve yüzüm boynunun kıvrımına birkaç santim uzaklıkta. Bu kadar yakınken, kokusu o kadar yoğun ki, başım dönene kadar duyularımı sarıyor.

"Rahat mısın?" Sesi sırtından göğsüme kadar titreşti.

"Rahatlık kavramını tanımlayın."

Kai, sanki onu eğlendirmişim gibi gülüyor. "Düşecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

"Harika." Bir kez zıplayarak beni daha yukarı yerleştirdi ve elleri hiç tereddüt etmeden, sanki elinde tutmayı planladığı bir yükü ayarlıyormuş gibi, uyluklarımda yukarı doğru kayd. "Sıkı tutun, bebeğim. Kaybetmem."

Carter kahkaha atıyor.

"Bunun kazanmaktan çok, beni halk önünde taciz etmenle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Aynı anda birden çok işi yapabiliyorum," diyor sakince. "Yetenekliyim."

Ağzımı açıp ona ısırıcı bir şeyle vurmak üzereydim ki, başlangıç düdüğü çalmaya başladı ve tüm vücudum alaycılığın nasıl işlediğini unuttu.

İleri atılıyoruz ve şimdi neden buna yarış dediklerini anlıyorum. Kai sanki bunun için yaratılmış gibi hareket ediyor. Uzun bacakları yeri yiyip bitiriyor, omuzları ellerimin altında sabit, kasları altımda edepsizce bir ritimle geriliyor. Her adımda sırtına doğru savruluyorum. İçgüdüsel olarak uyluklarım beline kenetleniyor. Göğüslerim omuzlarına bastırıyor ve özür dilemek mi yoksa daha sert yapmak mı istediğime karar veremediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Yukarıda iyi misin?" diye sesleniyor, hâlâ en ufak bir nefes nefese bile kalmamış.

"Ölmemeye çalışıyorum!"

"İşte bu ruh hali."

"Kai," diye nefes nefese kaldım, "Yemin ederim, eğer bu kasabanın önünde yere kapaklanırsam, seni rahatsız edeceğim."

Gülüştü tamamen öfke ve kibir dolu. "İyileşeceksin. Ben yanımdayım."

Elleri bacaklarımı noktalama işaretleri gibi sıkıyor, sanki buna inandığımdan emin olmak istiyor ve içimde hafif bir tahrik duygusu belirliyor.

Etrafımızda diğer takımlar koşuyor, tökezliyor, gülüyor. Solumuzda biri feci şekilde yere düşüyor ve kalabalık kükrüyor. İp çizgisinin yakınındaki bir çocuk, sanki Olimpiyat Oyunlarıymış gibi, "Haydi kovboy!" diye bağırıyor. Uzakta, uzun boylu, koyu saçlı bir adamla birlikte, elinde telefon tutan Hazel'ı görüyorum ve minnettar mı olmalıyım yoksa öfkelenmeli miyim bilemiyorum.

"Umarım video çekmiyordur," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

Kai bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Çekim yapıyor."

"Onu öldüreceğim."

"Fotoğrafi bir başlıkla paylaşacak," diyor son derece ciddi bir şekilde.

"Yerel kız kardiyo egzersizini ve günahı keşfediyor.' "

Gülmemi zor tuttum ve elimi daha sıkı tuttum. "Konuşmayı kes!"

"Yapamam," diyor. "Ben kendi alanımda çok iyiyim."

Ve sonra Tanner yanımızda belirir.

Yorgunluktan yüzü kızarmış, partneri sırtında zıplayarak, canla başla koşuyor; ama dikkati bitiş çizgisinde değil. Dikkati bizde. Bize doğru yavaşça yaklaşıyor, sanki belli etmeden bize çarpmaya çalışıyormuş gibi bir açıyla yaklaşıyor.

Tenim buz kesiyor. "Kai, dikkat et."

Kai'nin başı yana yattı, sanki onu daha önce hissetmiş gibiydi. "Onu görüyorum."

Çok geç.

Tanner'ın omzu Kai'nin yan tarafına sertçe çarptı.

Sarsıldık. Çığlığım, kendimi durduramadan ağzımdan fırladı, dünya baş aşağı dönerken ve midem alt üst olurken kollarım Kai'nin boynuna kenetlendi. Kai iki adım sendeledi, botları toprakta kaydı ve o korkunç an için, düşeceğimizden emindim.

Ama Kai ayağını yere sağlamca basıyor, dengesini sağlıyor ve elleriyle bacaklarımı bir söz verir gibi kavıyor.

"Bekleyin bir dakika," dedi sesi birden çelik gibi sertleşerek.

"Tutunuyorum!" diye çığlık attım, yarı dehşet içinde, yarı öfkeli.

Kai yan gözle Tanner'a baktı.

"Ah," diyor neredeyse neşeyle. "Demek yaptığımız şey buymuş."

Ve sonra tekrar ileri atılıyor, daha güçlü, daha hızlı, sanki Tanner ona artık nazik davranmayı bırakması için izin vermiş gibi.

"Aman Tanrım, öleceğim!" diye bağırdım. "Kai, durumu daha da kötüleştirme."

"Yani eğlenceli hale getirmemek mi demek istiyorsun?" diye karşılık veriyor.

Tanner sağımızda, nefes nefese, sanki yeni bir saldırı planlıyormuş gibi yaklaşıyor. Ben gerildim, Kai'nin omuzlarını kavradım.

Tanner, omzunu tekrar Kai'nin tarafına doğru çevirerek araya giriyor ve Kai, turuncu bir koninin şeridi işaretlediği pistin ortasına doğru yöneliyor,

ardından son saniyede keskin bir dönüşle koninin etrafından dolanıyor ve bu da benim vücudumu savuruyor.

Çığlık atarak daha sıkı kavradım.

Tanner virajı almaya çalışırken, botları çamurlu zeminde kayıyor. Koniye sıyrılıyor. Koni havaya fırlıyor.

Kalabalık coşkuyla bağırıyor.

Birisi, sanki profesyonel bir spor müsabakasıymış gibi, "FAUL!" diye bağırıyor.

Gülmekten nefes alamıyorum. "Kai, bu çok kötüydü!"

"Her şey stratejiydi," diyor, nefesi bile kesilmemiş bir şekilde.

Tanner hırlayarak ve daha sertçe bastırarak tekrar yetiştiriyor ve bu sefer, bizi yere sermeye kararlıymış gibi omuz darbesini gerçekleştiriyor.

Kai bir anlığına yavaşlıyor.

Tam yeterli.

Sonra yana doğru kayarak ileri atılır ve Tanner'ın ivmesiyle onu geçer. Tanner dengesini sağlamaya çalışırken kendi ayaklarına takılıp sendeler, partneri ise sendeledikleri sırada çığlık atar.

Kai bu fırsatı değerlendirip hızlandı, ellerini bir söz verir gibi bacaklarına kenetledi. "Bunu hallederiz, tatlım."

Bitiş çizgisi tam orada, ışıklar, tezahüratlar ve Carter bir yerlerden isimlerimizi bağırıyor. Tanner bir kez daha atılıyor, ama artık bir adım geride, çok geç.

Kai bizi önce sıranın içinden geçiriyor.

Spiker bağırdı, kalabalık coştı ve ben titrek bacaklarımla sırtından kayarak, aklımı kaçırmış gibi kahkahalar attım.

"Sen delirmişsin," diye haykırdım nefes nefese.

Kai zaferle haykırıyor. "Ve siz de çok sevdiniz."

"Yapmadım," diye yalan söylüyorum ve Carter'ın kahkahası yakından geliyor, sanki bana bir an bile inanmıyormuş gibi.

Carter hemen yanıma geldi, beni yerden kaldırdı ve bir daire çizerek döndürdükten sonra yere indirdi. Elleri belimde bir süre kaldı.

"İnanılmazdı," diyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Bize vurduğunda yerin dibine gireceğimizi sandım," diye belirttim.

"Lütfen." Kai, neredeyse nefes nefese yanıma geldi. "Asla kaybetmem. Özellikle de pisliklere karşı."

Tanner bize bakmadan, öfke dolu bir yüzle yanımızdan geçip gitti. Partneri de arkasından geldi.

Gerçekten, hiç umurumda değil.

“Ve şimdi,” diye duyurdu Kai, ödülümüzü almak için organizatöre doğru giderken. Sonra birkaç saniye içinde geri döndü, kolu kadar büyük, elektrik mavisini, simli yeleli ve yüzüne dikilmiş en saçma şaşkınlıkla bakışlı bir peluş atı kucağında tutuyordu. Anında bayıldım.

Kai, gösterişli bir reveransla ödülü sunarken, "Şampiyon için!" diyor.

"Çok çirkin." Onu göğsüme bastırıyorum. "Adını Parıltılı Piç koyacağım."

Carter, "Parıltılı Piç," diye tekrarlıyor. "Asıl bir at."

"En asil olanı." Işıltılı yelesini okşadım. "Çok şey atlattı."

Kai sırtıttı. "Size bir ödül kazandırdık. Ama bence daha iyisini yapabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

Carter'la bakışıp karşılık verdi. "Çok rekabetçiyiz."

Carter, "Tehlikeli derecede rekabetçi," diye doğruluyor. "Bu esasen bir hastalık."

Kai sözlerine şöyle devam ediyor: "Gecenin sonunda her şeyi eve taşımak için bir kamyonu ihtiyacınız olacak."

"Buna gerek yok—"

"Kesinlikle öyle." Elimden tutarak beni oyun kabinlerine doğru çekti. "Yarışma şimdi başlıyor."

Beni sürükledikleri ilk oyun, top atarak devirmeye çalıştığınız süt şişesi piramitlerinden biriydi. Teoride basit, pratikte imkansız. Şişeler ağırlıklı, toplar çok hafif ve her şey paranızı almak ve hayallerinizi yıkmak için tasarlanmış.

Kai ilk önce başlıyor, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi kollarını sıvıyor. İlk atışı iyi, sağlam bir temas sağlıyor, ancak sadece iki şişe düşüyor.

"Hileli," diye ilan ediyor.

"Hileli değil," diyor yayın görevlisi yorgun bir şekilde. "Sadece ıskaladınız."

"Hiçbir şeyi kaçırmam." Ama bir kez daha denemek için daha fazla bilet uzatıyor.

Carter onun yanına yaklaştı. "Kenara çekil. Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

İşte şimdiye kadar şahit olduğum en heyecanlı on dakikalık karnaval oyunu deneyimi.

Sırayla atış yapıyorlar, her biri diğeri geçmeye çalışıyor. Kai duruşunu ayarlıyor, açıları hesaplıyor, her atışı hassas bir askeri operasyon gibi ele alıyor. Carter ise saf güce odaklanıyor, topları o kadar güçlü fırlatıyor ki, kabinin arkasından geçmemelerine şaşırdım.

İkisi de kazanamaz.

Carter, "Bu kesinlikle hileli," diyor.

"Belki de ikiniz de berbat oynuyorsunuzdur," diye öneriyorum.

İkisi de aynı şekilde kırgın bir ifadeyle bana bakıyorlar.

"Affedersiniz?" Kai elini göğsüne bastırdı. "Az önce atletik yeteneklerimi mi sorguladınız?"

Carter, Kai'yi dürterek, "Haklı. Otuz top attık ve hiçbir şey kazanamadık," dedi.

"Henüz kazanmadık." Kai, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla kabine geri döndü. "Daha yeni ısınıyoruz."

Yirmi dakika daha ve açıkçası utanç verici sayıda bilet harcadıktan sonra nihayet kazanıyorlar. Kai'nin atışı piramidin alt köşesine tam doğru açıyla isabet ediyor ve her şey şişelerin birbirine çarpmasıyla birlikte yere yıkılıyor.

Stand görevlisi aptalca bir ifadeye sahip doldurulmuş bir ineği uzatıyor ve Kai onu bana sanki taç mücevherleriymiş gibi sunuyor.

"Sizin için, hanımefendi."

"Beş dolarlık bir ineği kazanmak için muhtemelen elli dolar harcadınız."

"Ödül paha biçilmez." diye sırtıyor. "Çünkü onu senin için kazandım."

Devam ediyoruz. Balon dartı. Halka atma. Kesinlikle standarttan daha küçük potalarla oynanan basketbol oyunu. Her stantta, Olimpiyat sporcuları gibi bir yoğunlukla yaklaşıyorlar, sürekli birbirlerine laf atıyorlar, ben de onları izleyip gülüyorum ve giderek daha saçma bir ödül yığını biriktiriyorum.

Sırada çarpışan arabalar var.

Carter beni arabasına çekiyor, eski püskü, mavi bir araba, ve birdenbire kendimi onun yanında buluyorum, kolu omuzlarımda, bacağı benimkine sıcak bir şekilde değiyor.

"Hazır mısın?" Sesi alçak, kulağıma yakın. "Şerefınızı her türlü saldırıya karşı savunmaya hazırım."

Burun kıvırdım. "Kahramanım."

Kai, buz pistinin karşısındaki bir arabada, manyak gibi sırtıyor. Zil çaldığında hemen bize doğru atılıyor, ama Carter son saniyede bizi

yolundan çekiyor ve Kai duvara çarpıyor.

"HA!" diye bağırdı Carter.

"Bu bir savaş!" diye bağıyor Kai, geri geri giderken.

Onlar buz pistinde birbirlerini kovalarken ben de onlara tutunup karnım ağrıyana kadar gülüyorum. Sert dönüşler yaparken Carter'ın kolu sürekli bacağıma uzanıyor.

Yolculuk bittiğinde nefes nefese kalmış, başım dönmüş ve gülmekten yanaklarım ağrıyordu.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldandım.

"Bu sadece başlangıç." Carter elimi hâlâ tutarken arabadan inmemi sağlıyor. "Daha saatlerce yolumuz var."

Rekabet konusunda şaka yapmıyorlarmış.

Gece ilerledikçe, ödül yığının absürt bir hal aldı. Kimin hangi peluş oynacağı, şişme kılıcı, Carter'ın ısrarla istediği at posterini (çünkü bana benziyordu ve bunun bir iltifat olup olmadığından hala emin değilim) kazandığını saymayı bıraktım. Ödüllerle arabaya birkaç kez gidip geldik bile.

Ve bir şekilde, bu dokunuşlar kalıcı hale gelmeye başlıyor.

Kai'nin kalabalığın arasından beni yönlendirirken belimin alt kısmına koyduğu eli. Tezgahlar arasında yürürken Carter'ın parmaklarının benimkilerle kenetlenmesi. Benimle konuşurken bana doğru eğilmeleri, nefeslerini hissedebileceğim, kokularını alabileceğim, kirpiklerini sayabileceğim kadar yakınlaşmaları.

Sarhoş edici. Baş döndürücü. Her temas tenimde kıvılcımlar yaratıyor ve kendime bunun sadece eğlenceli bir gece olduğunu, uzun sürmeyecek bir fantezi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ama Tanrım, bunun bitmesini istemiyorum.

Fuar kapanmaya başladığında kollarımız tika basa dolmuştu ve yüzüm gülmekten ağrıyordu.

Son bir kez daha, boşalan fuar alanında yavaşça arabama doğru yürüyoruz ve ruh halimiz değişiyor. Daha yumuşak. Daha samimi. Başımızın üzerindeki peri ışıkları her yeri altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyor ve soğuk hava beni onların sıcaklığına daha da yaklaştırıyor.

Arabamın yanına vardığımızda, bagaj kapağını açtım, ardından arka kapılardan birini açarak geri kalan eşyaları da zaten orada olanların üzerine ekledim.

"Bu delilik," diyorum. "Tavana bir şeyler bağlamam gerekecek."

Kai, eşyaları içeri yüklemeye başlarken, "Buna değdi," diyor. "Her birine."

Her şeyi zar zor paketlediğimde, arkamı döndüğümde ikisinin de bana baktığını fark ettim. O kadar yakın duruyorlardı ki, kokuları aramızda havada birbirine karışıyordu.

Carter usulca, "Kal," diyor. "Bizimle gel. Gece bitmek zorunda değil."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve içgüdülerim bana evet dememi, beni istedikleri yere götürmelerine izin vermemi, her neyse buna karşı koymayı bırakmamı söylüyor.

"Yapamam." Kelimeler, niyetimden daha nefes nefese çıktı. "Geç oldu. Gitmeliyim."

"Yapmalı mıyım?" Kai biraz daha yaklaşıyor. "Ya da yapmak mı istiyorum?"

"İkisi de." İş birliği yapmak istemeyen ciğerlerime zorla nefes alıyorum. "Bu, hayatımın en güzel gecesiydi... Hatırlayamıyorum bile." Sesim istemeden de olsa yumuşuyor. "Ama yorgunum, kendimi biraz kötü hissediyorum ve sanırım eve gidip... aptalca bir şey yapmadan önce her şeyi sindirmem gerekiyor."

Kai'nin ağzı, dürüstlüğümü takdir edercesine kıvrılıyor. Carter'ın bakışları ise sabit ve dikkatli bir şekilde üzerimde kalıyor, sanki dile getirmediğim kısımları okuyor gibi.

Birbirlerine bakıştılar, aralarında sessiz bir şeyler geçti ve sonra ikisi de başlarını salladılar.

"Pekala," diyor Carter ve hayal kırıklığı açıkça belli oluyor, ama beni bununla rehin almaya çalışmıyor. "Eve git." Sesi alçalıyor, daha yumuşak bir tona bürünüyor. "Ama ortadan kaybolma."

Kai o kadar yaklaştı ki, kokusunu tekrar aldım; beynim itiraz edemeden vücudumun tepki verdiği o sıcak, bağımlılık yapan çekim. "Eve vardığında mesaj at," dedi, sanki bir rica değilmiş gibi. Sanki önemli bir şeymiş gibi. "Böylece güvende olduğunu bileyim."

Göğsüm sıkışıyor, korkudan değil, tam olarak değil. Ama beni savunmaya geçmeye, acıyı yok saymaya iten hassas bir şeyden dolayı. "Bunu yapmak zorunda değilsin—"

"İstiyorum," diye araya girdi, rahat ama kararlı bir şekilde ve sözü tam kalbime isabet etti.

Carter'ın eli dirseğime hafifçe dokunuyor, ama beni sakinleştiriyor. "Bu gece güzeldi," diyor, o kadar alçak sesle ki sanki sadece benim için

söylüyormuş gibi geliyor. "Sen de iyiydin. Aklının seni bundan vazgeçirmesine izin verme."

Hayır demeliyim. O bariyeri yerinde tutmalıyım. Bunun neden tehlikeli olduğuna dair her nedeni hatırlamalıyım.

Ama parmaklarım çoktan telefonumu çıkarmaya başladı bile.

Numaralar değiş tokuş ediliyor. Kai benim yazdıklarımı izliyor. Ekranımda isimleri belirlediğinde, geri dönülemez bir çizgiye geçmiş gibi hissediyorum.

Sonra, etrafım peluş oyuncaklar ve gülünç ödülleriyle çevrili bir şekilde arabama biniyorum, arka camdan zar zor dışarıyı görebiliyorum ve onlar hâlâ otoparkta, gecenin bitmesini istemiyorlarmış gibi beni izliyorlar.

Kai iki parmağını ağzına götürüp bana bir öpücük kondurdu, sanki yakalayacağıma inanacak kadar kendine güveniyordu. Carter yavaşça elini salladı, peri ışıklarının altında yumuşak bir gülümseme belirdi yüzünde.

Arabayla uzaklaşıyorum.

Bu korkunç bir fikir. Onlara yaklaşmak, onları hayatıma almak, onların aradığı kişi olabileceğimi düşünmek...

Ama dikiz aynasında panayır ışıkları solarken, her dokunuşu, her gülümsemeyi, seçilmiş hissettiğim her sessiz anı tekrar tekrar zihnimde canlandırırken, bunların hiçbirinden pişman olamıyorum.

Hiç de değil.

7

CARTER

June'un arka lambaları köşeyi dönüp kayboldu ve ben hâlâ park yerinde, bacakların nasıl çalıştığını unutmuş bir aptal gibi duruyordum.

Kai omzuma hafifçe vurdu. "Yola sanki sana borçluymuş gibi bakmaya devam mı edeceksin, yoksa gidiyoruz mu?"

"Kapa çeneni."

Kendinden memnun bir şekilde mırıldandı. "Evet."

Kamyonetime biniyoruz. Kai yolcu koltuğuna oturuyor ve hemen araba kaydını yaptırıyormuş gibi davranıyor, bir botunu havaya kaldırıp sanki benim gösterge panelinin kralıymış gibi yapıyor. Fuar alanının otoparkından çıkıp çiftliğe doğru yöneliyorum.

Gece soğuk ve berrak, yıldızlar gökyüzüne sanki biri bir avuç elmasla pervasızca saçmış gibi dağılmış. Yol önümüzde bomboş, karanlık ve sessiz uzanıyor; düşünceleri daha da gürültülü kılan türden bir sessizlik.

Yarın için düşünmeliyim. Devre hazırlığı yapmalıyım, çünkü rodeo ertesi gün başlıyor.

Bunun yerine, sürekli June'u tekrar tekrar düşünüyorum. Kai halka atma oyununda neredeyse yere düşecekken nasıl güldüğünü. Ona her aptalca ödülü verdiğimizde gözlerinin nasıl parladığını. Tam aramızda durduğunda ne kadar bağımlılık yapıcı bir koku yaydığını.

Kai şöyle bir baktı. "Yine yapıyorsun."

"Bu da ne?"

"Sessizleşip çenenizi sıkıldığınız an." Savcı gibi beni işaret ediyor. "Onu düşünüyorsunuz."

İnkâr etmeye kalkışmıyorum. Gözlerimi ona çeviriyorum. "Sen de öylesin."

Kai homurdandı. "Evet, ama ben bunun üstündeymiş gibi davranan kişi değilim." Yerinde kıpırdandı, huzursuz bir enerji ondan yayılıyordu. "Az önce çok sakın görünüyordun. Bay Sakin. Bay 'Ben sadece toplum için buradayım.'"

"Birimizin halk önünde az çok işlevsel görünmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"İşlevsellik abartılıyor." Kai elini saçlarının arasından geçirerek gecenin yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışır gibi saçlarını gevşetti. İşe yaramadı. "Bize nasıl baktığını gördün mü? Sanki iki saniye sonra kötü bir karar verecekmiş gibi, sonra kendini geri çekti."

"Gördüm," diyorum, aklımdan çıkaramıyorum.

Kai'nin bakışları kısıldı, sanki beni dikkatle izliyordu. "Bu seni etkilemedi mi?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Ne söylememi istiyorsun, Kai?"

"Bütün gece aklını kaybetmenin eşiğinde olduğunu görmezden gelmeyi bırakmanı istiyorum."

Yola dik dik bakıyorum, çenem bir kez kasıldı. "Pekala. Evet." Bunu söylediğim için kendime kızarak yutkunuyorum. "Her gülümsediğinde aradaki mesafeyi kapatmak istedim. Yaklaştığında ise ellerime 'dur' demem gerekti. Sonra da gitti..." Burnumdan sertçe nefes veriyorum. "Hiç de memnun değilim."

Kai'nin sırtışı keskin ve memnun bir hal aldı. "İşte bu. Gerçek bu."

"Garip bir durum yaratma."

"Daha iyi hale getiriyorum." Kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı. "Rica ederim."

Ona şöyle bir baktım. "Git kendini becer."

Kai, sanki tam olarak bunu nasıl yapacağını ve buna bir takım etkinliği diyeceğini şimdiden planlıyormuş gibi gülüyor. "June'un ne sakladığını çözdükten sonra tabii."

Parmakları uyluğuna vuruyor, o bitmek bilmeyen enerji gidecek bir yer arıyor. Bu hissi biliyorum. Bütün vücudum bununla uğulduyor, huzursuz, tatmin olmamış, sahip olamayacağım bir şeyi istiyor.

"İşin aslı şu," diye ekliyor Kai ve yüzündeki neşeli hava kayboluyor. "Hâlâ onun kokusunu alabiliyorum."

Gömleğine baktı. "Kıyafetlerimde. Tenimde." Boğazı bir kez daha çalıştı. "Bu... en iyi anlamda kötü. Sanki istemeden bile olsa altıma girmiş gibi."

Dikkatimi tekrar yola veriyorum. "Kenara çekip kendi koluna yüzünü sürmeni mi istiyorsun?"

Kai, belki de bir kahkaha, belki de bir hırıltı olan kısa bir nefes verdi. "Başlama." Sonra tekrar ciddileşti. "Ama onun kokusu... Sürekli değildi. Bunu fark ettin, değil mi? Gece ilerledikçe daha da güçlendi."

"Evet." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Başlangıçta neredeyse hiç belirti hissetmedim. Daha sonra, oyunlardan sonra, her saniye kendini korumaya çalışmayı bıraktıktan sonra... vurdu."

"Aynen öyle." Kai yerinde kıpırdandı, huzursuzdu. "Sanki üzerinde bir kapak var. Ve o rahatladığında, kapak kayıp düşüyor."

Bir anlığına sessizlik uzar. Bu sessizlik, ikimizin de kafamızda aynı şeyi duyduğumuz anlamına gelir.

Kai ilk önce söylüyor: "O bir Beta değil."

"Onu görür görmez içgüdülerim bunu anladı," diye itiraf ediyorum. "O zamandan beri de bir an bile geri adım atmadılar."

"Betalar Alfalara böyle yapmaz," diyor sesi boğuk bir şekilde. "Tüm vücudunuzu alarma geçirmezler. Sanki görev başındaymışsınız gibi. Sanki... sahiplenilmişsiniz gibi."

Yavaşça nefes veriyorum. "Öyleyse neden rol yapalım? Neden saklanalım?"

Kai omuz silkerek, "Çünkü biri ona öyle söyledi, ya da bir şey saklıyor?" dedi.

Görevlendirme konusu açıldığında June'un çok hızlı cevap vermesini düşünüyorum. Konuyu değiştirme biçimini. Kokusunun bir anlığına parlamasını, sonra da sanki onu bastırmış gibi kaybolmasını.

"Eğer maske takıyorsa," diyorum, "bu yeni bir şey değil. Bu disiplin gerektirir. Sürekli dikkat. Eğer bıraktığınızda ne olacağından korkmuyorsanız, bunu sürdüremezsiniz."

Kai bir kez başını salladı. "Korku mu, yoksa tecrübe mi?"

Ona şöyle bir baktım. "Bir de eski sevgilisi var, o da sorunlu biri."

"Kahrolası herif," diyor Kai. "Bunu bildiğinden şüpheliyim, yoksa söylerdi. Bence kız ondan saklamıyor, çünkü o sadece bir Beta."

"Yani ondan daha büyük," diye mırıldanıyorum.

Kai'nin sesi kısılıyor, tehlikeli bir hal alıyor. "Sürü. Aile. Onu koruması gerekirken korumayan biri."

Bu düşünce göğsüme ağır bir yük gibi çöktü. "Ya da birileri ona saklanmanın hayatta kalmanın tek yolu olduğuna ikna etmişti."

Kai, sert bakışlarla ön camdan dışarı bakıyor. "Bu hayatta kalmak değil. Bu bir kafes."

Parmaklarım direksiyon simidinde kasılıyor. "Ve kafesler insanları ısırmaya itiyor."

Kai sonunda bana baktı. "Böylece onu köşeye sıkıştırmayız."

"Hayır," diye onaylıyorum. "Zorlamıyoruz. Güvenli bir ortam yaratıyoruz. Seçimi ona bırakıyoruz."

Kai'nin ağzı büküldü. "Ve eğer birileri ona ortadan kaybolması gerektiğine inandırdıysa... bunun pişmanlığını yaşayacaklar."

Tartışmam. Sadece sürmeye devam ederim çünkü içgüdülerim çoktan bir şeye karar vermiştir.

June sadece bir panayırda tanıştığımız bir kız değil. O bizim kızımız.

Sessizce ilerliyoruz, yol etrafımızda bomboş ve karanlık. Nereye gittiğimize dikkat etmeliyim ama aklım sürekli June'a dönüyor. Gülümsemelerinin altındaki korku. Maskeleye çalıştığı yalnızlık. Bize bakış şekli, sanki bir şeye inanmak istiyor ama kendini buna tam olarak bırakamıyormuş gibi.

"Biliyor musun, mantıklı olmayan şey ne?" diyor Kai aniden.

"Ne?"

"Ona karşı hissettiğim çekim." Belirsiz bir şekilde eliyle işaret ediyor. "Azalması gerek. Onu geride bıraktık. Arabayla uzaklaşıyoruz. Beynim sakinleşmeli, başka şeylere odaklanmalı."

"Ama öyle değil."

"Durum kötüleşiyor. Ondan ne kadar uzaklaşırsak, bu kamyonu geri çevirip onu bulmak, güvende olduğundan emin olmak ve başka kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemek isteğim o kadar artıyor."

Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ayağım sürekli frene doğru kayıyor. İçimdeki ilkel bir ses, yanlış yöne gittiğimizi, onunla birlikte olmamız gerektiğini, onun bize ait olduğunu haykırıyor.

Bizimle birlikte olmalı.

Bu düşünce beni korkutmalıydı. Onu daha iki gündür tanıyoruz. Ama sanki yıllardır birikmiş, patlamak için doğru anı bekleyen bir şey gibi geliyor.

"Bu yol neden yanlış geliyor?" diye kaşlarımı çatarak önümdeki karanlığa bakıyorum. Manzara, kas hafızamın beklediğiyle uyuşmuyor.

Kai öne eğildi, ön camdan gözlerini kısarak baktı. "Çünkü hipnotize edilmiş bir adam gibi araba kullanıyorsun. Ve virajı bir mil öteden kaçırdın,

Romeo."

Ona ters bir bakış attım. "Defol git, bir mil değil ki."

Kai telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu, sonra ağzı büküldü. "Tamam,... bir milden fazla." Sanki sihirli bir şekilde daha iyi bir sinyal gelecekmiş gibi telefonu ön cama doğru kaldırdı. "Ve burada sinyal çok zayıf. Montana gerçekten de 'İyi şanslar, aptallar' demiş."

Kamyonu yavaşlatıyorum. Yol dar, toprak kenarlı, siyah tarlalar ve geceye karışan çitlerle çevrili. Hiçbir yerde ışık yok. Sadece yıldızlar ve lastiklerimin çakıl üzerindeki sesi.

Kai sinirli bir şekilde içini çekti. "GPS doğruysa, bizi tamamen yanlış yöne götürüyor. Dönüş noktasını çoktan kaçırdık."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Dönüşü nasıl kaçırdık?"

Kai başını kaldırmadan beni işaret etti. "Çünkü ikimiz de yolu düşünmüyorduk. June'dan bahsediyorduk." Başını sallayarak homurdandı. "Yerel haberlere çıkacağız. 'İki yetişkin adam ıssız bir yerde kayboldu. Yetkililer, en son konuştukları şeyin bir kız ve onun gülümsemesi olduğunu doğruladı.' " Kendinden emin bir şekilde bana baktı. "Ölüm nedeni: ölümcül aşk acısı aptallığı."

"Geri dönüyorum."

"Lütfen yapın," diyor, sesi birden ciddileşerek.

Kamyonu dar yolda yavaşça ilerletiyorum, hendeğe düşmeden geri dönebileceğim kadar geniş bir yer arıyorum. Tarlalar son derece sessiz.

Ve sonra farlar bir şeye ışık tutuyor.

Büyük.

Hala.

Gölge olamayacak kadar sağlam.

Kai, hoşlanmadığım bir şekilde sessizleşiyor. "Şey."

"Ne?"

Öne doğru eğildi, bir eli gösterge paneline dayanmıştı. "Söyle bana, bu bir inek."

Bakışlarını takip ediyorum ve midem kasılıyor.

Yaklaşık otuz metre ileride, tarlanın ortasında, sanki karanlığın sahibiymiş gibi duran bir boğa var. Zifiri siyah. Boynuzları, bu kamyonu eğlence olsun diye kaldırabilecekmiş gibi görünüyor. Gözleri ışıpta parlıyor ve bize doğru, parlak ve yanlış bir şekilde bakıyor.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Kai, sanki sesin yüksekliği onu kışkırtacakmış gibi.

"Bu," diyorum ifadesiz bir yüzle, "boynuzlu bir canavar."

Kai'nin sesi titredi. "Bu, et giymiş bir iblis."

"Durmak."

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Büyükluğüne bakın. Bu şey vergi ödüyor."

Daha da yavaşlıyorum, çünkü beynim son on dakikada verdiğim her kötü kararı hızlıca gözden geçiriyor. "Neden öylece duruyor?"

Kai yutkunarak, "Çünkü bu, çabaya değip değmediğimize karar vermekle ilgili," dedi.

"Öyle deme."

Kai işaret ederek, "Bize bakıyor, Carter," dedi.

"Biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Kai'nin dudakları gergin bir sırtışla büküldü. "Belki de June'un ruh hayvanıdır."

"Haziran ayını bu işe karıştırma."

"Haklısın." Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bir kadını çok fazla düşündüğünde işte böyle olur. Evren seni hizaya getirmek için canavar bir boğa gönderir."

Hayvana bakıyorum. O da bana bakıyor. İkimiz de gözümüzü kırpıyoruz. Kamyon sanki nefesini tutmuş gibi rölantide çalışıyor.

Kai fısıldayarak, "Eğer saldırırsa, inmeyeceğim. Kamyonu almasına izin vereceğim. Bunu sigortanıza açıklayabilirsiniz," dedi.

"Sigortanın şeytani hayvanları kapsadığını mı sanıyorsun?" diye homurdandım, sonra hemen pişman oldum çünkü boğa ağırlığını değiştirdi. Yavaşça. Ağırca. Sanki zamanını alan bir tehdit gibi.

"Tamam," dedim, sesim birden sakinleşmişti ama aslında hiç de sakin değildim. "Gidiyoruz."

Kai hızla başını salladı. "Evet. Harika bir plan. Bu plana bayıldım."

Boğa bize doğru bir adım atıyor. Sonra bir adım daha. Sonra başını aşağı indiriyor.

Midem buz kesiliyor.

"Şarj oluyor," diyor Kai ve sesi garip bir şekilde sakinleşiyor, sanki beyni ölümümüzü prensip olarak kabul etmiş gibi. "Carter... kahretsin, şarj oluyor."

Kamyonu aniden geri vitese takıyorum. Çakıl taşları etrafa saçılıyor. Lastikler sanki yerden çıkmaya çalışıyormuş gibi sürünüyor.

Boğa yine de atılıyor.

Şeytanın sürüsü olmalı, ama çok hızlı hareket ediyorlar. Atların toynakları yere vuruyor. Ses, omurgamı vuran bir davul sesi gibi.

“Hadi hadi hadi hadi!” diye bağırdı Kai, aniden tekrar paniğe kapılarak. “Hadi, hadi, hadi!”

“ÖYLEYİM,” diye tersledim, direksiyonu çevirip aracı manevra yapmaya çalıştım ama yol dar, kamyon uzun ve boğa sanki bana kin besliyormuş gibi yaklaşıyordu.

Otuz yarda.

Yirmi.

On beş.

Farların ışığında nefesinden çıkan beyaz buharı görebiliyorum. Bir kornanın parıltısı. Kalın boyun. Hareket halindeki bir yıkım topu gibi kasılan omuzlar. Aman Tanrım!

“Kai,” diye çıktım, “sus ve dua et.”

"Bana dua etmemi söylemeyin!" diye bağılıyor, koltuğunda kıvrınarak. "Tanrı bizi şimdi kurtaramaz!"

Lastikler sonunda tutunuyor. Kamyon sarsılıyor, çekiş gücü devreye giriyor ve ben de gaza basıyorum.

Tam boğa ışığımızın kenarına çarptığı anda ileri doğru fırlıyoruz.

Kamyonun yan tarafında şiddetli bir sürtünme sesi duyuldu. Korna metal yüzeye çarptı. Kapıdan içeriye uyarıcı bir yumruk gibi yayılan sert bir sarsıntı.

“Şey—” diye kekeledi Kai, gözleri kocaman açılmıştı. “Şey az önce kapımı açmaya çalıştı!”

"Hissettim," diye hırıldadım, yolda gaza basarken kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Kamyon bir kez savruldu ve düzeldi. "Tutunun."

Pencerenin üzerindeki tutamağı, sanki bir uçurumdan sarkıyormuş gibi sıkıca kavırıyor. "Carter, şeytani bir piç tarafından öldürülmek istemiyorum! Kahretsin, siyah postlu, bölgesini koruyan Chianina boğalarından birine benziyor."

Aynada, boğa birkaç korkutucu saniye boyunca bize doğru gelmeye devam ediyor, sanki kaçtığımıza inanamıyormuş gibi peşimizden yumruklar savuruyor.

Kai nefes nefese onu izliyor. "Hâlâ çalışıyor. Neden hâlâ çalışıyor?"

"Çünkü bizden nefret ediyor," diyorum açık ve net bir şekilde.

"Evren bana 'Haziran'dan bahsetmeyi bırak ve şu lanet kamyonu sür' diyor gibi."

Boğa sonunda geriye doğru sendeledi, ağır ağır koşmaya başladı, sonra da tarlada öfkeyle durdu, başı havada, sanki düzgün bir şekilde ölmediğimiz için gücenmiş gibiydi.

Kai, karanlıkta sadece bir silüet kalana kadar dönüp durmadan bakmaya devam eder.

Sonra uzun ve kesik kesik bir nefes veriyor. "Aman Tanrım."

"Kahretsin."

"O korna kapımın bir santim uzağındaydı."

"Santimetrelerden bahsetme," diye mırıldanıyorum otomatik olarak, hâlâ adrenalinin etkisindeyken.

Kai başını hızla bana çevirdi. "Şu an değil."

Nefesimi verdim ve beklemediğim bir kahkaha attım. "Bu şey nereden çıktı?"

"Bilmiyorum," diyor Kai, hâlâ yarı bağırarak, "ama gözlerinde öldürme arzusu vardı. Bu normal bir boğa değildi."

"Belki de bize bir şey anlatmaya çalışıyordu," diyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavramış halde.

Kai başını sertçe salladı. "Evet. 'Yanlış mahalleye geldiniz, aptallar.' "

Kısa ve titrek bir şekilde gülüyor, sonra boğazı düğümleniyor, sanki tekrar gülmek mi yoksa kusmak mı gerektiğine karar veremiyor gibi.

"Tanrım," diyor. "Boynuzlanmaya bu kadar yaklaşmam hiç olmamıştı."

"Bunu da kimseye söylemeyeceğimiz şeyler listesine ekliyoruz," diyorum.

"Anlaştık," diyor hemen. "Bu konu mezara kadar sürecek. Bana işkence etseniz bile, şeytani bir boğa tarafından kovalandığımızı yine de inkar edeceğim."

Bir dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde araba sürüyoruz.

Sonra Kai tekrar gülmeye başlıyor. Az kalsın ölmenin getirdiğı o hafif histerik hal. Bulaşıcı.

Kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadım, adrenalinin etkisiyle kahkaham birden patladı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Kai nefes nefese. "Az kalsın sığırlar tarafından öldürülüyorduk."

"Bu çok utanç verici bir ölüm ilanı olurdu," diyorum hâlâ gülerek.

“En utanç verici olanı,” diye onaylıyor Kai. “Azgın sürücülük ve şeytani hayvanlar yüzünden kaza geçirdim.” Kai, hâlâ aptal gibi sırtırken elinin tersiyle gözlerini siliyor. “Ve son sözlerim June hakkında bağırmak olurdu.”

Kahkahalar yavaş yavaş azalıyor ve gece yeniden sessizliğe bürünüyor.

Sonunda doğru sapaktan dönüyoruz ve çiftlik, karanlık Montana gökyüzüne karşı sıcak bir şekilde aydınlatılmış olarak karşımızda beliriyor. Ama verandada bir figür var, Seth, elinde bir kupa ile basamaklarda oturmuş, sanki onlardan faydalı bir şey duymayı bekliyormuş gibi yıldızlara bakıyor.

Seth, farlarım bahçeyi tararken yukarı bakıyor ve kamyonetten bile yüzünde oluşan alaycı gülümsemeyi fark ediyorum. Park ediyoruz, arabadan iniyoruz ve Kai hemen kornanın sürtündüğü yolcu kapısına elini sürüyor ve sadece hafif bir ezik buluyor.

"Ucuz atlattık," diye mırıldandı. "Biraz cilalama, biraz parlatma. Prensesiniz yaşayacak."

Hiçbir şey olmamış gibi eve doğru giderken kıkırdadım ve Seth, sanki uzun zamandır bekliyormuş gibi, sessiz bir sabır ve yargıyla bizi araba yolundan geçerken izledi. Kupadaki kahvenin kokusunu alabileceğimiz kadar yaklaşıp kadar tek kelime etmedi.

"İkiniz de çok şey yaşamış gibi görünüyorsunuz."

"İyiyiz," diyorum içgüdüsel olarak, çünkü bir erkeğin verebileceği tek cevap bu.

Seth'in gözleri yavaş ve etkilenmemiş bir şekilde üzerimizde gezindi. "Hı hı." Başını yukarı kaldırdı. "Fotoğraf kabini nasıl geçti?"

Kai, derin bir nefes vererek yanındaki veranda basamaklarına çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, sanki gecenin yorgunluğunu kemiklerinden sıkıp çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Ben ise ayakta, korkuluğa yaslanmış, bir botum alt basamağa takılı, panayırın ve yolculuğun yorgunluğu ve June'un artık göğsüme yerleşmiş olması gerçeğiyle hâlâ gergin bir haldeydim.

"İyi geçti," diyor Kai. "Fazla iyi geçti. June aşılarını oldu ve..." Sözünü tamamlayamadan, ağzı sanki ne kadar ciddi olduğunu söylemekten nefret ediyormuş gibi seğiriyor. "İnanılmaz derecede güzel görünüyordu."

"Ve sonra orada durmadık," diye ekliyorum, çünkü bunu sesli söylemezsem kafamda yankılanmaya devam edecek. "Sonunda orada kaldık. Oyunlar. Eğlence parkı oyuncakları. O aptal yarış."

Kai hafifçe güldü. "Carter, sanki bütün panayı kazanmaya çalışıyormuş gibi panayı biletlerinin yarısını satın aldı."

"Abartma." Yine de gülümsememe engel olamıyorum. "Ona bir şey verdiğimiz her seferinde yüzü aydınlanıyordu. Sanki önemliymiş gibi. Bu yüzden devam ettik."

Seth bizi bir saniye daha izledi, sonra sanki tadını çıkarıyormuş gibi kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "İkiniz birbirinize çok aşık gibisiniz."

Kai'nin başı verandadaki direğe yaslandı. "Ben o kelimeyi kullanmazdım."

Seth'in sırtışı daha da derinleşti. "Yine de doğru gibi görünüyor."

Çenemi kaşıyarak, sanki cevaplar orada saklıymış gibi karanlık otlaklara bakıyorum. "Ona çok yaklaştık. Saatlerce onunla vakit geçirdik. Ve kokusu..."

Kai'nin duruşu anında değişti, tüm mizah yerini daha keskin bir şeye bıraktı. "Gece ilerledikçe daha da güçlendi."

"Çok daha güçlü," diye onaylıyorum. "Sanki onu bastıran her neyse, kayıp gitmiş gibi."

Seth'in gözleri kısıldı, tıpkı dün geceki gibi. "Sana söylemiştim."

Kai çenesini sıkarak bir kez başını salladı. "Evet. Haklıydın."

"Bu sadece bir çekim değil," diyorum, çünkü boğazıma takılan kısım bu. "Bu... saplantılı. Sahiplenici. Sanki içgüdülerim benden önce bir şeye karar vermiş gibi."

Kai'nin kahkahası kısa ve mizahsız. "Hiçbir Beta bana bunu yapmadı."

Seth bardağını tahtaya bırakır, ses yumuşak bir şekilde düşer. "Çünkü o bir Beta değil." İkimize de bakar. "Bundan eminim."

Kai'nin bakışları önce benimkine, sonra tekrar Seth'e kaydı. "Katılıyoruz."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Seth, sanki aptal mı yoksa adam mı olacağımızı test ediyormuş gibi.

Kai ellerini açarak, "Bu, onun artık bizim olduğu anlamına geliyor. Ve bunu açıkça belirtmeliyiz." dedi.

Seth'in yüz ifadesi değişmiyor, ama sesi biraz alçalıyor. "Ya da zaten biliyor. Ve korkuyor."

Bu çok sert bir darbe.

Biraz doğruldum, gece havası birdenbire soğudu. "Onu zorlamayalım."

Kai itiraz etmek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. "Zorlamıyoruz," diye isteksizce kabul ediyor, "ama aynı zamanda öylece oturup

beklemiyoruz da."

"Aynen öyle," diyorum, rahatlama ve hayal kırıklığı birbirine karışmış halde. "Akıllıca hareket ediyoruz. Yakın duruyoruz. Onu köşeye sıkıştırmadan ne sakladığını anlamaya çalışırken bize güvenmesi için ona nedenler veriyoruz."

Seth bir an bizi süzdü, sonra yavaşça başını salladı. "Güzel."

Kai derin bir nefes verdi. "Ya biri onu saklanmaya zorlasaydı..."

Seth'in gözleri buz gibi sertleşti. "O zaman bunu da hallederiz."

Yine karanlığa doğru bakıyorum, June'un gülümsemesini, kahkahasını, sanki kaçması gerekecekmiş gibi dünyanın kenarında bir elini nasıl tuttuğunu düşünüyorum.

"Onu kaybetmeyeceğiz," diyorum, bu bir sözden çok bir vaat.

Yanımda Kai'nin sesi kısıldı. "Hayır."

Seth'in yüzündeki alaycı gülümseme, hafif ve anlamlı bir şekilde geri döndü. "O zaman ona sanki zaten bizimmiş gibi davranırız."

8

HAZİRAN

"Uyandığımda alt katın her yerinin su içinde olduğunu gördüm ve nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

Hazel lattesini yere bırakırken koyu renkli gözleri irileşti. "'Her yerinde' ne demek?"

"Her yeri kaplayan ince bir tabaka gibi. Depoyu, banyoyu, garajı." Sandalyeme geri yaslandım. "Ana su vanasını kapattım ama hasar çoktan oluştu. Ve kaynağı bile bulamıyorum."

İçini çekti. "Aman Tanrım, bu bir kabus."

"Daha da iyisi var." Kahvemden uzun bir yudum alıyorum. "Tesisatçı bir saat içinde geldi, bir baktı ve sızıntıyı bulmak için duvarlarımda delikler açmak zorunda kalacağını söyleyerek gitmemi istedi."

"Kahretsin. Kaç delikten bahsediyoruz?"

"Görünüşe göre kaç tane gerekiyorsa o kadar." Belirsiz bir şekilde el hareketi yapıyorum. "Evim şu anda delik deşik oluyor." Ve kalacak yerim kalmayacağından çok stresliyim, Hazel'ın tek odalı, çok küçük bir stüdyo dairesi olduğunu biliyorum, bu yüzden ona yük olamam.

Hazel, anlayışla yüzünü buruşturdu. "Sigorta mı?"

"Onları aradım. Başvurumu 'işlemden geçiriyorlar'." Tırnak içinde söylüyorum. "Bu da demek oluyor ki, evim yavaş yavaş bir felaket bölgesine dönüşürken ben oturup bekleyeceğim."

"Çok üzgünüm canım." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu.

"Sanırım tamir edene kadar yapabileceğim bir şey yok." Etrafıma bakıyorum; bal rengi ahşap ve bir şekilde bir araya gelen uyumsuz vintage mobilyalarla dolu, sıcak ve aydınlık bir mekan olan Wildflower Bakehouse & Café. Tavandaki açık kirişlerden sarkan kavanoz lambalar her

yeri altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor. Bir duvarda, sahibinin ruh haline göre değişen, döngüsel bir yazı tipiyle yazılmış günlük spesiyallerin yer aldığı bir kara tahta menü uzanıyor. Bu yer beni her zaman sakinleştiriyor.

Kitty elinde bir tabakla mutfaktan çıkıp bize doğru geliyor. Yirmi dört yaşında, koyu renk saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış ve önlüğü kedi, donut ve süslü bir kruvasan desenlerinden oluşan bir yama işi. Beyaz bluzunun düğmeleri iliklenmiş.

“Isıtılmış çikolatalı kruvasanlar.” Tabağı aramızdaki mesafeye koydu. “Zor bir sabah mıydı?”

“En zorlusu.”

"O zaman ekstra çikolata lazım." Göz kırptı ve tezgaha doğru yöneldi.

Kruvasanımı, hak ettiğinden daha fazla bir hırsla parçalıyorum. Çikolata sıcak ve erimiş, katmanlar dişlerimin altında paramparça oluyor. En azından hayatımda bir şeyler yolunda gidiyor.

Telefonum titriyor. Ekranda Pete'in adı beliriyor.

“Uğraşmak istemediğim şeylerden bahsetmişken,” diye mırıldanıp cevap veriyorum. “Pete. Merhaba.”

"June! Sadece hal hatır sormak istedim. Konuştuğumuz konular hakkında düşünme fırsatın oldu mu?"

"Hâlâ düşünüyorum."

“Neredeyse yirmi dört saat geçti.”

"Bu... o kadar da uzun değil, Pete."

“Yarışma iki üç haftadan kısa bir süre içinde başlıyor. Şerif sürekli peşimde. Rodeo koordinatörü de arayıp ‘durumu çözdük mü?’ diye soruyor.” Derin bir iç çekiyor. “Bir cevaba ihtiyacım var.”

“Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var—”

Vur.

Masamızın yanındaki pencereye göz attım. Orada hiçbir şey yoktu.

"—bunun gerçekten de benim kaynaklarımı en iyi şekilde kullanmanın yolu olup olmadığını düşünün—"

Vur.

"Haziran."

Ses camın ardından boğuk geliyor. Gözlerimi masaya dikerek, "Bir emlak işletmem varken ve..." diye soruyorum.

Vur.

"Haziran."

Hazel pencereden dışarı bakıyor, yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Gülmemek için dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"İlgime ihtiyaç duyan müşterilerim var ve açıkçası Pete, bence bu işe daha uygun biri olabilir..."

Vur.

"Haziran."

Hazel homurdanıyor. Omuzları titriyor.

Vur.

"Haziran."

Bakmayı reddediyorum. Ben bir profesyonelim. Önemli bir telefon görüşmesi yapıyorum. Dikkatimin dağılmasına izin vermeyeceğim—

Vur.

"Haziran."

Hazel elini ağzına kapatmış, gözlerinin köşelerinde yaşlar birikiyordu.

"Pete, belki bu görevi üstlenebilecek başka bir komite üyesi vardır."

"Daha önce de söyledim, başka kimse uygun değil."

Vur.

"Haziran."

"Tek seçeneğin sensin," diye devam ediyor Pete, hiçbir şeyden habersiz.
"Duyduğuma göre rodeo yıldızları şimdiden senden hoşlanıyor."

Yüzüm kızardı. "Bunu nereden duydun?"

Vur.

"Haziran."

Vur.

"Haziran."

Hazel şimdi kıkırdamaktan nefes nefese kalıyor.

"Rodeo organizasyon koordinatörü bundan bahsetti. Çocuklarının fotoğraf kabininde yardımcı olan yerel kızdan bahsetmeyi bırakmadıklarını söyledi."

Vur.

"Haziran."

Vur.

"Haziran."

Sonunda başımı kaldırdım.

Kai, bir çocuk gibi yüzünü cama yapıştırmış, pencerenin dışında duruyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, hayatımda gördüğüm en etkileyici gülümsemeyle bana hafifçe el salladı. "Merhaba, June."

Elimde değil. Gölüyorum. "Pete, gitmem gerek."

"Ancak-"

"Sizi geri arayacağım. Yakında." İtiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Kai daha sonra gözden kaybolur.

"O deli," diyorum.

Hazel gözlerini silerek, "Sana tamamen takıntılı," diye düzeltti. "Yüzünü gördün mü? Sanki gömülü bir hazine bulmuş gibiydi."

"Kişisel sınırları anlamayan bir adama benziyordu."

"Aynı şey." Sırıttı. "Peki, dün gece ben gittikten sonra neler olduğunu anlatacak mısın?"

Ona karnaval oyunlarıyla dolu eğlenceli geceyi ve bir sürü ödülü, Kai ve Carter'ın bana giderek daha saçma sapan peluş oyuncaklar kazanmak için nasıl yarıştıklarını, iyi geceler derken bana nasıl baktıklarını ve eve dönüş yolculuğu boyunca onları düşünmeden duramadığımı anlattım.

"Ve sonra," diye ekliyorum, "eve gittim ve kendimi tam bir çöplük gibi hissettim."

Hazel kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ateş. Vücut ağrıları. Derimin altında garip bir vızıltı." Başımı sallıyorum. "Şükürler olsun ki geçti. Muhtemelen sadece bir mikrop ya da yorgunluktur."

"Ya da." Hazel öne eğildi, sesi gizemli bir tonda alçaldı. "Vücudunuz size bir şeyler anlatmaya çalışıyor."

"Evet, daha fazla uyuyabilmek için."

"Peki, onları tekrar görecek misin?"

"Bu noktada, üzerime bir takip cihazı yerleştirdiklerini düşünüyorum." Kai'nin görüldüğü pencereye doğru baktım. "Endişelenmeli miyim yoksa gurur duymalı mıyım diye düşünmeye başladım."

Hazel gülüyor. "Kesinlikle gurur duydum."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Tamam, sıra sende. Randevu nasıl geçti?"

Hazel'in yüz ifadesi birden şeytani bir hal alıyor. "Randevu... öğreticiydi."

"Pekala, bu alışılmadık bir durum."

"Kendim hakkında ve onun hakkında birçok şey öğrendim." Lattesinden yavaşça bir yudum alıyor. "Meğerse, sorumluluk almaktan gerçekten keyif alıyormuşum."

"Devam et."

"Her şeyden sorumluydu." Gülümsemesi daha da genişledi. "Çok... anlayışlıydı. Talimatları uygulamaya istekliydi."

"Hazel."

"Bu sabah onu yatağına bağlı bırakmış olabilirim."

Kruvasanım boğazıma takıldı. "Ne?"

"Bunu kendisi istedi! Resmen yalvardı." Kahvesini yudumlarken, "Kendi kravatlarını kullandım. Çok sağlam oldu. Daha sonra geri gelip 'başladığım işi bitirmem' gerektiğini söyledi."

"Bir adamı yatağına bağladınız ve onu orada öylece bıraktınız mı?"

"Bir elini çözdüm ki sonunda kendini kurtarabilsin. Ben bir canavar değilim." Sırıttıyor. "Ama onu birkaç saat daha bekletebilirim."

"Çok tuhaf insanlarla karşılaşıyorsunuz."

"Onları kendime çekiyorum. Arada fark var."

Telefonum titriyor. Pete'ten bir mesaj: Beni geri aramayı unutma. Bu çok acil.

İç çekerek, tabağı masanın üzerine ters çevirerek koydum.

"Adam çaresiz. Bütün kasaba o rodeo yarışına bağlı." Telefonunu da kenara koyuyor. "Pes etmeyen şeylerden bahsetmişken... tesisatçılar hakkında ne derler bilirsiniz."

"Ne?"

"Büyük borular." Kaşlarını oynatarak ekledi: "Ve kirlenmekten de korkmuyorlar."

"Sen berbat birisin."

"Çok komiğim." Pencereye doğru başını salladı.

Arkamı dönüp bakıyorum ve beynim tamamen devre dışı kalıyor.

Seth yolun karşısında, bir kamyonetin kasasının yanında eğilmiş, ağır bir şey yüklüyor. Ve eğilmiş demek... evet. Düşük bel kot pantolon. Gömleğinin yukarı kalktığı yerde bronzlaşmış bir ten şeridi. Ve müzede sergilenmeyi hak eden bir kalça.

Hazel, takdirle, "Vay canına," diyor. "Ne güzel bir manzara."

Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Ağzım kuruyor.

"İşte kot pantolonun nasıl yakışacağını bilen bir adam." Başını yana eğerek onu bir sanat eseri gibi inceledi. "Çok fit."

"Bahse girerim squat yapıyordur," diyorum. "Böyle kalçalara ciddi bir özveri olmadan sahip olunamaz."

Seth doğruluyor, elinin tersiyle alnını siliyor ve ben bu hareketi utanç verici bir dikkatle izliyorum. Güneş bugün sıcak ve belli ki terleyecek kadar çok çalışmış.

Hazel mırıldanarak, "İstediği zaman benim için eğilebilir," dedi.

"Çıplak olması tercih edilir."

"Ya da belki onun için eğilirsin."

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

Seth tekrar öne eğildi ve ikimiz de tıpkı güneş ışığına doğru eğilen bitkiler gibi pencereye daha da yaklaştık.

"Ah, şu kaslarıma bakın," diye bir erkek sesi hemen yanımızdan geldi. "Bazen bu ham, erkeksi enerjiyi taşımak çok zor oluyor. Ama herkesin hayran kalması için kot pantolonumu bilerek dar giyiyorum..."

Arkamı dönüp çığlık attım.

Hazel neredeyse lattesini deviriyordu.

Kai, masanın ucunda oturmuş, dirseklerini dayamış, çenesini ellerine yaslamış, pencereden Seth'e abartılı bir özlem ifadesiyle bakıyordu.

"İnanılmaz çalışma azmime hayran kalacağınızı umuyorum," diye devam ediyor Seth'in sesini berbat bir şekilde taklit ederek. "Ben Seth Benton. Profesyonel olarak içe kapanık biriyim. Çenem camı kesebilir ve kalçam melekler tarafından şekillendirilmiş."

"Ne zamandır orada oturuyorsun?" diye soruyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"'Çıplak olması tercih edilir' kısmını duyacak kadar uzun sürdü." Hiç pişmanlık duymadan sırtıyor. "Bu arada, bunu daha sonra Seth'e iletceğim."

"Sakın yapma!" diye nefes nefese kaldım.

"Söz vermiyorum."

Hazel iki büklüm olmuş, yüzünü ellerinin arasına gömmüş, omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu.

Dışarıda Seth doğrulup omuzlarını silkeliyor.

"Ah, hayır," diyor Kai, o sahte Seth sesiyle. "Çok yakışıklı olduğum için bir kasımı incitmişim galiba. Kafenin camlarından izleyen bayanlar için biraz kaslarımı göstersem iyi olur."

"Dur," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bu çok kaba."

"Doğru." Normal ses tonuna geçiyor. "Adam uykusunda poz veriyor. Gördüm."

Hazel başını kaldırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Resmen onaylıyorum. O, evlenilecek biri."

"Oy kullanma hakkın yok," diyorum ona.

"Yine de bir tane alıyorum." Çantasını toplarken hâlâ kıkırdıyor. "Bu arada, yatağa bağlı bir adamım var ve muhtemelen sabırsızlanıyordur."

"Git. Özgür ol. Fethettiğin kişiyi travmatize et."

Bana bir öpücük gönderdi ve kapıdan dışarı çıktı, beni Kai ile yalnız bıraktı.

"Kahve," diye duyurdu ayağa kalkarak. "Kafeine ihtiyacım var. Başka bir şey ister misiniz?"

Neredeyse boş olan bardağımı işaret ediyorum. "Bir latte daha harika olurdu. Ve..." vitrine bakıyorum. "Beni şaşırtın."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Meydan okumayı kabul ediyorum."

Tezgaha doğru yöneldi ve ben de kendimi toparlamak için bu fırsatı değerlendirdim. Ani ortaya çıkışından dolayı kalbim hala hızla çarpıyordu ve görmezden gelmeye çalıştığım o tanıdık sıcaklık göğsümde yayılıyordu.

Geri döndüğünde, Kitty de arkasından geliyordu ve ikisi de küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyecek taşıyordu.

Kitty sinsi bir sırıtışla, önüme yeni bir fincan koyarken, "Bir latte," diye duyurdu. "Ve..."

Kitty tepsiyi boşaltırken Kai, Hazel'ın boşalttığı koltuğa oturuyor: iki Portekiz tartı, bir dilim çikolatalı turta, bir meyveli tart, kremalı pufa benzeyen bir şey, yumruğum büyüklüğünde bir tarçınlı çörek ve kruvasan çeşitlerinin yarısı gibi görünen bir şey.

"İkiniz de afiyet olsun," diyor ve ikimiz de ona teşekkür ediyoruz, sonra Kai'ye dönüyorum.

"Kasabadaki herkesi doyurmayı mı planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Neyi seveceğinden emin değildim." Zaten Portekiz usulü bir tarta uzanıyor. "Bu yüzden her şeyden biraz aldım. Hepsini birlikte deneyebilir, değerlendirebiliriz ve böylece bir dahaki sefere en sevdiklerini bilirim."

Göğsümde bir şeyler kıpır kıpır ediyor. "Bir dahaki sefere?"

"Seninle her zaman bir sonraki sefer olur." Bir lokma alıyor ve saf bir takdir ifadesiyle ses çıkarıyor. "Vay, bu inanılmaz. Bunu dene."

Pastaları tek tek inceleyip her birine puan veriyoruz. Turta sekiz puan. Meyveli tart yedi puan. Kremalı puf dokuz buçuk puan. Portekiz tartı ise tam dokuz puan.

Bir şekilde, masanın altında ayağı benimkine değdi. Tesadüfi değildi, kasıtlıydı. Botu bileğime bastırdı, baldırıma doğru kayd, sonra tekrar aşağı indi. Bacaklarımda kıvılcımlar yaratan sürekli bir temas noktası.

Tarçınlı çörek üzerine odaklanmaya çalışıyorum. Gülerken gözlerinin nasıl kısıldığını, çatalı uzatırken parmaklarının benimkine nasıl değdiğini veya bana sanki herhangi bir pastadan daha ilginçmişim gibi nasıl baktığını düşünmemeye çalışıyorum.

Telefonum çalıyor.

Ekrana bakarak, "Özür dilerim," dedim. "Tesisatçı arıyor."

"Al bunu."

Cevap veriyorum ve sabahım önemli ölçüde daha da kötüleşiyor.

"Hanımefendi, size bir haberim var." Tesisatçı Eric, özür diler gibi bir ses tonuyla konuştu. "Kaynağı bulduk. Kötü haber şu ki, düşündüğümüzden daha uzun süredir sızıntı yapıyormuş. Zemin altında ciddi su hasarı var ve duvarlarda küf bulduk."

"Küf. Tabii ki küf var."

"Ve onarımlara başlamadan önce, evin eski olması ve yalıtım malzemelerinde asbest bulunma ihtimali olması nedeniyle asbest testi yapmamız gerekiyor."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bu, zaman çizelgesi için ne anlama geliyor?"

"En az iki hafta. Muhtemelen üç haftaya daha yakın."

"Kahretsin, üç hafta."

"Başka bir yerde kalmanızı tavsiye ederim. Alt katın tamamen harap olması, cereyan ve küf... güvenli değil, üstelik küf bulduğumuz için burada kalmak yasa dışı."

"Doğru." Şakaklarımı ovuyorum.

"Sigorta, alternatif konaklama masraflarını da karşılamalıdır."

"Konaklama için başka bir seçenek yok. Rodeo turistleri için şehirdeki tüm boş odaları rezerve ettim."

Eric sessiz kalıyor. "Bu... talihsiz bir durum. Size sigorta için bir fiyat teklifi göndereceğim ve asbest testlerini hızla yaptıracam. Ama gerçekten orada kalmamalısınız."

"Anladım. Teşekkürler, Eric."

Telefonu kapatıp iç çekiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Kai, neşeli ifadesinin yerini endişe almış bir şekilde.

“Tamamen kötü.” Başka bir kruvasana uzanıyorum, çünkü kriz geçiriyorsam bari bir hamur işi yiyeyim. “Küf. Asbest testi. Eve geri dönebilmem için üç hafta. Ve kalacak yerim yok çünkü işimde çok başarılıydım ve şehirdeki tüm kiralık yerleri rezerve ettim. Yani, ofisimde bir kanepe var. Berbat ama—”

Kafe kapısı açılıyor ve Seth içeri girerek herkesin dikkatini çekiyor.

Yüklediği şeyden dolayı hâlâ hafifçe kızarmış olan adamın mavi gözleri, odayı tarayıp masamıza takıldı. Beni görünce yüz ifadesinde bir değişiklik oldu.

Tezgahta siparişini verdikten sonra, Kai'nin yanındaki koltuğa doğru ilerleyip oturuyor.

"Günaydın," diyor. Sesi alçak.

"Sabah."

"Ne oluyor? Çok stresli görünüyorsun."

Ona son olayların özetini aktarıyorum.

"Sorun değil, bizimle birlikte yaşamaya başlayabilirsin," diyor Kai hemen.

Gözlerimi ona diktim. "Ciddi olamazsın."

"Çiftlikte bolca yer var." Seth'e bakıyor. "Öyle değil mi?"

"Fazlasıyla yeterli." Seth'in bakışları yüzümden ayrılmadı. "Kendi odan ve banyon."

"Öylece sizinle aynı eve taşınamam."

"Neden?"

"Çünkü—" Mantıksız gelmeyecek bir sebep bulmakta zorlanıyorum.

"Çünkü birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz ve bu garip olurdu, ve—"

"Bak," diye araya girdi Seth, sesi alçak ama kararlıydı. "Bana bir iyilik yaptın. Hem de çok büyük bir iyilik. Yapmak zorunda olmadığın halde beni savundun. İzin ver de ben de sana aynı iyiliği yapayım."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Eviniz tamir edilene kadar burada kalabilirsiniz. Bizde yer var, sizin de kalacak bir yere ihtiyacınız var, dürüst olmak gerekirse?" Kai sırtarak, "Arkadaşlığınızdaki çok memnun oluruz." dedi.

Seçeneklerimi düşünüyorum. Sırtımı mahvedecek ofis koltuğu. Arkadaşlarımdan odaları olmadığı için yalvarmak. Arabamda uyumak.

Sonra da, kokuları özenle bastırdığım içgüdülerimi alt üst eden üç Alfa'nın yaşadığı bir çiftlik evinde uyanmayı düşünüyorum.

Bu korkunç bir fikir.

Telefonum titriyor. Pete yine: Lütfen beni geri ara.
Evren bugün gerçekten de hiç de ince davranmıyor.
"Pekala," dediğimi duydum. "Peki. Seninle kalacağım."
Kai'nin yüzünde gerçek bir heyecan belirliyor. "Öyle mi?"
"Ama sadece evim tamir edilene kadar. Ve kimseye yük olmak istemiyorum."

Kai zaten ayaktaydı, adeta enerjiyle titreşiyordu. "Odanı hazırlayacağım. Mükemmel olduğundan emin ol. Özel bir şeye ihtiyacın var mı? Ekstra yastıklar? Karartma perdeleri?"

"Küçük ve basit bir şey. Uzun sürmeyecek."

"Pekala." Yolda yemek için birkaç hamur işi alıyor. "Görüşürüz." Ben cevap veremeden gidiyor, beni Seth ile yalnız bırakıyor.

Aramızda sessizlik uzanıyor. Rahatsız edici değil, sadece ağırlık veriyor.

"Yani," diyor Seth sonunda. "Pete seni refakatçi meselesi için aradı."

"Yani sen de bundan haberdarsın?" İçimden bir ah çektim.

Çenesi kasıldı. "Babam, bizi beladan uzak tutacak birini istiyor. Sanki kendimizi kontrol edemeyen çocuklarmışız gibi."

"Doğrusu, tutuklandınız."

"Evet, bu konuda henüz kesin bir karar verilmedi."

"Biliyorum." Gözlerine bakıyorum.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor.

"O gece Spurs'te aslında ne oldu? Sürekli içki içmediğinizi söylüyorsunuz ama sanki içmiş gibi davranıyordunuz..."

"Sanki sarhoştum." Saçlarını eliyle düzeltti. "Anlamaya çalışıyorum. En son hatırladığım şey kola sipariş etmektir. Mekan tıklım tıklımdı, her yerde insanlar vardı, erkekler elimi sıkmak istiyordu, kadınlar kucağıma oturmaya çalışıyordu. Sonra hiçbir şey olmadı."

"Sana uyuşturucu verilmiş olabilir."

"Benim düşüncem bu. Ve kim olduklarını öğrendiğimde pişman olacaklar. Ben de adımlarıma temiz çıkacağım."

O geceyi düşünüyorum. Ayakta durmakta ne kadar zorlandığını. Şarkı söylemesini. "Sana inanıyorum," diyorum ona.

Yüz ifadesinde bir yumuşama belirliyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle kendinde değildin, ama sarhoş da değildin. Farklıydı. Sanki bir şey bedenini ele geçirmişti."

"Aynen öyle hissettim." Masanın üzerinden uzandı, parmakları benimkine değdi. Sadece bir dokunuş. Sadece bir anlık temas. "Bana

inandığınız için teşekkür ederim.”

Sonra başını yana eğdi, bakışları yüzümü taradı. "Gergin görünüyorsun."

"Değilim."

Keyifli bir şekilde hafifçe nefes verdi. "Öylesin. Ama mesele benim söylediklerim değil."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum çünkü haklı ve bunu biliyor.

Onun her hareketinde kokusunu alabiliyorum; temiz ve sıcak, altında beni kendine çeken keskin bir koku var. Bunu düşünmemeli ya da eğlendiğinde kokusunun nasıl değiştiğini fark etmemeliydim.

Eğer onlarla birlikte yaşamak zorunda kalırsam, her yerde olacak. Koridorlarda. Mobilyaların üzerinde. Dikkatli olmazsam çarşaflarımın içinde bile. Ve benim kontrol mekanizmam buna uygun değil.

Seth'in ağzı, sanki düşüncelerimin yönünü okuyabiliyormuş gibi seğirdi. "Bunu yapmaya devam et."

"Bu nedir?" diye soruyorum, hem de çok hızlı bir şekilde.

"Bana sanki ısırıp ısırmayacağıma karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyorsun." Bakışları yavaşça ağzıma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Isırabilirim. Davranışına bağlı."

Nefesim kesildi, haince. "Bu bir tehdit mi?"

Gülümsemesi daha da keskinleşti. "Henüz tutup tutmayacağıma karar vermedim bu."

Yutkunuyorum.

"Mm." Hafifçe öne eğildi, kollarını masaya koydu, bana dokunmadan aradaki mesafeyi kapattı.

Parmaklarım bardağın etrafını daha sıkı kavriyor.

Bakışları gözlerime kilitlenmiş, dikkatli ve neredeyse tembelce. "Bir konuda haklısın. Eğer biri bana bunu yapsaydı, eğer biri aklımı karıştırsaydı..." Sesi alçalıyor ve eğlencesi kayboluyor. "Bunu unutmayacağım."

Ondaki değişim ani. Daha yüksek sesle konuşmuyor. Sadece... daha soğuk. Kontrollü. Sanki içinde bir sınır var ve o sınırı aştığınızda geri dönme şansınız yok.

Nefes almaya kendimi zorluyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

Seth'in dikkati bardaktaki elime, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Şimdi kim olduğunu öğreniyorum." Bir an duraksadı. "Ve artık bir erkek sana

sanki seni istiyormuş gibi baktığında kaçacakmış gibi görünmeyi bırakacaksın."

Hafifçe gülüyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Hayır," diye kolayca kabul etti. "Ne yapacağımı sana ben söyleyeceğim." Sesi tekrar yumuşadı, farklı bir şekilde tehlikeliydi.

Sonra masanın üzerinden uzandı, yakalamadı, sıkıştırmadı. Sadece parmak boğumlarını kasıtlı bir şekilde parmaklarıma değdirdi, sanki sabrımın sınırını test ediyordu.

Dokunuş kısa sürüyor. Ama beni bir kibrit gibi tutuşturuyor. Nabzım hızlanıyor. Cildim geriliyor. Ve daha fazlasını bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

Seth'in bakışları boğazıma kayd. Dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

Göğsüm sıkışıyor, ona söylemek istemediğim keskin bir gerçek acısı hissediyorum.

Beni izliyor, sonra gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Bizimle yaşamak," diye ekliyor, sanki sözlerinin tepkimi ölçmek istercesine, "güzel olacak."

Nefesim kesildi.

Telefonu masanın üzerinde titredi. Seth aşağıya baktı ve değişim ince ama ani oldu; gözlerindeki sıcaklık yoğunlaştı. Ekranda beliren şeyi okurken kaşları çatıldı.

Bir kez nefes verdi, sonra bana baktı. "Gitmem gerek."

Gizlemeye fırsat bulamadan içimde büyük bir hayal kırıklığı beliriyor.

Ayağa kalktı, ama uzaklaşmadan önce, sesi kulağıma bir vaat gibi gelecek kadar yaklaştı. "Görüşürüz." Bakışları gözlerime kenetlendi. "Bizim evimizde."

Onun uzaklaşmasını izliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor ve aklımdan geçen tek şey şu: Gerçekten bunu mu yapıyorum?

9

KAI

Çiftliğin giriş yoluna yaklaşık kırk kilometre hızla giriyorum, lastikler gıcırıyor, çakıllar etrafa saçılıyor ve ben de tüm yol boyunca aptal gibi sırtıyorum.

Elektrik mavisi Mustang'im, eski bir rock şarkısının hoparlörlerden yankılanan müziğin eşliğinde, vahşi kalpler ve açık yollar hakkında bir şarkı çalarken, direksiyonu düzeltmeden önce muhteşem bir şekilde savruluyor. Motoru durdurup bir saniye burada oturuyorum, parmaklarımı direksiyon simidine vurarak damarlarımda vızıldayan enerjiyi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Haziran yaklaşıyor.

Haziran yaklaşıyor.

Kafeden ayrıldığımdan beri bunu kendi kendime tekrarlıyorum ve hala gerçek gibi gelmiyor. Göğsüme yüz üstü düştüğü andan beri beni çıldırtan kadın, koridorun diğer tarafında uyuyacak. Aynı masada kahvaltı edecek. Benim alanımda var olacak. Bizim alanımızda.

Evren sonunda bana bir şans vermeye karar verdi.

Öğleden sonra geç saatlerde arabadan inerken, Carter çiftlik evinin etrafını saran verandasında belirdi, kolları kavuşturmuş, o kendine has bilmiş sırtışıyla beni izliyordu.

"Bir gün o iletim hattını imha edeceksin," diye sesleniyor.

"O benim arabam. Ve kötü muameleden hoşlanıyor."

Arkasında yükselen çiftlik evi, etrafını saran geniş arazisiyle muhteşem bir yapı; hiçbir yönde başka bir bina göremiyorsunuz. Yıllar içinde tur kapsamında birçok yerde kaldım, ama burası farklı hissettiriyor. Çoğundan daha çok ev gibi.

Yolda olmadığımız zamanlarda, üçümüzün de Colorado'da, ıssız bir yerde, sadece biz ve atlarımızla birlikte, insanın kendi düşüncelerini duyabileceği türden bir sessizliğin olduğu bir yerimiz var. Seyahat ettiğimizde işlerimizi halleden bir ekibimiz var; bu, genellikle istediğimden daha fazla yardım demek, ama bizim kadar çok seyahatte olduğunuzda gerekli oluyor.

Yıllarca böyle bir hayat sürdü. Sokak isimlerini hatırlayacak kadar uzun süre hiçbir yerde kalmadım. Kök salmadım çünkü zaten birkaç hafta sonra gidecekken ne anlamı var ki?

Ama kahretsin, ben farklı bir şey istiyorum. Kalıcı bir şey.

Ve sanırım Haziran ayı tüm bunların anahtarı olabilir.

"Orada durup gökyüzüne mi bakacaksın, yoksa bana neden piyangoyu kazanmış gibi görüldüğünü mü anlatacaksın?" Carter, çakılların üzerinde botlarının çıkardığı çıtırtılarla verandadaki basamaklardan indi.

"Piyangodan daha iyi." Bagaj kapağını açıyorum. "Gel, bana yardım et."

Arabanın etrafından dolanır ve içindekileri görünce olduğu yerde donakalır.

Bagaj tıka basa dolu. Alışveriş poşetleri her boş yere tikiştirilmiş, bazıları taşmış, kumaş ve ambalajlar rengarenk bir karmaşa içinde dışarı saçılmış. Çoğunlukla pembe. Bolca pembe. Ayrıca biraz krem, beyaz ve açık lavanta da var, ama kesinlikle pembe ağırlıklı.

"Sen ne aldın böyle?"

"Her şey."

"Bu bir cevap değil."

"Haziran'ı gülümsetecek her şey." Poşetleri kapmaya, kollarımı doldurmaya başlıyorum.

"Ona buranın kendi yeri olduğunu hissettirecek her şey. Rahat, güvende ve istendiğini hissettirecek."

Carter uzun süre bana baktı. Sonra gülmeye başladı.

"Aklını kaçırmışsın."

"Muhtemelen öyle, ama evindeki tesisat tamir edilirken birkaç hafta bizimle kalmayı kabul etti. Ben de bundan en iyi şekilde faydalanıyorum." Kollarına bir çanta tutuşturuyorum. "Ayrıca, bu çılgınlığın bir yöntemi var. Eğer burada kendini evinde hissederse, rahatlayacaktır. Ve eğer rahatlırsa..."

"Gerçek doğası ortaya çıkabilir."

"Aynen öyle." Ona göz kırptım. "Gördün mü? Strateji."

“Görünüşe göre adam yastıklara gereğinden fazla para harcamış.” Çantalarından birinin içine bakıyor. “Pembe, kabarık yastıklar. Bu da suni kürk battaniye mi?”

“Üç farklı dokuya sahip. Kadınlar seçenekleri sever.”

"Tamamen dengesiz olmayan erkeklerden de hoşlanıyorlar."

“Onlar, kendilerine mutluluk getiren şeylere dikkat eden bizleri severler.” Son çantaları da alıp bagaj kapağını kapattım. “Şimdi beni yargılamayı bırak ve odasını hazırlamama yardım et.”

Kollarımız alışveriş poşetleriyle dolu bir şekilde eve doğru ilerliyoruz ve yüzümdeki sırtışı engelleyemiyorum. Carter bunu fark ediyor, çünkü her şeyi fark eder.

"Bu konuda gerçekten çok heyecanlısın."

"Öyle değil misin?"

“Ben öyle demedim. Ama bunu yeni öğrendim.”

Carter, tahta basamaklarda ağır ağır ilerleyen botlarıyla ikinci kata kadar beni takip etti. "Temkinliyim."

“Saçmalık. Çok heyecanlısın.”

“İlgimi çekti.”

“Çok mutlusun ve havalı görünmeye çalışıyorsun çünkü bu senin bütün markan.” Kattaki en iyi yatak odasının, iki duvarında pencereleri olan köşe odanın, bitişik banyosunun ve bir kral yatak ile oturma alanı için yeterli alanının kapısında duruyorum. “Ama fuarda yüzünü ve ona nasıl baktığını gördüm. Sen de benim kadar kendinden geçmişsin.”

Carter bunu inkar etmiyor. Çantasını gürültüyle yere bırakıyor ve odayı sanki bir aygırı, bir kavgayı ya da her ikisini birden değerlendiriyormuş gibi inceliyor.

“Burası Seth’in odası.”

"Seth'in odasıydı."

Carter'in kaşları kalktı. "Çıldırarak."

“Hayatta kalacak.” Tereddüt etmeden içeri girip eşyaları yerleştirmeye başlıyorum, sanki düşman topraklarında kamp kuruyormuş gibi yastıkları ve battaniyeleri çıkarıyorum. “June en iyi odayı alacak. Konu kapanmıştır.”

Carter daha yavaş adımlarla ilerliyor, ayrıntıları incelerken gözleri kısılıyor. "Eşyalarını yerinden oynattın."

"Elbette, ona söylemeden yaptım."

Carter, yarı kahkaha yarı uyarı niteliğinde alçak bir ses çıkardı. "İşte böyle gömülürsün."

Yatağın üzerine soluk pembe bir yastık, sonra da krem rengi bir tane daha atıyorum. "June'un önünde medeni davranmak isteyecektir."

Carter daha da yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Bunu onun rahat etmesini istediğiniz için yapıyorsunuz."

"Evet."

"Ve çünkü siz de hakkınızı savunuyorsunuz," diye ekliyor, bir çekiç kadar açık sözlü bir şekilde.

Bir an duraklıyorum, sonra sanki az önce azarlanmamış gibi yastıkları yerleştirmeye devam ediyorum. "Adını ne isterseniz koyun." Dekorasyona devam ediyorum. Yatak tam anlamıyla dekore ediliyor—yumuşak beyaz Mısır pamuğu çarşaflar, açık pembe renkte kabarık bir yorgan ve Pinterest'te gördüğüm gibi ayak ucuna ve yanlarına özenle serilmiş kat kat battaniyeler. Yastıklar, farklı boyutlarda ve tonlarda başlığın kenarına yığılıyor. Hatta küçük püsküllü olanlardan bile aldım çünkü çok rahat görünüyorlardı.

Odanın oturma alanı da özenle dekore edilmiş; küçük kanepenin için krem rengi bir örtü, birkaç minder daha ve bulutlara benzeyen yumuşak bir halı buldum. Banyoda zaten havlular var ama Seth'in kullandığı havlular çok sıkıcı olduğu için pembe-beyaz çizgili yeni havlular aldım.

"Atıştırmalıklarınız da var." Carter, başka bir çantadan bir şeyler çıkarırken bariz olanı söylüyor. "Bir sürü var."

"Nicelikten ziyade nitelik. Ya da bu durumda ikisi birden." Ondan atıştırmalıkları alıp çekmecenin üzerine diziyorum. Şık kurabiyeler, kaliteli çikolata, deniz tuzu cipsleri, jelibonlar, çeşitli kuruyemişler ve sağlıklı bir şeyler istediğinde yiyebileceği kuru meyveler. Plastik şişeler zevksiz olduğu için cam şişelerde dağ pınar suyu.

Carter, "Bunu çok fazla düşündün," diyor. "Rodeo için antrenman yapmaya ne oldu?"

"Bu konu üzerinde tam olarak gerektiği kadar düşündüm ve bu daha önemli."

Geri çekilip yaptığım işi inceliyoruz. Oda tamamen dönüştürülmüş; eskiden gayet güzel ama biraz sıradan olan mekan, şimdi dergilerden fırlamış gibi görünüyor.

"Çok pembe."

"Bayılsın."

"Aslında bunu bilmiyorsunuz."

“Biliyorum, kendini özel hissetmeyi hak ediyor.” Kollarımı kavuşturup memnuniyetle gülümsedim. “Ve bu oda adeta ‘Sen özelsin ve burada olduğun için çok mutluyuz’ diye haykırıyor.”

Carter cevap vermek için ağzını açıyor ama ben parmağımı kaldırıyorum. "Bekle. Neredeyse unutuyordum. Asıl önemli nokta."

Son çantayı kaptım ve başyapıtımı çıkardım. Bir vücut yastığı. Tam boy. Özel baskılı. Yüzümle. Aslında, teknik olarak tüm vücudumla. Tanıtım çekimlerimizden birinden bir fotoğraf, yastık kumaşına gerçek boyutlarda basılmış. Şapka, botlar, kalçalarım kadar sarkmış kot pantolon ve gömleğimin düğmeleri tamamen açık, gövdemin büyük bir kısmını gösteren tam bir kovboy kıyafetiyle poz veriyorum. Yüzümdeki ifade, ateşli ve neşeli arasında bir yerde.

Muhteşem.

Carter beş saniye boyunca ona bakakaldıktan sonra sinir krizi geçiriyor. "Bu da neyin nesi?"

"Bu benim." Gururla havaya kaldırıyorum. "Yastık formunda."

"Bu neden var?"

"Böylece ben yokken beni çok özlemez." Onu yatağa götürüp yastıkların arasına sevgiyle yerleştiriyorum. "Gördün mü? Artık ben yokken bile benimle sarılabılır. Sorun çözüldü."

Carter iki yana eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, o kadar çok gülüyor ki ağzından hiçbir ses çıkmıyor. Bütün vücudu titriyor.

"Sen—" Nefesi kesildi. "Sen gerçekten—"

"Fotoğraf zaten telefonumda olduğu için aynı gün acil sipariş verdim. Baskıcıya üç saat içinde ihtiyacım olduğunu söylediğimde adam neredeyse bayılacaktı."

"Hayatımda gördüğüm en çılgın şey bu."

"Şimdiye kadar gördüğün en düşünceli şey." Yastık gibi duran halimin pozisyonunu daha da davetkar görünecek şekilde ayarlıyorum. "Bayılsın buna."

Carter sonunda doğrulup gözyaşlarını sildi. Yatağa doğru yürüdü, yastığa baktı ve sonra -hiçbir uyarıda bulunmadan- onu kapıp onunla dans etmeye başladı.

"Ah, Kai," diyor tiz bir sesle, belli ki June'u kastederek. "Çok yakışıklısın. Her gece seni kucaklayabildiğime inanamıyorum."

"Çok komik."

“O yakıcı ifadene bayılıyorum.” Yastığı dramatik bir şekilde aşağı doğru eğiyor. “Ve gömleğinin açık oluşuna da. Çok gizemli. Çok seksi.”

"Onu geri verin."

“Adı Düz Kai. Ve artık benim.” Carter, Düz Kai'yi döndürüyor, sonra yastığın yüzüne abartılı bir hayranlıkla bakıyor. “Birlikte çok mutlu olacağız, Düz Kai. Beni Gerçek Kai'nin asla anlayamayacağı şekillerde anlıyorsun.”

"Şu anda hem bana hem de yastığıma saygısızlık ediyorsun."

“Düz Kai'nin umurunda değil.” Carter yastığı kol mesafesinde tutarak inceliyor. “Aslında Düz Kai oldukça çekici. Şu karın kaslarına bakın. Bunları rötuşladılar mı acaba?”

"Bunlar benim gerçek karın kaslarım, aptal herif."

“Elbette öyleler.” Elini yastığın gövdesinde gezdiriyor. “Merhaba, gerçek hayatta hiç görmediğim kaslar...”

"Seni yok edeceğim."

“Düz Kai beni asla tehdit etmez.” Yastığı sıkıca kucaklıyor. “Düz Kai manyak gibi araba kullanmaz ya da yüz dolarlık pembe kilim almaz.”

Yastığa doğru hamle yapıyorum, Carter ise kahkaha atarak Flat Kai'yi bir kupa gibi başının üstünde tutarak sıyrılıyor.

İkimiz de gülüyorduk, aptallar gibi yatağın etrafında dönüp duruyorduk ki o sırada sesi duyduk.

Dışarıda bir araba durdu.

Donakaldık. Bakıştık. Sonra ikimiz de cama doğru atıldık, birbirimizi iterek camdan içeri bakmaya çalıştık.

June'un sedan arabası garaj yolunda park halinde ve o, saatlerce araba kullanmış gibi kollarını başının üstüne doğru uzatarak arabadan iniyor. Belinde kemer olan, dizine kadar uzanan, vücuda oturan mavi bir elbise ve kovboy çizimleri giymiş. Saçları omuzlarına dökülmüş, öğleden sonranın ışığını yansıtıyor ve buradan elbisenin yakasının ne kadar alçak olduğuna dikkat ediyorum.

"O burada," diye fısıldıyorum.

“Gözlerim var.”

"İnanılmaz görünüyor."

"Yine. Gözler."

Kadın arabasının bagajına doğru ilerleyip çantaları çıkarmaya başlarken, Carter çoktan kapıya yönelmiş, yastığı yatağın üzerine geri atmıştı.

“Bavulları taşımasına yardım edeceğim. Sen de alışveriş poşetlerini topla da burası sanki bir hobi dükkanı patlamış gibi görünmesin.”

"İyi karar."

Merdivenlerden aşağıya doğru gürültülü bot sesleriyle indi ve ben de aceleyle tüm boş poşetleri ve ambalajları topladım. Her şeyi dolaba tıktırdım ve sonra aynanın karşısında durup yansımama baktım.

Saçlarım dağınık. Gömleğimin düğmeleri yarı açık. Güzel. Deneme amaçlı kaslarımı gösteriyorum. Tamam. Kabul edilebilir.

Aşağıdan sesler geliyor, Carter'ın neşeli kahkahası, June'un daha hafif yanıtı. Yaklaşıyorlar.

Odasının dışındaki koridorda, duvara yaslanarak, umarım rahat ve zahmetsizce çekici bir poz veriyorum. Sonra yeniden düşünüp farklı bir açı deniyorum. Sonra kollarımı kavuşturuyorum. Açıyorum. Bir elimi cebime koyup diğerini duvara yaslıyorum.

Bu aptalca.

Merdivenlerdeki ayak sesleri.

Omuzumu duvara yaslayıp, kollarımı kavuşturup, başımı hafifçe yana eğerek poz veriyorum. Kendinden emin ama samimi. Seksi ama fazla çaba göstermeyen bir duruş.

Haziran merdivenlerin tepesinde beliriyor ve ben daha önce çalıştığım tüm pozları unutuyorum.

Yakından bakınca daha da güzel. Elbisesinin mavisi, onları ilk gördüğüm andan beri beni büyüleyen o ela gözlerini ortaya çıkarıyor. Kumaş göğüslerinin üzerinden öyle bir şekilde geçiyor ki, nereye bakacağımı bilemiyorum ve o çizmelerin içindeki bacakları kilometrelerce uzanıyor. Saçlarını bir kulağının arkasına toplamış, boynunun kıvrımını gösteriyor ve dudaklarımı o noktaya bastırmayı her şeyden çok istiyorum.

Carter arkasında, iki tekerlekli çanta taşıyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini gösteriyor.

“Hey, tatlım,” diye zar zor konuşabiliyorum ve sesim beklediğimden daha boğuk çıkıyor. “Eve hoş geldin.”

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Bundan çok fazla keyif alıyorsun, değil mi?"

“Ne demek istediğinden hiç anlamıyorum.” Duvara yaslanıp kendimi ittim ve koridora doğru işaret ettim. “Hadi gel. Seni odana götüreyim.”

"Odam. Bunu söylemek hâlâ çok tuhaf."

“Uzun süre garip gelmeyecek.” Önden yürüdüm, arkamdaki varlığının ve ahşap zeminde botlarının çıkardığı yumuşak sesin son derece farkındaydım. “Şimdiden uyarayım, dekorasyonda biraz abartmış olabiliriz.”

Kapıyı iterek açıyorum ve içeri girmesi için kenara çekiliyorum.

Odaya üç adım attıktan sonra birden durdu. "Ah." Sesi kısık çıktı. "Bu... çok fazla pembe."

"Çok fazla?"

“Sanki bir flamingo çok verimli bir gün geçirmiş gibi.” Ama bunu söylerken gülümsüyor, gözleri yastıkların, battaniyelerin ve özenle yerleştirilmiş lüks eşyaların üzerinde geziniyor. “Bunların hepsini sen mi yaptın?”

"Kendinizi evinizde gibi hissetmenizi istedim."

Odanın içine doğru ilerledi, parmaklarını battaniyelerin üzerinde gezdirdi, komodinin üzerindeki atıştırmalıkları inceledi. Sonra bakışları yatağa takıldı. Daha doğrusu, Düz Kai'ye.

Kahkahası ani ve yüksek, tüm odayı aydınlatacak kadar parlak. "Bu—"

“Üzerinde benim resmim olan bir vücut yastığı. Rahatınız için.”

“Kendi rahatlığım için.”

“Yalnız kaldığında ve gerçek şeye sahip olamadığında.” Göz kırpiyorum. “Ben senin için buradayım, tatlım.”

Yatağın yanına gidip Flat Kai'yi kucağına aldı, kollarının arasına sıkıştırdı. Yanakları kızarmış, gözleri ise hem eğlence hem de başka bir şeyle parılıyordu. Daha sıcak bir şeyle.

“Bu hem çok komik hem de çok düşünceli. Bana şimdiye kadar verilen en absürt hediye.”

Daha yakına yaklaşıyorum. "Beğendin mi?"

Yastığa bakıyor. Sonra bana. Sonra tekrar yastığa. "Bayılıyorum," diye itiraf ediyor. "Çılgınca, ama bayılıyorum."

“O halde benim buradaki görevim tamamlandı.”

Carter elinde çantalarıyla kapı eşiğinde duruyor ve kaşlarını çatmış bir ifadeyle, "Bunları nereye koymak istiyorsunuz?" diye soruyor.

“Herhangi bir yer uygun.” June, Flat Kai'yi nazikçe yere bırakıyor ve sanki oraya aitmiş gibi yastıkların arasına yerleştiriyor. “Teşekkür ederim. İkinize de. Bu... beklediğimden çok daha fazlası.”

Sesi sakın ama elleri değil. Battaniyenin kenarını iki kez düzeltiyor, sonra çantasının askısına dokunuyor, sanki hâlâ orada olup olmadığını

kontrol ediyormuş gibi, sanki vücudu eşyaları bırakmasına izin verildiğine henüz inanmıyormuş gibi. Gülümserken bile bakışları sürekli kapıya, pencerelere, koridora kayıyor.

"Artık işin bitti," diyorum ve bu, kastettiğimden daha ağır çıkıyor ağzımdan. "Ya da en azından, önümüzdeki birkaç hafta boyunca sana biz bakacağız. İşleri yarım yamalak yapmayız."

Yüzünde bir ifade beliriyor. Ve bunun altında, yutmaya çalıştığı o acı veren küçük arzu yatıyor.

"Ben değilim—" Duraksıyor, boğazı düğümleniyor. Daha yumuşak bir sesle tekrar deniyor. "Yük olmak istemiyorum."

"İstesen bile yük olamazsın." Carter çantalarını dolabın yanına koyduktan sonra, kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi duraksadı. Sesi alçaldı, sakın ve emin bir şekilde konuştu: "Ve burada güvendesin."

June ona göz kırpmıyor.

Carter gözlerini kaçırmıyor. "Güvenli," diye tekrarlıyor, sanki toprağa bir şey dikiyormuş gibi. "Bizim haberimiz olmadan kimse bu araziye giremez."

Nefesini verirken titriyor, ince ve keskin, sanki vücudu yıllarca tutmuş gibi.

Carter, hafif bir mizah dokunuşuyla gerginliği yumuşatarak, "Burası sizin alanınız," diye ekliyor. "İstedığınızı yapın. Mobilyaları yeniden düzenleyin. Dekore edin. O ürkütücü vücut yastığını atın..."

"Hey," diye otomatik olarak itiraz ediyorum.

"—ve kendinizi evinizde gibi hissedin."

June, rahatlamamanın gizlenmeye çalışıldığı türden, küçük ve çaresiz bir kahkaha attı. Sonra, bizi ikna etmekten çok kendini ikna etmek için başını salladı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi.

"Tamam," diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı, sonra sanki bir uçurumdan atlıyormuş gibi nefesini verdi. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Acele etme," dedim ona. "Hazır olduğunda aşağı in. Hiç telaş yok."

Onu orada, pembe minderler, suni kürklü battaniyeler ve çok şık bir vücut yastığıyla çevrili halde bırakıp aşağı kata iniyoruz.

Salona girdiğimiz anda, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

"O burada," diyorum, çoğunlukla duvarlara bakarak. "Gerçekten burada. Evimizde. Üst katta. Şu anda."

"Farkındayım." Carter kanepeye çöktü ama bacağı çoktan sekip duruyordu, parmakları kolçaklara vuruyordu sanki enerjisini atmaya

çalışıyormuş gibi. “Şimdi ne yapmamız gerekiyor?”

“Bilmiyorum.” Elimle saçlarımı karıştırdım. “Normal davran.”

Carter'ın ağzı seğirdi. "Senin için normal olan ne? Çünkü eminim senin normalin 'önce yumruk at, sonra flört et'tir."

Ona dik dik baktım. "Yardımsever."

Adımlarım bir an yavaşlıyor. Sonra tekrar hızlanıyorum, çünkü vücudum aynı anda bu kadar çok istek ve sorumlulukla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Carter'ın bakışları benimkine yükseldi ve bu sefer alaycı bir tavır takınmadı. "Ben de."

İkimiz de merdivenlere sanki kendiliğinden alev alacakmış gibi bakakalmıştık ki, tam o sırada ön kapı açıldı ve Seth içeri girdi.

Bize şöyle bir baktı ve gözlerini devirdi.

"Demek ki o da buraya taşınmış."

Carter, "Yukarıda," diye doğruluyor. "Yerleşiyor."

"Siz ikiniz de burada aklınızı kaybediyorsunuz."

"Şu an sadece... olayları işliyoruz."

"Çok fazla şeker yemiş iki çocuk gibi görünüyorsunuz." Ama alaycı tavrının altında bir sıcaklık var. "Nasıl? Misafir odasını beğendi mi?"

Carter, "Odanızı çok beğendi," diyor. "Mükemmel olduğunu söyledi."

Seth bir anlığına hareketsiz kalıyor. Sanki vücudu gülmek mi yoksa yumruk sallamak mı gerektiğine karar vermek zorundaymış gibi. "Tekrar söyle."

"Senin odan." Sırıtmamı gizlemeye çalışmadım. "Daha büyüktü. Daha güzeldi. Ona ihtiyacı vardı."

Seth ifadesiz bir şekilde, "Ona benim odamı verdin," diyor.

"Ona en iyi odayı verdim," diye düzelttim. "Tasadüfen senin eşyaların da o odadaydı."

Seth uzun süre bana baktı, sonra bakışlarını Carter'a çevirdi, sanki bunun bir halüsinasyon olmadığını teyit etmek istercesine.

Carter omuz silkerek, "Hoşuna gitti," dedi.

Seth burnundan yavaş ve kontrollü bir şekilde nefes verdi. Sonunda, "İkiniz de şanslısınız ki bu Haziran ayı için," dedi. "Eğer bu hareketi kendiniz yapmaya kalkışsaydınız, yatağınızı dışarı sürükler ve atların ne yapacağına karar vermesini sağlardım."

Carter, "Gerçekten de çok hoşuna gitti," diye ekliyor.

Seth'in yüz ifadesi bu söz üzerine daha sakin bir hal aldı. "Güzel."

"Vücut yastığını görünce beş dakika boyunca güldü," diyorum, çünkü kendimi tutamıyorum.

Seth'in başı yavaşça döndü. "Ne?"

Carter'ın sesi kuru ve ifadesiz. "Yapma."

Daha da genişçe sııttım. "Sorma."

Seth bir an gözlerime bakıyor, sonra bu bilgiyi hayatında istemediğine karar veriyor. Arkasını dönüp mutfığa yöneliyor. "Misafirimiz varsa," diyor buzdolabını açarken, "onu doyururuz." Bir şeyler çıkarmaya başlıyor, tezgahın üzerine aletleri dizer gibi yerleştiriyor. Verimli. Gereksiz hareket yok. "Biftekler," diyor. "Patatesler. Salata."

"Mükemmel görünüyor," diye yanıtlıyor Carter ve kimseden istenmeden patatesleri yıkamaya başlıyor.

Yıllarca seyahat edip hiç bir yere yerleşmedikten sonra ilk defa bu arayışın nihayet sona erebileceğini düşünmeye başladığım için sırtarak bir bıçak ve bir kesme tahtası alıyorum.

Şimdi işin eğlenceli kısmı başlıyor.

HAZİRAN

Masanın üzerinde küçük bir köyü doyuracak kadar yemek varken, üç tane inanılmaz derecede yakışıklı kovboy bana dik dik bakıyor ve ben de bunun normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Ama öyle değil. Şu anki hayatımla ilgili hiçbir şey öyle değil.

Büyük, kare bir masada oturuyorum. Seth, o yoğun mavi gözleriyle tam karşımda, Kai solumda, Carter sağımda oturuyor. Bu düzenleme kasıtlı gibi geliyor, sanki beni çevrelemek, hayatlarının merkezinde benmişim gibi.

Kesinlikle şikayetçi değilim.

“Yemeklerin kokusu inanılmaz,” diyorum, mükemmel pişmiş bifteklerin, tereyağlı patates püresinin, fırında sebzelerin, salatanın ve taze ekmeğin aromasını içime çekerek. “Ev yapımı yemekleri her şeyden çok seviyorum ama yalnız yaşamak beni tembel yapıyor. Çoğu akşam ya çırpılmış yumurta ya da mikrodalgada üç dakikadan kısa sürede pişirebileceğim ne varsa onu yapıyorum.”

“Bu çok trajik,” diyor Kai, sanki haftalardır yemek yememiş gibi tabağını doldururken. “Yemek, hayatın en büyük zevklerinden biri.”

“Söylemesi kolay. Özel aşçın var.” Seth'e doğru başımı salladım, o da bifteğini kesiyordu.

Dudakları seğirdi. “Birinin bu ikisinin açlıktan ölmesini engellemesi gerek.”

Carter, patates püresi dolu kaseyi bana uzatırken, “Mütevazı davranıyor,” diye ekliyor. “Seth, yolda gerçek yemekler yememizin tek sebebi. O olmasaydı, Kai ve ben benzin istasyonlarındaki burritolar ve enerji içecekleriyle hayatta kalırdık.”

“Buna kızıyorum.” Kai çatalını Carter'a doğru uzattı. “Ben yemek yapabilirim.”

"Bir şeyleri yakabilirsiniz, bu farklı bir şey."

"Bir keresinde tencereyi ateşe verdim ve birdenbire sonsuza dek mutfağa girmem yasaklandı."

"Tavanı ateşe verdin."

"Kendimi savunmak gerekirse, duman alarmı bozuktı, bu yüzden hiçbir uyarı almadım."

"Uyarı işareti, tavana doğru yükselen alevlerdi."

"Detaylar." Burunundan bir ses çıkarır, bu ses kıkırdamaya dönüşür.

Gülerek tabağıma daha fazla patates püresi koyuyorum. İnanılmaz derecede kremalı, tereyağı ve sarımsak bakımından zengin ve muhtemelen tüm kaseyi tek başıma yiyebilirim. Ancak, akşam yemeği başladığından beri derimin altında kaynayan hafif bir ısı hissi var ve bu biraz rahatsız edici. Ama iyi bir biftekte ve düzgün besinlerden gelen demirin vücudumun tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşünüyorum.

"Şey," dedim etimi keserken, "rodeo yarından sonraki gün başlıyor. Bunca iş arasında antrenman yapmak için nasıl vakit buluyorsunuz?"

Seth, "Zaman ayırıyoruz," diye yanıtlıyor. "Sabahın erken saatlerinde, bazen de zamanımız yetmezse gecenin geç saatlerinde."

Carter, "Bir ara gelip bizi izlemelisiniz," diyor. "Asıl gösteriden önce neler olup bittiğini görün."

“Kesinlikle rodeoya gideceğim. Biletimi bile aldım.” Ortası pembe, mükemmel pişmiş bifteğin bir parçasını ısıırıyorum ve yüksek sesle inlememek için kendimi zor tutuyorum. “Tanrım, bu inanılmaz.”

"İnanılmaz mı?" Seth kaşını kaldırıyor.

“Tamam. Hayatımı değiştirdi. Belki de bir daha kendi yemeklerimi yemeyeceğim. Diğer tüm yemeklere olan iştahımı kestir.” Kendimi yelpazeyle serinletmeye çalışıyorum. “Burası sıcak mı, yoksa sadece biftekte mi öyle?”

Kimse cevap vermiyor ama Kai ve Carter'ın birbirlerine hızlıca baktıklarını fark ediyorum.

"Geçen yıl bir boğa güreşi etkinliğine gittim," diye devam ettim, aralarında geçen sessiz konuşmayı umursamadan. "Yerel binicilerdi, sizin organizasyonunuz kadar büyük değildi ama inanılmazdı. Kalabalığın enerjisi, o adamların nasıl tutunduğunu izlemek..."

“Bizi yerel sürücülerle tanıştırmamız gerekecek,” diyor Kai. “Cesur olanlarla tanışmak her zaman iyidir.”

“Cesur ya da çılgın. Mesleğinizde ince bir çizgi var.”

“Biz ‘hesaplanmış risk alanları’ tercih ediyoruz.”

"Bahse girerim öyledir."

Yemek yerken sohbetimiz akıcı bir şekilde ilerliyor. Vücudumda yayılan sıcaklığın son derece farkındayım; bu sadece yemekten değil, daha derin bir şeyden, giderek yükselen hafif bir ateşten kaynaklanıyor gibi. Bir yudum meyve suyu içip yemeğe odaklanmaya çalışıyorum, ancak odanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir kızarıklık boynumda belirliyor.

Masadaki adamlar sürekli uzanıp bardağım boşalmadan dolduruyor, tabakları bana doğru itiyor, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oluyorlar. Söylenmiyor ama bana özen gösterdikleri, beni kolladıkları çok açık.

O hissi unutmuştum.

En son birinin bana gerçekten baktığı zaman yıllar önceydi, gençken ve her şeyi ebeveynlerim hallederken. Şimdi ise tek başıma hayatta yolumu bulmaya, kendi kararlarımı vermeye ve kendi sorunlarımla başa çıkmaya çalışıyorum. Üç kişinin benim rahatım için aktif olarak çaba göstermesi... rahatlatıcı ve güven verici.

Bifteğimin neredeyse yarısını yemişken Seth sordu: "Peki bu kasabada barlar, kafeler, çiftçilik ve rodeolar dışında yapılacak ne var?"

“Özetle bu kadar.” Sırıtırken peçeteyle alnımı siliyorum—ne zaman terlemeye başladım ki? “Gerçi son zamanlarda daha çok insan taşındı. Daha genç bir kitle. Kasaba büyüyor ama özünde hala kırsal Montana.”

"Gizli hazineler var mı?"

“Şey, yerel kitapçıda bir kitap kulübü var. Ayda bir toplanıyorlar.” Karnımda biriken sıcaklığa rağmen rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yerimde kıpırdandım. “Genellikle geçen yıl buraya taşındığında bir çiftlik miras alan arkadaşım Sophia ile gidiyorum. Aslında üç kovboyyla birlikte.” Onlara sııttım. “Bu kasabada bir kalıp haline gelmiş gibi görünüyor.”

Erkekler beni farklı derecelerde ilgiyle izliyorlar ve ben de kendime Hazel ile sohbet etmediğimi hatırlatıyorum. Bir şeyleri filtrelemem gerekiyor.

"Ne tür kitaplar?" diye soruyor Kai, o yaramaz sırtışıyla sandalyesine yaslanarak.

"Çoğunlukla romantik filmler. Farklı alt türler arasında dönüşümlü olarak seçim yapıyoruz."

"Ve siz oturup erkeklerin... anlatı yapısını mı tartışıyorsunuz?" Kaşlarını oynatıyor. "Karakter gelişimlerini mi? Kalçalarını mı?"

Carter, gülmekten neredeyse içtiği içeceği boğazına kaçırıyordu. "Tamam, bu kitap kulübü hakkında daha fazla bilgi edinmem gerek. Başvurular açık mı?"

Yüzüm kızardı, hem de sadece akşam boyunca giderek artan ateş benzeri hissten değil. Masanın karşısında Seth bana sırtıyordu, yavaş, her şeyi bilen ve sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ah, senin ve arkadaşının bugün beni süzdüğünüzü biliyordum," diyor kayıtsızca.

"Bunu yapmadın."

"Sence bir şeyi öğrenmem neden bu kadar uzun sürdü?" İçeceğinden yavaşça bir yudum alıyor. "İki saniyede bitirebilirdim. Ama bir izleyici kitlem vardı, bu yüzden size izlemeye değer bir şey sunayım dedim."

Ona dik dik bakıyorum. Fotoğraf çekiminde neredeyse hiç konuşmayan, sessiz, içe kapanık kovboy, karşımda oturmuş, sanki bir ödül kazanmış gibi görünüyor. Gizemli ve içine kapanık imajı tamamen suya düşmüş.

"Sen hiç utanmıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Güçlü yönlerimin farkındayım." Çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor ve daha önce görmediğim bir özgüvenle bakıyor. "İzlenmeye alışkınız. Bari bunu unutulmaz kılalım."

Onu hapisten aldığım geceyi ve o zamanki farklı halini hatırlıyorum; gardını indirmişti. Tatlı, savunmasız ve kesinlikle çok sevimliydi. Şu an tamamen özgüvenli ve kontrolcü, ama ben o zırhın altını gördüm. Gerçekte ne olduğunu biliyorum.

"İlgiye alıştınız, değil mi?" diye takılıyorum tabağımdaki sebzeleri karıştırırken. Derimin altındaki sıcaklık giderek daha da rahatsız edici hale geliyor. İçimden dışarı doğru yayılıyor, kıyafetlerimin çok dar, cildimin çok hassas hissetmesine neden oluyor. "Hayranların size hayranlıkla bakmasına bunca zaman mı alıştınız?"

Carter mütevazı bir şekilde, "Aslında çok fazla ilgi görmüyorum," diyor. "Ara sıra birkaç hayranım oluyor."

"Peki ya Reddit paylaşımları?" Kelimeler ağzımdan engel olamadan çıkıyor ve hemen masanın altına girip ölmek istiyorum.

Kai'nin gözleri parlıyor. Seth kısık sesle kıkırdıyor. Carter önce şaşırmış, sonra da çok sevinmiş görünüyor.

“Vay canına,” diyor Carter, genişçe sırıtarak. “Görünüşe göre birileri araştırma yapmış. Kai'nin internette bu kadar çok ilgi görmesine kıskanmalı mıyım?”

“Yani paylaşımları gördün,” diyor Kai, neredeyse gururdan ışıldayarak. “Hepsini mi?”

“Onları... duydum.”

“Yalan söylüyor,” diye belirtiyor Seth. “Yüzüne bak. Her şeyi gördü.”

Aklıma Hazel'ın bana gösterdiği resim geliyor; Kai'nin penisinin, Jacob's Ladder piercing'iyle birlikte, oldukça detaylı bir çizimi; görünüşe göre kendine ait sadık bir hayran kitlesi var. O kadar çok kızarıyorum ki, neredeyse kendiliğinden alev alacak gibiyim ve vücudumda zaten yükselen sıcaklık da durumu daha da kötüleştiriyor.

“Pekala,” diye itiraf ettim, kimsenin gözüne bakmadan. “Bir illüstrasyon görmüş olabilirim.”

“Tam olarak neyin?” Kai şimdi kendini beğenmiş bir şekilde öne eğiliyor, belirgin bir keyifle.

“Aman Tanrım, durun artık. Bunu yemek masasında konuşmayacağım. Ya da asla. Lütfen başka herhangi bir şeyden konuşabilir miyiz?”

“Ama sen bu konuyu açtın—”

Carter masanın altından ona tekme atar. “Bırakın yemeğini rahatça yesin. Onu daha sonra sorgularsın.”

Kai gülerek ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

Karnımda kaynayan ağrı şiddetleniyor ve düşünmeden elimi karnıma bastırıyorum. Sıcaklık artık sürekli, vücudumda dalga dalga sıcaklık yayılıyor ve tenim vücudum için fazla gerginmiş gibi geliyor. Kalan sebzelerimi yemeye çalışıyorum, normal davranmaya gayret ediyorum ama şakaklarımda ter damlacıkları birikiyor ve ellerim titrek.

Benim neyim var?

“İyi misin?” diye sordu Carter, birden endişeyle beni incelerken. “Yüzün kızarmış görünüyor.”

“Tam olarak tokum.” Alnımı peçeteyle siliyorum, durumu geçiştirmeye çalışarak. “Sanırım biraz koltukta oturacağım.”

“Tatlı ister misin?” diye soruyor Seth. “Elmalı turta var. Dondurma da var.”

Tanrım, kulağa harika geliyor ama düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ağrı şimdi daha derin, her kalp atışıyla birlikte zonkluyor. "Belki daha sonra. Sadece dinlenmem gerekiyor."

Masadan geriye doğru yaslanıp ayağa kalkıyorum ve oda yana doğru eğiliyor.

Bacaklarım sanki jöle gibi. Bütün vücudumda bir titreme var ve sıcaklık her yere yayıldı. Derim ve iç organlarım yanıyor. Hem ateşleniyorum hem de aynı anda üşüyorum gibi hissediyorum.

Kanepeye ulaştım ve yastıklara gömüldüm, elimi alnıma bastırdım. Kesinlikle çok yanıyorum. Karnımdaki ağrı şiddetleniyor, uzuvlarıma doğru yayılıyor ve başka bir rahatsızlık dalgasına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bana neler oluyor?

Etrafta dolaşan adamları, bulaşıkların toplandığını, suyun aktığını, temizlik seslerini duyuyorum. Nefes almaya odaklanıyorum, garip belirtileri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Muhtemelen sadece yorgunluk. Stres. Son birkaç günün kaosu beni yakaladı.

Ama dün gece de aynı hissi yaşamıştım. Ondan önceki gece de biraz öyleydi.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Gözlerimi açtığımda Seth elinde soğuk, nemli bir mutfak havlusuyla oradaydı. Havluyu nazikçe alnıma bastırdı ve serinlik o kadar rahatlatıcıydı ki, hafifçe inledim.

"Bu yardımcı olacaktır," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak. "Kendinizi hasta hissediyor musunuz?"

Carter elinde dumanı tüten bir kupa ile beliriyor. "Papatya çayı. Faydası olur diye düşündüm."

Kai, her zamanki neşeli tavrının yerini gerçek bir endişe almış bir şekilde, onların arkasında bekliyor. "Ne yapabiliriz? Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Etrafımı sevgi ve dikkatle saran üçüne bakıyorum ve göğsümde, bedenimden tamamen farklı nedenlerle bir acı hissediyorum.

"Son birkaç gecedir," diye itiraf ediyorum, sesim istediğimden daha titrek, "her yerimde keskin ağrılar var. Ve sürekli ateşlerim yükseliyor, sanki düşmeyecek bir ateşim varmış gibi." Başımı sallıyorum. "Ama eminim ki önemli bir şey değil. Muhtemelen yaşanan her şeyden kaynaklanan yorgunluktur."

Seth kararlı bir şekilde, "Dinlenmelisin," diyor. "Yatakta. Kanepede değil."

"İşte tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum—"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım titriyor.

Carter yere düşmeden önce beni yakaladı, şaşırtıcı bir yumuşaklıkla kollarını bana doladı. Sonra beni kaldırdı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucaklayıp göğsüne yasladı.

"Hadi gel," diyor. "Seni yukarı taşıyacağım."

"Yürüyebiliyorum—"

"Az kalsın yüzüstü sehpaye çarpacaktın. İzin ver de yardım edeyim."

Tartışacak enerjim yok. Ve dürüst olmak gerekirse? Onun kollarında olmak... inanılmaz bir his. Kollarını bana doladığı an, vücudumda bir şeyler sakinleşti. Yanma hissi hala var, ama artık daha hafif. Yönetilebilir. Sanki dokunuşu alevleri bir şekilde söndürüyor.

Göğsüne yaslandım, kokusunu içime çektim ve midemdeki ağrı biraz daha hafifledi. Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

"Bu gerçekten daha iyi hissettiriyor," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Seth ve Kai, yüzlerinde endişe ifadesiyle bizi izliyorlar.

"Merak etmeyin," diyorum onları rahatlatmaya çalışarak ve muhtemelen acınası bir şekilde. "İyiyim. Gerçekten."

İkisinin de ikna olmuş bir hali yoktu ama Carter'ın beni merdivenlere doğru taşımasına izin verdiler.

Odamda, pembe renkli yastık ve battaniye cümbüşü ve o saçma Kai vücut yastığı yatağın üzerinde beni bekliyordu. Carter beni nazıkçe yatağa bıraktı, sonra bir eliyle yastığı kenara iterek yer açtı.

O geri çekilip bana dokunmayı bıraktığı anda, acı daha da şiddetli bir şekilde geri döndü.

Keskin, saplayıcı, içime işleyen ve şimşek gibi dışarıya yayılan bir acı. Nefesim kesiliyor ve kendi içime büzülüyorum, bir elim karnıma bastırılmış, diğer elim ise körü körüne tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyor.

"June?" Carter'ın sesi endişeliydi. "Sorun ne?"

Parmaklarım onun elini buluyor ve sıkıca tutunuyorum, parmaklarımı umutsuzca onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Temas anlık bir rahatlatma sağlıyor, tam anlamıyla değil ama tekrar nefes alabilmem için yeterli. Dünyanın dönmesini durdurmaya yetiyor.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyorum.

Yüz ifadesi yumuşadı. Geri çekilmedi. Bunun yerine, yanıma, yatağın kenarına oturdu ve başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor sessizce. "Tamamen seninim."

Ona sıkıca tutunuyorum, bırakmaya hazır değilim, bedenimde neler olup bittiğini anlamıyorum ama varlığının bunu katlanılabilir kıldığını biliyorum. Yanma hâlâ orada, derimin altında kaynıyor ama artık beni tüketmiyor. O bana dokunduğu sürece.

"Sizinle birlikte olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," diye itiraf ediyorum. "Nedenini bilmiyorum. Acıyı dindiriyorsunuz. Ya da en azından... hafifletiyorsunuz."

Sırıttırıyor ve Tanrım, ne kadar da yakışıklı. Altın gibi bir sıcaklık ve kolayca yayılan bir çekiciliğe sahip, sanki içimi görebilen o yeşil gözleriyle.

"Alfa varlığının yardımcı olabileceğini duydum," diyor hafifçe. "Dokunma, yakınlık... Omegalar için sakinleştirici olduğu söyleniyor. Özellikle de acı çektikleri zamanlarda."

"Evet, çok komik." Ama kahkaham titrek çıkıyor çünkü ya haklıysa? Ya olan tam olarak buysa?

Yatakta kalçamı onun kalçasına bastırıyorum, daha fazla temas arıyorum ve ağrı daha da azalıyor. Vücudum ona tepki veriyor. Alfa varlığına ve Betalar böyle tepki vermez. Bu da şu anlama geliyor...

Hayır. Şu an bunu düşünemem.

"Bundan bahsetmeyelim," diyorum hızla. "Lütfen."

"Elbette." Sesi yumuşak. Zorlama yok, merak yok. Sadece kabul.

Yanımda rahat bir sessizlik içinde oturuyor. Bunun ima ettiği şeylerden dolayı titriyorum, çünkü eğer Carter'ın dokunuşu bedenimi bu şekilde yatıştırıyorsa, eğer varlığı içimde büyüyen ateşi söndürüyorsa...

O zaman Omega'm artık uykuda değil.

Ve bu düşünce beni acıdan daha çok korkutuyor. Çünkü yıllar önce kendimi bir Alfa sürüsü için asla yeterli olmayacağıma ikna etmiştim. Kızgınlık dönemlerinin ve bağların geleceğimde olmayacağını kabullenmiştim. Bütün kimliğimi, bunların hiçbirine ihtiyaç duymayan bir Beta olmak üzerine kurmuştum.

Ya her şey bir yalan ise?

Carter, "Çok derin düşüncelere dalmış gibisiniz," diye belirtiyor. "Yükünüzü hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Nefes nefese, ona bir can simidi gibi tutunuyorum. "Hiç tüm hayatınızın yanlış olduğu ortaya çıkan bir şeye dayandığınızı hissettiniz mi? Bir şeye çok

uzun süre inandınız, her şeyi onun etrafında kurdunuz ve sonra birdenbire doğru olmayabilir ve artık kim olduğunuzu bilmiyorsunuz?"

İlk başta sessiz kalıyor. "Çarşamba gecesi için ağır bir soru bu."

"Biliyorum." Titrek bir kahkaha attım. "Bunu irdelemeyelim. Ben sadece... şu anki durumum bu."

"Tamam." Zorlamıyor, açıklama istemiyor. Sadece yanımda oturuyor, varlığı sıcak ve istikrarlı. "Her şeyin dağıldığını hissettiğimde ne yaptığımı biliyor musun?"

"Ne?"

"Yazıyorum."

Ona bakmak için döndüm. "Ne gibi?"

"Çoğunlukla şiir." Neredeyse utangaç bir şekilde omuz silkti. "Çok gösterişli bir şey değil. Sadece aklımdan bir şeyleri çıkarmam gerektiğinde birkaç satır."

"Yani bana bir rodeo yıldızının şiir yazdığını mı söylüyorsunuz? İmkânsız."

"Hepimizin bir çıkış noktasına ihtiyacı var." Gözleri gözlerimle buluştu ve orada daha önce görmediğim bir kırılmanlık vardı. "Onları başka kimse görmüyor. Sadece benim için."

"Bana bir tane anlat."

"Onları şu an ezberden hatırlamıyorum..."

"Yalancı. Söyle bana."

Sessizleşiyor, bakışları uzaklara dalıyor. Konuştuğunda ise sesi daha yumuşak oluyor:

"Arena, düşenler için nefesini tutuyor ama sessizlik unutmak anlamına gelmiyor. Bazı at ayak sesleri yolculuktan daha uzun süre yankılanıyor, bazı tozlar asla tam olarak yatışmıyor ve ben hala kapılar her açıldığında sekize kadar sayıyorum."

Kelimeler aramızda havada asılı kalıyor. Onları düşünüyorum, ağırlıklarını, altlarında gömülü kederi. Sekize kadar sayıyorum. Bir binicinin üzerinde kalması gereken süre. Düşen ve tekrar kalkamayan biri.

"Bu çok güzel," diyorum sessizce. "Ve yürek burkan."

"Evet." Sesi boğuk çıkıyor. "Ama yine de faydası oluyor. İçindekileri dışarı atmak."

Kaybettiği kişiyi sormak, taşıdığı yükü anlamak istiyorum. Ama şu an doğru zaman gibi gelmiyor, bu yüzden onun yerine "Bana bir şiir yazar mısın?" diye soruyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Bunu benden mi istiyorsun?"

"Evet. Benim hakkımda ne düşüneceğinizi merak ediyorum."

Bakışları dudaklarıma indi, sonra tekrar yukarı baktı. Aramızdaki hava elektrik yüklü gibiydi.

"Biraz düşüneyim mi?" diye sordu usulca. "Ve söz veriyorum, düşüneceğim."

Gülümsüyorum. Acı hâlâ orada, sinsice bekliyor, ama onun varlığı onu uzak tutuyor.

"Hey," diyor bir an sonra. "Yatağa düzgünce uzanmamda sakınca var mı? Arkanda uzanırsam seni daha iyi tutabilirim."

Hayır demeliyim. Biraz mesafe koymalıyım. Ama onun beni bırakması, o teması kaybetme düşüncesi göğsümü neredeyse paniğe varan bir şekilde sıkıştırıyor.

"Tamam," diye fısıldadım.

Carter ayağa kalkıp botlarını çıkarıyor. Temas kesildiği anda, acı daha da keskinleşiyor, karnımın derinliklerinde ve daha da aşağıda, hem acı hem de arzu içeren bir yanma hissi. İnliyorum, kendi içime kapanıyorum, yoğunluğa karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu kötü. Bu gerçekten çok kötü.

Sonra arkamdaki yatak çöktü ve kolları beni sardı; biri boynumun altına kayarak başımı pazusuna yasladı, diğeri ise belime dolandı. Göğsü sırtıma bastırdı, sıcak ve dolgun. Kalçaları benimkine yaslandı.

Ve Tanrım bana yardım et, acıya rağmen, ateşle alakası olmayan, içimde sıcak ve istekli bir kıvılcım hissediyorum. Bedeni benimkine sertçe yapışmış, kas ve ısı dolu, ve içimdeki ilkel bir parça ona doğru bastırmak istiyor. Daha fazlasını istiyor. Her şeyi istiyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum ve uyarılma yerine rahatlamaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Daha iyi mi?" Nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor.

"Evet." Kendimi onun sıcaklığına ve kokusuna bıraktım. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok, June. Bazen sadece birinin bizi kucaklamasına ihtiyacımız olur."

Gözlerimi kapatıyorum, kucaklanma, özen gösterilme, korunma hissinin içinde süzölmeye bırakıyorum kendimi. İçimde onun için, bunun için, asla sahip olamayacağım söylenen şeyler için hâlâ bir ateş yanıyor, ama şu anda sadece bu anın içinde var olmak istiyorum.

"İnanılmaz kokuyorsun," diye mırıldanıyorum, onu derin bir nefesle içime çekerek. "Sanki... güven duygusu gibi. Sanki eksikliğini bilmediğim bir şey gibi."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Biraz dinlen. Ben hemen burada olacağım."

Karanlık yavaş yavaş çöküyor, beni içine çekiyor ve farkında olduğum son şey, sırtıma vuran kalp atışı ve beni yatıştıran o kalıcı koku oluyor.

HAZİRAN

Güneş ışığı pencerelerden içeri adeta evrenin neşesiyle benimle alay edencesine doluyor.

Yavaşça gözlerimi kırıştıtararak uyanıyorum, hayatımda hissettiğim en yumuşak battaniyeye sarılıyım, etrafım yaklaşık kırk yedi pembe yastık ve şu anda sarıldığım, oldukça yargılayıcı bir vücut yastığıyla çevrili. Oda ve ev sessiz. Ve yatağın yanındaki yer boş.

Carter gitti. Ve acım da sona erdi.

Ama onun orada kaldığını, belimdeki kolunun ağırlığını, boynuma değen nefesinin düzenli ritmini, kokusunun beni nasıl sardığını hatırlıyorum. Bana dokunduğunda acının azaldığını, uzaklaştığında ise bıçak gibi geri döndüğünü hatırlıyorum.

Uzun zamandır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça doğruldum, vücudumu yokladım. Ağrı neredeyse yok denecek kadar az, içimde hafif bir sızı gibi ama artık idare edilebilir. Dün geceki bıçak saplanması gibi bir acı değil. Belki uyku yardımcı oldu. Ya da belki bu sabah almadığım ağrı kesiciler her şeyi daha da kötüleştirdi.

Odanın karşısındaki çantamın yan cebine sıkıştırılmış ilaç şişesine bakıyorum. Yedi yıldır her sabah, hiç sorgulamadan o küçük beyaz tabletleri alıyorum. Suyla yutuyorum ve olmadığım biriymiş gibi davranarak günüme devam ediyorum.

Ama dün gece işler değişti.

Dün gece, bir Alfa'nın dokunuşu, başka hiçbir şeyin dindiremediği acıyı hafifletti. Vücudum Carter'a, Beta'ların asla yapmadığı şekillerde tepki verdi.

Kabul et June. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.

Kendimi zorlayarak konuyu iyice düşünüyorum.

Eğer baskılayıcı ilaçları alırsam, rol yapmaya devam edebilirim. Duvarları örebilirim, kendim de dahil herkes benim sadece sıkıcı, hiçbir sınıflandırma draması olmayan bir Beta olduğuma inanabilir. Ama belki de beni hasta eden şey haplardır. Kramplar, ateş, iç organlarımın dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissetmesi—ya yıllarca Omega'mı bastırmanın sonuçları sonunda beni yakalamışsa?

Midem bulanıyor. Eğer onları almazsam, Alfa erkeklerin etrafında kokum daha da güçlenecek. Erkekler fark edecek. Sorular başlayacak. Ve on sekiz yaşımdan beri kaçtığım gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacağım.

Bana asla yeterli olmayacağı söylenen bir Omega olduğumu anladım.

Annem ve babam iyi niyetliydi. Biliyorum öyleydi. Doktorlar bana cinsel isteksizliğin düşük olduğunu, yani asla kızgınlık dönemi geçirmeyeceğimi veya düzgün bağlar kuramayacağımı söylediklerinde, annem ve babam yargılanmamam için benim için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar.

Ve onlara inandım çünkü alternatif, bozuk olduğumu, kusurlu olduğumu, Omegaların yapması gereken tek şeyi yapamayan bir Omega olduğumu kabul etmekte.

Bu yüzden hapları aldım, kimliğimi gizledim ve sıradan biri olmak üzerine bir kimlik inşa ettim.

Ama bu üç adam bana sıradan biriymişim gibi bakmıyorlar. Bana her şeyimmişim gibi bakıyorlar.

Ve bu beni herhangi bir acıdan daha çok korkutuyor.

Derin bir nefes verip kararımı verdim. Bugün ağrı kesici kullanmayacağım. Eğer ağrı arkadaşlarımdan yanında tekrar başlarsa, sebebini kesin olarak bileceğim. Ve eğer başlamazsa...

Pekala. Oraya vardığımda bunu hallederim.

Öncelikli hedefim biraz mesafe korumak. Alfa etkisinden uzak, bedenimin sakinleşmesi için alana ihtiyacım var. Kokularına, gülüşlerine ve yıllarca gölgede kaldıktan sonra güneş ışığında duruyormuşum gibi hissettirmelerine kapılmadan düşünebilmek için alana ihtiyacım var.

Telefonumu alıp yeni bir grup sohbeti açtım ve karnavalda bana verdikleri Carter ve Kai'nin numaralarını ekledim.

Haziran: Sadece bir süreliğine şehre gidiyorum. Ben yokken üçünüzün de uslu duracağınızdan eminim. 😊

Yanıt neredeyse anında geliyor.

Carter: Bu sabah kendini iyi hissediyor musun?

Kai: O YAŞIYOR! Arama kurtarma ekibi göndermek zorunda kalacağımızdan ya da kurtarma öpücüğü vermemiz gerekeceğinden endişelenmişim.

Haziran: İlginç!

Kendi kendime sııttım.

Kai: Bu, adeta bir suni solunum gibi ama daha iyi. Daha çok dil.

Carter: Lütfen onu görmezden gelin. Henüz kahve içmedi.

Kai: Üç tane yaşadım. Bu, en iyi performans gösterdiğim an.

Haziran: Korkunç.

Kai: Rica ederim. 🙄

Carter: Ama ciddi olarak, nasılsın? Dün gece bizi çok endişelendirdin.

Ekrana bakıyorum, duygularımı gizlemeye çalışmama rağmen göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Haziran: Daha iyiyim. Sadece biraz temiz havaya ve normal insan etkileşimine ihtiyacım var.

Kai: Biz normal değil miyiz?

Haziran: Kelimenin tam anlamıyla kendi suretinden yapılmış bir vücut yastığının vardı.

Kai: Peki sen bana yastık gibi sarıldın mı?

Carter: Buna "endişe verici" denir.

Kai: Sen sadece Flat Carter'ın var olmamasına kıskanıyorsun.

Carter: Hayatımda hiçbir şeye bu kadar kıskançlık duymadım.

June: İkiniz de çok komiksiniz. Görüşürüz sonra.

Kai: Seni şimdiden özledim, tatlım. 💕

Carter: Dikkatli sürüşler.

Telefonu bir kenara bıraktım, istemsizce gülümsedim ve duşa yöneldim.

Sıcak su inanılmaz iyi geliyor, dün geceki ateşin kalıntılarını temizliyor, kafamı açıyor. Gereğinden uzun süre suyun altında duruyorum, erkeklerin evinde olduğumu, banyolarını kullandığımı, onların alanında bulunduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

Sonunda dışarı çıktığımda, giyecek bir şey bulmak için çantamı karıştırdım. Elim, neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi paketlediğim, kısa kollu, önünde düğmeleri olan, dizlerimin yarısına kadar uzanan ve belinde kemeri olan kırmızı bir elbiseye takıldı. Çok resmi olmadan da oldukça güzeldi.

Üzerime giyiyorum, kovboy çizmelerimi takıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Rengi tenimdeki sıcaklığı ortaya çıkarıyor ve kemer belimi öyle bir vurguluyor ki kendimi... iyi hissediyorum. Kadınsı. Kendimi, artık kim olduğumu bilmiyorum ama, kendim gibi.

Anahtarlarımı kaptım ve sessiz evin içinde hızla aşağı indim. Adamlar muhtemelen rodeo için antrenman yapıyorlardır ve ben de herhangi bir garip durum yaşamadan oradan uzaklaşabilirim—

Arka camın önünde birden donup kaldım.

Manzara, vahşi bir atın canı pahasına şaha kalktığı at ağılına bakıyor. Ve o atın sırtında, bir eliyle ipi tutarken, diğer eliyle dengeyi sağlamaya çalışan Kai var.

Gömleksiz.

Bu mesafeden bile, her şiddetli hareketinde sırtındaki kasların kasıldığını görebiliyorum. Kavramasını ayarlarken kolundaki kabile dövmesinin dalgalanmasını. Atla birlikte hareket eden bedeninin vahşi, korkusuz, hayvan onu yere düşürmek için elinden gelen her şeyi yaparken bile tamamen kontrol altında oluşunu.

Seth ve Carter, gerekirse atlamaya hazır bir şekilde tahta çitin üzerinde oturuyorlar ve camın arkasından duyamadığım bir şekilde cesaret verici şeyler bağırlıyorlar. Seth, omuzlarına kadar uzanan koyu renk bir tişört giymiş, kovboy şapkası ise iyice aşağıya çekilmiş. Carter bir şeye gülüyor, altın sarısı saçları rüzgarda dalgalanıyor.

Bir fotoğraf gibi, bir fanteziden fırlamış gibi görünüyorlar.

Ve bedenim beni tekrar yarı yolda bırakmadan önce buradan ayrılmalıyım.

Kendimi zorlayarak pencereden uzaklaşıp ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Her adım, beni onlara geri sürüklemek isteyen bir akıntıya karşı savaşmak gibi geliyor.

Ama birkaç hafta sonra gidecekleri zaman kendimi kaptıramam. Burada bir hayatım, bir işim, bir evim (şu anda su hasarlı olsa da), bana bağlı arkadaşlarım varken bunu yapamam. Bu kasabada bir şeyler inşa ettim. Bana ait bir şeyler.

Koku uyumu olsun ya da olmasın, bazı şeyler asla birlikte olmaya yazgılı değildir.

Şehre doğru yolun yarısına geldiğimde, araba hoparlörlerinden telefonum çaldı. Anne.

İçimden bir ah çekerek "Kabul et"e tıkladım. "Merhaba, Anne."

“June, canım! Tam da seni düşünüyordum.” Sesi sıcak, tanıdık ve yıllar önce Dallas'a taşındıktan sonra edindiği o hafif Teksas aksanıyla doluydu. “Nasılsın? Ev nasıl? Su kaçağını tamir ettirdin mi?”

“Üzerinde çalışıyorum. Tamirler yapılırken bazı arkadaşlarımla yanında kalıyorum.”

“Sen iyi olduğun sürece sorun yok.”

“Benim.”

“Canım, biliyorsun baban ve ben senin için endişeleniyoruz. O küçük kasabada, aileden çok uzakta, yapayalnızsın...”

“Yalnız değilim. Burada arkadaşlarım var. Bir topluluğum var.”

“Ama bir eş yok. Sana bakacak kimse yok.”

“Kendime bakabilirim.”

“Elbette yapabilirsin.” Sesi yumuşadı. “Her zaman çok bağımsız oldun. Çok kararlı. Ama tatlım, o şehirde sonsuza kadar kalamazsın. Bir işletmeyi harika bir şekilde yönetebileceğini kanıtladın, ama belki de Dallas'ta bize katılmayı düşünmenin zamanı geldi. Burada seni tanıştırabileceğimiz çok sayıda sevimli Beta erkeği var. Artık yalnız olmak zorunda kalmazsın.”

Direksiyonu daha sıkı kavradım. “İyiymiş anne.”

“Bunu hep söylersin.”

“Çünkü bu her zaman doğrudur.”

Uzun bir sessizlik.

“Sevgilim, sana bir şey söylemem gerekiyor.” Sesi değişiyor; daha ağır, daha ciddi bir tona bürünüyor. “Baban... şey, biliyorsun, işi devralmana izin verdi çünkü sen ısrar ettin. Çünkü bu işe çok tutkundun. Ama her zaman sonunda satmayı planlıyordu.”

Midem alt üst oldu.

“İşle ilgili, tatlım.”

“Anne, bu benim işim. Dört yıldır ben yönetiyorum.”

“Binanın sahibi baban, canım. Şirket adı da öyle. Yasal olarak hâlâ onun.”

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ben devraldığımda, babam her şeyi kendi adına tuttu çünkü ben genç ve deneyimsizdim ve işler ters giderse beni korumak istiyordu. Sonunda onu satın almam gerekiyordu, ama doğru an bir türlü gelmedi ve şimdi—

“Ondan satın alacağım,” dedim aceleyle. “Bir yolunu bulurum. Kredi çekerim, ne gerekiyorsa yaparım.”

“June, tatlı kızım...” Annenin sesi hafifçe titriyor. “Yatırımcılardan senden isteyebileceğinden çok daha fazlasını alabilir. Ve paraya ihtiyacımız var. Baban bir şeye yatırım yaptı ki... şey, işler yolunda gitmedi. Zor bir durumdayız.”

Kalbim sıkıştı. "Ne kadar zor?"

"Öyle bir durum ki, ya satacağız ya da buradaki evimizi kaybedeceğiz."

Araba kullanıp aynı anda bunu sindiremeyeceğim için yol kenarına çekiyorum. Ellerim titriyor.

“Peki ya her ay size gönderdiğim para? Satışlardan aldığım yüzde?”

Anne önce sessiz kaldı. "Baban ona da yatırım yapmıştı. O... o gitti canım. Çok üzgünüm."

Bu ihanet göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Yıllarca çalıştım, inşa ettim, onlara para gönderdim, yardım ettiğimi sandım ve o... hepsini bir yatırım planıyla kumarda kaybetti.

“Peki şimdi ne olacak?” Sesim boş ve cansız çıkıyor.

“Ona alıcı bulacak.” Titrek bir nefes alıyor. “Dallas'a taşınmayı düşün canım. Seni çok özledik. Burada yeni bir başlangıç yapabilirsin. Yepyeni bir başlangıç.”

"Dallas'a taşınmıyorum anne."

"Seni seviyorum, June. Her şeyden çok."

“Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum.” Derin bir iç çekiyorum.

Telefonu kapatıp burada sessizce oturuyorum ve önümdeki yola bakıyorum.

Her şey dağılıyor. Bedenim. Evim. İşim. Özenle kurduğum hayatım etrafımda paramparça oluyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Kahretsin!

Yol kenarına park etmiş halde ne kadar zamandır burada oturduğumu hatırlamıyorum, ama Hazel'ın çoğu sabah burada olduğunu bildiğim için tekrar araba sürmeye başladım ve kendimi The Rusty Spur'un önünde park etmiş halde buldum.

Ben de arabadan inip kendimi zorla içeri sürükledim ve odanın ortasındaki bir masada, açık bir dizüstü bilgisayarla oturan, sarı-pembe saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış halde onu gördüm.

Bana doğru baktı. "Ölü gibi görünüyorsun," dedi ben karşısındaki koltuğa otururken. "İyi misin canım?" Ayağa kalktı ve ben onu durduramadan bana kocaman sarıldı. Sonra geri çekildi ve tekrar otururken kaşları çatıldı. "Kokun neden farklı?"

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Kelimeler aceleyle ağzımdan döküldü. “Lütfen bana kızma. Bunu sana yıllar önce söylemeliydim, ama kendimi bunun önemi olmadığına ikna ettim ve bu haftanın tamamı kaos içinde geçti ve sanırım evren artık benim rol yapmama izin vermeyecek—”

“Nefes al.” Hazel masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Neyse, bana söyle yeter.”

Titrek bir nefes alıyorum. "Ben bir Omega'yım."

Gözlerini kırıyor.

“Ya da öyleydim. Ya da öyleyim. Artık bilmiyorum.” Kelimeler şimdi daha hızlı dökülüyor, yedi yıllık sırlar yapışkan bar masasına saçılıyor. “Gençken doktorlar bana 'uykuda' teşhisi koydular. Muhtemelen hiç kızgınlık dönemi geçirmeyeceğimi, asla düzgün bağlar kuramayacağımı söylediler. Ailem beni, Omega tarafımı gizlemek ve Beta gibi davranmak için baskılayıcılar almanın daha kolay olacağına ikna etti. Zaten düzgün çalışmayan bir sınıflandırmanın tüm karmaşıklıklarından kaçınmak için.”

"Haziran..."

“Biliyorum. Sana söylemeliydim biliyorum. Ama kendime inanmak istedim, biliyor musun? Sadece normal ve karmaşık olmayan bir hayat yaşamak ve hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak istedim.” Yutkunuyorum. “Sonra o üç Alfa şehre geldi ve birdenbire baskılayıcı ilaçlarım beni hasta etmeye başladı ve vücudum daha önce hiç yapmadığı şeyler yapıyor ve sanırım içimde uykuda kalması gereken bir şeyi uyandırmış olabilirler.”

Hazel uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra tekrar ayağa kalktı, masanın benim tarafıma geldi ve beni daha sıkı bir şekilde kucakladı. "Ah, canım." Sesi boğuktu. "Çok üzgünüm. Çok yalnız hissetmiş olmalısın."

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlayana kadar bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

“Kim olmam gerektiğini bilmiyordum,” diye fısıldıyorum. “Ailem her şeyi çok kolaymış gibi anlattı; sadece hapları al ve normal bir hayat yaşa. Ama kolay değildi. Her gün rol yapıyordum. Saklanıyordum. Kendim de dahil herkese yalan söylüyordum.”

Saçlarımı okşadı. "Biliyorum."

Bir süre öylece kalıyoruz, sonra geri çekiliyor ama ellerimi tutmaya devam ediyor.

“Pekala. Bana o çocuklardan ve onların seni nasıl etkilediğinden bahset. Her şeyi anlat.”

Böylece yerlerimize oturduk ve ben her şeyi dışa vurdum. Kokularının beni nasıl alt üst ettiğini. Yanlarında olduğumda alevlenen ve bana dokunduklarında sönen acıyı. Dün gece Carter'la yaşadığım olayı ve onun varlığının acıyı katlanılabilir kılan tek şey olduğunu.

"Sanırım kokularım bana çok uyuyor," diye itiraf ediyorum. "Üçü de."

Hazel yavaşça başını salladı. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Ama onlar gittikten sonra ne yapacağım? Burada bir hayatım vardı, ya da her şey dağılmaya başlamadan önce vardı. Ve onlara gerçeği söylesem bile, sonra ne olacak? Ben uyuyan bir Omega'yım. Belki de asla düzgün bir şekilde kızgınlığa giremeyeceğim. Ve belki de onlara ihtiyaç duydukları şeyi asla veremeyeceğim."

"Bunu bilmiyorsun."

"Doktorlar—"

"Doktorlar her zaman yanılıyor." Ellerimi sıkıyor. "Dinle, ben bir Omega'yım. Bu çekimin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. On sekiz yaşındayken kader eşimi bulduğumda, tüm dünya sadece ona indirgenmiş gibiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka hiçbir şey yoktu."

Geçmişinde trajik olaylar yaşadığını bildiğim için başımı sallıyorum.

Yüz ifadesi bir an acı, sonra da kabullenme şeklinde değişiyor. "Ölümünden önce de söylemiştim. Trafik kazasıydı. On dokuz yaşındaydım."

"Çok üzgünüm."

"Çok uzun zaman önceydi." Derin bir nefes alıyor. "Tekrar normal hissetmem, bir şey istemem yıllarımı aldı. Bu yüzden artık ciddi ilişkiler kurmuyorum; o tür bir kaybı tekrar yaşama riskini göze alamam. Ama o çekimin ne kadar yoğun olduğunu biliyorum. Ona karşı koymanın ne kadar imkansız olduğunu. Ve eğer bunu hissediyorsanız, o zaman bu gerçek aşktır."

"Peki, ne yapmalıyım?"

"Onlarla konuş." Sanki çok basitmiş gibi söylüyor. "Onlara gerçeği söyle. Ne istediklerine kendileri karar versinler. Ayrıca, gördüğüm kadarıyla, o çocuklar zaten sana kapılmış durumda. Kokuları uyumlu olsun ya da olmasın, uykuda olsun ya da olmasın, sana sanki ayı asmışsın gibi bakıyorlar."

"Onların yanında düşünme yeteneğimi kaybediyorum. Aptal gibi öylece durup ağzımdan salyalar akıyor. Onlar yaklaştığı her an beynim kapanırken nasıl ciddi bir konuşma yapabilirim ki?"

Hazel gülüyor. “Evet, o kısım zor. Arkadaşımla ilk birkaç hafta, iki kelimeyi bir araya getirmekte bile zorlanıyordum. Ama zamanla kolaylaşıyor. Yoğunluk seviyesi sonunda azalıyor.”

"Sonunda."

“Birkaç ay. Belki bir yıl.”

"Fantastik."

Ayaklarının üzerinde duruyor. "Bize yiyecek ve içecek bir şeyler sipariş edeceğim."

Basit bar atıştırmalıkları çok geçmeden geliyor ve biz yerken o da bana Omega üyesi olarak yaşadığı deneyimlerden, iyi ve zor kısımlardan, kimsenin sizi uyarmadığı şeylerden bahsediyor. Bir şekilde yardımcı oluyor. Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek.

Sonunda boş tabağını kenara iterek, "Pekala," dedi. "Yeterince ağır şeyler konuştuk. Seni güldürecek bir şey göstermem gerek."

Dizüstü bilgisayarını tekrar açıp barın ana televizyon ekranına bağlıyor —anlaşılan sahibiyile arkadaşmış—ve fotoğraflara göz atmaya başlıyor.

“Bunlar karnaval çekiminden. Resmi olanlar.” Erkeklerin hayranlarıyla poz verdiği, profesyonel ve son derece yakışıklı göründükleri fotoğrafları karıştırıyor. “Ama sonra sıkıldım ve biraz eğlenmeye başladım.”

Bir sonraki resme tıkladı ve ben kahkahalarla gülmeye başladım.

Eyfel Kulesi'nin önünde ben, Kai ve Carter duruyoruz. Turistler gibi poz veriyoruz; Kai barış işareti yapıyor, Carter kolunu omzuma atmış, ben de kameraya sırtıyım. Arkamızda, açıkça Photoshop'la eklenmiş gibi duran Seth, at üzerinde, ciddi ve biraz da şaşkın bir ifadeyle duruyor.

"Aman Tanrım."

“Durun, daha da iyisi var.”

Sonraki fotoğrafta Mısır piramitlerini görüyoruz. Seth hâlâ atının üzerinde, Hazel'in kabaca çizdiği bir firavun başlığı takıyor. Ondan sonraki fotoğraf Çin Seddi. Sonra Büyük Kanyon. Ardından da ay yüzeyi gibi görünen bir yer.

“Hazel.” Kahkahadan ağlıyorum. “Bunlar çok komik.”

Daha fazla fotoğrafa tıklıyor. "Bakın, işte Tac Mahal'desiniz. Ve işte Hawaii'de Seth'i sörf tahtasına bindirdiğim bir fotoğraf."

Arkamızdaki kapının açıldığını duydum. "Baktığım şey de ne?" diye tanıdık bir erkek sesi boş barın karşısından seslendi.

Arkamı döndüm. Seth, elinde şapkasıyla girişte durmuş, Photoshop'la değiştirilmiş yüzünün yirmi metrelik bir dalgada sörf yaptığı televizyon

ekranına bakıyordu.

Yaklaşarak resme doğru ilerliyor, yüzünde hem şaşkınlık hem de eğlence karışımı bir ifadeyle inceliyor.

"Bu ben miyim?"

"Hayır, o senin ikizin ve tesadüfen sörfte çok iyi," diye espri yapıyor Hazel.

"İkinizin de kaldırımdan kıkırdadığını duydum." Yanımdaki koltuğa kayarak oturdu, bacağı benimkine değdi ve ekrana başıyla işaret etti. "Daha fazlasını göster."

Hazel sırtarak fotoğraflara tıklamaya başladı. Seth her bir fotoğrafı giderek artan bir eğlenceyle izledi, ara sıra homurdandı veya başını salladı.

Piramitlerle ilgili soru gündeme geldiğinde, "Mısır'a ulaşabildiğime hayran kaldım," diyor. "Üstelik atımla. Bu gerçekten azim demek."

"Çok yönlü yeteneklere sahip bir adamsınız," diyorum.

"Öyle görünüyor." Bana bakmak için döndü ve ne kadar yakın olduğumuzu çok geçmeden fark ettim. Mavi gözleri sıcaktı, karşı konulmazdı. Yüzüm kızardı. Seth'in bakışları benden ayrılmamıştı.

"Bugün farklı kokuyorsun," diyor Hazel'in duymayacağı kadar alçak sesle.

Başımı çeviriyorum. "Öyle mi?" diyorum, bilmezden gelerek.

"Daha güçlü. Daha tatlı." Bir an duraksıyor. "Tıpkı senin gibi."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Gözlerindeki yoğunluğu ya da izinsizce ona doğru eğilen bedenimi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Konuyu değiştirerek, "Şehirde ne işin var?" diye soruyorum. "Antrenman yapman gerekmez miydi?"

"Avukatımla görüşmem gerekti. Şerif, mahkeme tarihimin gelecek haftaki asıl yolculuğumla aynı güne almaya çalışıyor. Ertelemeyi başarıyoruz."

Utanç verici bir şey yapmadan önce uzaklaşmalı, aramızda biraz mesafe koymalıyım. Ama onun yakınlığı o kadar güven verici ve dengeleyici ki, kendimi hareket ettiremiyorum.

Seth'in gözleri bara kaydı, sonra tekrar bana döndü, sanki bir karar veriyormuş gibi. "Bir içki alacağım," dedi kısık bir sesle. "Sen de bir şey ister misin?"

"İyiyyim," diye zar zor söyleyebiliyorum, ki bu bir yalan. İyi değilim. Burada oturmuş normal davranmaya çalışıyorum ama onun kokusu beni sürekli rahatsız ediyor.

Ayağa kalktı ve ben de onu dikkatlice izledim, çünkü kendimi tutamadım. Barda, sahibi yaklaştı ve sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi konuşmaya başladılar. Seth bir kez güldü, başını salladı, duyamadığım bir şeyler söyledi ve bu, uzayıp giden o sohbetlerden birine dönüştü.

Ben hâlâ izlerken, duvara monte edilmiş ve Hazel'in fotoğraflarının asılı olduğu televizyon titremeye başladı.

Ardından siyah beyaz, grenli, güvenlik kamerası tarzı görüntülere geçiliyor.

Seth hızla masamıza geri döndü, yanıma oturdu, gözleri çoktan ekrana kilitlenmişti. Öne doğru eğildi, kollarını masaya koydu ve sesi müzikten bile daha kısıklaştı.

"Bu, burada olduğum geceden kalma bir anı," diyor. "İlk içkiyi içene kadar hatırladığım gece... ve sonrasında hiçbir şey."

Çevremizdeki hava değişiyor. Hepimiz hareketsiz kalıyoruz, dikkatimiz sessiz görüntülere yöneliyor.

Ekranda Seth, ayık ve sakin bir şekilde bara yaklaşıyor. Mekan tıklım tıklım dolu, her yer insan dolu, insanlar içeri yeni giren yarış yıldızına yaklaşmak için birbirlerini itiyorlar.

Ve işte orada, sanki oraya aitmiş gibi, koluna yapışmış bir kadın var.

Koyu saçlı. Soluk gözlü. Dar ve dekolteli bir şey giymiş. Seth'in yanına sokulmuş, omzuna, koluna dokunuyor, agresif bir samimiyetle ona yaslanıyor. Arkasında birkaç kadın daha var.

Göğsümde sıcak ve keskin bir acı hissediyorum.

Birkaç gün öncesine ait güvenlik kamerası görüntülerindeki kadını kısıkanıyorsun. Kendine gel June.

Seth, geçmişteki halinin kendisinden uzaklaşmaya çalışmasını izlerken, "Beni rahat bırakmadı," diye mırıldandı. "Bunu çok iyi hatırlıyorum."

Ekranda Seth içkisini sipariş ediyor. Barmen önüne kola gibi görünen bir içecek koyuyor. Arkasından birinin adını seslenmesi üzerine ona cevap vermek için dönüyor—

Ve kadının eli adamın bardağına doğru uzanıyor.

"İşte orada." Bar sahibi görüntüyü durduruyor. "Bunu gördünüz mü?"

Hepimiz daha da yaklaşıyoruz. Kesin bir şey yok; kendi içeceğine uzanıyor olabilir, geriniyor olabilir, bir düzine masum şey yapıyor olabilir. Ama zamanlama ve açışüpheli.

"İçeceğinize bir şey katmış olabilir," diyorum.

Hazel, "Bu kız bana çok tanıdık geliyor," diye itiraf ediyor. "Yemin ederim onu daha önce görmüştüm."

Dizüstü bilgisayarının başına eğilmiş, fotoğraflara bakıyor, sonra bilgisayar bize doğru çeviriyor. "Onu gördüğümü biliyordum. Karnavalda da vardı. Yüzünü hatırlıyorum." Aynı koyu saçlara, buz mavisi gözlere bakakalıyoruz, hayran fotoğraflarından birinin arka planında gizlenmişler. "Sizin bir sapığınız olabilir," diye ekliyor.

Seth, "Artık oradan uzaklaşması gerekiyor," diyor.

"Kim bu kadın?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum."

Sonra çoktan harekete geçti, masadan uzaklaştı ve kararlı adımlarla bara doğru yöneldi, sanki görüntüler ona bir ateş yakmış gibiydi. Sahibiyle konuşmak için öne eğildi.

"Bu görüntüleri avukatıma gönderebilir misiniz?" diye sordu bu sefer duyabileceğimiz kadar yüksek sesle.

İşletme sahibi tereddüt etmeden başını salladı. "Elbette. Şimdi yapabilirim."

Seth telefonunu çıkarıyor, çoktan yazmaya başlamış, iş moduna geçmiş durumda.

Hazel dirseğiyle yanıma hafifçe dokundu ve ben kaşlarımı çatarak ona baktım. Baş belası bir kız gibi sırtıyordu. Sonra abartılı bir öpücük işareti yaptı ve beni Seth'e doğru fırlatıyormuş gibi parmaklarını Seth'in sırtına doğru salladı.

Yüksek sesle gülmemek için ağzımı sıkıca kapattım ama yine de bir kıkırdama ağzımdan kaçtı.

Hazel'in gözleri ışıltıyor. "Onunla konuş, ona dokun," diye fısıldıyor.

Ona dik dik bakıyorum ama bakışım güç, o da bunun farkında.

Bir dakika sonra Seth masaya geri döner, sanki hiç ayrılmamış gibi yerine oturur; ancak şimdi dikkati daha keskin, vücudu daha da gerginleşmiştir.

"Önce dışarı çıkıp avukatımla konuşmam gerek," diyor. "Sonra da karakola uğrayıp bunu onlara ileteceğim."

Hazel, işine odaklanmış bir şekilde başını salladı. Sonra dikkati bana döndü ve bir an için, sanki bu kısım görüntüler ve polislerle uğraşmak kadar kolay değilmiş gibi tereddüt etti.

"June," diyor daha kısık bir sesle, "bir ricam olabilir mi?"

"Duruma bağlı," diye takılıyorum, konuyu hafif tutmaya çalışarak.

Boğazını temizledi. "Avukatımla buraya geldim, o gitti. Sizinle birlikte çiftliğe geri dönebilir miyim acaba?"

Hazel'in çıkardığı ses kesinlikle öksürük değil, kesinlikle kahkaha.

"Elbette," diye hemen yanıtlıyorum. "Zaten tam da bitiriyorduk."

Seth'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor ve o kadar yakışıklı ki, düşüncelerim dağılıyor. "Acele etme. Seni bekleyeceğim."

Ardından elinde telefonla ayağa kalkıp arama yapmak için kapıya yöneliyor.

Arkasını döndüğü anda Hazel, gözleri parıldayarak yaklaştı. "Ah, evet," diye fısıldadı sırıtarak. "O şekerlemeyi bekleyeceksin."

Gülmekten boğazım düğümlendi. "Hazel."

O da sessizce ve muzipçe gülüyor ve Seth dışarıya doğru kaybolurken ben de istemsizce onunla birlikte gülüyorum.

Sanki onu koklayamıyormuşum gibi davranmaya çalışıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey.

June, elindeki anahtarların şıkırtısıyla yanımda arabasına doğru yürüyor ve ben aptal gibi sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü bu sabahtan beri bir şeyler değişti. Temel bir şey. Tanıştığımız andan beri beni çıldırtan o koku—limon kabuğu, bal ve kır çiçekleri—şimdi daha güçlü. Daha belirgin. Sanki varlığından bile haberdar olmadığım bir perde kalkmış gibi.

Arabasına vardığımızda, "Yolculuk için tekrar teşekkürler," dedim. "Size borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Kapıları açıyor ve ben de yolcu koltuğuna yerleşiyorum, birden bu arabanın ne kadar küçük olduğunu, ne kadar yakın olduğumuzun ve kokusunun kapalı alanı nasıl doldurduğunun farkına varıyorum.

Sürücü koltuğuna oturdu ve kontağa uzandı, ama elim vites kolundaki elini kapattı ve donakaldı.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Pekala. Neden?"

"Çünkü bir şeyler farklı." Yanaklarındaki kızarıklığı, gözlerime tam olarak bakmak istemeyişini inceliyorum. "Hapishanedeki o geceden beri kokunu zar zor alabiliyorum. Oradaydı ama boğuktu. Sanki müziği duvarın arkasından duymaya çalışmak gibi." Yavaşça nefes alıyorum, ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. "Şimdi ise sanki biri sesi sonuna kadar açmış ve beni kontrol ediyor gibi."

Yutkunuyor. Onu dikkatle izliyorum ve bu durumdan blöf yaparak kurtulamayacağını anladığı anı görüyorum. Omuzları geriliyor. Direksiyonu daha sıkı kavıyor.

Ve elimde değil. Sırıttıyorum.

"Öyle gülümseme," diyor hızla.

"Ne gibi?"

"Sanki bir şeyler çeviriyorsun ve benim bilmeni istemediğim bir şey biliyorsun."

"Belki de öyleyim." Kaşımı kaldırdım.

Bana yarım saniye bakıyor, sonra arabayı çalıştırıp cam kumandalarına uzanıyor. Dört cam da aynı anda aşağı iniyor, serin sabah havası sanki bir suç mahallini havalandırmaya çalışıyormuş gibi arabanın içine doluyor.

Kahkaha atıyorum.

"Sorun değil," diyorum ona. "Kokunu çok seviyorum. Her şey senin. Kokunun içinde boğulmak istiyorum."

"Öyle deme."

"Neden olmasın? Bu doğru."

"Çünkü—" Sözü nü yarıda kesiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var ve böyle şeyler söylemen işleri zorlaştırıyor."

Kaldırımdan ayrılıp ana yola doğru ilerliyoruz, açık pencerelerden rüzgar içeri giriyor. Hafif rüzgarlı ve serin, ama şikayet etmiyorum. Eğer tampona ihtiyacı varsa, ona vereceğim. Şimdilik.

Bir süre araba sürdük ve o hiç konuşmadı, ben de buzları kırmaya çalışayım dedim. Bir an sonra, "Biliyor musun," dedim, "senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki de bu en iyisi."

"Pek sayılmaz." Oturduğum yerde kıpırdanıp ona daha tam olarak döndüm. "Bana bir şey söyle."

İlk başta sessiz kalıyor. "Ailem Dallas'ta yaşıyor. Sürekli arayıp beni oraya kalıcı olarak taşınmaya ikna etmeye çalışıyorlar."

"Ve?"

"Ve benden emlak işini satmamı istiyorlar." Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Teknik olarak, bu onların işi. Babam binanın ve şirket adının sahibi. Ben sadece... yönetiyorum."

"Ama siz inşa ettiniz."

"Evet, yaptım." Bana kısa bir bakış attı, sonra tekrar yola döndü. "Paraya ihtiyaçları var. Babam kötü yatırımlar yaptı, bu yüzden satıyorlar

ve ben de... bunu görmezden gelmeliyim. Dallas'a taşınmalıyım. Yeniden başlamalıyım."

"Bunu mu istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Kelimeler keskin ve kesin bir şekilde ağzımdan dökülüyor. "Ama bu aralar ne istediğimin pek bir önemi yok gibi görünüyor."

Sanki nefesini tutmuş gibi sertçe nefesini verdi ve tekrar bana baktı. "Tanrım, çok yoğundu, değil mi?"

"Yok canım." Omuz silktim. "İyiydi."

Gülerek, "Ne kadar kötü bir yalancısın!" dedi.

"Öyle duydum."

Omuzlarındaki gerginlik biraz hafifledi. "Pekala, sıra sende. Avukat video kanıtlarıyla ilgili ne dedi?"

"Şey, sonunda onunla ve şerifle telefonda görüştüm, o da görüntüleri izliyordu. Görüntülerden içkime gerçekten bir şey katıp katmadığını veya sadece barda bir şeye uzanıp uzanmadığını anlamamanın zor olduğunu, bu yüzden konuyu araştıracaklarını söyledi. Daha fazla kanıta ihtiyaçları var."

"Kahretsin." June, sanki sırf inatla görüntüleri geri sarabilirmiş gibi yola bakmaya devam ederek kaşlarını çattı. "O kızı bulmalıyız."

"Peki ne yapacak?" diye soruyorum. "Gelip de, sırf iyi niyetinden beni uyuşturduğunu itiraf edecek değil ki."

"Hayır," diyor, fikre ısınarak. "Ama biraz casusluk yapabiliriz. Kim olduğunu, neden seni hedef aldığını öğrenebiliriz."

Ona şöyle bir baktım ve hemen pişman oldum, çünkü giydiği elbise sürekli hareketlerden dolayı olması gerekenden daha yukarı kalkmıştı. Etek ucu tamamen yukarı kalkmış, çok fazla ten gösteriyordu ve beynim bununla ne yapacağını bilemiyordu, sadece dönüp duruyordu.

Bakışlarımı zorla tekrar yola çeviriyorum.

Bir kez kısık sesle gülüyorum. "Ben de varım. Hep dedektifçilik oynamak istemişim."

"Sana bir büyüteç getireyim." Sonra sırtıyor ve bu sırtış tüm yüzünde suçlu bir ifadeye neden oluyor. Sanki bir anlığına kendini korumayı unutuyor. Sanki sadece... June gibi.

Rüzgar açık pencerelerden içeriye durmadan esiyor, ısıracak kadar soğuk ama acımasız değil. Bahar geldi ama Montana takvimin ne dediğini umursamıyor. Biçilmiş çimen ve ıslak toprak kokuyor, ciğerlerinize dolan ve sizi fazla uyanık hissettiren türden bir hava.

Boğazımı temizledim. "Şimdi pencereleri kapatabilir miyiz?"

"Hayır." Bana bir bakış bile atmıyor. "Beğendim."

"Hava soğuk."

"Hava serin," diye düzeltiyor, sanki bu onu çekici kılıyormuş gibi.

"Kulaklarım senden nefret edecek."

Sonunda ona baktı, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Hayatta kalacaksın."

"İkna olmadım," diye mırıldandım.

June'un bakışları, gülmemeye çalışıyormuş gibi bana kaydı. "Sende o sert kovboy havası var. Eminim kulakların biraz sertliğe dayanabilir."

Şu anda aslında neyle başa çıkmaya çalıştığımı bilseydi, dalga geçmeyi bırakırdı. Ya da belki bırakmazdı. Sorun da bu zaten. Onunla ilgili ne olduğunu anlayamıyorum.

Dikkatim, engelleyemeden tekrar dağılıyor; boğazının çizgisini, köprücük kemiğinin elbisesinin yakasının altında kaybolduğu pürüzsüz teni, göğüslerinin muhteşem kıvrımını takip ediyorum.

Penisimin zonkladığını hissediyorum ve ellerimi ve düşüncelerimi onun bacaklarından uzak tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Kadın yerinde kıpırdanınca elbise bir santim daha yukarı kalktı.

Sonra daha yumuşak bir sesle tekrar konuştu. "Vaktiniz var mı?" diye sordu. "Her şeyin dağılıyor gibi hissettiğim zamanlarda bazen gittiğim bir yer var." Herhangi bir şeye ihtiyaç duymaktan nefret ediyormuş gibi tereddüt etti. "Ve bugün sizin de buna ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Ona bu sefer dikkatlice baktım ve sanki cevabımı zaten biliyormuş gibi beni izlediğini fark ettim.

"Beni kaçırıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Belki." Başını yana eğdi, ela gözlerindeki o ışıltı geri geldi. "Korktun mu?"

Bakışlarımı bir anlığına dudaklarına indirdim, sonra tekrar gözlerine. "Senin mi?" dedim, sesim olması gerekenden daha alçaktı. "Evet. Muhtemelen."

Nefesi hafifçe kesiliyor.

"Çok korktum." Küçük arabanın izin verdiği ölçüde bacaklarımı uzatarak koltuğuma yaslandım. "Beni kaçırmanıza seve seve izin veririm. Kendi bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlamamı ister misiniz? Resmiyet kazandıralım mı?"

Gülerek, "Eğer gönüllü olarak geliyorsanız, bu gerçekten korkutucu değil," dedi.

"Bu, gerçekleşmiş bir hayal olurdu."

Bana bir an fazla uzun süre bakıyor, sonra dikkatini tekrar yola çeviriyor. Ama boynundan aşağı yayılan kızarıklığı, boğazındaki nabzının nasıl hızlandığını görüyorum. Etkilenmiş. İyi.

Ana yoldan ayrılıp daha küçük, daha engebeli bir yola giriyoruz. Kasaba arkamızda kalıyor, yerini dalgalanan tarlalar ve uzaktaki dağlar alıyor. Burası çok güzel, bana gençlik yıllarımdaki evimi hatırlatan türden vahşi, açık bir manzara. Annemi bir kazada kaybetmeden önceki yılları, hayatın basit olduğu ve geleceğin sonsuz gibi görüldüğü zamanları hatırlatıyor.

O zamanları artık pek düşünmüyorum. Çok acı verici. Ama bu yer, bu kasaba, bu kadın... beni hatırlamaya itiyor.

Yol daralarak bir patikaya dönüşüyor, iki taraftan ağaçlar sıklaşıyor ve June sonunda camları kapatıyor. Küçük bir açıklığa park edip motoru durduruyor ve ardından gelen sessizlik neredeyse şaşırtıcı.

"Ah, buna bayılacaksın," diyor ve heyecanı bulaşıcı. "Hadi gel."

Arabadan iniyor ve ben de onu izleyerek peşinden gidiyorum. Kırmızı elbise, kıvrımlarını öyle güzel sarıyor ki, ağzım sulanıyor. Belindeki kemer, kalçalarının kıvrımını daha da belirginleştiriyor. Kovboy çizmelerinin içindeki bacakları sonsuza dek uzanıyor ve önümde yürürken, kalçalarının salınımına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Odaklan, Seth. Gözlerini ileriye çevir. Saf düşünceler düşün.

O, Noel sabahı bir çocuk gibi ağaçların arasında zıplayıp dururken, beni takip edip etmediğimi kontrol etmek için arkasına bakarken ve tüm yüzü heyecanla parıldarken bu imkansız.

Son bir dal kümesini de geçiyoruz ve ben duruyorum.

Yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki kayalık bir uçurumdan aşağıya doğru çağlayan bir şelale, gökyüzünü yansıtan kristal berraklığında bir havuza dökülüyor. Kenarları yosun kaplı kayalar sıralanıyor ve sarı beyaz çiçekler kayaların arasından fışkırıyor. Güneş sisi yakalayarak havaya minik gökkuşakları yansıtıyor.

Muhteşem.

June, su kenarına doğru ilerlerken, "Bu yeri birkaç yıl önce buldum," diyor. "Ailem beni Dallas'a taşınmaya zorlamaya başladığında çok

sinirlenmiştim, çok kızgındım ve yolun sonuna kadar araba sürdüm.” şelaleyi işaret ediyor. “Bu, yolun sonunda beni bekliyordu.”

"Bu güzel."

“yle değil mi?” Bana doğru döndü ve gülümsemesi ışıl ışıldı. “İşler bunaltıcı hale geldiğinde buraya geliyorum. Suyun sesi, yalnızlık... düşünmeme yardımcı oluyor. Ya da dşnmememe. İhtiyacıma bağlı olarak.”

Elleriyle konuşuyor, coşkuyla jestler yapıyor ve onu böyle sonsuza dek izleyebileceğimi fark ediyorum. Hareket ediş biçimi, sesindeki tutku, yüzündeki saf, içten neşe.

"şelaleleri sever misin?" diye soruyor.

Daha önce hiç düşünmemiştim. Sadece... oradaydılar. Doğa belgesellerinde arka plan manzarasıydılar. Ama şu an June'u izlerken, ışığın saçlarından yansımasını, gözlerinin heyecanla parlamasını ve benimle kıymetli bir şeyi paylaşıyor olmasını görünce, şelalelerin tüm dünyadaki en sevdiğim şey olduğuna o anda karar verdim.

Onlar bana her zaman onu hatırlatacaklar. Bunu. Onun daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlanışını izlemeyi.

“Evet,” dedim, sesim beklediğimden daha boğuktu. “şelaleleri severim.”

Bana ışıl ışıl bakıyor ve göğsümde bir şeyler kırılıyor.

Suyun yakınındaki yıpranmış bir patıkada yürüyoruz, şelalenin sesi aramızdaki sessizliği dolduruyor. Bana farklı mevsimlerden bahsediyor; yazın havuzun yüzmek için yeterince sıcak olduğunu, sonbaharda ağaçların altın ve kırmızı renklere büründüğünü, daha önce hiç kışın buraya gelmediğini anlatıyor.

Sadece yarım yamalak dinliyorum. Dikkatimin çoğu onun hareketlerinde. Boynunun kıvrımında. Belli bir yöne döndüğünde ara sıra görünen dekoltesinde.

Onu, iğdsel, tüketicisi ve tamamen kontrolümün dışında bir şekilde istiyorum.

Sznn ortasında botu bir köke takıldı ve şaşkın bir çığlıkla öne doğru sendeledi.

Düşünmeden hareket ediyorum. Kolum beline dolanıyor, onu yakalayıp kendime doğru çekiyor. Ama bu ivme ikimizi de yana doğru savuruyor ve aniden onu bir ağaca yaşlıyorum, bedenim onun bedenini sıkıştırıyor, sırtı przlı ağaç kabuğuna, n bana yaslanıyor.

Nefes nefese kalmış. Ben de öyle.

"İyi misin?" diye soruyorum ama geri adım atmıyorum.

"Evet." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Teşekkürler."

O kadar yakınız ki kirpiklerini sayabiliyorum. Kokusu etrafımı sarıyor, sanki onun olduğunu anlamamı sağlamaya çalışıyor.

Ama onu, beni hapishane hücrelerinden aldığı ve vücudumdaki uyuşturucunun sisinin arasından kokusunu aldığım andan beri tanıyorum. O zaman onun benim olduğunu biliyordum.

"Benden saklanmana gerek yok," diye usulca söylüyorum.

Kadın kaskatı kesildi. "Ne?"

"Bana söylemekten korktuğun her neyse. Sakladığın her sırrı." Yüzünden bir saç telini elimle ittim ve o titredi. "Saklanmana gerek yok."

Bir an için, bunu inkar edeceğini düşündüm. Yine o duvarları örecektir ve her şey yolundaymış gibi davranacak.

Ama sonra titrek bir nefes alıyor. "Ben bir Omega'yım, Beta değil."

Tepki vermiyorum. Sadece bekliyorum.

"Şey, öyleydin, sonra olmamaya çalıştım ve şimdi yine öyleyim. Kafamda bile kafa karıştırıcı geliyor." Şimdi hızlı hızlı konuşuyor, gergin, kelimeleri birbirine karıştırıyor. "On sekiz yaşındayken doktorlar bana 'uykuda' olduğumu söylediler. Muhtemelen hiç kızgınlık dönemi geçirmeyeceğimi veya düzgün bağlar kuramayacağımı söylediler. Ailem beni baskılayıcı ilaçlar almaya, Beta gibi davranmaya, bozuk bir tanımlamanın tüm komplikasyonlarından kaçınmaya ikna etti." Açıklamaya devam ediyor.

"Sen bozuk değilsin."

"Bunu bilemezsin." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Yıllardır saklanıyordum. Her gün hap alıyordum. Kendimi tüm bu kızgınlıklardan, bağlardan ve bir sürüden uzak durmanın daha iyi olduğuna ikna ediyordum."

Duraksıyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve bana umutsuz bir bakışla bakıyor. "Bana öylece sırtacak mısın?"

Gülümsüyorum. Elimde değil. "Zaten benim olduğunu biliyordum, June."

"Evet, öyle diyorsun ama—"

"O ilk gece sarhoş olmuş olabilirim, ama aramızdaki çekim, seni gördüğüm anda hissettiğim o manyetik çekim kaçınılmazdı. Sanki evren tüm hayatım boyunca o buluşmaya doğru ilerliyordu." Ellerimle yüzünü

kavrayıp çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. “Sadece parçaların yerine oturmasını bekliyordum. Bu çok mantıklı.”

“Yalan söylediğim için özür dilerim—”

Baş parmağımla dudaklarına bastırarak onu susturdum.

Hayır. Benden özür dilemene gerek yok. Bunun için de, hiçbir şey için de değil.

Aklımda, on sekiz yaşındaki bir kıza kusurlu olduğunu söyleyen o lanet olası doktorlar var. Onu güzel, doğal haliyle olmasına izin vermek yerine saklanmaya ikna eden ailesi var. Yedi yıl boyunca bastırılmış, korku ve yalnızlık içinde yaşadı, hepsi de yeterli olmadığına inandığı için. Bu beni paramparça ediyor.

O fazlasıyla yeterli. O her şeyim. Ve ona bunu göstermek için ne kadar zaman gerekirse o kadar zaman harcayacağım.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben konuşmayı bitirdim.

Onu öpüyorum.

Dudaklarım, kıyıya vuran bir dalga gibi onun dudaklarına çarpıyor, bu ana kadar gelen her anın doruk noktası. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, bu ses bir inlemeye dönüşüyor ve elleri tişörtümü sıkıca kavrayarak beni daha da yakına çekiyor, sanki doyamıyormuş gibi.

Dilimi dudaklarının kıvrımına değdiriyorum ve o da anında açılıyor, beni içeri alıyor, tatlılığının her köşesini tatmama izin veriyor. İlk başta çekingen, neredeyse utangaç, ama öpüşmeyi derinleştirdiğimde, o da her dokunuşuma karşılık veriyor.

Kahretsin.

Çıkardığı o nefes nefese inilti, doğrudan penisime dokunuyor. Onu ağaca daha sert bastırıyorum, bir elim saçlarında, diğer elim kalçasında, onu kendime doğru çekiyorum ki bana ne yaptığını tam olarak hissetsin. Ağzıma doğru nefes nefese iniyor ve sürtünme arayarak öne doğru sallanıyor ve neredeyse aklımı kaybediyorum.

Onu sanki açlıktan ölüyormuşum ve beni kurtaracak tek şey oymuş gibi öpüyorum. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz ama aynı anda yetmiyormuş gibi. Sanki tanıştığımız geceden beri kurduğum tüm fanteziler nihayet gerçek oluyor ve kaybolmadan önce her saniyesini ezberlemem gerekiyor.

Bana sarılıyor, kolları boynumda, parmakları saçlarımda, bedeni benimkine iyice yaslanmış. Ve aramızdaki bu şeye teslim oluş biçimini

seviyorum. Bana nasıl tutunduğunu, kendini geri tutmadan nasıl istediğini dile getirdiğini.

Öpüşmeyi nihayet kestiğimde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Dudaklarımı çenesinden aşağı, boynuna doğru gezdirdim ve teninin altında nabzının gümbür gümbür attığı noktayı buldum. Dudaklarımı oraya, sonra da dişlerimi bastırdım, nazik ama sahiplenici bir şekilde. İnledi ve bu ses ikimizin de içinden titreşti.

“Seth...”

Onu içime çekiyorum, ta ki sadece onun kokusunu, tadını, hissini duyabilene kadar. İşte bu doğru. Olmam gereken yer burası—onunla birlikte.

O benim. Ve o benim sürümün.

O geri çekilirken başımı kaldırıyorum ve onu kendime daha da yaklaştırmam gerektiğini haykıran her içgüdüme rağmen izin veriyorum. Yanakları kızarmış, dudakları öpüşümden şişmiş, gözleri arzuyla parıltıyor. Ve meme uçları, kahretsin, ince elbisesinin kumaşından dışarı fırladıklarını görebiliyorum, sanki dikkatimi çekmek için yalvarıyorlarmış gibi kumaşa sıkıca bastırırlar.

Ama orada da korku var. İsteklerin altında.

Saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Her şey yoluna girecek, June."

“Gerçekten bana güvenmiyorsun.” Sesi titriyor. “Hiçbir şey yolunda gitmedi. Uzun zamandır.”

“Artık öyle olacak.”

Gözleri parıltadı, acı ve inançsızlık birbirleriyle yarıştı. "Bunu vaat edemezsin."

“Beni izle.” Gözlerine dik dik bakıyorum ve bakışlarımı yumuşatmıyorum, geri adım atmıyorum, çünkü o güzel sözlerden çok kesinliğe ihtiyaç duyuyor. “Bana zaman ver. Tam olarak olman gereken yerde olduğunu kanıtlayacağım.”

Bana öylece bakıyor, sanki buna inanıp inanamayacağına karar vermeye çalışıyor. Yüzünde kırılğan bir ifade beliriyor, onu hem korkutan hem de rahatlatan bir umut. Yutkunurken boğazı çalışıyor ve bir an için uzaklaşmak yerine daha da yaklaşacağını düşünüyorum.

Sonra bir adım geri çekilerek aramızda oluşan her neyse onu kopardı.

"Geri dönmeliyiz."

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "Neden mi? Bu kadar yakınında dururken kendini nasıl toparlayacağını unutacağından mı endişeleniyorsun?"

O da şaşırmış gibi gülüyor ve yola doğru dönüyor. Ama gitmeden önce omzunun üzerinden bir bakış atıyor. Bana verdiği bakış saf bir ateş. "Buna benzer bir şey."

Orada durup onun uzaklaşmasını izliyorum. Kalçalarının salınımı. Saçlarındaki güneş ışığı. Dünyada yer kaplama hakkına sahip olduğuna yeni yeni inanmaya başlıyormuş gibi hareket ediş biçimi.

Göğsümde bir amaç duygusuyla birlikte bir sıkışma hissediyorum.

Kahretsin.

İşin içine çoktan girdim.

13

HAZİRAN

Deri kanepede, kıpırdanırken gıcırıyor; Seth'in uyluğunun benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu son derece farkındayım. Karşımızda, Kai ve Carter diğer kanepede oturuyor ve az önce açıkladığım şeyin ağırlığı, dağların üzerindeki sabah sisi gibi aramızda havada asılı kalıyor.

Ben bir Omega'yım.

Her şeyi değiştiren üç kelime.

"Biliyordum." Kai arkaya yaslandı, kollarını kanepenin arkasına yaydı ve kendinden son derece memnun görünüyor. "O fotoğraf çekiminde bana çarptığın andan itibaren bir Omega olduğunu biliyordum."

"Ne kadar da zekisin," diye takıldım ona kaşımı kaldırarak.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Senin de bizimle birlikte olman gerektiğini biliyordum."

Onun tatlı sözlerine gülümsemeyi bırakamıyorum.

Üç adam da şimdi bana bakıyor. Seth yanımda, yoğun bakışlarıyla bana dik dik bakıyor. Carter sehpanın karşısından meraklı bakışlarıyla bana bakıyor. Ve Kai, sanki hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabını bulmuş gibi bana bakıyor.

"Uzun zamandır duyduğum en güzel haber," diye mırıldandı Carter, sonra da bana göz kırptı ve kalbimi eritti.

Boğazımı temizledim ve patlamadan önce bu konuşmayı başka bir yöne çevirecek herhangi bir şey bulmaya çalıştım. "Peki, yarınki rodeo için hepiniz hazır mısınız?"

Carter'ın dudakları, tam olarak ne yaptığımı biliyormuş gibi seğiriyor ama oyuna ayak uyduruyor. "Doğuştan hazırım, sevgilim."

Seth, yanımda gürleyen kalın sesiyle, "Çok uzun zamandır at biniyorum," diye ekliyor. "Bir yarışma daha beni sarsmayacak."

Kai, Seth'in kafasına bir yastık fırlatır, Seth ise bakmadan yastığı yakalar. "Bu adam taştan yapılmış."

Onların rahat tavırlarına, birbirlerine takılma biçimlerine gülümserken buluyorum kendimi. Bu güzel. Normal.

Seth ayağa kalktı ve diğer ikisi de sanki aralarında yazılı olmayan bir işaret varmış gibi onu takip etti. "Her rodeo öncesinde bir ritüelimiz var. Yola çıkmamız gerekiyor."

"Bir ritüel mi?" Daha dik oturuyorum.

Üçü de birbirlerine bakıp sırttılar. Seth'in ifadesi soğukkanlılığını koruyordu, ancak dudaklarının kenarında başkaları için eğlence gibi görünen bir şey vardı.

"Söyleyemem," diyor Kai. "Kutsal bir gelenek."

Carter, "Bu konu çok gizli tutuluyor," diye ekliyor.

Koltuktan kalktım. "Şey, madem ki üçünüze de refakat etmem gerekiyor..."

"Öyle mi?" Kai'nin sesi alçalıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Bize katılmak ister misin, tatlım?"

Dizlerim hafifçe titriyor. Dizlerimi sabitleyip çenemi yukarı kaldırıyorum. "Yarın hapse girmemen için birinin önlem alması gerekiyor."

"Yargılarımıza bu kadar güven duymanız ne kadar da güzel." Kai şimdi yaklaştı. Kaşındaki piercingin parıltısı, kravatından kurtulan koyu saç telleri, kolunun altında kaybolan cesur kabile dövmeleleri dikkatimi çekiyor. "Bunu beğendim."

"Kai." Seth'in sesi bıçak gibi keskin bir şekilde ön kapıya doğru yönelip kapıyı açarken duyuldu. "Nefes alması için ona yer aç."

Kai ellerini kaldırarak geri adım attı, ama gülümsemesi yüzünden silinmedi. "Sadece Omega'mızı tanımaya çalışıyorum."

Bizim Omega'mız.

Yıllarca dünyadan saklandım, kaçtım, duvarlar ördüm. Ve yine de... onun ağzından çıkan sözler, hepsinden çıkan sözler, bir tuzak gibi değil, daha çok bir eve dönüş gibi hissettiriyor.

Bu gerçeğe de korkunç.

Kapının yanındaki askıdan ceketimi alıyorum, çünkü ellerimle bir şey yapmaktan başka bir şeyle meşgul olmam gerekiyor. "Aklım başıma gelmeden önce gidelim."

Carter, yanıma gelip, baştan çıkarıcı kokusunu alabileceğim kadar yakına yaklaşırken, "Böyle bir şey olamaz," diye ekledi.

"Şunu da belirtmek isterim," diye mırıldandı daha alçak bir sesle. "Geldiğinize sevindim. Orada olursanız daha iyi olacak."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Seth'in peşinden geceye doğru çıktım.

Carter'ın devasa kırmızı kamyonetine doluşuyoruz; kıyametten sağ çıkıp hâlâ benzini kalacak gibi görünen o canavara. Ben Kai ile arka koltuğa oturuyorum, Seth ön koltuğa geçiyor ve Carter direksiyona geçiyor. Kabin olması gerekenden daha küçük görünüyor, Kai'nin geniş omuzları benimkine sıcak bir şekilde yaslanıyor, varlığı kabinin tüm havasını dolduruyor.

"Rahat mısın, tatlım?" Kolunu arkamdaki koltuğa doğru uzattı. Dokunmuyordu. Ama sıcaklığını bir damga gibi hissedebileceğim kadar yakındı.

"Mükemmel."

Onun kısık kahkahası içime işliyor.

Carter yola çıkıyor ve çiftlik, Montana'nın uçsuz bucaksız karanlığında kaybolup gidiyor. Burada, uçsuz bucaksız arazi ve insanı en güzel şekilde küçük hissettiren engin bir gökyüzü dışında hiçbir şey yok. Yıldızlar, sanki biri bir kova simi döküp öylece bırakmış gibi, simsiyah gökyüzüne saçılmış.

Yirmi dakika sonra Carter, asla fark etmeyeceğim bir toprak yola sapıyor. Bir ağaç kümesinin arasından kıvrılarak ilerliyoruz ve yol açıldığında, parlak ay ışığı altında yüzeyi gümüş gibi parıltıyan bir nehir ortaya çıkıyor. İleride birkaç sokak lambası var, ama burada gölgelerin ve yıldız ışığının içinde saklıyız.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. Adamlarla birlikte kamyonundan iniyorum, serin gece havası ısınmış tenimi okşuyor. Nehir önümüzde uzanıyor, yüzeyi dolunay altında gümüş gibi parlıyor. Su tembelce akıyor, beyaz ve gri dalgalar halinde ışığı yakalıyor. Çam ve temiz toprak kokuyor. Karanlığın bir yerinde bir baykuş ötüyor. Ateşböcekleri karşı kıyıda minik yeşil yıldızlar gibi yanıp sönüyor.

"Muhteşem bir yer." Ay ışığı Carter'ın yüzüne vuruyor, sertliğini yumuşatıyor. "Son turumuzda keşfettik. Geri dönmek doğru hissettiriyor."

"Bayılıyorum," diye itiraf ediyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Kai yanıma belirdi, varlığı adeta bir fırının yanında durmak gibiydi. "Beğenmene sevindim." Geçerken parmakları belimin alt kısmına hafifçe dokundu, neredeyse hissedilmeyecek kadar kısaydı ve damarlarımda elektriklenme hissettim.

Dokunuşuyla içimde sıcak bir his kıvrılıyor.

Kendine gel, June.

Vücudumu kontrol altına almaya o kadar odaklanmışım ki, Kai tişörtünü başından geçirene kadar neler olduğunu fark etmedim bile.

Bronzlaşmış ten. Şekilli kaslar. Kolundaki kabile motifli dövmenin cesur siyah çizgileri dikkat çekiyor. Diğer adamlar da aynısını yapıyor.

Ardından ellerini kemerine götürür.

"Şey... Ne o—"

Seth kendi kemer tokasını takıyor. Carter ise botlarını çıkarıyor.

Kot pantolonlar yere düştü. Sonra daha fazla kot pantolon. Ay ışığı muhtemelen yasa dışı olması gereken şeyler yapıyor, kasların ve tenin üzerinde gölgeler çiziyor.

"Ritüel işte, tatlım." Kai, başparmaklarını boxer şortunun kemerine geçirmiş bir şekilde bana sırtıttı. "Bilmek istediğini söylemiştin."

"Ritüel, çıplak yüzmek mi?"

"Yarışmadan önce nehirde arınma." Carter, gömleğinin düğmelerini yavaşça açarak, mermerden oyulmuş ve ay ışığıyla öpülmüş gibi görünen göğsünü ortaya çıkarıyor. "Kötü şanssı uzaklaştırır."

Seth, iç çamaşırlarını yığına eklerken, "Çok manevi bir şey," diye ekliyor ifadesiz bir şekilde. Ve şimdi nereye bakacağımı bilmiyorum.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse boynum incindi. "Beni uyarabilirdin!"

"Bunun neresi eğlenceli?"

Hayal gücüm, onu hapishaneden aldığım gece çıplak gördüğüm andan itibaren, yıkıcı bir doğrulukla ayrıntıları dolduruyor: geniş omuzlar ve dar kalçalar, kaslar, gölge ve kilometrelerce çıplak ten. İçime bir sıcaklık yayılıyor, bacaklarımın arasında birikiyor ve sanki bu yardımcı olacakmış gibi bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Hayır, öyle değil.

"Hadi ama, June." Kai'nin sesi şimdi daha yakındı, pürüzlü ipek sinir uçlarıma değiyordu. "Soyun ve içeri gir."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha çıktı. "Bunun yasa dışı olduğunu biliyorsun, değil mi? Halk önünde çıplaklık?"

Carter gülerek, "Ancak biri sizi yakalarsa yasa dışı olur," diyor.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Başımı salladım, hâlâ onlara sırtımı dönmüştüm. "Çıplak yüzmeyi size üçünüze bırakıyorum. Bazılarımızın sonuçlarla sağlıklı bir ilişkisi var."

"Nasıl isterseniz öyle yapın."

Arkamda su sıçrama sesleri. Suya giren bedenler.

Bakma. Bakma. Bakma.

Etrafımda dönüyorum.

Üçü de nehre giriyor, su bellerine kadar yükseliyor, ay ışığı sırtlarını gümüş ve gölgeyle boyuyor. Hareket ettikçe kasları kasılıyor ve esniyor. Su damlacıkları, saçılmış elmaslar gibi ışığı yakalıyor. Seth'in geniş omuzları. Carter'ın ince hatları. Kai'nin güçlü yapısı.

Ağzım kuruyor, vücut sıcaklığım ise o kadar yükseliyor ki, buhar çıkmamasına şaşıyorum. Bacaklarımın arasında kaygan bir sıvı birikiyor, biyolojim "Merhaba, evet, şu üçü, lütfen, hemen" diye bağırıyor.

Ama bedenim sınırları umursamıyor. Sadece Rönesans heykeltıraşlarını bile ağlatacak bir gösteri sergileyen üç muhteşem Alfa'yı önemsiyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor Kai, anlamlı bir sırıtışla arkasına bakarak. Koyu saçlarından su damlıyor.

Bunu inkar etmeliyim. Ağaçlara, yıldızlara, hatta aklınıza gelebilecek her şeye hayranmış gibi davranmalıyım.

Bunun yerine ellerimi belime koydum. "Madem böyle gösteriş yapacaksınız, bari çabanızı takdir edeyim."

Carter başını geriye atıp, neşeli ve çekinmeden kahkaha atıyor. Ses suyun üzerinde yankılanıyor ve göğsümün sıcak bir yerinde yerleşiyor. Hatta Seth'in ağzı bile tehlikeli derecede gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir şekil alıyor.

"İşte bizim kızımız," diyor Kai.

Bizim kızımız.

Suyun kenarına doğru yaklaşıyorum ve yaslanacak bir ağaç buluyorum. Ceketimin altından bile ağacın kabuğunun pürüzlü dokusu, her şey ateş ve hayal gibi görünürken beni yere sağlam basmamı sağlıyor.

Nehir ortada göğüs hizasına kadar yükseliyor ve ikisi de suya dalıp, gülerek ve birbirlerine seslenerek eğleniyorlar. Kai, Carter'ın kafasını suya batırıyor, Carter da karşılık olarak sert bir müdahalede bulunuyor. Seth, bu sahnenin binlerce kez tekrarlandığını görmüş birinin sabırlı ve tahammüllü bakışıyla onları izliyor.

Her sinir ucu ısıldıyor, vızıldıyor, onlardan daha fazlasını istiyor. Arzu çok yoğun. Sarhoş edici. Omegaların kızgınlık dönemlerinde neden kendilerini eve kapattıklarını anlamanızı sağlayan türden bir duygusal aşırı yüklenme.

Yıllardır baskılayıcı ilaçlar kullanıyorum. Bu ilaçlar kızgınlık dönemlerimi kontrol altında tutuyor; tam anlamıyla bir çaresizlik yerine hafif bir rahatsızlık sağlıyorlar. Ama onlarsız, uyumlu Alfa erkeklere karşı kemiklerime işleyen bir çekim hissediyorum. Vücudum onlarınkini ilkel bir düzeyde tanıyor ve "Evet, onlar, işte onlar, bizi eve götürün" diye bağıyor.

Bunu daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Bir kez bile. Hiç kimseyle.

Korkunun altında, bir uçurumun kenarında durup atlamak üzere olmanın verdiği o pervasız ve baş döndürücü his yatıyor.

"Peki," diye sesleniyorum, dikkatimi dağıtacak bir şeye umutsuzca ihtiyaç duyarak, "bu ritüel gerçekten işe yarıyor mu? Kazanmayı garanti ediyor mu?"

Seth bana bakmak için döndü, göğsünden sular damlıyordu ve ciğerlerimin nasıl çalıştığını unuttum. "Her seferinde."

"Vay canına." Sesim, niyetimden daha nefes nefese çıktı. "Cesur bir iddia."

"Bu bir iddia değil." Mavi gözleri gözlerime kenetlendi. "Bu bir gerçek."

Kai, su altından çıkıp ıslak saçlarını yüzünden çekerken, "Biz epey önemli bir grubuz," diye ekliyor. Kirpiklerine su damlacıkları yapışmış. "Bunu şimdiye kadar anlamış olacağınızı düşünmüştüm."

"Bu nehirdeki kolektif ego, küçük bir şehre enerji sağlayabilir."

"Ve işte buradasın, izliyorsun." Carter sırtüstü suda yüzüyor ve su hiçbir şeyi gizlemiyor. Yanaklarım kızararak bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum.

"Refakatçi olarak görev yapıyorum. Bu benim işim."

"Elbette öyle."

Biraz daha şakalaşıyorlar. Dalıp çıkıyorlar. Her biri su yüzüne çıktığında, kesinlikle bakmamam gereken şeylerin görüntülerini yakalıyorum. Geniş omuzlar. Belirgin karın kasları. Su yüzeyinin altında kaybolan kasların V şekli ve daha da fazlası...

Kendimi durduramadan elimle vücudumu yelpazeliyorum. Hava o kadar da sıcak değil aslında. Vücudum resmen isyan ediyor.

Carter beni yakaladı. "Orada biraz kızardın mı?"

“Hava... ılık bir gece.”

“Hava elli derece.”

"Sıcak basması benim için önemli."

Sırıtmaları, neden bu kadar sinirli olduğumu tam olarak bildiğini ve bundan her saniyesinin tadını çıkardığını gösteriyor.

Kahrolası Omega biyolojisi. Yıllarca kim olduğumu sakladım, kimliğimin beni tanımlamadığı bir hayat kurdum. Ve şimdi üç kovboy mükemmel kokuları, mükemmel yüzleri ve mükemmel çıplak bedenleriyle ortaya çıkıyor ve özenle inşa ettiğim kontrolüm ıslak mendil gibi paramparça oluyor.

Carter, omuzlarından sular akarken kıyıya doğru yaklaştı. "İçeri girmek istemediğinden emin misin?"

“Su buz gibi ve ikimiz de bunun farkındayız.”

“Karakter geliştirir.”

"Karakterim tamamen şekillendi, teşekkürler."

Gülerek dalıyor, sonra dalıyor ve kaybolmadan önce bana mükemmel bir arka taraf manzarası sunuyor. Sanki kalbimi fiziksel olarak vücudumun içinde tutabiliyormuşum gibi avucumu göğsüme bastırıyorum. Seth tüm bu süre boyunca beni izliyor, sessiz ama tepkimi fark ediyor.

“Yani bize refakat ediyorsun,” diyor Kai sığ suda suyun üzerinde durarak. “Ama artık Omega olduğuna göre, sana kim refakat edecek?”

Soru, muhtemelen amaçladığından farklı bir şekilde algılandı.

Bakın, çoğu yerde Omegalar tek başına hiçbir yere gitmez. Bu, kültürün içine işlemiş, zamandan beri süregelen bir gelenek: Eşleşmemiş Omegaların, bir eşin işaretini ve göğüslerinde bir bağ oluşana kadar gözetim, koruma ve bir Alfa veya Beta eşliğine ihtiyaçları vardır. Bazı kasabalar bunu gerçek yasalarla uygular. Sokağa çıkma yasakları. Seyahat kısıtlamaları. Bulunduğunuz yerde bulunma izninizin olduğunu kanıtlayan belgeler taşımak zorundasınız.

Bizim kasabamız öyle değil. Burayı sevmemin, hatta ailem Dallas'a gelmemi isterken bile burada kalmak için bu kadar mücadele etmemin sebeplerinden biri de bu. Burada işler daha rahat. En yakın iki arkadaşım da Omega üyesi ve hayatlarını özgürce yaşıyorlar; çalışıyorlar, seyahat ediyorlar, eski neslin incilerini tutacağı seçimler yapıyorlar. Geleneksel aileler hâlâ fısıldıyorlar, bunu uygunsuz, tehlikeli ve baş belası olarak nitelendiriyorlar, ama kimse gerçekten bir şey yapmıyor.

Çoğu zaman.

Gümüş rengi ay ışığı altında Carter bana göz kırptı. "Sanırım gönüllü olmamız gerekecek."

"Kendime gayet iyi bakıyorum."

"Yapamayacağını hiç söylemedim." Seth'in alçak sesi suyun üzerinden yankılandı. Tekrar ona baktığımda, her zamanki sertliğinin ardında yumuşak bir şey gizlendiğini fark ettim. "Ama artık yapmak zorunda değilsin."

Bunun ne anlama geldiğini çözmeden önce—bu kelimelerin göğsümde yarattığı acıyı anlamlandırmadan önce—çakıl taşları üzerinde lastiklerin gıcirtısını duyuyorum. Farlar karanlığı yarıyor. Ve hızla yaklaşıyorlar.

"Kahretsin." Ağaçtan kendimi ittim. "Birileri geliyor. Saklanmalısın."

Üçü de birbirlerine bakışıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor, sanki her şey çok komikmiş gibi.

Yaklaşan ışıklara şöyle bir göz attım. "Ciddi söylüyorum! Hadi!"

Suya dalıp, alçak ağaçların ve derin gölgelerin biriktiği karşı kıyıya doğru yüzüyorlar. Onların gözden kayboluşunu izliyorum, sonra da etrafa saçılmış kıyafetlere doğru koşuyorum.

Botlar. Kot pantolonlar. Gömlekler. Boxer şortlar. Her şeyi kollarımın arasına alıp kamyonete doğru koştum, arka kapıyı hızla açıp hepsini içeri fırlattım. Araç çimenliğe girer girmez kapıyı hızla kapattım, farlar o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım.

Motor çalışmaya devam ediyor, sessizlikte hafif bir uğultu duyuluyor. Gözlerimi kısarak, direksiyonun başında kimin olduğunu görmeye çalışıyorum.

Polis aracının kapısı açılıyor ve Tanner, kahverengi polis üniformasıyla dışarı çıkıyor.

Tabii ki de.

Eskiden çekici bulduğum o kendinden emin tavırla bana doğru yürüyor, ta ki altında yatanı öğrenene kadar. Bir başparmağı kemer tokasına takılı, diğer elinde el feneri var. Arkasında polis arabasının motoru uğulduyor, ışıkları hâlâ yanıyor.

Bir zamanlar, onun her şeyim olduğunu düşünürdüm. Uzun boylu, geniş omuzlu, keskin çeneli, masmavi gözlü. Bana sanki evreninin merkeziymişim gibi bakışı...

Meğer öyleymişim. Ama iyi anlamda değil. Evreninin merkezi bendim çünkü ona sahip olmak istiyordu.

“Ne istiyorsun, Tanner?” Sesimi ifadesiz tutuyorum. “Şimdi de beni mi takip ediyorsun?”

Bana bakmıyor, sadece el feneriyle etrafı tarıyor. "Bağırma konusunda şikayetler aldım. Birileri burada bir sorun olabileceğini düşündü."

"Sadece ben varım. Gördüğünüz gibi, iyiyim. Gidebilirsiniz."

Elini Carter'ın kamyonuna doğrulttu. "Ne zamandan beri o şeyi kullanıyorsun?"

"Defol git, Tanner."

Beni görmezden gelerek nehre doğru yürüyor. "Çıplak yüzmek kamuya açık alanda ahlaksızlık demektir. Bu bir suçtur."

"En son baktığımda, tamamen giyiniktim." Kendimi işaret ettim. "Araştırmanız gereken gerçek suçlar yok mu? Yaya geçidi kurallarına uymayanlara ceza kesmeniz gerekmiyor mu?"

Bana doğru döndü ve el fenerinin ışığı tam gözlerime tuttu. Gözlerimin önünde noktalar belirdi.

"Sen pislik herif—"

Gözlerimi kırıp bakışlardan kurtulduğumda, tam karşımda beliriyor. Çok yakınımda. Her zaman yaptığı gibi, kişisel alanımı işgal ediyor.

"Duyduğuma göre o rodeo aptallarına bakıcılık yapıyormuşsun," diyor alçak sesle. "Onlarla ne işin var Allah aşkına? Eğer sana sorun çıkarırlarsa bana haber ver. Ben hallederim."

"Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Geri çekiliyorum. Peşimden geliyor. "Git artık, Tanner."

Eli hızla uzanıp bileğimi kavradı. Kavrama çok sıkıydı, parmakları bileğime saplanmıştı.

"Beni sürekli uzaklaştırmaya devam edemezsin, June."

"Bırak."

Burun delikleri aniden genişledi. Esintinin yön değiştirip kokumu ona taşıdığı anı gördüm. Burnunu buruşturdu, yüzünde şaşkınlık ve daha karanlık bir ifade belirdi.

Ve onun beni koklamasından, hâlâ erkekleri izlemekten gergin olan, hâlâ Omega hormonlarıyla titreşen vücudumun muhtemelen kontrol edemediğim sinyaller yaymasından nefret ediyorum. Beni koklamaya hakkı yok. Vücudumun hiçbir yerine hakkı yok. Ama işte burada, bulduğu şeyin sahibiymiş gibi kokluyor.

"Neden böyle kokuyorsun?" Daha da yaklaştı, derin bir nefes aldı ve tiksinti omurgamdan yukarı doğru yayıldı. "Çok güçlü kokuyorsun."

Kızgınlık dönemine mi giriyorsun? Beta erkekler böyle yapmaz—”

Bileğimi onun kavrayışından kurtardım. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez. Bir yıldan fazla süredir birlikte değiliz. Git."

Bana o çok iyi bildiğim hesapçı bakışıyla bakıyor. Sonraya saklamak üzere bilgi topladığını, işinin henüz bitmediğini, asla bitmeyeceğini, çünkü zihninde hâlâ ona ait olduğumu söyleyen bakış.

Arkamı dönüp kamyona doğru yürüyorum. Bacaklarım titriyor ama adımlarım istikrarlı. Adamlar kilitlememişler. Sadece içeri girmem gerekiyor. Aramıza bir engel koymalıyım.

Kapı kolu kırıldı. Sürücü koltuğuna kaydım, kapıyı sertçe çarptım, kilidi çektim. Sonra elimde telefonumla orada oturdum, kalbim kaburgalarımı kıracaktıymış gibi atarken rahat görünmeye çalıştım.

Pencereden, el feneriyle suyu tarayarak nehir kıyısına doğru ilerleyişini izliyorum. Dizlerim titriyor.

Git artık. Hadi. Git artık.

Kıyı boyunca daha da ilerliyor. Ağaçların suyun üzerine sarktığı yere yaklaşıyor. Adamlar o gölgelerin içinde bir yerlerde ve eğer Tanner iki adım daha atarsa—

Hareket dikkatimi çekiyor.

Nehirden değil. Kruvazörün yakınındaki ağaç kümesinden.

Gözlerimi kırıpıyorum. Kesinlikle hayal görüyorum.

Ama hayır. Bu kesinlikle tamamen çıplak bir Kai, sanki hayatı buna bağlıymış gibi çimenlerin üzerinde koşuyor.

Elinde beyaz bir kağıt torba tutuyor ve onu başına geçiriyor. Torbanın üzerinde gözler için yırtılmış delikler var.

Bunu dünyanın neresinden buldu acaba?

Tanner hâlâ suya dönükken polis arabasına ulaşır ve sürücü koltuğuna oturur. Kapı hâlâ açıkken, o saçma sapan çanta kafasında bir tür deli hayalet gibi sekerek sessizce geri geri gitmeye başlar.

Kai. Sen burada ne halt ediyorsun?

Kapı gürültüyle kapanıyor. Motor devir alıyor. Ve sonra Kai, lastikleri patinaj yaparak, ardında bir toz bulutu bırakarak çimenlerin üzerinden hızla ilerliyor.

Tanner hızla arkasına döndü. El fenerini çalgınca sallıyordu. "DUR! ARACI DURDUR!"

Kendi polis arabasının peşinden koşarak, bağırarak uzaklaştı ve ben kalbim ağzıma gelmiş bir şekilde olduğum yerde donakaldım.

Bu üçlüyü korumak ve başlarını beladan uzak tutmak için gösterdiğimiz çabalar boşa gitti. Kai polis arabası çaldığı için hepimiz hapse gireceğiz.

Polis aracı virajı dönüp gözden kayboldu. Tanner, bağırışı giderek azalırken, aracın peşinden koştu.

Kamyona bir şey çarptı ve neredeyse çığlık attım.

Seth ve Carter kapıda, kolları çekiyorlar, sular bedenlerinden aşağı akıyor. Ben de kilit açma düğmesine sertçe basıyorum.

Carter sürücü tarafındaki kapıyı hızla açar. "Çekil."

Konsolun üzerinden aceleyle geçtim, kalçam vites koluna takıldı ve beceriksizce yolcu koltuğuna düştüm. İki adam da sıırıslıklam ve tamamen çıplaktı.

Bakma.

Suyla ıslanmış ten ve kasları şöyle bir görebiliyorum ve—

Ön cam. Ön cama bak.

"Kai az önce bir polis arabası çaldı." Sesim boğuk çıkıyor. "Çıplak halde. Başında bir çuvala. Bu çuvalı da nereden buldu?"

"Kai ile ilgili kim bilir neler olur?" Carter motoru çalıştırıyor. "O zaten böyle bir insan."

Seth arkada, her yere su damlıyor ve Carter'ın kafasına şort fırlatıyor. "Üzerini giy. Harekete geç."

Carter, araba kullanırken koltuğunu geriye itiyor ve şortunu giymek için uğraşıyor; bu fiziksel olarak imkansız gibi görünüyor. Gözümün ucuyla her kas kasılmasını, çıplak teninin her hareketini, göğsünden aşağı süzülen her su damlasını görüyorum.

Gözler ileride, June. İleri.

Seth'in alçak sesi arkadan geliyor. "Az kalsın yakalanıyorduk. Kahrolası Tanner." Bir an duraksama. Sesi alçalıyor, tehlikeli bir tona bürünüyor. "Seni yalnız bırakması şanslıydı. Sudan çıkıp onu yere sermeye hazırдық."

Arkama şöyle bir göz attım. Seth kot pantolonunu giyiyordu, koyu renk saçlarından su damlıyordu.

"Siz üçünüz bu refakatçilik işini bir kabusa çeviriyorsunuz," diyorum.

"Kolay iş çıkaracağımıza hiç söz vermedik." Carter gaza basıyor. "Hadi gidip şu aptalı bulalım."

"Nereye gitti acaba?"

Seth, ıslak saçları alnına yapışmış halde, koltukların arasına doğru eğildi; her zamanki ciddiyetinin altında bir gülümseme belirdi. "Bir planı vardı. Onu bu plandan vazgeçiremedim."

"Çıplak halde polis arabası çalmayı içeren ne tür bir plan bu?"

"Kai planı."

Toprak yoldan hızla inip ana yola çıktık. Birkaç dakika sonra ağaçların arasında bir hareketlilik fark ettik—

Kai karanlıktan fırlayarak bize doğru koşmaya başladı, kasıklarına bastırıldığı kağıt torba ve yüzünde gördüğüm en büyük sırtışıla.

Carter aniden frene basar. Kai arka kapıyı hızla açar ve Seth'in yanına içeri girer.

"Vay canına!" Nefes nefese, manyak gibi sırtıyor. "Bu inanılmazdı!"

"Ne oldu?" diye arkamı döndüm. "Polis arabası nerede?"

Islak saçlarını yüzünden çekti. "Devriye arabasını virajı geçtikten sonra o tepeye sürdüm, arabadan atladım, sonra da nehre doğru güzelce bir gaz verdim. Çalıların arasına yuvarlandım, sonra da Tanner'ın çığlık atarak peşinden koşmasını izledim. Ondan sonra da kaçtım."

"Polis arabasını nehre yuvarladınız."

"Belki de girdi, belki de girmedi. Her iki durumda da, artık onun sorunu."

Carter omuzları titreyerek gülüyor. Seth kıkırdıyor. Ve nedense, suçlara, Tanner'a, her şeye rağmen, ben de gülüyorum.

Derinlerden bir yerlerden fışkırıyor. Bütün vücudunuzu saran türden bir kahkaha. Tüm gerilim bir anda boşalıyor—Tanner'ın bileğimi tutuşu, yakalanma korkusu, Kai'nin kafasında bir çantayla çimenlerin üzerinden koşması.

Kai, "Arabadan inmeden önce her yeri sildim," diye ekliyor. "Direksiyon, kapı kolu, vites kolu. Gösterge panelinde temizleme mendilleri gördüm."

Carter, "Uygun," diye yanıtlıyor.

"Hepimiz hapse gireceğiz." Gözlerimi silerken hırıltılı bir sesle söyledim.

"Yok canım." Kai, hâlâ çıplak bir şekilde arka koltuğa yayılıyor, hiç de umurunda değil. "Tanner'ın bizim yaptığımıza dair hiçbir kanıtı yok. Charger'da modern polis arabalarındaki gibi kamera yoktu, yani sorun yok. Ama evrak işlerini düşünün: 'Başında poşet olan çıplak bir adam benim devriye arabamı çaldı ve ben onu yakalayamadım.' Onu polis teşkilatından kovarlardı."

Haklı. Tanner'ın egosu bu hikayeyi asla kaldıramazdı.

"Yine de." Nefesimi toparlıyorum. "Bunu bir daha asla yapmayalım."

"Katılıyorum," diyor Seth, ama gülümsüyor.

Seth, "Al bakalım Kai," diye emretti. "Pantolonunu giy."

Arkamda sürekli bir hareketlilik var ve koltuğum sürekli sarsılıyor.

Carter bana doğru baktı. Araba kullanırken tamamen giyinmeyi başarmıştı; hâlâ hafif nemliydi, saçları ensesinde kıvrılıyordu.

"İyi misin?" Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Çok gergin bir durumdu."

"Evet." Ciddi bir şekilde başımı salladım. "İyiyim."

"Tanner sana zarar vermedi mi?"

Bileğimdeki tutuşunu, beni koklamak için nasıl yaklaştığını ve hâlâ tenimde sızan tiksintiyi düşünüyorum.

"Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok."

Seth bir ses çıkarır. "Sana tekrar dokunursa, onu mahvedeceğim."

"Kendime bakabilirim."

"Evet. Yapabilirsin." Gözleri dikiz aynasında gözlerimle buluştu, mavi ve sabit. "Bu artık yalnız olduğun anlamına gelmiyor."

Beni kucaklayan bu sözleri duyduğumda kalbim tekliyor.

"Bu tür bir kaos sizin için normal mi?" diye soruyorum.

"Genellikle sadece Kai," diyor Carter.

Kai kıkırdıyor. "Önemli değil. Artık bizden kurtulamazsın, tatlım."

Bizimle birlikte kaldı.

Onlara şöyle bir göz attım. Kai sonunda giyinmişti. Seth ise her şeyi gören gözleriyle beni izliyordu.

Göğsümde tehlikeli bir şey açığa çıkıyor.

Onları seviyorum. Tanrım, gerçekten seviyorum, hem de çok. Sadece vücudumun kokularına tepki vermesi değil, ki bu da kesinlikle oluyor, yakınlıktan dolayı her sinirim hala uğulduyor. Onları seviyorum. Şakalaşmalarını. Sadakatlerini. Birbirlerini korumak için göz kırpmadan polis arabası çalacak olmalarını.

Ve en korkutucu kısmı da bu. Çünkü bu hikayenin nasıl biteceğini biliyorum.

Onlar rodeocular. Gezici bir turda yarışıyorlar. Birkaç hafta burada kalıyorlar, sonra gidiyorlar, bir sonraki kasabaya, bir sonraki yarışmaya, bir sonraki ufka. Ve ben hala Honeyspur Meadow'da olacağım, kalbimin Montana otoyolunun üç yüz miline dağılmış olduğunu görmezden gelmeye çalışacağım.

Bu konularda her zaman pratik davrandım. Akıllıydım. Tanner'ın bana öğrettiği şekillerde kendimi koruyordum.

Ama burada oturup onlarla birlikte gülerken, aylardır hissetmediğim kadar canlı hissederken... Kendimi bundan nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

"Şunu da belirtmek gerek," diyorum sessizce, "Tanner bunun her saniyesini hak etti."

Kamyon kahkahalarla doldu.

Dışarıda, ay tepelerin üzerinde gümüş rengine, dolunay gibi parlıyor. Radyodan eski bir country şarkısı cızırtılı bir şekilde geliyor ve Kai de detone bir şekilde mırıldanıyor.

Başımı cama yaslayıp gölgelerin hızla geçip gitmesini izliyorum.

Bu adamlar kalbimi kıracaklar. Bunun geleceğini, önümdeki yol kadar açık bir şekilde görebiliyorum.

Ama bu gece, onların sıcaklığına, kahkahalarına ve varlıklarının elektrik akımına sarılmışken, umursayacak hiçbir şey bulamıyorum.

Yarın akıllı olacağım.

Bu gece kendimi tamamen bırakacağım.

Koridor karanlık ve sessiz, ev derin gece sessizliğine bürünmüş, her gıcırtı bir silah sesi gibi geliyor. Telefonumun fenerini kısık ayarında, dizimin üzerinde dengede tuttuğum deftere doğru tutuyorum ve burada ne kadar zamandır oturduğumu bilmiyorum bile. O kadar uzun zamandır oturuyorum ki, kalçam parke zemine yapışmış ve aynı satırı dört kez karaladım.

Tadı şöyle...

Hayır. Sil.

O güldüğünde ben—

Saçmalık. Üzerini çiz.

Elimle saçlarımı karıştırıp yavaşça nefes veriyorum. Bu çok acınası bir durum. Koca bir adam olarak, sabahın ikisinde bir kadının yatak odasının kapısının önünde oturmuş, aşık bir genç gibi şiir yazmaya çalışıyorum. Kai beni şimdi görseydi kahkahalarla gülerdi.

Önemli şeyleri sesli söylemekte hiç iyi olmadım. Kelimeler göğsümle boğazım arasında bir yerlerde sıkışıp kalıyor, insanların çok yakından bakmasını engellemek için kullandığım şakalarla karışıyor. Ama belki de yazılı olarak dürüst olabilirim. Kendi dilime takılmadan veya şakaya başvurmadan ona bana neler yaptığını anlatabilirim.

Şimdiye kadar okuduklarıma bakıyorum ve yeterli değil. Asla yeterli değil. Birinin sadece varlığıyla tüm beyninizi yeniden programlamasını nasıl anlatabilirsiniz? Yıllarca tükenmiş gibi hissettikten sonra bu kadının ortaya çıkıp birdenbire bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamanızı nasıl açıklarsınız?

Bir çizgiyi daha karalıyorum.

Arkamdan hafif bir gıcırtı geliyor.

Donakaldım.

June'un kapısı yavaşça açılıyor ve ince bir pijamayla, dağınık saçlı, yarı kapalı gözlerle dışarı çıkıyor. Belli ki mutfığa doğru gidiyor, otomatik pilotta ilerliyor ve çıplak ayağı uzanmış bacağıma değene kadar beni görmüyor.

Çılgılık atarak kapı çerçevesine tutundu. Ben de içgüdüsel olarak üzerine atıldım, ellerim kollarının yakınındaydı, ona bir şekilde zarar vermiş olabileceğimden korkuyordum.

“Kahretsin—iyi misin? Bir yere çarptın mı? June—”

“Aman Tanrım.” Göğsünü tutuyor, nefes nefese kalmış, bana sanki bir halüsinasyonmuşum gibi bakıyor. “Carter. Beni ölümüne korkuttun.”

“Özür dilerim, özür dilerim—” Koridorda uyuyan Seth ve Kai'yi düşünerek sesimi alçak tutuyorum. “Bunu kasten yapmadım. Yaralandınız mı?”

“İyiyim.” Titrek ve nefes nefese gülüyor. “Sadece... burada ne yapıyorsun?”

İyi soru. Mükemmel soru. Buna iyi bir cevabım yok.

“Uyuyamadım,” diyorum, ki bu teknik olarak doğru. “Ve düşündüm ki, eğer tekrar ağrın olursa, yardıma ihtiyacın olursa burada olurum.”

Bana içten bir bakışla bakıyor. “Teşekkür ederim, çok tatlısın.” Sonra bakışları elimdeki deftere düşüyor. Kaleme. Telefonumun loş ışığında bile karalanmış çizgiler görülebiliyor.

“Bu da ne?”

“Hiç bir şey.”

Uykulu sersemliğin yerini merak alarak uyanıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. “Şey... Şiir mi yazıyorsun?” Bunu bir suçlama gibi, hem keyifli hem de alaycı bir şekilde söylüyor. “Gecenin bir yarısı kapımın önünde şiir yazıyorsun. Bunun ne kadar romantik olduğunu biliyor musun?” Sırıttırıyor ve bu kalbimi sızlatıyor.

O zaten daha yakından bakmak için eğiliyor ve kokusu beni bir dalga gibi vuruyor. Limon kabuğu, bal ve kır çiçekleri kokusu, her zamankinden daha güçlü bir şekilde beni sarıp sarmalıyor, neredeyse doğru düzgün düşünemez hale geliyorum.

“Benim için bir şey yazdın mı?” Sesi daha da yumuşadı, alaycı tavrı kayboldu. Gözlerinin ardında korumasız bir şey vardı, sanki kapıyı kilitlemeyi unutmuş gibiydi.

Defteri elimde tutarak, yatak odasının dışındaki karanlık koridorda tekrar yere çömeldim; onu yanımda bulundurduğum için bile kendimi çok saçma hissediyordum. Kapısına doğru bir bakış attım, sonra tekrar yere baktım.

“Burada olacağım,” diyorum dikkatlice. “Bana ihtiyacın olursa.” Bunu onun için bir kaçış yolu, bir mesele haline getirmeden geri çekilmesine izin vermenin bir yolu olarak söylüyorum. Kendim için de aynısını söylüyorum.

Başka bir şey eklemiyorum ya da şakayla geçiştirmeye çalışmıyorum. Sessizlik hakim oluyor.

Haziran ayı değişmiyor.

"Okuyabilir miyim?"

“Henüz bitmedi. Dürüst olmak gerekirse berbat oldu. Sadece eğleniyordum.”

"Su almaya gidiyordum," diyor sessizce.

Koridordan aşağı inmesini bekledim. Ama o, bunun yerine yanıma, yere oturdu.

Karşımda değil. Güvenli bir mesafede de değil. Yanımda, hareket etsem omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın.

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerimi ileriye dikiyorum çünkü ona çok uzun süre bakarsam yüzümün ne yapacağından emin değilim.

"Ama şimdi," diye ekliyor, sanki buraya aitmiş gibi rahatlayarak, "şiiri daha çok istiyorum."

Koridor daralıyor gibi. Hava farklı hissediliyor. Gürültülü değil, dramatik değil, sadece... enerji dolu, sanki ev birbirimizden kaçmayı bıraktığımızı fark etmiş gibi.

Çıplak dizi uyluğumdan birkaç santim uzakta. Loş ışıktaki bile burnunun üzerindeki çilleri seçebiliyorum. Kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor.

"Bu hiç iyi değil," diyorum.

"Bunu ben karar vereyim."

Yutkunuyorum ve yavaşça defteri ona doğru çeviriyorum, telefonumu da görebileceği şekilde yukarı kaldırıyorum.

Şiir şimdilik kısa. Doğru kelimeleri bulamadığım boş bir alan. Zekice ya da kusursuz değil. Sadece sesli olarak söyleyemediğim gerçek.

Sen sessizliği daha da gürültülü hale getiriyorsun; eskiden duymazdan geldiğim türden sessizliği.

Şimdi, sen de orada oturuyorsan, ben de oraya oturmak istiyorum.

June bir kez okuyor. Sonra tekrar, daha yavaş. Dudakları, kelimeleri deniyormuş gibi, nasıl hissettirdiklerini öğrenmek istiyormuş gibi hareket ediyor.

Başını kaldırdığında, içindeki bir şey değişmişti. Daha yumuşak. Daha açık. Sanki bir karar vermişti ve bu onu biraz korkutmuştu.

"Carter," diye fısıldadı.

"Sana bunun berbat olduğunu söylemiştim."

"Öyle değil." Son kelimede sesi titriyor. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Omuz silkiyorum çünkü ellerimle daha sıkı tutmaktan başka bir şey yapamıyorum. Onu tutamıyorum, bu yüzden defteri kavriyorum.

"Bunlar sadece sözler," diyorum, oysa ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

"Hayır." Başını hafifçe ve emin bir şekilde salladı. "Hayır, bu sensin. Beni görüyorsun."

Ve o karanlıkta yanımda duruyor, sanki söylemesine gerek yokmuş gibi karşılık veriyor.

"Bana bakın," diyorum.

June'un gözleri, sanki içindeki ateşi gizlemeye çalışmaktan vazgeçmek için izin bekliyormuş gibi gözlerime kilitlendi. Gözlerinde çekingen bir tereddüt yoktu. Geri çekilme de yoktu. Sadece kalbimin boğazımda hızla çarpmasına neden olan o keskin, parlak ihtiyaç vardı.

Bir anlık sessizlik. Belirsizlik değil. Karar.

Ona doğru uzanıyorum.

Nazik değil. Aramızda mesafe bırakacak şekilde dikkatli de değil. Belinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum, sanki sorun baştan beri aradaki mesafeymiş gibi onu bedenime doğru sürüklüyorum. İsteyerek geliyor, dizi içeri kayıyor, nefesi kesiliyor ve ağırlığı bana doğru kaydığı anda, odadaki bir şeyin nihayet yerine oturduğunu hissediyorum.

Ağzım onunkini buluyor.

Bu, havanın kaybolduğu, koridorun tamamen kapatıldığı ve sadece onun ve benim dudaklarım ile daha derine indiğimde çıkardığı sesin kaldığı türden bir öpücük. Elleri önce omuzlarıma, sonra saçlarıma, sonra da tişörtümün ön kısmına yapışıyor, sanki beni fizik kurallarının izin verdiğinden daha da yakına çekmeye çalışıyor. Sanki rahatlamamanın tadı sadece bendeymiş gibi, açgözlülükle karşılık veriyor.

Başımı yana eğip devam ediyorum, sadece onu hissettirmek, peşinden koşturmak için yeterince yavaşlıyorum. Dudakları aralanıyor, nefesi

düzensizleşiyor ve ağzımın içine yumuşak, harap bir ses çıkarıyor; bu ses omurgamdan aşağıya, penisime kadar işliyor. Elimle sırtını yukarı doğru kaydırıyorum, sıkıca tutuyorum, bir santim bile benden uzaklaşmasına izin vermiyorum. Telefon ışığı elmacık kemiklerine, ağzının kıvrımına gölgeler düşürüyor ve yemin ederim ki onu sonsuza dek öpebilirim ve yine de doyamam.

Huzursuz, koridorun zemininden ve bulunduğumuz pozisyonundan rahatsız olmuş bir şekilde tekrar kıpırdandı. Uyluğu benimkinin üzerinden kaydı, sonra diğer bacağı da onu takip etti ve aniden sanki hayatında aldığı en doğal kararmış gibi üzerime doğru hareket etti. Karanlıkta, yakın ve sıcak bir şekilde, nefesi titreyerek, dudakları hâlâ benimkine yapışık halde, sanki aramızdaki bağın bir saniye bile kopmasına izin vermeyi reddediyormuş gibi üzerime oturdu.

Dudaklarına doğru inliyorum. Ellerim kalçalarını buluyor, sonra da poposuna iniyor ve onu bırakmayacağımı belli eden bir kavrayışla orada tutuyorum. Vücudunu daha da öne doğru yuvarlıyor, ihtiyaç duyuyor ve ben doyamıyorum. İşte o, özür dilemeden, kontrolünü kaybetmesi bir hediye gibi geliyor.

Öpüşmeyi kesip dudaklarımı çenesinden dudaklarının köşesine, sonra tekrar dudaklarına doğru kaydırıyorum çünkü onu en çok nerede istediğime karar veremiyorum. Başını yana eğiyor, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi bana erişim izni veriyor ve dudaklarına döndüğümde, daha derin, daha yavaş, bunun hiçbir şey olmadığını düşünme yeteneğinizi mahveden türden bir öpüşme oluyor. Parmakları boynumun arkasında kıvrılıyor, sanki beni yerimde tutuyor ve sırasını kendine alıyor gibi.

"Carter," diye fısıldıyor, ne bir uyarı ne de bir yalvarış. Sadece adım.

"Tam buradayım," diye mırıldandım ve söylemek üzere olduğu her şeyi yutarak onu tekrar öptüm.

Sabırsızca bana doğru kıpırdanıyor ve onu sakinleştirmek için ellerimi kalçalarına sıkıca bastırıyorum. Onu durdurmak için değil. Onu yanımda tutmak için. Onu tam istediğim yerde tutmak için. Alnı bir anlığına benimkine değiyor, gözleri yarı kapalı, ağzı öpüşmeden şişmiş.

"Bunu bana nasıl yapabildiğine inanamıyorum," diye fısıldıyor, sanki kendisinin de suçlu olmaktan mutluluk duyacağı bir suçla beni suçluyormuş gibi.

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdiriyorum, neredeyse hissedilmeyecek kadar acımasız bir dokunuş bu, ama onu peşinden

koşturmaya itiyor.

“Ben hiçbir şey yapmıyorum,” diyorum sessizce. “Sen bana geldin.”

Gülümsemesi, ateşli ve meydan okuyucu bir tavır sergiliyor.

"Öyleyse devam et," diye ekliyor. Ve artık beklemekten bıktığına karar vermiş gibi beni tekrar, daha sert bir şekilde öpüyor.

Birkaç nefesliğine tempoyu onun belirlemesine izin verdim, sadece istediğini almasını izlemek için. Sonra kontrolü geri aldım, çünkü o özgüven istiyordu ve bende bolca özgüven var. Bir elimi başının arkasına kaydırıp, ağzını istediğim yere yönlendirdim ve öpüşme, bulunduğumuz alana sığmayacak kadar büyük bir şeye dönüşürken onu orada tuttum.

Yumuşak ama yıkıcı bir ses daha çıkarıyor ve bu ses beni derinden etkiliyor. Onu kendime daha da yaklaşıtıyorum, ta ki tamamen bana yapışana kadar, şüpheyi, mesafeye ya da başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar; sadece onun bu titremesinden kaynaklanan sarsıntıya odaklanıyorum.

"İşte," diye mırıldandım onun dudaklarına doğru, "ihtiyacın olan şey bu mu?"

June'un gözleri parlıyor. Yaklaşıyor, dudakları benimkine değerek cevap veriyor: "Evet, lütfen."

Başparmaklarım kalçalarına bastırıyor, pijamasının ve şortunun kumaşı kağıt kadar ince. "Güzel," diyorum alçak sesle. Emin bir şekilde. "Çünkü seninle ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

June dudaklarıma yumuşak, çaresiz bir inilti çıkarıyor ve penisim buna karşılık zonkluyor. Zaten sertleşmişim, acıyordu, her sinir ucum yanıyordu. Sanki içime girmeye çalışıyormuş gibi beni kendine daha da yaklaşıtıyor.

Kahretsin. Bana doğru uzanma şekline, açgözlülüğüne ve utanmazlığına bayılıyorum. Vücudunun benimkine doğru kıvrılma şekline, sürtünme ve sıcaklık arayışına bayılıyorum.

Nefes almak için öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesiyorum ve o da sanki aradaki mesafeye dayanamıyormuş gibi dudaklarımı kovalıyor.

Onu hâlâ kollarımda tutarak ayakta duruyorum. Nefesi kesiliyor, sonra gülüyor ve onu açık kapıdan odasına taşıırken kollarını boynuma dolamaya devam ediyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve mandalın sesi her şeyi birdenbire, tehlikeli bir şekilde özel kılıyor.

Odası, perdelerden süzülen ay ışığı dışında karanlık. Onu yatağın kenarına oturttum ve o da iri ela gözleriyle bana baktı, göğsü kabarıp inip kalkıyordu, teni kızarmıştı.

"Alev alev yanıyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Bunu hissedebiliyorum ve çok güzel." Önünde diz çöktüm ve ellerimle yüzünü kavradım.

Beni aşağı çekiyor ve dudaklarımız tekrar birbirine çarpıyor.

Bu öpüş farklı. Daha açgözlü. Elleri her yerde—kollarımda, göğsümde, tişörtümün etek ucunda, eşofmanımda—ve ben de onun çaresizliğine kendi çaresizliğimle karşılık veriyorum. Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi öpüyorum, çünkü gerçekten de öyleyim. Tişörtümü tekrar çekiştiriyor ve ben de öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesip tişörtü başımdan çıkarıyorum. Avuç içleri göğsüme yapışıyor, parmakları tenime yayılıyor ve bu dokunuş kan dolaşımda kıvılcımlar yaratıyor.

"Çok sıcaksın," diye fısıldıyor.

"Sen de öylesin." Onu nazikçe yatağa geri ittim, ben de onunla birlikte aşağı indim, bir kolumla üzerine yaslanırken diğer elimle yan tarafını okşadım. "Tanrım, June. Ateşin çok yüksek."

Çenesini, boğazını, kulağının altındaki onu nefes nefese bırakan hassas noktayı öpüyorum.

O, eşofmanımın belindeki ipi çekiştirirken, ben de onun pijamasının etek ucunu çekiştiriyorum. İkimiz de birbirimize yaklaştırmaya, daha fazlasını elde etmeye çalışan, umutsuzca hareket eden bir uzuvlar yığınyız. Gömleğini çıkarıyor ve durmak, nefes almak, bir anlığına ona bakmak zorundayım—o yumuşak ten ve o mükemmel kıvrımlı göğüsler, bana seslenen toz pembe meme uçları, ay ışığında önümde serili duruyor.

"Çarpıcı," diye mırıldandım ve bakışlarım altında titredi. "Çok güzelsin, June." Ellerim çoktan şortuna uzanmış, onu çıkarmak istiyordu. Şortunu bacaklarından aşağı sıyırıp kenara attım ve hiç vakit kaybetmeden ellerimi bükülmüş dizlerine doğru kaydırıp araladım. Durakladım, özlediğim şeyi içime sindirdim... Tatlı vajinası, tıraşlı ve benim için parıldayan. Sabırsızlanıyordum, bu yüzden eğildim, sanki hayatım buna bağlıymış gibi dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Dilimin dokunuşuyla, kıvrımlarının arasına bastırırken, inliyor, çırpınıyor. Penisimin sertliği o kadar büyük ki, içine girme isteğiyle acıyor. Ama henüz değil... Önce, bir Alfa'nın ağzının Omega'nın o acısını dindirmek için neler yapabileceğini ona göstermem gerek.

Kalçalarının yüzüme sürtünme şekline bayılıyorum ve ağzımı onun etrafında dolaştırıp, emerek, yalayarak, onu çıldırtmaya doyamıyorum. Bal gibi bir tadı var, kokusu baş döndürücü. İki parmağımı içine sokarken uzun

hareketler yapıyorum, bu gerilmeyi çok istediğini biliyorum, bir yandan da dişlerimle şişmiş klitorisini hafifçe ısıyorum.

Altımda titriyor, yumuşak uylukları başımın iki yanında beni sarıyor ve ben onun bacaklarının arasında sıkışıp kalmayı, kokusunda boğulmayı, nefis vajinasını yalamayı çok seviyorum.

Daha hızlı bir şekilde içine girerken, diğer elimle aşağıya uzanıp eşofmanımı aşağı doğru bastırıyorum, penisimi rahatlatmam gerekiyor. Gerilmiş, zevk suyu damlıyor. Onu becermeye o kadar hazırım ki—o çılgın, vahşi his beni sarıyor, çok yakında tüm kontrolümü kaybedeceğim hissi.

Birkaç kez kendimi okşadım, acı içinde inleyerek rahatlamayı beklerken, tatlı Omegamı emip, onu durmaksızın parmakladım. O da kıvranıyor, benim için inliyor, elleri saçlarımda, çekiştiriyor ve ben onun çaresizliğine tamamen katılıyorum.

O an, bir saniyeliğine donakaldığı anda, vücudunun gerildiğini ve doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu hissediyorum. Bu yüzden parmaklarımı daha sertçe okşuyorum, beni itemeyeceği yere kadar emiyorum ve orgazmına onunla birlikte ortak oluyorum. Titriyor, sesi diğer ikisini uyandıracak kadar yüksek, ama umurumda değil. Cennette olduğum ve hiçbir şeyin beni ondan uzaklaştıramayacağı bir anda, umurumda değil.

Vajinasını, iç uyluklarını yalıyorum, sunduğu her şeyi alıyorum, tadına bayılıyorum, bu sırada kalçaları kıpır kıpır hareket ediyor. Sakinleşince başımı kaldırıyorum ve onu yatağa yığılmış, nefessiz ve muhteşem bir halde buluyorum.

Beni vücudunun üzerine çekiyor ve çıplak göğüslerimiz birbirine değiyor, ten tene, his neredeyse dayanılmaz. Bacakları belime dolanıyor, beni daha da yaklaştırıyor ve bacaklarının arasına yerleştiğimde, ikimiz de baskıdan dolayı inliyoruz. Eşofmanım ayak bileklerime kadar kayıyor ve onu çıkarıyorum.

“Carter—” Sesi titrek, muhtaç bir tonda. “Bunu çok sevdim.”

Gülümsedim, sözlerine bayıldım. "Bu beni çok mutlu ediyor." Kalçalarını hareket ettirirken, penisimi girişine bastırdım. Bana bakıyordu, gözlerinde tahrik vardı ve onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Önce yavaşça, onu şok etmek istemediğim için içine girdim. Yüzü konsantre olmuştu...

"Derin nefesler al ve bana haber ver, güzelim."

Nefesini veriyor ve kaslarının penisimin etrafında gevşediğini hissediyorum, bu yüzden biraz daha içeri giriyorum. "Bu kadar büyük

olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir sorun mu?" diye takılıyorum.

"Hiç de değil." Sanki altın bulmuş gibi sırtıyor ve ben de onun tepkisine gülüyorum. Sonra daha derine, daha sert bir şekilde içine giriyorum ve o küçük bir çığlık atıyor, elleri çarşafları sıkıca kavıyor, ta ki ben tamamen içine gömülene kadar. Ve nefes nefese kalmış halini izliyorum.

"Aman Tanrım June, senin daracak vajinanın derinliklerinde olmanın ne kadar çılgınca bir his olduğunu tahmin bile edemezsin. Burada yaşayabilirim, asla çıkmak istemem."

O kıkırdıyor ve kıpırdanmaları penisimi daha da sıkıştırıyor, içimden geçen artan uyarılmayla inliyorum. "Daha önce hiç bu kadar büyük ya da bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Beni hiç elde edemedin," diye övünüyorum, sonra yavaşça ona sürtünüyorum, ona çok istediği sürtünmeyi veriyorum ve kendimi tutamadığım için tempoyu hızlandırıyorum. O da çığlık atıyor. "Seni ele geçirdim—"

Çıkardığı sesler beni öldürecek. Öpüşmelerin arasında kaçan küçük inlemeler ve hıçkırmalar, dua gibi nefes nefese tekrarladığı ismim. Her biri doğrudan penisime işliyor, daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlikle zonklamama ve acı çekmeme neden oluyor.

"Daha fazla," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Bir hayvan gibi hırlıyorum ve dudaklarını tekrar yakalıyorum. Kalçalarım dönüyor ve şimdi daha hızlı bir şekilde ona çarpıyorum, o da her hamleme karşılık veriyor, vücudu tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyor. Aramızdaki sıcaklık dayanılmaz, kaçınılmaz bir şeye doğru giderek artıyor.

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve bu hisle ürperiyorum. Başını geriye doğru eğerek bana erişim izni veriyor ve ben de bundan sonuna kadar faydalanarak boynunun üst kısmını öpüp ısııyorum, teninin tuzunu tadıyorum, kokusunu içime çekiyorum ta ki sarhoş olana kadar.

"Tanrım, Carter, daha önce hiç böyle hissetmemiştim—daha önce hiç böyle hissetmemiştim—"

"Güzel." Nabız noktasına hafifçe bastırıyorum ve o da altımda bir çığlıkla geriliyor. "Artık benimsin."

Çarşafların üzerinde sevişiyoruz, nefesi kesilmiş ve ona ihtiyaç duyuyor. Ay ışığında ışıltıyor; dağınık saçları, kızarmış teni ve parlak

gözleriyle... Ve onu iyice inceleyebilmek için bir an durmak zorundayım. Hayatıma aniden girip her şeyi altüst eden bu imkansız, güzel kadın.

Yüz ifadesi yumuşuyor. Elini uzatıp parmaklarıyla çenemi, elmacık kemiğimi, kulağımın kıvrımını okşuyor. Bu şefkat, göğsümde bir şeylerin kırılmasına neden oluyor.

Bu sadece bir istek değil. Bundan daha derin. Kemiklerime kadar işlemiş bir farkındalık, göğsüme bir anahtarın kilide girmesi gibi yerleşen bir kesinlik.

Benim. O benim. Kader arkadaşım.

Bu farkındalık her şeyi yerli yerine oturtuyor. İşte bu yüzden onun kokusu beni çıldırtıyor. Neden onu düşünmeyi bırakamıyorum, gecenin ortasında berbat şiirler yazmayı bırakamıyorum, sanki bedenim beynimin yeni yeni farkına vardığı bir şeyi biliyormuş gibi kendimi onunla her türlü tehdit arasına yerleştirmeyi bırakamıyorum? Uzaklaşma düşüncesi fiziksel bir acı gibi.

Ben ona defalarca girerken bacakları belimi sıkıca kavıyor. Sırılsıklam olmuş ve onu bu haliyle seviyorum. Beni tırmalıyor, adımı haykırıyor ve biliyorum ki boşalmaya doğru gidiyor... Kahretsin, kendimi zor tutuyorum. Ve beni sıktığını, boşalmasının coşkusuyla beni ıslattığını hissettiğim an, kontrolümü kaybediyorum.

Kükreyerek, derinden içine giriyorum ve kendimi tutamıyorum, denesem bile kendimi serbest bırakamıyorum. Gözlerim kapalı, göz kapaklarımın ardında ışıklar yanıp sönüyor, içine doğru hızla boşalırken, onu doldururken, son damlasına kadar onu ıslatmak istiyorum. Penisimin dibindeki basınç yoğunlaşıyor, düğümün şişmesi çoktan başlamış durumda. İçine doğru pompalarken homurdanıyorum, dar vajina duvarlarının beni sıkıştırmasının verdiği zevke kapılıyorum, düğüm beni içerde kilitliyor.

"Aman Tanrım, bu...?" diye nefesi kesildi.

Gözlerimi birden açıp şaşkınlığına bakarken, onun ilk düğümünün ben olduğumu fark ettim. Kahretsin. "Bebeğim," diye inledim, hâlâ içine boşalırken. "Penisim şimdi düğümleniyor, seni sahipleniyor, bizi birbirimize kilitliyor. İyi misin?"

Yüzü kızarmış, başı yastıklara yaslanmış ve ağzından çıkan ses yarı inilti yarı kahkaha gibiydi, sanki kendi bedenine inanamıyormuş gibi.

"Aman Tanrım!" Nefesi kesildi. Sonra gerçek, yumuşak, neşeli ve bitkin bir kahkaha atmaya başladı. "Bunun bu kadar muhteşem, yoğun ve hafif gıdıklayıcı bir his olduğunu neden kimse bana söylemedi?"

Gülüşü onu sarsıyor. Beni de sarsıyor. Göğsümdeki bir şey gevşiyor, en sıkı kısım rahatlıyor, çünkü o. Bu halde bile, bunalmış, ışıldayan ve dağılmış olsa da, o hala June. Hala keskin, hala komik, hala ne istediğı konusunda nazik davranmayı reddediyor.

Onunla birlikte gülüyorum ve yatağı uzanmak için eğiliyorum, onu da kendimle birlikte çevirerek yüz yüze geliyoruz. Bedenlerimiz, sanki ilk tanıştığımız günden beri tam olarak bu şekli bulmaya çalışıyormuşuz gibi, kaçınılmaz bir şekilde birbirine uyuyor. Ondan dalga dalga sıcaklık yayılıyor. Elleri bana yapışıyor, parmakları omuzlarıma saplanıyor.

Gözleri donuk ama dalgın değil. Dikkatli. Aç. Gözlerime kilitlenmiş.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş, tadını çıkararak, anın sadece yakıcı olması yerine derinleşmesine izin veriyorum. İç çekişi dudaklarıma dökölüyor ve titriyor, tüm vücudu sanki öpücük içinden geçiyormuş gibi tepki veriyor. Ben de hissediyorum, o bağlantının dalgalanmasını, tenin altında sadece arzu olmayan o uğultulu nabzı. Bu yakınlık. Gerçek zamanlı olarak oluşan, şimdiye kadar sakladığımız her şeyle iç içe geçmiş bir bağıllık.

Yanağı yanağımla hafifçe değdi, nefesi çeneme sıcak geldi.

"Sana inanamıyorum," diye fısıldıyor, sanki hem bir suçlama hem de bir iltifatmış gibi.

"Tam buradayım," diye mırıldandım ve alnımı onun alnına dayadım. "Seni koruyorum."

June'un kirpikleri titriyor. Ağzını boğazımın kenarında gezdiriyor, sersemlemiş küçük bir öpücük, daha bilinçli bir şeye dönüşüyor, sanki sonunda inkar etmeyi bıraktığı bir özlemin peşinden gidiyormuş gibi. Sesi hala yumuşak, hala hissettiğı her şeyden dolayı pürüzlü.

Sonra duraksıyor.

Bakışları yukarı kalktı, sanki daha önce fark etmediğı bir detayı birden fark etmiş gibi beni süzdü.

"Beni ısırmağın," diyor.

Soru çok basit, çok açık. Yine de, yüzüne bakıp oradaki şaşkınlığı, merakı, altında yatan yoğun isteğı görebiliyorum.

Elim, onu sıkıştırmadan, sıkıca ve istikrarlı bir şekilde sırtında yukarı doğru kayıyor, onu kendime yakın tutuyor.

"Seni işaretlememi ister misin?" diye soruyorum.

June'un ağzı aralanıyor. Bir an için, bunu sesli olarak söyleme konusunda ne kadar sakın olduğuma, aramızda ne kadar kolay var olduğuna

inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Sonra omuz silkiyor, ama bu sıradan bir hareket değil. Sıradanlık denemesi ama tam olarak tutmamış.

Öne eğilip boynumun yanını tekrar öptü, yumuşak ve dağınık bir öpücüktü bu, hâlâ içinden geçen o coşkunun etkisindeydi. Dudakları orada oyalandı ve bu şefkat, görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırdı.

"Bir Omega olduğumu gerçek kılacak bir işaretin olacağını sürekli düşünüyorum," diye fısıldıyor tenime. "Bunu kalıcı hale getireyim."

Boğazım düğümleniyor. Kendimi yavaşlamaya, ne kadar çok istediğimden daha önemli olan tek şeye yer açmaya zorluyorum.

"Evet," diyor bu sefer daha net bir şekilde. "Bunu istiyorum."

"Haziran." Çenesini avuçlayıp bana bakmasını sağladım. "Emin misin? Şu anda benimle dolup taşıyorsun. Hormonların coşuyor. Her şey daha büyük geliyor. Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan, sadece vücudunun talep ettiği bir şey olmadığından emin olman gerekiyor."

Gözleri gözlerime kilitlenmiş, sabit ve parlak. Çekingen ya da kararsız değil.

"Eminim," diyor. "Yapın. Çok istiyorum."

İçimde bir titreme hissediyorum. Arzu, hayranlık ve bir o kadar da şiddetli ve koruyucu bir his. Nefes alıyorum ve kokusu ciğerlerimi dolduruyor, kaburgalarımı sarıyor, başımı hafifletiyor. Aramızdaki bağ zaten var, uğulduyor. Bunu kalıcı kılma düşüncesi, onun benim izimi taşıyacağını bilmek, içimde bir şeyleri sessiz ve mutlak kılıyor.

Yavaşça hareket ediyorum, ona beni durdurması için her fırsatı veriyorum.

June başını yana eğerek, bilinçli bir şekilde boğazını bana doğru eğiyor ve bu da kontrolümü zorluyor. Dudaklarım önce tenine değiyor, neredeyse saygı dolu bir öpücük. Sonra bir öpücük daha, daha aşağıda, kendini gösterdiği yere. Ellerim beline yerleşiyor, onu sıkıca tutarken nefesini içime çekiyorum, bunu doğru şekilde yapabilmek için yeterince sakin olmaya çalışıyorum.

Sabırsızca bana doğru kıpırdanıyor ve bu, vücudumda bir arzu dalgası yaratıyor.

"Carter," diye fısıldıyor, bunda bir zorunluluk var ama aynı zamanda bir seçim de söz konusu. "Yap şunu."

Bir an tereddüt ediyorum, son incecik sabrım tükeniyor.

June'un parmakları saçlarımın arasına giriyor ve beni kendine doğru hafifçe itiyor; bu küçük itme aslında bir onay niteliğinde.

"Lütfen," diye tekrarlıyor, sesi özleminden titreyerek. "Sonunda gerçek olduğumu hissetmek istiyorum."

Bu kadar.

Ağzımı boynuna bastırıp dişlerimi etine geçirerek kan akıtıyorum.

Nefesi kesildi ve tüm vücudu altımda gerildi, boğazında keskin bir ses takıldı, ardından titrek, alçak bir nefes veriş inlemeye dönüştü. Geri çekilmedi, bunun yerine bana daha sıkı sarıldı, sanki bu his onu o ana, bana daha derinden bağlıymış gibi.

Ve bir şeylerin yerine oturduğunu hissediyorum. Aramızdaki bağ yükseliyor, kalınlaşıyor, sanki sonunda yuvasını bulmuş gibi yerleşiyor. Göğsüm sıkışıyor, sonra genişliyor, sanki eksik bir parçayla yaşıyordum ve ancak şimdi kendime ne kadar havayı esirgediğimi fark ediyorum.

"Sonsuza dek" korkutucu bir kelime.

Şu an için tek uygun olan bu gibi geliyor.

Başımı ona bakacak kadar kaldırdım, dudaklarımdaki kanı yaladım. June nefes nefese kalmış, ağzı aralık, sanki ne hissettiğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Parmakları, neredeyse sersemlemiş bir halde, önce omzumu, sonra boynumu okşadı.

"İşte orada," diye fısıldadı.

"Evet," diye zar zor da olsa mırıldandım, sesim boğuktu. "İşte böyle."

Yavaş ve şaşkın bir şekilde gülümsüyor, sanki o da değişimi hissedebiliyor. Ve sanki ben onun dünyasıymışım gibi, bu da beni eritiyor.

Önce alından, sonra dudaklarından öpüyorum; hem nazik hem de sahiplenici bir öpücük bu.

"Daha önce de gerçektir," diyorum ona. "Ama evet. Şimdi kalıcı oldu."

15

HAZİRAN

Güneş ışığı perdelerden süzülerek yüzümü ısıtıyor ve bir an için, uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu boşlukta öylece uzanıyorum. Bedenim ağır ve tatmin olmuş hissediyor. Bacaklarımın arasında rahatlatıcı bir ağrı var ve kimse beni izlemiyor olsa bile yanaklarım kızarıyor.

İçgüdüsel olarak elimi uzattım, avucum yanımda duran soğuk çarşaflara değdi ve midem bulandı. Carter gitmişti. Yine. Tıpkı daha önce olduğu gibi, yalnız uyandım ve onsuz—

Parmaklarım kağıda değiyor.

Yanımda dönüp ışığa karşı gözlerimi kısarak baktığımda, komodinin üzerindeki telefonumun yanına yaslanmış katlanmış bir not buldum. Notu alıp dirseklerimin üzerine doğruldum, çarşaflar belime kadar toplandı.

Kağıt, sanki çok fazla elden geçirilmiş gibi hafifçe kırışmış. Açtığımda, Carter'ın dün geceki dağınık ve eğik el yazısını hemen tanıdım.

Ama bu, dün geceki şiirle aynı değil. Onu bitirdi.

Sen sessizliği daha da gürültülü hale getiriyorsun; eskiden duymazdan geldiğim türden sessizliği.

Şimdi, sen de orada oturuyorsan, ben de oturmak istiyorum.

Senden önce, boğulmak gibi gelen bir sessizlikten kaçıyordum.

Şimdi düşünüyorum da, eğer hareketsiz kalmak seninle birlikte kalmak anlamına geliyorsa, sonsuza kadar hareketsiz kalabilirim.

Kalbim göğsümde hızla, daha sert atıyor, sanki onun adını yankılayan bir ritimle. Carter. Carter. Carter.

Kağıdı göğsüme bastırıp bir an nefes alıyorum, çarşaflarımdaki onun kalıcı kokusunu içime çekiyorum, sanki bir şekilde kumaşa, yatağa, bana işlemiş gibi. Yanaklarım acıyacak kadar geniş gülümsüyorum ve evrenin

sırlarını içeriormuş gibi bir kağıt parçasına sırtarak burada uzanmış olmanın muhtemelen ne kadar komik görüldüğünü bile umursamıyorum.

Belki de sır sadece şundadır: Birinin sizi gerçekten görmesi ve bunu sonsuza dek yanınızda taşıyacağınız kelimelere dökmesi.

Hatırladığım son şey, kollarında uyuyakalmaktı; bedeni hâlâ içimde derinlere gömülüydü, sadece okuduğum bir şekilde birbirine dolanmıştı. Daha önce hiç düğümleme deneyimi yaşamamıştım. Kimsenin bunu denemesine izin vermemiştim. Her zaman bunun acı verici, klinik, zevk almaktan ziyade katlanılması gereken biyolojik bir işlev olacağını varsaymıştım.

Ne kadar yanılmışım.

Bu, beni paramparça eden, kırılğan ve aynı zamanda güvende hissettiren bir yakınlıktı. Gerginlik ve doluluk hissi, evet, ama bundan daha fazlasıydı; bedenlerimizin birbirine kenetlenmesi, aramızdaki bağın titreşimi, bizi o kadar derinden birbirine bağlaması ki, onun kalp atışını sanki kendi kalbimmiş gibi hissettim.

Aradan saatler geçmesine rağmen, hâlâ bir şekilde onun bir parçam olduğunu hissediyorum.

İşte o zaman panik başlıyor.

Elim hemen boynuma gitti, parmaklarım köprücük kemiğimin hemen üzerindeki hassas deriye bastırdı. Isırık izi oradaydı—kabarmış ve hafif sıcak, şüphe götürmez. Carter'ın çiftleşme izi.

Kahretsin.

O kadar hızlı doğruldum ki oda dönmeye başladı. Çarşaf kaydı ve birdenbire çıplak olduğumun, dün gecedan kalan izlerin, kıyafetlerin ve seksin kalıcı kokusunun yerde saçılmış olduğunun farkına vardım.

Sadece onunla yatmakla kalmadım, aynı zamanda beni ısırmasını da istedim.

Ne düşünüyordum ben?

Parmaklarım izi tekrar takip ediyor ve bu hafif dokunuş bile içimi bir sıcaklık dalgasıyla sarıyor. Göğsümde bir çekilme, onu göremiyor olsam bile tam olarak nerede olduğunu bana söyleyen bir farkındalık. Belki de alt katta. Aramızdaki bağ görünmez bir iplik gibi uzanıyor. İçimde hafif bir arzu mırıltısı, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

Aramızdaki bağ kalıcıdır.

Bir eşleşme işareti geri alınabilecek bir şey değildir. Lazerle silebileceğiniz bir dövme ya da işler karmaşılaştığında çıkarabileceğiniz

bir yüzük değildir. Ama sizi ömür boyu birine bağlayan, ruhunuzun derinliklerine işlemiş ve kırılmaz bir bağıdır.

Ve ben bunu istedim. Aslında, dürüst olmak gerekirse, yalvardım. Öpüşmeler arasında ağızdan dökülen, umutsuz ve emin sözleri hatırlıyorum: Yap şunu. Çok istiyorum.

O zamanlar doğru gelmişti. Kaçınılmazdı. Sanki her zaman buraya varacaktık.

Ama şimdi, sabahın soğuk ışığında, gerçekler acımasızca ortaya çıkıyor.

Rodeo yarışları bir sonraki şehre taşındığında neler olur?

Carter, Seth ve Kai hiçbir yerde uzun süre kalmazlar. Bu, yarış serisinin özü zaten. Yarışmaların, ödül paralarının ve açık yolların peşinde bir yerden bir yere seyahat ederler. İki veya üç hafta içinde eşyalarını toplar ve bir sonraki arenaya, bir sonraki maceraya geçerler.

Benden onlarla gitmemi mi bekleyecekler? Sevdığım kasaba Honeyspur Meadow'u, kurduğum işi, ailem beni Dallas'a sürüklemeye çalışsa bile korumak için mücadele ettiğim hayatımı geride bırakmamı mı?

Yoksa beni öylece bırakıp gidecekler mi?

Göğsüm sıkışıyor, aramızdaki bağ sanki bir tür sıkıntı hissiyle titreşiyor. Carter bunu hissedebiliyor mu? Paniğimin bağlantımız aracılığıyla sızdığını sezebiliyor mu?

Ailemle birlikte taşınmadım çünkü burada bir hayat kurdum. Sweetwater Creek Realty belki onların acentesi olarak başladı ama ben kalbimi bu işe adadım. Her satışın fotoğraf albümü. Topladığım anahtarlar. Takma adlar verdiğim, sevdiğim ve korumak için mücadele ettiğim mülkler. Bu kasaba, Dallas'ın asla olamayacağı bir şekilde benim evim. Ve şimdi anlıyorum ki bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu ve satılmak istemelerine ne kadar içerlediğimi.

Panik giderek artarken, anılar da yüzeye çıkıyor. Carter'ın bana sanki çok kıymetliymişim gibi bakışları. Vücudumun her santimine taparcasına tapınması, adımın bir dua gibi fısıldaması. İlk kasılmayı yaşadktan sonra beni nasıl kucakladığı.

Daha fazlasını istediğimi, bunun bitmesini istemediğimi düşünüyordum ve hayatımda ilk kez, dikkatlice kontrol ettiğim Beta kimliğim yerine, gerçek benliğim gibi, arzulanan ve değer verilen bir Omega gibi hissettim.

Şimdi ise bana şiirler yazıyor.

İşleri çok daha karmaşık hale getirdim, değil mi?

Bunu da listeye ekleyin. Ailem işimi satmak istiyor ve ben de bir an önce evimi de satmak istediklerini açıklamalarını bekliyorum; büyüdüğüm evi, sayamayacağım kadar çok anı barındıran evi. Belki de bu çevreye katılmak en iyi çözümüm. Carter ve diğerlerini takip et, her şeyi geride bırak, yeni bir başlangıç yap.

Eğer gelmemi istiyorlarsa tabii. Seth'in babası pistin sahibi ve onun için ben sadece bir refakatçiyim. Yıldız binicilerine fazla yaklaşan küçük kasabalı biriyim. Buna izin verir miydi acaba?

Peki, istediğim bu mu? Birkaç gündür tanıdığım üç adam için inşa ettiğim her şeyi feda etmek mi?

Tamam. Dur. Bunu düşünmeyi bırak, yoksa tam anlamıyla bir panik atağı geçireceksin.

Titrek bacaklarımla kendimi yataktan zorla kaldırdım ve duşa yöneldim. Sıcak su iyi geldi, omuzlarımdaki gerginliği gevşetti, dün gecenin kalıntılarını temizledi. Birkaç dakika boyunca orada öylece durdum, yüzümü suyun yüzeyine doğru çevirerek dengemi bulmaya çalıştım.

Bugün rodeo'nun ilk günü. Birkaç günlüğüne şehir dışında olan Belle için fotoğraf çekmeyi kabul ettim ve kameram hazır bekliyor. Tam gün çalışmak demek, ısırlıklar, izler ve geleceğimle ilgili imkansız kararlar gibi dikkat dağıtıcı şeylerden uzak durmak demek.

Teorik olarak, öyle işte.

Kurulanıp, en sevdiğim kiraz desenli vintage elbisemi ve rahat babetlerimi giydim ve saçımı biraz olsun düzene soktum. Çiftleşme izi yakamın üzerinden belli oluyordu, tamamen gizlemek imkansızdı. Daha yüksek yakalı bir şey giymeyi düşündüm, sonra bunun saçma olduğunu düşündüm. Olan oldu işte.

Yansımımda bana bakan kadın, kızarmış yanakları, parlak gözleri ve hissettiği kadar panik içinde olmayan, tamamen kendinden geçmiş bir halde görünüyor.

Başarana kadar rol yap, June.

Fotoğraf makinesi çantamı alıp aşağı indim.

Üçü mutfakta, kahve eşliğinde sessizce sohbet ediyorlardı ve ben kapıdan içeri girdiğim anda hepsi sustu. Altı göz bana döndü. Üçünün omuzları dikleşti.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu hiç de şüpheli değil."

Carter'ın ağzı seğiriyor. Kai'nin yüzünde açık bir gülümseme belirliyor. Seth ise her zamanki gibi anlaşılmaz, yoğun mavi gözleriyle beni izliyor.

Tanrım, ne kadar da yakışıklılar. Üçü de rodeo için giyinmiş ve hazır, sanki özellikle beni mahvetmek için tasarlanmış bir kovboy fantezisinden fırlamış gibiler. Seth, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış koyu renk bir chambray gömlek giymiş, ön kolları açıkta, en sevdiği şapkası çoktan başında. Carter, gözlerini ortaya çıkaran yeşil-beyaz kareli bir düğmeli gömlek giymiş, sarı saçları duştan sonra hala nemli. Ve Kai, her kasına yapışan dar kesim siyah bir tişört giymiş, kabile desenli kolu bronz teninde belirgin bir şekilde duruyor, saçları dağınık bir topuzda toplanmış, bu da onu çözmek istememe neden oluyor.

Baskılayıcı ilaçları bırakalı ikinci günüm ve etkisini hissediyorum. Yaklaştığım anda kokuları üzerime çöküyor. Vücudum farkındalıkla titriyor, sinirlerim sanki bir düğmeye basılmış gibi aydınlanıyor. Onlara dokunmak istiyorum ve sürekli elleri, ağızları ve tenlerini düşünüyorum; burada durup normal davranmak için tüm irademi kullanıyorum.

Ama Carter... Tanrım, Carter.

Aramızdaki bağ, sıcak ve ısrarcı bir şekilde titreşiyor ve ben ona bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Mutfağın karşısına geçip göğsüne yaslanmak, burnumu boynuna gömmek, kokusundan sarhoş olana kadar nefes almak istiyorum. O kolların tekrar beni sarmasını, dün gece her şeyi basit kılan o güven ve aidiyet duygusunu istiyorum.

Bunun yerine, olduğum yerde kalıp kendimi toparlıyorum ve sanki tüm dünyam ekseninden kaymıyormuş gibi gülümsüyorum.

"Rodeoya gitmeliyiz," diyorum neşeyle. "Benim fotoğraf çekmem gerekiyor, sizin de üçünüzün hazırlanmanız gereken yarışmaları var."

Carter bana doğru yaklaştı, yüzündeki endişe yumuşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiymim." Bu yalan dilimde kül gibi bir tat bıraktı. Üçü de bana aynı ifadeyle baktılar: "Bize yalan söylediğini anladık."

"Peki, iyi uyudunuz mu?"

Yanaklarım kızardı. Cevap veremedim Kai yumruğunu ağzına öksürdü ve kesinlikle "yatak gıcırıyor" ve "çılgılık" kelimelerinin bir yerlerde gizli olduğunu duydum. "Dün gece kimse uyumadı," diye ekledi şeytani bir sırıtışla. "Sadece söylüyorum."

Gerçekten de alev alabilirim. Yüzüm yanıyor, boynuma doğru yayılıyor, muhtemelen şu anda göğsüme kadar ulaşmış durumda. Tabii ki duydular. Bu evin duvarları ses geçirmez değil ve ben de tam olarak... sessiz değildim.

“Ben—yani—” diye kekeledim, kelimeleri bir türlü kuramadım.

Seth, garip sessizliği bozarak tezgahtan uzaklaştı ve o yavaş, kararlı adımlarıyla bana doğru geldi. "Olması kaçınılmazdı," diye ekledi. "Kokularımız birbirine uyuyor. Bedenlerimiz her zaman birbirini bulacaktı." Dudakları bir gülümseme ile alaycı bir ifade arasında bir kıvrım aldı. "Ve çıkardığın o sesleri görmezden gelmek zordu."

Yapmacık ve biraz da histerik bir şekilde gülüyorum. "Evet, öyle işte. Eminim Carter sana tüm detayları anlatmıştır." Carter'a anlamlı bir bakış atıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, kokusu beni bir battaniye gibi saracak kadar yakına geliyor.

“Öpüşüp de anlatmam.” Yeşil gözleri, çekiciliğinin altında yatan ciddi bir ifadeyle gözlerime kenetlendi. “Aramızda olanlar aramızda kalsın. Paylaşmak istemediğin sürece.”

“Aman Tanrım, bunu böyle söyleyince—”

"Ne gibi?"

“Boş ver.” Yanan yanaklarıma ellerimi bastırdım. Kai ve Seth de yaklaştılar, üçü de sanki yörüngelerinin merkezindeymişim gibi etrafımı sardılar. Boynuma baktıklarını biliyorum. Isırık izine.

"Kesinlikle sana o işaretten bahsetmiştir," diyorum sessizce.

“Nasıl olmasın ki?” Carter uzanıp parmaklarını nazikçe çeneme dokundurdu, yüzümü yukarı kaldırıp parmaklarını gösterdi. “Sürekli aklındasın. Bedenim seni sonsuzca özlüyor. Ve aramızdaki bağ...” İşareti takip etti ve ben ürperdim. “Seni sonsuza dek benim kılıyor. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.”

İtiraz etmeme fırsat vermeden beni kollarına çekiyor ve geri itmeli, ne hissettiğimi anlamaya çalışırken bir tür mesafe korumalıyım. Ama göğsüne yaslandığım anda kokusu duyularımı sarıyor ve eriyorum, parmak uçlarıma yükseliyorum, yüzüm sanki oraya aitmiş gibi boynunun kıvrımını buluyor.

Onu içime çekiyorum. Derinlemesine. Daha da derine. Aradaki bağ memnuniyetle mırıldanıyor ve ben çoktan havada süzülüyor, çoktan kaybolmuş durumdayım. "Tehlikelisin," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Bağ işte bunu yapar," diye açıklıyor Seth arkamdan bir yerlerden. "Sizi öylesine derinden bağlar ki, içgüdüsel olarak birbirinize özlem duyarsınız. Biyolojiktir ve kaçınılmazdır."

“Evet.” Kai’nin sesi şimdi daha yakındı. “Ve sen ne zaman hazırsan ben de hazırım.”

Carter'dan geri çekildiğimde Kai'nin dudaklarını komik bir şekilde büzdüğünü ve abartılı öpme sesleri çıkardığını gördüm ve şaşkınlıkla güldüm.

“Tamam.” Ellerimi kaldırıp geri çekildim. “Burada ele alınacak çok fazla konu var ve ben bunlarla başa çıkmaya hazır değilim. Lütfen şu an bu konuda konuşmayalım. Üçünüzün de gününüze odaklanmanız gerekiyor.”

Bakışlarını değiştiriyorlar, çözemediğim sessiz bir iletişim kuruyorlar ve sonra başlarını sallıyorlar.

"Haklısınız," diyor Carter usulca. "Ama bu konu hakkında konuşmayı bitirmedik."

“Biliyorum.” Tezgahtan fotoğraf makinesi çantamı alıyorum. “Biliyorum.”

Kısa süre içinde Carter'ın kırmızı kamyonetine doluştuk, Montana kırsalında ilerlerken hoparlörlerden country müziği yankılanıyordu. Kai arkada benimle birlikteydi ve bir kolunu arkamdaki koltuğa uzatmış, parmakları ara sıra omzuma değiyordu, sanki kendini tutamıyormuş gibi.

Umursamamam gerekirdi ama umrumda değil.

Seth ön koltukta oturuyor, müzikle birlikte parmaklarını camın kenarına vuruyor. Carter da kısık sesle, biraz detone bir şekilde şarkıya eşlik ediyor ve bu o kadar sevimli ki onu tekrar öpmek istiyorum.

İşte bu, onlarla birlikte olmanın verdiği o rahatlık, bana alan gerektiğinde ısrar etmemeleri, kelimeler olmadan iletişim kuruyor gibi görünmeleri; yaptıkları en tatlı şeylerden biri. Tabii ki, birçoklarından sadece biri.

Altın sarısı tarlaların ve dalgalanan tepelerin yanından geçiyoruz, sabah güneşi her yeri kehribar tonlarına boyuyor. Rodeo alanına vardığımızda, sinirlerim biraz yatışmış ve kontrol edilebilir bir seviyeye gelmişti.

Arena devasa, şehrin hemen dışındaki geniş açık alanlara kurulmuş bir açık hava stadyumu. Girişin karşısında büyük harflerle "WILDFIRE STAR RODEO" yazan dev bir pankart var, altında tarihler ve yıldız binicilerin fotoğrafları yer alıyor.

Üç tanıdık yüz de dahil.

Seth at üzerinde, şapkası hafifçe eğik. Carter hareket halinde, elinde dizginlerle, o altın çocuk cazibesıyla kameraya sırtıyor. Kai ise kas ve yoğunluk dolu.

Ve işte ben de onların kamyonunda, üzerlerinde çiftleşme izlerinden birini taşıyarak onlarla birlikteyim.

Yanaklarım yeniden kızardı ve Carter'ın dikiz aynasından beni izlediğini fark ettim. Yavaş ve anlamlı bir şekilde sırttı ve tek bir kelime fısıldadı: Benim.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak başımı öne eğiyorum. Tamam. Bana ne oluyor? Tamamen, kesinlikle kaybolmuş durumdayım.

Kai çoktan kamyonundan inmişti ve saniyeler içinde yanıma geldi, kapıyı gösterişli bir hareketle açıp elini uzattı. "Hanımım," dedi yapmacık bir ciddiyetle.

Elini tutuyorum, aşağı inmeme yardım etmesine izin veriyorum ve gülümsemem muhtemelen fazla geniş, ama umurumda değil. "Ne kadar da centilmen bir adam."

"Sadece senin için, bebeğim."

Seth kamyonun etrafından dönerken kıkırdıyor ve ben bir şey söyleyemeden, tam yanıma geliyor, parmaklarıyla saçlarımı yüzümden çekip şaşırtıcı bir şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Endişelenme," diye mırıldandı. "Karar vermek için acele etmeye gerek yok. Artık bir sürüyüz. Sen ve biz." Sonra bana doğru eğildi ve beni öptü.

Olduğum yerde donakaldım. Hızlı bir öpücük değildi, dudakların masum bir şekilde birbirine değmesi de değildi. Derin ve sahiplenici gerçek bir öpücüktü; eli başımın arkasını kavıyor, dudakları benimkine öyle bir açıklıkla bastırıyordu ki dizlerim titriyordu. Ve ayakta kalabilmek için gömleğine sıkıca tutunuyordum.

Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesilmişti. Sersemlemiştim. Dudaklarım karıncalanıyordu ve iç çamaşırımı değiştirmem gerekme ihtimali çok yüksekti.

"Şey—" diye zar zor söyleyebiliyorum. "Şey şuydu—"

"Haksızlık buydu." Kai tam karşımızda, neredeyse yüzümüzün dibinde duruyor ve ben istemsizce gülüyorum. Seth ise hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor, sadece ona sırtıyor.

"Geri çekil dostum," diyor Seth.

"Hayır, asla." Kai'nin solgun gözleri bana dikilmiş, aç ve biraz da huysuz. "Carter onu çılglık attırabiliyor, sen onu öyle öpebiliyorsun, peki ben ne alıyorum? Geride mi bırakılıyorum? Unutuluyorum mu?" Surat asıyor ve bu, bir silah gibi yapılmış bir adamda tehlikeli derecede sevimli. "Burada kendimi çok ihmal edilmiş hissediyorum."

İçimde pervasız bir dürtü yükseliyor. Zaten bu kadar ileri gittim. Carter'ın beni işaretlemesine izin verdim, Seth'i herkesin görebileceği halka

açık bir yerde öptüm. Bir öpücük daha ne fark eder ki?

Kai'nin tişörtünün önünden tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Ağızıma doğru şaşkın bir ses çıkarıyor, sonra elleri yanaklarımda, sanki özel bir şeymişim gibi yüzümü okşuyor ve tüm gücüyle beni öpüyor. Carter'dan, Seth'ten farklı; Kai bana yıldızları gösteriyormuş gibi öpüyor ve bu anı hayatımın geri kalanında hatırlayacağımdan emin olmaya çalışıyor. Dili ağızıma giriyor, tadıyor, keşfediyor ve kendimi durduramadan hafifçe inliyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, gri gözleri alev alev yanarak yüzüme çok yakındı. "Senin için neler planladığımdan haberin bile yok," diye fısıldadı.

Heyecanla tüylerim diken diken oldu. "Böyle şeyler söylediğinde beni endişelendiriyorsun Kai."

Sırttı ve kalçama şakacı bir şekilde vurdu, bu da benim acıyla bağırmama neden oldu. Sonra kolunu sırtıma doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Hadi gidelim, tatlım. Kazanmamız gereken bir rodeo var."

Göz ucuyla baktığımda Seth'in babasının arazinin diğer ucundan bizi izlediğini fark ettim. Ekipman römorklarından birinin yanında duruyor, kolları kavuşturmuş, ifadesi okunamaz halde. Gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra yüzünü çevirdi ve ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok.

Onun gözünde ben sadece bir gözetmenim. Oğlunu ve diğer binicileri beladan uzak tutmak için tuttukları sıradan bir Beta'yım. O öpüşleri, bana dokunuşlarını görseydi...

Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum. Bugün bunun için endişelenmenin günü değil.

Ve işte buradayım, yanımda üç yıldız kovboyla bir rodeoya doğru yürüyorum, hayat hiç beklemediğim şekillerde hızlanıyor. Her şey bana onların hayatımda olmaları gerektiğini söylüyor gibi. Ama hayatımdaki şeyler hiçbir zaman basit veya mükemmel olmadı. Tam tersine. Ve geleceğin neler getireceğinden çok korkuyorum.

Bugün bunu düşünmenin günü değil, diye kendime hatırlatıyorum, Seth'in sözlerini tekrarlayarak.

Çok kötü bir yalancıyım. Hatta kendime bile.

İçeri girdikten sonra, adamlar diğer oyuncuların toplandığı ahırlara doğru dağılıyorlar. Belle'in fotoğrafçılık yetki belgesi sayesinde boynumda

sahne arkasına giriş izni veren bir kart var, bu yüzden oradan başlamaya karar veriyorum.

Arena içeriden daha da etkileyici. Merkezdeki ringi çevreleyen sıra sıra oturma yerleri, tepede dönen devasa bir Wildfire Star Rodeo tabelası, rüzgarda dalgalanan yıldız binicilerin (üç Alpha'm da dahil) resimlerinin olduğu pankartlar... Yüzlerinin yirmi metre yüksekliğinde büyütülmüş halini görünce kalbim hızla çarpıyor.

Boş arenanın birkaç fotoğrafını çekiyorum, sabahın erken saatlerindeki ılık toprak zemine uzun gölgeler düşürüyor. Sonra asıl olayların yaşandığı arka tarafa doğru yürüyorum.

Binicilerin ısınması, atların fırçalanıp eyerlenmesi, ekipmanların kontrol edilip tekrar kontrol edilmesi... Tüm bunları yakalıyorum; yıldızların doğal kareleri, güzel ve güçlü hayvanlar, yıpranmış deri ve cilalı tokalar.

Ana ofis konteynerinin yakınında objektifimi ayarlarken Seth'in babasını görüyorum. Tanıdığım biriyle, kasaba komitesinin mali işlerinden sorumlu ve Pete ile yakın çalışan Holden ile, derin bir sohbeta dalmış durumda. Ancak onu burada görmek garip, çünkü Holden genellikle belediye binasındaki masasına yapışık haldedir. Onu daha önce hiç topluluk etkinliklerinde, hele ki rodeo sahipleriyle sohbet ederken görmemiştim.

Henüz beni fark etmediler ve ben de yakındaki bir atı fotoğraflıyormuş gibi yaparak yavaşça yaklaşıyorum.

"...kasaba için son şans." Seth'in babasının sesi sert ve sinirliydi. "Bu yıl bana yeterli sayıda seyirci getiremezseniz, Honeyspur Meadow'daki yarışları kalıcı olarak iptal edeceğim."

Holden, savunmacı bir tonla, "Artık eskisi kadar katılımcı çekemiyoruz," diye yanıtlıyor. "Ekonomi, diğer etkinliklerden gelen rekabet..."

"Bahane istemiyorum. Sonuç istiyorum."

Fotoğraf makinemi indirip öne doğru bir adım attım ve yapmacık bir gülümseme takındım. "Günaydın!"

İki adam da döndü. Seth'in babası beni hemen tanıdı, gözleri yüzümden kamerama, oradan da boynumdaki karta kaydı.

"Bayan Calloway." Başını salladı. "Fotoğraf çekimi ve refakatçilik. Oldukça yoğun bir iş yükü."

"O çocukları hizaya sokmak kesinlikle tam zamanlı bir iş," diye gülerek onaylıyorum.

Neredeyse gülümsüyor. "Bu gerçekten de doğru."

Holden bana bakarken burun delikleri genişledi, yüzündeki küçümseyici ifade hemen sinirimi bozdu. "June. Görevlerine odaklanman gerekmez mi?"

"Sadece fotoğraf çekiyordum. Ama istemeden de olsa bir şey duydum —" İkisinin arasına belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Katılım sayıları konusunda mı endişeleniyorsunuz?"

"Bu sizi ilgilendirmiyor," diyor Holden sert bir şekilde.

"Bu çok tuhaf." Sesimi hafif ve rahat bir tonda tutuyorum. "Bu hafta için kasabadaki tüm kiralık evleri rezerve ettim. Her birini. Ayrıca 7 numaralı yol üzerindeki pansiyonları ve moteli de. Kasaba ziyaretçilerle doluyorsa, neden rodeoya gelmesinler ki?"

Seth'in babasının gözleri kısılıp Holden'a dikildi. "Haklı. Şehir tamamen doluyorsa, param nereye gidecek?"

Holden'ın çenesi kasıldı. "Burada birçok faktör devreye giriyor. Bilet satışları, yiyecek ve içecek satışları, hediyelik eşya satışları... Karmaşık bir durum. June, sen refakat görevine odaklanmalısın, mali işleri profesyonellere bırakmalısın."

Seth'in babasının koluna elini koyup onu uzaklaştırırken, tam olarak duyamadığım bir açıklamaya başladı bile. Gidişlerini izledim, midemde huzursuz bir his oluştu.

Bu tuhaf bir durumdu, ama ben ters yöne doğru yürüyüp fotoğraf çekmeye devam ettim.

Arena dolmaya başlayana kadar yüzlerce fotoğraf çekmiş olacağım. Hafıza kartım dolup taşacak ama Belle, kasabanın tanıtım materyalleri için bolca fotoğraf arasından seçim yapabilecek.

Kalabalığın içinde tanıdık, kızıl saçlı birini görünce çığlıca el salladım.

"Sophia!" Bugün benimle buluşmaya gelmesi gerekiyordu, özellikle de Alphaları da katıldığı için etkinliği birlikte izleyecektik.

Bana doğru dönüyor, beni görünce yeşil gözleri parlıyor ve muhtemelen gülünç görünen ama umurumda olmayan sıkı bir kucaklaşmayla birbirimize sarılıyoruz. Açık mavi kot pantolon, ipek bir bluz ve sandalet giymiş.

"Seni her yerde arıyordum! Cash, seni daha önce Benton ekibiyle gördüğünü söyledi ve ben de, 'Aman Tanrım, hemen detaylara ihtiyacım var,' dedim."

"Öncelikle, size de merhaba." Koltuklarımıza doğru ilerlerken kolumu onun koluna geçirerek gülüyorum. "İkinci olarak, nasılsınız? Arkadaşlar nasıl?"

“İnanılmaz. Mükemmel. Yorucu.” Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. “Cash, aldığı yeni at yüzünden dayanılmaz hale geldi, Walker çiftlik ofisini yeniden düzenlemekten vazgeçmiyor ve Ridge de ekşi mayalı ekmek takıntısına kapıldı, bu da sadece ekmekten beş kilo aldığım anlamına geliyor.”

"Kötü bir durum gibi görünüyor."

“En zor hayat.” diye sırtıyor ve alaycı tavrının altında öyle büyük bir mutluluk var ki, kalbim dolmuş gibi hissediyorum. Sophia, geçen yıl Wild Hearts Çiftliği'ni miras aldığı anda kaderindeki eşlerini bulmuştu ve ona aşık oluşunu izlemek, yanlış anlaşılmalara, dramatik jestler ve mutlu bir sonla dolu, gerçek zamanlı bir romantik film izlemek gibiydi.

Ön sıradaki koltuklarımıza yerleştik ve o hemen bana doğru döndü.

“Pekala. Anlat bakalım. Seninle rodeo üçlüsü arasında neler oluyor? Kasabada bazı dedikodular duydum.”

Yüzüm kızardı.

“Sevgilim, herkes bu sabah otoparkta ikisiyle öpüşürken seni gördüklerinden bahsediyor zaten.” Yüzünde kocaman bir gülümseme var. “Ne olmuş yani? Ne oluyor?”

Konuyu saptırmak için ağzımı açıyorum, sonra duruyorum. Bu Sophia. Arkadaşım. Yaşadığım şeyi gerçekten anlayabilecek tek kişi.

“Aslında,” diyorum yavaşça, “bir haberim var.”

Kaşları birden yukarı kalktı. "Öyle mi?"

“Ama önce sen. Bana bir şey söylemek için adeta patlamak üzere gibisin.”

Dudaklarını ısırды, heyecandan adeta titriyordu, eli karnına yerleşti. "Tamam, tamam. Yani, bu bir süredir planlanıyordu ve aslında sürpriz olmamalıydı, ama—"

“Aman Tanrım.” diye nefes nefese kaldım, bakışlarım karnına indi ve tekrar yukarıya çıktı. “Sophia. Sen—”

Sözümü bitirmeden başını salladı, gülerken gözlerine yaşlar doldu. "Hamileyim."

İnsanların dönüp bakmasına yetecek kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ve umurumda bile değil çünkü onu o kadar sıkı kucaklıyorum ki, ciyaklıyor.

“Bu inanılmaz!” Yüzüne bakabilmek için onu biraz bıraktım, ikimiz de aptal gibi sırtıyorduk. “Aman Tanrım, Sophia. Senin için çok mutluyum. Hepiniz için!”

"Cash, Walker ve Ridge sonsuza dek bebeklerden bahsediyorlardı," diyor gözlerini silerken. "Ve ben hep hazır olmadığımı düşünüyordum, biliyor musunuz? Ama sonra bir şey birdenbire... yerine oturdu. Sanki birden hepimizi bir arada, çiftlikte koşturup duran küçük bir çocukla hayal edebiliyordum ve bu doğru geldi."

"Çok iyi bir anne olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hafifçe titreyerek gülüyor. "Çok korkuyorum."

"En iyi anne babalar her zaman böyledir." Ellerini sıkıyorum. "Bebeğinizin cinsiyetini biliyor musun?"

Başını salladı. "Sürpriz olmasını istiyoruz. Ama biliyorum ki şu an sadece bir tane var, bu da demek oluyor ki erkekler şimdiden kime daha çok benzediğine dair bahisler oynuyorlar, böylece hangisinin 'beni hamile bıraktığını' bilecekler." Tırnak içinde söyledi. "Ve sonra diğer ikisinin de 'kendi paylarına düşeni yapmaları' gerekiyor, yani görünüşe göre en az üç çocuğumuz olacak."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum." Eli hâlâ düz olan karnına doğru kayd, ifadesinde bir yumuşaklık vardı. "Bunu bu kadar çok isteyeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Ama evet. Kesinlikle evet."

Onu tekrar kucakladım, sıkıca sarıldım. "Bu, uzun zamandır duyduğum en güzel haber. Ve o bebeği şımartacağım. Bunu biliyorsun, değil mi? June Teyze dayanılmaz olacak."

"Buna güveniyorum."

Sonunda ayrıldığımızda, arenaya şöyle bir göz attım. Doluyor ama beklediğim kadar değil. Oturma yerlerinde boşluklar var, bazı küçük bölümler seyrek görünüyor. Holden katılım sorunları konusunda haklı mıydı, yoksa ilk gün birçok geçit töreni içerdiği için mi yavaş geçiyor? Eğer rodeo karlı olmazsa, Seth'in babası rodeoyu Honeyspur Meadow'dan tamamen çekebilir. Birçok yerel işletme, yıllık ziyaretçi akınına bağımlı...

"Tamam, sıra sende." Sophia dirseğiyle beni dürttü. "Ne haberin var? Ve neden sürekli boynuna dokunuyorsun?"

Suçluluk duygusuyla elimi indirdim. Bunu yaptığının farkına bile varmamıştım.

"Yani." Derin bir nefes aldım. "Biliyorsun, Wildfire Star ekibine, Seth, Carter ve Kai'ye refakat edeceğim."

"Giriş pankartlarına yapıştırılmış, inanılmaz derecede sıcak olanlar, evet."

"Şey." Derin bir nefes daha aldı. "Onlar... biz... koku olarak birbirimize benziyoruz. Üçümüz de. Ve lütfen beni yargılamayın, ama yıllardır Omega olduğumu saklıyordum. Uzun bir hikaye, biliyorum size Beta olduğumu söylemiştim."

Sophia'nın gözleri kocaman açıldı. "June. Ne olursa olsun seni asla yargılamam ve güvende ve mutlu olduğun sürece bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Gülümsedim. "Sen muhteşemsin."

Başını salladı ve ben güldüm. "Bu arada, koku eşleşmesiyle ilgili haber çok önemli!" Kolumu tuttu. "Bu... bu kader, bebeğim. Bu evrenin sana haykırışı."

"Evrenin sesini kısması gerekiyor." Koltuğuma yığılıyorum. "Ve bu bile en büyük kısmı değil."

"Bundan daha büyük ne olabilir ki?"

"Dün gece Carter beni işaretledi, bizi sonsuza dek birbirimize bağladı." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Hatta bana bu şiiri bile yazdı ve ben bütün bu duyguları hissediyordum, o da bana cinsel isteğimi sordu ve bir şey diğerine yol açtı ve kelimenin tam anlamıyla ondan beni ısırmasını istedim, Sophia. Ona yalvardım."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum."

"Demek ki eşleştiniz. Yani, kalıcı bir bağ kurdunuz."

"Evet."

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden birine."

"Öyle görünüyor."

"Bu durumdan neden rahatsızsınız...?"

Ellerimi kucağıma indirip ona baktım. "Çünkü yakında şehri terk edecekler! Devre devam ediyor ve onlar da onunla birlikte gidiyorlar. Ne yapmam gerekiyor? Her şeyi geride bırakıp onları mı takip etmeliyim?"

Sophia nazıkçe, "Bana da benzer bir şey söylememiş miydin?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cash, Walker ve Ridge yüzünden paniklerken, işlerin neden yolunda gitmeyeceğine, neden Chicago'ya geri dönmem gerektiğine dair sürekli bahaneler uydururken..." Başını yana eğiyor. "Bana korkmayı bırakmamı

söyledin. Belli ki beni çok seviyorlardı. Bazen bir adım atman ve birilerinin seni yakalayacağına güvenmen gerektiğini söyledin.”

İnleyerek, "Kendi tavsiyelerimin aleyhime kullanılması beni çok rahatsız ediyor," dedim.

"Zor bir durum." diye sıırttı. "Önemli olan şu ki, belki de kendi tavsiyene uymanın zamanı geldi. Neden kendini geri tutuyorsun?"

Giriş müziği çalmaya başladı ve cevabım yarıda kesildi. Biniciler at sırtında arenaya akın etmeye başladı, bayraklar dalgalanıyor, kalabalık tezahürat yapıyordu. Önce Seth'i, muhteşem bir kahverengi at üzerinde önde giderken gördüm, sonra Kai kestane rengi bir kısrak üzerinde, en arkadan da Carter siyah bir aygır üzerinde geliyordu.

Seth'in babası, elinde mikrofonla arenanın ortasında durarak herkesi Wildfire Star Rodeo'ya hoş geldiniz diyor. Beş gün sürecek etkinliği, çeşitli yarışmaları (boğa binme, eyerli at binme, eyersiz at binme, ip atma) ve final karşılaşmasına götüren eleme sürecini açıklıyor.

"Şampiyonlarımızı tebrik ediyorum," diye duyurdu. "Seth Benton eyersiz at binme dalında, Carter Storm eyerli at binme dalında ve Kai Kahele boğa binme dalında şampiyon oldular!"

Kalabalık kükredi. Kameramı kaldırıp biniciler arenanın etrafında dönerken fotoğraflar çektim. Seth gözüme çarptı ve şapkasını bana doğru eğdi. Carter muhtemelen uzaydan bile görülebilecek bir öpücük gönderdi. Kai yavaş ve bilinçli bir şekilde göz kırptı.

Yüzüm o kadar kızardı ki, neredeyse alev alacak.

Sophia yanımda gülüyor. "Evet, kesinlikle senden hiç hoşlanmıyorlar."

"Kapa çeneni."

"Gördüğümü olduğu gibi söylüyorum." Omuzunu benimkine çarptı. "Peki, ne olmuş yani? Cevap ne? Neden kendini tutuyorsun?"

Biniciler ilk etkinliklere hazırlanmak üzere sahneden ayrılıyorlar. Üç kovboyumun, kader arkadaşlarımın, sahne arkasında kayboluşlarını izliyorum.

Neden kendimi geri tutuyorum?

Çünkü korkuyorum ve daha önce incindim. Son kez birine tamamen güvendiğimde, bu beni neredeyse mahvetti, başkalarına olan güvenimi de sarstı. Ve insanları sevmek, onlara gitme gücü vermek demektir ve herkes eninde sonunda gider, tıpkı anne babamın yaptığı gibi.

Sophia beni izliyor, bekliyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Sadece... korkuyorum."

“Anlıyorum.” Elimi tutuyor, sıkıyor. “Ama bazen korkutucu olan şey doğru olandır. Bana güven.”

Arenaya ve hayatımı tamamen altüst eden adamların yer aldığı devasa pankartlara bakıyorum.

Belki de haklıdır.

Belki de koşmayı bırakıp düşmeye başlamanın zamanı geldi.

Büyük metal barbekü ocaklarından yükselen duman, dana eti ve yanmış et parçalarının yoğun ve zengin kokusuyla verandaya yayılıyor; muhtemelen burada kaburgalara sürdükleri ballı sos da bu kokunun bir parçası. Otoparka girdiğimizden beri midem gurulduyordu ve şimdi tabağım etle dolu olduğuna göre, çok mutluyum.

Pekala. Çoğunlukla mutluyum.

June, uzun ahşap masalardan birinde, Carter ile Wyoming'den gelen ve atından bahsetmeyi bir türlü bırakmayan bir varil yarışçısının arasında sıkışmış bir şekilde karşımda oturuyor. Gün batımı her yeri altın ve kehribar rengine boyuyor, June'un saçındaki kızıl parıltıları yakalıyor, kızarmış yanaklarında çillerini daha belirgin hale getiriyor. Carter'ın söylediği bir şeye gülüyor, başını geriye doğru eğmiş ve bu ses, kalabalığın gürültüsünü ve verandadaki direklere monte edilmiş hoparlörlerden gelen country müziğinin tınısını bastırıyor.

Onu böyle güldüren kişi ben olmak istiyorum.

Sakin ol evlat. Sıra sana da gelecek.

Bu gece mekan tıklım tıklım dolu; rodeo camiasının yarısı bu banklara dolmuş, yemek ve gösteri için gelen yerlilerle karışmış durumda. Genellikle sevdiğim türden bir ortam: gürültülü, kaotik, herkes biraz sarhoş ve oldukça rekabetçi. Ama dikkatim sürekli olarak ela gözlü ve boynunda benim olmayan bir çiftleşme izi olan kadına kayıyor.

Henüz değil, en azından.

“Bunu yiyecek misin yoksa sadece bakacak mısın, Kai?” Seth'in sesi düşüncelerimi böldü. Parmaklarına ve dudaklarına bulaşmış sosla bir kaburga tabağını yiyordu ve haftalardır gördüğümünden daha rahat

görünüyordu. Muhtemelen Omega'mız yakınlarda, güvende ve sahiplenilmiş bir şekilde oturduğu için, her ne kadar teknik olarak teninde Carter'ın işareti olsa da.

Sürü, diye hatırlatıyorum kendime. Biz bir sürüyüz. Onun olan bizim de.

Bu durum açlığın şiddetini hiçbir şekilde azaltmıyor.

"Kendimi kontrol ediyorum," diyorum, bir parça dana etini iştahla ısırırken. Et dilimde dağılıyor, isli ve mükemmel. "Bazı insanların aksine, önümdeki her şeyi bir çırpıda yutmak zorunda değilim."

Carter araya girerek, "Geçen salı tek başına koca bir pizzayı yiyen adamdan büyük laflar bunlar," dedi.

"Bu farklıydı. Bu stratejik karbonhidrat yüklemesiydi."

"Ne için? Koltukta oturup televizyon izlemek için mi?"

Kahkaha atıyorum ve June masanın karşısından bana bakıp sırtıyor. Aman Tanrım, ne kadar güzel!

Varil yarışçısı sonunda derin bir nefes alıyor ve June bu fırsatı değerlendirerek dirseklerini masaya dayayarak öne eğiliyor. "Bugünkü seyirci sayısını düşündüm. Bir sürü boş koltuğa rağmen stadyumun oldukça dolu olduğunu fark ettim."

Seth başını sallayarak birasını aldı. "Babam birkaç gün önce bilet satışlarının, özellikle de çok günlük biletlerin azaldığından bahsetmişti. Ama bugünkü katılıma bakınca bunu anlamak zor. Belki de önümüzdeki birkaç gün daha az bilet satılır?"

June, bir sorunla uğraşırken olduğu gibi kaşlarını çattı. "Şehir tamamen dolu. Kiralamaların çoğunu kendim hallettim. Babanıza neden satışların düştüğü söyleniyor?"

Carter, "Belki de turistler buraya başka bir şey için gelmişlerdir," diye öneriyor. "Manzara mı?" Verandanın ötesindeki Montana manzarasına belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Temiz hava mı? Küçük kasaba cazibesinin şüpheli zevki mi?"

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor.

Carter, "İnsanların neler yapabileceğine şaşırırsınız," diye ekliyor.

Onların spekülasyonlarını duymamazlıktan gelip bakışlarımı avluda gezdiriyorum. Kalabalık masaların ve yemek tepsileriyle aralarından geçen garsonların yanından, mis kokulu dumanlarını yükselten büyük tütsüleme fırınlarının yanından geçerek, gözüme çarpan bir şeyin olduğu köşeye doğru bakıyorum.

Mekanik bir boğa.

Kapalı bir alanın altında, iniş için kalın minderlerle çevrili olarak kurulmuş. Krom ve deriden yapılmış, binicileri yere sermek için tasarlanmış mekanik eklemleriyle adeta bir tank gibi sağlam. Etrafında küçük bir kalabalık toplanmış, çok dar bir tişört giymiş bir adamın tutunmaya çalışmasını izliyor. Adam belki üç saniye dayanabiliyor, sonra yere düşüyor.

Ama beni ilgilendiren bu değil.

Boğanın yan tarafına kalın kırmızı harflerle yazılmış isim: BRUTUS.

“Hey.” Köşeye doğru başımı salladım. “Mekanik boğaya neden Brutus deniyor? Burada bir anlamı var mı?”

June bakışlarımı takip etti ve güldü. "Ha, o mu? Kasabadaki gerçek bir boğanın adını taşıyor. Tam bir efsane."

"Gerçekten mi?"

“Brutus.” İsmi hem bir lanet hem de bir nimetmiş gibi söylüyor. “O, yaşlı Çiftçi Crawford'a ait, ama ‘ait’ kelimesi çok güçlü bir kelime. O kara boğa istediğini yapıyor. Sayısız kez ağılından kaçtı. İnsanların bahçelerinde, ana caddede, canı nereye isterse orada beliriyor. Yerel halkı düzenli olarak terörize ediyor.”

Carter ile bakiştık.

"Yok artık," dedim yavaşça, ikimizin de öleceğimize yemin ettiğimiz geceyi hatırlayarak.

Carter, "Bahse girerim oydu," diye ekliyor.

June'un gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bekle, onu gördün mü?"

“O şerefsiz kamyonetle peşimizden koştu.” Anı, canlı ve içten bir şekilde zihnimizde canlanıyor. Hiç yoktan ortaya çıkan o devasa siyah cisim, toprak yolda yankılanan toynakları, kamyonetimize kilitlenmiş o öldürücü bakışları. “Cehennemden bizi öldürmek için gönderilmiş şeytani bir boğa olduğunu sandık.”

Carter, hafif bir kahkaha eşliğinde, "Gerçekten korkunçtu," diye doğruluyor.

June o kadar çok gülüyor ki gözlerinden yaşlar akıyor. "Aman Tanrım, kasabadaki herkesin bir Brutus hikayesi var. O, yerel deneyimin bir parçası. Çiftçi Crawford, onun özgürlüğüne izin vermeye inanıyor, bu da aslında o lanet şeyi kontrol altında tutamadığı anlamına geliyor. Brutus kapıları, çitleri, her şeyi nasıl kıracağını biliyor. Temelde öfke sorunları olan dört ayaklı bir kaçış ustası."

Seth, ağzı kaburga dolu halde kıkırdadı, sos dudaklarında parıldıyordu. June ona o kendine özgü bakışıyla bakıyordu; gözleri aynı anda hem

yumuşak hem de aç bir hal alıyordu, sanki onu yiyip bitirmek istiyor ama aynı zamanda kucağına oturup bir daha asla ayrılmak da istemiyordu.

O duyguyu biliyorum. Eminim onu izlerken hepimizin yüzünde o ifade beliriyor.

Kendini toparlayıp bakışlarını başka yöne çevirdi, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. Kendini kontrol altında tutuyordu. Her zaman kendini kontrol altında tutuyordu.

"Peki neden onun adını oraya yazdınız?" Çenemi mekanik boğaya doğru çevirdim. "Ölmeden ona en çok yaklaşılabilecek yer orası mı?"

June içeceğinden bir yudum aldı. "Brutus eskiden şampiyon bir rodeo boğasıydı. Şimdi emekli oldu, tabii ki, ama eskiden pistlerde efsaneviydi. Bunu pek çok kişi bilmiyor. Buradaki hikayelerin çoğu, yangın tatbikatı sırasında ilkokula gelmesi veya 4 Temmuz geçit törenine baskın yapmasıyla ilgili. Hatta belediye başkanının evine girip ödüllü gül çalılarını yediğiyle ilgili bir hikaye bile var."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Keşke." diye sıırttı. "Küçük kasaba hayatı, canım. Hiç sıkıcı bir an yok."

Carter omzuyla onu dürtüyor ve kız, sanki yerçekimi varmış gibi, otomatik olarak ona yaslanıyor. İçimde yükselen kıskançlık mantıksız; biliyorum ki o bizim, biliyorum ki birlikte bir şeyler inşa ediyoruz; ama içgüdülerim mantığı umursamıyor.

Onun bana öyle yaslanmasını istiyorum.

Seth, konuşmayı ciddi bir konuya getirerek, "Babam, rakamlar düzelmezse küçük kasabalardan tren seferlerini çekmekten yakınıyor," diyor.

"Bunu yapamaz." June daha dik oturuyor, yüzünde bir endişe beliriyor. "Buradaki birçok işletme rodeoya bağlı. Restoranlar, oteller, dükkanlar, bu yılın en yoğun ayı. Eğer rodeo organizasyonları durursa..."

"O zaman önemli bir gelir kaynağını kaybederler." Seth'in çenesi kasıldı. "Biliyorum. O da biliyor. Ama sonuçta bu bir iş kararı."

"Bu tamamen saçmalık," diyorum dümdüz bir şekilde. "Bu devre, bu gibi kasabalar üzerine kuruldu. Gerçek çiftlikleri ve ahırları olan, bu hayatı her gün yaşayan insanların yaşadığı gerçek kırsal topluluklar üzerine. Zenginlerin kovboyculuk oynadığı o gösterişli, sahte kırsal kasabalar üzerine değil."

Seth başını salladı. "Ben de aynısını söyledim. Seçeneklerini değerlendiriyor."

June'un gözlerindeki endişe beni de endişelendiriyor. Bu kasaba onun için sadece bir iş fırsatı veya yaşanacak bir yer olarak değil, gerçekten önemli; kimliğinizin bir parçası haline gelen, derinden kök salmış bir bağ.

Anlıyorum. Benim için de durum böyle. Canımı acıtmayan tek evim orasıydı, ama biliyorum ki özünde beni yere sağlam basmamı sağlayan Seth ve Carter'la olan arkadaş grubum.

Seth, masanın üzerinden uzanıp June'un elini sıkarken, "Onunla daha çok konuşacağım," diyor. "Sayılarla ilgili gerçekte neler olup bittiğini göreceğim. Yapabileceğimiz bir şey olabilir."

Ona minnettar bir gülümseme veriyor, ama omuzlarındaki gerginliği, saklamaya çalıştığı korkuyu görebiliyorum.

Rahat bir sessizlik içinde bir süre yemek yiyoruz, etrafımızdaki konuşmalar inişli çıkışlı ilerliyor. Mekanik boğa sürekli dikkatimi çekiyor, beynim olasılıkları tartıyor. Şampiyon bir rodeo boğası. Emekli. Efsanevi. Ve şu anda eğlence olsun diye yerel halkı terörize ediyor.

Çatalımla ona doğru başımı salladım. "İnsanların o şeye bindiklerinde gerçek Brutus'a bindiklerini düşünüp düşünmediklerini hiç merak ettin mi? Sanki bir tür saygı duruşu gibi."

Carter birasını yudumlarırken homurdandı. "Brutus'a bu kadar takıntılıysan, neden gidip kendin binip bu takıntını atmıyorsun?"

Ona ters bir bakış attım. "Benimle hiç şansı yok."

June hafif bir kahkaha sesi çıkardı ve ona baktığımda, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi gülümsüyordu. "Brutus için çok iyisin," dedi, sonra masanın üzerinden uzanıp parmaklarını elimin üzerinde gezdirdi.

Aynen öyle. Çıplak ten tene.

Bütün vücudum ısıldıyor. Elimle hafifçe çeviriyorum, parmaklarımız birbirine değiyor, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, ve o bunu yaparken beni izleyişi beni mahvediyor.

Gözlerime kilitlendim, sesimi alçaltarak, "Senin için her şeyi yaparım." dedim.

Kirpikleri titriyor ve ağzı, söylememesi gereken bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor. Gözlerindeki ateş sessiz ama gerçek ve her kelimesinin arkasındayım.

Carter, dinliyor olmasına rağmen, sanki dinlemiyormuş gibi boğazını temizliyor. Birasını bitirip ayağa kalkıyor. "Bira doldurmak isteyen var mı?"

Ben bara gidiyorum."

Masadaki herkesten siparişler yağmaya başlayınca, o da içecekleri almak için uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Seth'in babası, birkaç viski içmiş bir adamın hafif gevşek yürüyüşüyle kalabalığın arasından sıyrılıp belirdi.

"Gitmem gerekiyor—" diye belirsiz bir şekilde el hareketi yaptım. "Hemen döneceğim."

Seth bana şüpheyle bakıyor ama ben çoktan hareket etmeye başlamıştım bile.

Yaşlı çiftçiye bulmam yirmi dakika sürdü. Barın yakınındaki bir masada oturmuş, etrafı diğer deneyimli çiftlik sahipleriyle çevrili, hikayeler anlatıyor ve birbirlerine takılıyordu. Yanıma yaklaştığımda hepsi sessizleşti, kırsal kesim insanların yabancılara karşı gösterdiği o özel tedirginlikle beni süzdüler.

"Bay Crawford?" Ses tonumu saygılı tutuyorum. Burası onun memleketi. "Ben Kai Kahele. Wildfire Star yarış pistinde yarışıyorum."

"Seni tanıyorum evlat." Sesi boğuktu. "Resmini o büyük pankartlarda gördüm."

"Evet, benim." diye sııttım. "Brutus hakkında size bir şey sormamda sakınca var mı?"

Yaşlı adamın gözleri merakla keskinleşti. "Peki ya o?"

"Eskiden yarışlara katıldığını duydum. Emekli olmadan önceymiş."

"Gelmiş geçmiş en iyi boğaydı." Gurur omurgasını dikleştiriyor. "Üzerine binmeye çalışan çoğu biniciyi yere serdi. Emeklilik rekoru yüzde doksan yedi oranında yere düşme oranıydı. Sadece üç kişi onun üzerinde tam sekiz saniye kalabildi."

"Şimdi de öylece ortalıkta dolanıyor mu?"

"Bu hakkı kazandı." Çiftçi Crawford omuz silkerek, "Bütün hayatını kalabalıklar için gösteri yaparak geçirdi. Şimdi istediğini yapabilir. Eğer bu, merasından kaçıp turistleri korkutmak anlamına geliyorsa, bu onun seçimi." dedi.

Bu adamı beğendim.

"Onu tekrar arenaya döndürmek için ne gerekir?" diye dikkatlice soruyorum. "Bir kez daha mı?"

Çiftçi Crawford ve yanındaki arkadaşları uzun süre bana baktılar. Sonra kahkaha atmaya başladılar; tüm vücudunu sarsan, derin, hırıltılı bir ses. "Oğlum, sen ölüm dileğin var galiba."

"Bana öyle söylendi."

“Brutus’a yıllardır binmeye çalışan bir binici olmadı. Kimse bunu deneyecek kadar çılgın değil.”

"Ben zaten yeterince çılgınım. Sekiz saniyenin tamamına sadık kalacağımı söylemiyorum."

Yüz ifadesinde bir değişiklik fark ederek beni inceliyor. "Öyleyse neden istiyorsun?"

“Çünkü pist bu kasabadan çekilmeyi düşünüyor.” Lafı dolandırmadan, doğrudan konuya giriyorum. “Honeyspur Meadow gibi kasabalar ilk elenenler oluyor. Ama eğer insanların görmek için seyahat edeceği özel bir şey sunabilirsek, durum değişebilir ve daha fazla katılımcı çekebiliriz.”

"Sence Brutus'a binmek bunu sağlar mı?"

“Emekliliğinden dönen efsanevi bir boğa son bir meydan okuma için mi geri dönüyor? Kimse binmeye cesaret edemezken, bir binici onunla mücadele etmeye mi hazır?” Ellerimi açtım. “Bu sadece bir rodeo etkinliği değil. Bu bir gösteri. İnsanların yıllarca konuşacağı türden bir şey.”

Çiftçi Crawford sessizce sözlerimi sindirmeye çalışıyor, arkadaşları ise bunun nasıl işleyebileceği hakkında fısıldlaşıyorlar.

"Biliyorsun, seni öldürebilir," diyor Çiftçi Crawford sonunda.

"Bindiğim her boğa için bu riski alıyorum."

"O, alıştığınız antrenman boğalarına benzemiyor. Binicileri nasıl alt edeceğini yıllarca öğrenerek geliştirdiği keskin içgüdülere sahip."

Başımı sallıyorum.

"Ve hâlâ bunu yapmak istiyor musunuz?"

June'un rodeoya bağlı işletmelerden bahsederkenki endişeli yüzünü düşünüyorum. Babası bu pisti sıfırdan kuran ve bir zamanlar bizim için büyük bir gelir kaynağı olan bu kasabada yavaş yavaş küçülmesini izleyen Seth'i düşünüyorum. Ölen kardeşinin anısına yarışan ve birlikte paylaştıkları hayatın bir parçasını daha kaybetmeyi göze alamayan Carter'ı düşünüyorum.

"Evet," diyorum. "Öyleyim."

Çiftçi Crawford uzun ve ölçülü bir şekilde bana baktı. Sonra yavaşça başını salladı. "Pekala. Bir saniye bekleyin."

Ben daha cevap veremedim, masanın kenarından uzaklaşıyor, telefonunu çıkarıyor, omzunu kalabalığa dönüyor ve telefonu kulağına götürüyor.

Olduğum yerde kalıyorum, ellerimi arkamda saklıyorum ki havada asılı duruyormuş gibi görünmeyeyim. Ama bu, sinirsel enerjinin tenimin altında

vızıldamasını engellemiyor yine de.

Çiftçi Crawford'a göz kulak oluyorum ama etrafımızdaki konuşmalardan dolayı söylediklerini duyamıyorum.

Gayet güzel bir sohbetin ardından telefonu kapatıyor ve bir an ekranına bakıyor, parmakları sanki hızlı bir mesaj gönderiyormuş gibi hareket ediyor. Sonra bana doğru dönüyor ve bu sefer sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsüyor.

“Pekala,” diyor telefonu cebine geri koyarken, “Pete kabul etti. Belediye meclisi evrakları ve bazı tanıtım materyallerini isteyecektir, ama bu normal.” Elini uzatıyor. “Anlaştık.”

Rahatlama hissi o kadar hızlı geldi ki neredeyse başım döndü. Elini sıkıca sıktım. "Teşekkür ederim."

Çiftçi Crawford'ın sırtışı genişliyor, zor kısım bittiği için biraz çocuksu bir hal alıyor. "Brutus'u tekrar arenada görmek güzel olacak."

“İşte fikir bu,” diyorum ve gün boyunca kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Masaya geri döndüğümde, Carter hâlâ June'un yanındaki yerini kanıyla sahiplenmiş gibi koruyordu. Seth'in babası da şimdi orada, karşısında oturuyordu ve konuşma camları çatlatacak kadar yüksek sesle yapıyordu.

Söz kesmemek için geri planda kalıyorum.

“...küçükkenki zamanları hatırla,” diyor John, sesi boğuk bir şekilde. “Amarillo’da, annenle birlikteyken. O zamanlar her şey mükemmeldi. Sanki hiçbir şey aramızdaki ilişkiyi bozamazdı.”

Seth'in çenesi sıkıydı ama babası uzanıp elini tuttuğunda geri çekilmedi.

“Oğlum, senin için de aynısını istiyorum. Gerçek bir şey inşa etme şansını. Bir aile. Bir yuva.” John’un dikkati, konuşmayı dikkatle izleyen June’a kayar. “Sonsuza dek rodeo efsanesi olamazsın. Bazen zirvedeyken bırakmak en iyisidir; ben hep böyle demişimdir.”

"Bunu mu yapmamı istiyorsun?" Seth'in sesi özenle tarafsızdı.

“Demek istediğim, madalya ve kupa peşinde koşarken güzel şeylerin elinizden kayıp gitmesine izin verme.” John elini bir kez sıktı, sonra bıraktı. “Devre kendi kendine düzene girecektir. Sen geleceğinde ne istediğine odaklan.”

John'un yanına yeni eşi Marlene geldi. Otuz üç ya da otuz dört yaşlarında, güzel bir yazlık elbise ve barbekü mekanı için pek uygun görünmeyen topuklu ayakkabılar giymişti. John ise ellili yaşlarının

sonlarındaydı. Kadın, omzuna dokunurken parlak ve biraz yapmacık bir gülümsemeye ona baktı.

“Canım, hadi ama. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum ve sen çok uzun zamandır yoktun.” Bakışları Seth'e kaydı. “Ah, bugün harika iş çıkardın. Sana destek oluyorum.”

Seth başını salladı, yüzünde özenle ifadesiz bir ses tonu vardı. “Teşekkürler, Marlene.”

John, götürülmesine izin verdi, omzunun üzerinden oğluna son bir bakış attı ve sonra gitti.

June masanın üzerinden uzanıp Seth'in elini tuttu. “Aile karmaşık bir şeydir.”

“Hiçbir fikriniz yok.” Parmaklarını birbirine kenetler. “Ama bildiğim bir şey var ki, annem öldükten sonra büyürken yaşadığım gibi gergin bir aile istemiyorum. Ne kurarsak kuralım, sağlam olacak. Gerçek olacak.”

June'un bakışları yumuşuyor. “Seth...”

“Sen benim dünyamısın, June. Bizim dünyamızsın.” Sesi alçalıyor, sadece ona yönelik ama ben de duyacak kadar yakınım, Carter da. “Henüz kabul etmeye hazır olmasan bile, seni sonsuza dek bizim yapacağım.”

“Ciddi misin?”

“Her kelimesine.” Ağlayacak gibi görünüyordu ve hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok kucaklamak istememiştim.

Daha önce orada oturan kadın gitmiş olduğu için, yanındaki banka oturdum ve varlığımı belli ettim. “Beni özledin mi?”

O an bozuluyor, ama kötü anlamda değil. June gözlerini ovuşturarak gülüyor. “Nereye kayboldun?”

“Bir işi halletmem gerekiyordu.” Yüz ifademi umursamaz tutarak biramı alıyorum.

“Önemli bir şey değil.”

Carter gözlerini kısarak bana baktı. “Neden yalan söylediğini hissediyorum?”

“Çünkü güven sorunlarınız var.”

“Kai ile ilgili sorunlarım var.”

Daha fazla ileri gitmeden önce June bana doğru dönüp dikkatlice baktı. Eli masanın altından bacağımı buldu ve bu dokunuş omurgamda elektrik akımı gibi bir his yarattı.

“İyi misin?” diye soruyor sessizce.

“Mükemmel.” Elini kendi elimle örtüyorum. “Sadece düşünüyordum.”

"Ne hakkında?"

Köşedeki mekanik boğaya şöyle bir göz attım, sonra tekrar yüzüne baktım. O ela gözler her zaman çok fazla şey yapıyor, sanki kendini toplamaya çalışıyor gibi.

"Bundan sonra ne olacağı hakkında," diyorum. "Ve bunların hiçbirine evet dediğiniz için pişman olmamanız için neler yapmaya hazır olduğum hakkında."

İkinci turumuzun neredeyse sonuna geldiğimizde, artık zamanının geldiğine karar veriyorum.

"Yani," dedim, masadaki konuşmaların arasından duyulacak kadar yüksek sesle. "Devamsızlık sorununa bir çözümüm var."

Carter acı dolu bir ses çıkarır. "Neden şimdiden bundan nefret ediyorum?"

"Çünkü hayal gücünüz eksik. Neyse, Çiftçi Crawford ile konuştum ve o da kasaba komitesinden Pete ile görüştü. Rodeoda Brutus'a binmeme izin verdiler."

Sessizlik.

"Aklını mı kaçırdın?" Carter'ın birası masaya sertçe düşüp şapırdadı. "Şeytan boğanın kapıma boynuzunu sokmaya çalıştığını mı kaçırdın? Şimdi de sanki lunaparkta bir oyunağa biniyormuş gibi onun üzerine mi çıkmak istiyorsun?"

"Sorun olmayacak."

"Bu senin cenazen olacak."

June, hareket ettiğinin farkına bile varmadan eli tekrar bacağımda, sanki beni yerimde sabitliyormuş gibi parmakları sıkılaşıyor. Yüzü solgunlaşıyor ama gözleri benimkine kilitlenmiş durumda.

"Kai." Sesi alçalıyor, etrafımızdaki gürültüden daha yumuşak bir tona bürünüyor. "Emin misin? Brutus sıradan bir boğa değil. O—"

"Yüzde doksan yedi oranında geyikten kurtulma başarısı olan emekli bir şampiyon. Biliyorum." Tamamen ona dönüyorum, çünkü bu işin tek önemli yanı o. Elini tutuyorum ve aramızda yukarı kaldırıyorum, sanki ikimize de gerçek insanlar olduğumuzu, sadece adrenalin ve planlardan ibaret olmadığımızı hatırlatıyormuş gibi. "Tatlım, bana bak."

Bakışları bir an dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kayıyor, sanki kendi içinde bir çatışma yaşıyor.

"Pist yönetimi bu kasabayı listeden çıkarmayı düşünüyor," diyorum. "Bu, işletmelerin para kaybetmesi, insanların işlerini kaybetmesi anlamına

geliyor. Gerçekten önemseyen bir yerin geride kalması demek. Bunu istemiyorum. Ve sizin de düzeltmeyeceğiniz bir karmaşanın içine girdiğinizi hissetmenizi istemiyorum.”

"Ben öyle demedim," diye fısıldadı.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Başparmağım yavaşça parmak boğumlarına dokunuyor. Küçük bir hareket ama bilinçli. "Bunu ilgi çekmek için yapmıyorum. Bunu senin kalmanı istediğim için yapıyorum.”

Yüzünde yarım saniye boyunca şaşkın bir ifade donup kalıyor. Sonra yutkunuyor.

"Ama risk," diyor sesi titreyerek.

"Her boğa bir risktir. Mesele bu." Bunu söylerken gözlerinin içine bakıyorum, gerçeği görmesini sağlıyorum. "Fark şu ki, insanlar bunu görmek için para ödeyecekler. Brutus'un son bir kez daha sahneye çıkması. Bu manşetlere çıkacak. Biletler satılacak. Bütün eyaletin bu kasabaya yeniden bakmasını sağlayacak türden bir gösteri.”

Seth, gergin bir ifadeyle dinliyordu ve şimdi yavaşça bir kez başını salladı. "Kalbin iyi niyetli, Kai. Her zaman öyledir. Ama kendini ateşe atmakta bir yeteneğin var."

June'un parmakları, sanki onunla sessizce hemfikirmiş gibi, benimkileri tekrar sıktı.

"Sınırlarımı biliyorum," diyorum.

Carter alaycı bir şekilde, "Öyle mi? Çünkü benim oturduğum yerden bakınca, tribünlere fırlatılmayı gönüllü olarak kabul ediyorsun gibi görünüyor." dedi.

June'dan gözümü ayırmıyorum. "Eğer yere düşersem, düşerim."

Dudakları aralandı. "Kai."

Başımı biraz daha yaklaştırdım, sesimi sadece ona özel olacak şekilde alçalttım. "Düşüncesiz değilim. Motivasyonum yüksek."

Bunun üzerine yanakları kızardı, sanki bunun ikinci anlamını da duymuş gibiydi. Sanki benim motivasyonumun ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Arkama yaslandım ve tekrar masaya döndüm. "Pete zaten broşürler ve reklamlar üzerinde çalışıyor. Brutus etkinliği için bilet fiyatlarını yükseltiriz, onu özel bir etkinlik haline getiririz. Elde edilecek gelir, babanızı bu kasabanın etkinlik takviminde kalmaya değer olduğuna ikna etmek için yeterli olabilir.”

"Ya yaralanırsan?" diye soruyor Seth ifadesiz bir sesle.

Bir an.

June'un gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Endişeli, evet. Ama bir de başka bir şey var. Sanki itiraf etmek istediğinden çok daha fazla önemsiyor gibi.

"Planım sekiz saniyenin tamamını yapmak değil, insanlara Brutus'u göstermek ve dürüst olmak gerekirse, Brutus'un burada kazanmasından mutluyum," diyorum. "Bunu şöhret için değil, bilet satışları için yapıyorum."

Carter elini yüzüne götürdü. "Bu benim hatam. Brutus'a bindiğinle ilgili o aptal şakayı ben yaptım ve şimdi kafatasıyla koca bir kamu projesi yapıyorsun."

Ona sıırıttım. "Bu fikri sen verdin. Yani aslında bu tamamen senin sorumluluğunda."

"Bunların hiçbirisi böyle işlemiyor."

June titrek, hafif bir kahkaha attı ve göğsüm rahatladı. Sanki korkmuş olsa bile, hâlâ burada. Hâlâ bizimle.

Elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sanırım öyle," dedim gözlerim onun gözlerinde. "Bana güven. Aptal değilim."

"Tartışılabilir," diye mırıldandı Carter.

Onu görmezden geliyorum. "Sadece yapabileceğimden emin olduğum şeyleri yaparım. Bunu başarabileceğimden emin olmasaydım asla kabul etmezdim. Ve ben çok yetenekli bir boğa binicisiyim. Bunu yıllardır yapıyorum. Brutus zorlu, evet, ama imkansız değil."

Bakışları kolumun altından görünen mürekkep lekesine, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Sanki içimde sakladığım kısımları okumaya çalışıyor. "Hep bir şeyle mücadele ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Nefesimi içime çektim, yarı güldüm, yarı doğru söyledim. "Eski alışkanlık."

Carter başını koluma doğru eğdi. "Söyle ona, Kai."

Seth masanın karşısından bana doğru eğildi. "Geçmiş hakkında konuşmayı pek sevmez," dedi Seth, sanki beni eleştirmek yerine beni koruyormuş gibi.

Kolumdaki dövmeyle şöyle bir göz attım. "Bu," dedim sesimi alçak tutarak, "Maui'den gelen aile mirasımız. Bunu, geride bıraktığım her şeyin ötesinde kim olduğumu unutmamak için yaptırđım."

Parmakları çizgilerin üzerinde geziniyor, sonra hafifçe takip ediyor. "Geride bıraktığın her şey," diye tekrarlıyor nazikçe.

Boğazım düğümlenmiş bir şekilde başımı bir kez salladım. "Senin özlediğin türden bir ailede büyümedim."

Kaşları çatıldı.

"Babam içki içerdi," diye ekledim, açık ve net bir şekilde. "Kötüleşip yumruğunu kaldırdığında, yolundan çekilmeyi öğrendim. Sonra da gitmeyi öğrendim." Parmaklarım eski bir yara iziymiş gibi kolumun kenarına dokundu. "Genç yaşta yola çıktım. Taşıyabileceğimden başka bir şeyim yoktu ve omuzlarımda Teksas büyüklüğünde bir yük vardı."

Eli bileğimi nazikçe kavradı, acımak yerine beni destekledi.

Carter boğazını temizledi, birdenbire ukala tavrından sıyrıldı. "Hiçbir şeyi olmadan koştu ve yine de aramızdaki en sağlam kişi oldu."

Seth'in eli omzuma hafifçe dokunuyor; sanki arkamda duruyormuş gibi. "Bu sürünün çalışmasının sebebi o," diyor. "Hiçbirimize ihtiyacı yokmuş gibi davranırsa bile."

"Bunu tek başıma yapmadım," diyorum ve bu, kastettiğimden daha kaba çıkıyor. Bakışlarım bir anlığına başka yere kayıyor, normalde aklıma gelmeyen bir anıyı görebiliyorum. "Şanslıydım. John bana bir şans verdiğinde on altı yaşındaydım," diye ekliyorum. "Zavallı halimi rodeo dünyasına sürükledi, başımın üstüne bir çatı koydu ve bana yumruklarla gelmeyen kurallar verdi. Bana bir çıkış yolu gösterdi."

Onlara, ona dönüp bakıyorum ve gerçek göğsümde dimdik duruyor. "Onsuz... nerede olacağımı bilmiyorum."

Seth'in ağzı hafifçe kıvrıldı, gözleri benimkine sabitlenmişti. "Ve hâlâ ayakta durmanın sebebi sensin Kai, bunu unutma."

Başımı sallayarak Seth'e takdirimi gösterirken, baş parmağım tekrar onun parmak boğumlarına değiyor, sonra dikkatimi tekrar June'a veriyorum. "Yani evet," diyorum sessizce. "Brutus imkansız değil."

Ve bir an için, bana sanki zaten elde tutulmaya değer biriymişim gibi bakarken, ben de kendimi imkansız hissetmiyorum.

Uzun bir süre yüzümü inceledi. Ne aradığını bilmiyorum ama ne arıyorsa bulsun, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

Sonunda, "Sana güveniyorum," diye itiraf ediyor. "Ama yine de çok endişeleneceğim."

"Bunu yapmazsanız hayal kırıklığına uğrarım."

O gülüyor ve ben onu kendime doğru çekiyorum. Orada mükemmel bir şekilde yerleşiyor, başı çenemin altında, elleri tişörtümün arkasında sıkıca kenetlenmiş. Kokusunu içime çekiyorum ve onun beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

İşte ben bunun için savaşıyorum. Sadece kasaba, pist veya iyilik yapmanın soyut fikri için değil.

O. Onlar. Biz.

Bir sürü. Bir aile. Korunmaya değer bir şey.

Sonunda onu bıraktığımda, Seth ve Carter ikisi de yürekten gelen ifadelerle bizi izliyorlardı. Hepimiz bu işin içindeyiz ve bunu onlar da benim kadar biliyorlar.

“Peki,” dedim, Carter’ı sinirlendirmek için tabağından bir kaburga parçası çalarak. “Başka paylaşmak istediği berbat fikirleri olan var mı? Yok mu? Sadece ben miyim? Harika.”

Carter bana orta parmağını gösteriyor ama gülümsüyor.

Country müziği yavaşlayan bir şeye dönüşüyor ve akşam, her şeyin mümkün olduğu o altın saat sıcaklığına bürünüyor. Dışarıda bir yerlerde, Brutus adında efsanevi bir boğa, muhtemelen bir zavallının bahçesini terörize ediyor ve emekliliğinin kesintiye uğramak üzere olduğundan tamamen habersiz.

Peki ya ben?

Sırt çantamla oturuyorum, Omega'm sıcak bir şekilde yanıma yaslanmış durumda ve uzun zamandır ilk defa tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz.

Bundan sonra olacaklar arasında kin besleyen öfkeli bir boğa ve sırtına binmeye cesaret eden herkesi yüzde doksan yedi oranında yok etme başarısı olsa bile.

Ama neyse.

Hayat biraz tehlike olmadan nasıl olur ki?

17

SETH

Gece yarısını geçti ve ben de June'un yatağının başında sapık gibi duruyorum.

Kapı arkamdan kapandı. Ne zamandır kapalı olduğunu bile bilmiyorum. Bacaklarımın kramp girmesi gerekirdi ama kendimi hareket ettiremiyorum ya da çıkamıyorum. Karanlıkta burada durup onun nefes alışını izlemekten başka bir şey yapamıyorum, sanki bu, kaburgalarımın altındaki kemirici açlığı dindirecekmiş gibi.

Uyuyor ve saatlerdir uyuyor. Ben de aklımı kaybediyorum.

Bu sadece koku uyumuyla ilgili değil. Bunu kendime sürekli söylüyorum ama artık doğru olup olmadığından emin değilim. Aramızdaki bağ elektrik yüklü. Ama bu biyolojiden daha fazlası. İçgüdüden daha fazlası.

O, o.

Ay ışığı perdelerden süzülerek yatağın üzerine gümüş çizgiler çiziyor. Ortaya yayılmış, bir bacağını Kai'nin vücut baskısıyla dolu yastığının üzerine atmış, o yastığı sanki bir oyuncak ayıymış gibi kucaklıyor. Yarısı yan, yarısı sırt üstü. Saçları yastığın üzerine yayılmış, beyaz pamuklu kumaşa karşı koyu bir renk. Dudakları hafifçe aralık ve her nefes veriş, penisimi seğirtmemesi gereken ama kesinlikle seğirten yumuşak bir ses.

Soluk ışıktaki teni neredeyse parıltıyor. Pijama tişörtü göğüslerinin üzerinde en masum şekilde duruyor ve o minik şortlar... dikkatimi o kadar çok çekiyor ki, utanç verici. Çeneme elimi götürüp nefesimi dışarı veriyorum, çünkü bakmaya devam edersem nasıl davranmam gerektiğini unutacağım.

Yirmi dokuz yaşımdayım ve gece yarısı uyuyan bir kadını izliyorum. Babamın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu. Muhtemelen zaman kaybetmemek, istediğini elde etmek, Benton erkeklerinin tereddüt etmemesi hakkında bir şeyler söylerdi.

Ondan önceki hayatımı düşünüyorum. Pistleri. Yarışmaları. İki yöne doğru uzanan, başlangıcı ve sonu olmayan, sadece hareketten ibaret olan sonsuz yolu. Hareket halinde olmakta iyiydim, hiçbir yere bağlanacak kadar uzun süre kalmıyordum. Babam beni arena tozunda ve motel odalarında büyüttü, bana evin, pistler sırasında karavanı park ettiğimiz yer olduğunu öğretti.

Ama yorgunum.

Bu, sesli olarak söylemediğim gerçek. Yıl boyunca koşmaktan, kovalamaktan, farklı şehirlerde uyanmaktan yorgun düştüm.

Her şey berbat olmadan önce, anne babamın sahip olduğu, her şeyin güzel olduğu zamanları istiyorum. O günleri anlık olarak hatırlıyorum. Pazar sabahları pankekler. Annemin babamın söylediği bir şeye gülmesi. Dünyanın geri kalanı yokmuş gibi birbirlerine bakışları.

Hep bunu istedim, hatta istemediğimi söylediğim zamanlarda bile. Ve şimdi June geldi.

Yatakta kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve tüm vücudum geriliyor. Limon kabuğu, bal ve kır çiçeklerinin kokusu, şimdi daha sıcak bir şeyle karışmış halde, bana doğru geliyor. O benim Omegam. Beklediğimi bilmeden beklediğim kişi ve bana itiraf etmekten çok korktuğum her şeyi verecek olan kişi.

Yatak odasının kapısının hafifçe kapanması beni dondurdu.

Biri kapıyı yavaşça açıyor, aralıktan sızıyor, gölgelerin içinde arkasından kapatıyor. Kımıldamıyorum. Nefes almıyorum. Yatağın yanındaki yerimden, figürün arkasını dönmesini izliyorum.

Ve göz göze geliyoruz.

Carter.

Bütün vücudu irkildi. Bir an için, karanlık odanın karşısında birbirimize bakakaldık, ikimiz de aynı ürkütücü şeyi yaparken yakalanmıştık.

Önce o kendine geliyor. Agresif bir şekilde parmağıyla beni işaret ediyor, sonra avuç içleri açık, omuzları dik bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor.

Burada neden bulunduğumu mu soruyor, kendimi açıklamamı mı istiyor yoksa sadece genel bir şaşkınlık mı ifade ediyor, hiçbir fikrim yok. Ona

doğru parmağımı uzatıp, baş parmağımın omzunun üzerinden kapıya doğru işaret ediyorum.

Gözlerini kısıyor. Başını sallıyor. Önce kendini, sonra yeri işaret ediyor, ardından kollarını kavuşturuyor.

Tekrar deniyorum. Ona işaret ediyorum. Kapıya işaret ediyorum. İki parmağımın yürüme hareketi yapıyorum.

Başını salladı.

Aman Tanrım. İki elimle de kovma hareketi yapıyorum.

O da aynı hareketi bana geri yapıyor ve gözlerini deviriyor.

Gerçekten yardımcı oldu. Sonra odanın daha da içine doğru yürüdü. Harika.

Onu zorla dışarı sürüklemek üzereydim ki kapı tekrar tıkırdadı.

İkimiz de duraklıyoruz.

Kai aralıktan süzülerek geçti ve aynı dikkatli sessizlikle kapıyı arkasından kapattı. Arkasını döndü, odaya iki adım attı ve ikimizi de orada suçlu ergenler gibi dururken görünce olduğu yerde donup kaldı.

Kaşları birden yukarı kalktı. Önce bana, sonra Carter'a, son olarak da yatağında huzur içinde uyuyan June'a baktı.

Sonra yüzünde yavaşça, alaycı bir sırıtış belirliyor.

Sessiz iletişim kurma zahmetine girmiyor. Çıplak ayakları halının üzerinde sessizce yanımızdan geçiyor ve yatağın ayak ucunda durup June'a bakıyor. Onun yastığına sarıldığını görünce sırıtışı daha da genişliyor.

Bize geri döndü. Önce June'u, sonra yastığı işaret etti ve kendi göğsüne dokundu. Ardından kaşlarını oynatarak ikimize de çift başparmak işareti yaptı.

Carter çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. Gözümün seğirdiğinden neredeyse eminim.

Kai tekrar yastığı işaret ediyor, sonra kendini işaret ediyor, ardından yorumlayamadığım bir tür hareket yapıyor—bir şeyi sallıyormuş gibi kollarını kavuşturuyor, sonra uyuyormuş gibi ellerini yanağına bastırıyor ve sonra tekrar June'u işaret ediyor.

Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok. Carter'ın yüz ifadesine bakılırsa, o da bilmiyor.

Kai tekrar deniyor. Yastığı işaret ediyor. Kendini işaret ediyor. Elleriyle kalp şekli yapıyor.

Aman Tanrım!

Kolundan tutup başımı June'un odasındaki banyo kapısına doğru çevirdim, çünkü kapı tam oradaydı. Carter zaten o yöne doğru ilerliyordu ve üçümüz de küçük alana doluşup, duşun yanındaki en uzak köşeye çekilmeden önce kapıyı olabildiğince sessizce kapattık.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz lan?" diye tısladım.

Carter, sesini neredeyse duyulmayacak kadar kısık tutarak, "Burada ne işin var?" diye karşılık verdi.

"Önce ben sordum."

Carter, "Senden önce uyanmıştım," diyor.

"Saçmalık. En az yirmi dakikadır burada bekliyorum."

Kai homurdandı. "Bu, sandığın gibi bir hava atmak değil."

"Sus artık. Sen burada ne arıyorsun?"

"Muhtemelen senin de aynı nedenden dolayıydın." Kai, kollarını kavuşturmuş bir şekilde fayans duvara yaslandı. Kapının altından süzülen loş ışıktaki omuzlarındaki gerginlik, zar zor bastırdığı huzursuz enerjiyle belirginleşiyordu. "Uyuyamıyorum. Düşünemiyorum. Ondan başka hiçbir şey yapamıyorum."

Carter, "Bunlar düşünmeyle ilgili iki 'yapamazsın' gerçeği," diye belirtiyor.

"Gece saat birde dil bilgisi polisi. Harika."

"Sadece şunu söylüyorum..."

"İkiniz de susun." Burnumun köprüsünü sıktım. "Hepimiz onun uyumasını izleyemeyiz. Bu seri katil davranışı olur."

"Ve işte hepimiz buradayız," diye ekliyor Kai neşeyle.

"Çünkü aklımızı kaybediyoruz." Carter elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu işaretledim ve bu durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi. Bağ... sürekli bir çekim gibi. Odada olmasa bile onu hissediyorum. Ve odada olduğunda da..."

"Onun içine girip bir daha asla çıkmak istemiyorsun," diye tamamlıyor Kai. "Evet. Sanki ona karşı kızgınlık dönemine giren bizmişiz gibi geliyor."

Hiçbir şey söylemiyorum ama ikisi de bana bakıyor.

Kai, en ufak bir utanma belirtisi göstermeden, "Odamda öyle sertleşmeler yaşıyorum ki, gerçekten acı veriyor," diye itiraf ediyor. "Sadece ona yakın olmaya ihtiyacım var. Ona dokunmaya. Bir şeye. Deliriyorum."

"Koku uyumu," diyorum, oysa bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. "Onunla birlikte olmadan ona yakın olmak."

“Peki ne yapacağız?” Kai’nin sesi hayal kırıklığıyla boğuktu. “Çünkü odamda yatıp tavana bakarak, onun yirmi metre ötede olduğunu ve ona ulaşamadığımı bilerek bir gece daha geçirmeye dayanamam—”

"Öyleyse onunla birlikte kalalım," diye itiraf ediyorum.

İkisi de bana dik dik bakıyor.

Kai'nin kaşları birden yukarı kalktı. "Sadece... onunla yatağa mı gireyim?"

"Uyuyor. Hiçbir şey yapmayacağız." Bunun doğru olduğunu hepimiz bilesek de, yine de açıklama ihtiyacı hissediyorum. "Sadece... yakınında kalacağız. Kokularımız onu sakinleştirecek. Onun varlığı da bizi sakinleştirecek."

"Bu senin için şaşırtıcı derecede yumuşak," diyor Carter.

"Defol git."

"Hayır, ciddiym." Neredeyse gülümsüyor. "Bay ‘Duygularım Yok’ sarılmak istiyor."

"Seni yok edeceğim."

"Ben de varım," diyor Kai hızla. "Kesinlikle varım. Onun önünde yatmak için talibim."

"Aslında teknik olarak benim odam," diye belirtiyorum. "Yatağım da benim. Dolayısıyla yatak seçimi önceliği bana ait olmalı."

"Bu böyle çalışmaz," diye itiraz etti Carter, gerginleşerek.

"Kesinlikle öyle."

"Ne zamandan beri?"

"Madem öyle dedim."

"Pekala, ama Carter zaten onunla bir gece geçirdi." Kai’nin gözleri parlıyor. "Aslında iki gece. Bu yüzden en kötü yeri o almalı."

"Bu pozisyon ne demek?" diye kekeledi Carter.

"Bu adil olan. Onu bağlamanız gerekiyor. Ayaklarından tutabilirsiniz."

"Ben onun ayaklarının dibinde, bir köpek gibi uyumayacağım."

"Hav hav. Sonra yere yat."

Kai'ye alaycı bir şekilde bakıyor.

"Taş, kağıt, makas," diyerek işin daha da büyümesine izin vermeden araya girdim.

Carter tartışmanın ortasında duraksadı, kaşları kalktı. "Ciddi misin?"

"Daha iyi bir fikriniz var mı?" diye soruyorum.

Kai'nin yüzünde hızlı ve rahat bir sırıtış belirdi. "Üç kişi olmaz. Eleme usulü yapın. Herkes bir tur oynasın."

"Güzel," diyorum. "Hızlı. Sessiz. Sorunsuz."

Kai ve Carter ilk olarak karşı karşıya geliyorlar. "Hazır mısın?" diye soruyor Kai, sanki kazanmak üzereymiş gibi gülümseyerek.

Carter yumruğunu uzatarak, "Kaybettiğinde ağlamamaya çalış," dedi.

Atıyorlar.

Kai kaya gibi parlıyor.

Carter makası seçiyor.

Kai, kendinden memnun bir şekilde, sessizce içinden sevinç çığlığı attı.

"Ha. Kazanan benim."

Carter, Kai'yi işaret ederek, "Kendine fazla güvenme. Sadece bir denemeydi." dedi.

"Bu bir zaferdi," diyor Kai bana dönerek. "Pekala, koca adam. Ben ve sen. Kazanan ilk seçme hakkına sahip olur."

Sanki şampiyonluk maçına çıkacakmışım gibi omuzlarımı silkip geçiyorum. "Pekala."

Kai'nin gözleri parlıyor.

Gidiyoruz.

Kayaları seçiyorum.

Kai kağıt işleriyle uğraşıyor.

Bir anlığına donakaldı, sonra sanki şeytan ona bir ödül vermiş gibi sırıttı. "Seni yakaladım."

Elime dik dik bakıyorum, sanki onu zorla değiştirebilecekmişim gibi. "Tabii ki öyle yaptın."

Kai, yatağı bir kupa gibi işaret ediyor. "Onun önündeyim. Bu iş tamam."

"Bu durumda geriye ikimiz kaldık," dedim Carter'a başımı sallayarak. "Yani bir tur daha oynayacağız."

Carter ve ben karşı karşıya geliyoruz. Topu atıyoruz.

Carter kağıdı gösteriyor.

Makas seçiyorum.

Carter'ın yüzü yine de aydınlandı. "EVET. Ayaklara dokunmadık—" Durdu, ellerimize baktı, sonra inledi. "Ah, kahretsın."

Kai, büyük bir sevinçle gülümsedi. "Tebrikler dostum. Ayakların oldu."

Carter, sanki cesedi nereye gömeceğine karar veriyormuş gibi ona dik dik bakıyor. "Sen tam bir felaketsin."

"En iyisi benim," diye düzeltiyor Kai, hâlâ gülümseyerek, sonra da o memnun, vahşi küçük bakışıyla dikkatini bana çeviriyor. "Pekala, koca adam. Senin tercihin ne?"

"Onun arkasındayım. Bu kesin."

Carter içini çekti ve mırıldandı: "Eğer tekme yersem, ikinize de tekme atacağım."

Kai sırttı. "Eğer tekme yersen, bu onun senden hoşlandığı anlamına gelir."

"Anlaştık," diyorum. "Herkes sussun ve uyuyalım."

Carter bana son bir kez sert bir bakış attı, ama bu bakış isteksiz bir gülümsemeye dönüşmeye başlamıştı bile. "Evet, efendim."

Kai memnuniyetle kısık sesle güldü. "Kesinlikle haklısın."

Hâlâ fısıltılarla tartışırken banyo kapısını aralıyoruz. Yavaşça, dikkatlice yatağa yaklaşıyoruz.

Bu, üç iri adam ve bir küçük Omega için bolca yer olan California king boy bir yatak. Sağ tarafa rahatça uzanıp, kazandığım büyük kaşık pozisyonunda onun arkasına yerleşirken yatak neredeyse hiç çökmüyor. Kai sol tarafa geçiyor, ona dönük, nefesimizi paylaşabileceğimiz kadar yakın.

Carter ise yatağın ayak ucunda duruyor.

Yatağa uzandığımızda Junes hafifçe mırıldandı.

Kai kıpırdanırken, "Sakin ol bebeğim," diye mırıldandı. "Sadece ikimiz. Tekrar uyumaya devam et."

Kai'ye daha da yaklaştı, eli göğsünü buldu, avuç içi kalbine bastırdı ve ben de arkasına geçip ona daha da yaklaştım, göğsüm sırtına, kolum beline sıkıca sarılmıştı. Yatağın ucundaki Carter'ı kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, ayağının koluna süründüğünü, parmak uçlarının bir kez kıvrıldığını ve ardından elini ayak bileklerine sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi yerleştirdiğini gördüm.

Göğsümdeki bir düğüm çözülüyor.

İhtiyacımız olan şey buydu, onun dokunuşu ve yakınlığı. Ona yakın olmanın basit gerçeği.

June tekrar kıpırdanıyor, dudaklarından hafif bir ses çıkıyor ve hepimiz hareketsiz kalıyoruz. Ama o daha yeni rahatlamaya başlıyor.

"O mükemmel," diye fısıldıyor Kai, sesi neredeyse duyulmuyor.

Kimse karşı çıkmıyor.

Gözlerim çoktan kapanıyor, yüzüm saçlarına gömülmüş, kokusu beni tamamen sarmış durumda.

Babamın mangalda söylediği şu sözü düşünüyorum: Zirvede olduğunda bırakmalısın, iyi şeylerin elinden kayıp gitmesine izin vermemelisin.

Haklı. Kabul etmekten nefret etsem de, yaşlı adam pişmanlık hakkında bir şeyler biliyor. Annemi bir kazada kaybetti ve bu her şeyi değiştirdi; önceliklerini alt üst etti, eskiden yumuşak olan yerlerini sertleştirdi, asla nasıl yaşayacağını çözemediği bir boşluk bıraktı. Ve şimdi Marlene'i var, güzel, genç, yüzeysel bir Marlene ve bazen ona nasıl baktığını görüyorum. Sanki bunun yeterli olduğuna, eğer her şeyi hafif tutarsa, annesini kaybettiği gibi kaybetmeyeceğine kendini ikna etmeye çalışıyor.

Ben bunu istemiyorum. Ben karmaşık, dağınık, her şeyi kapsayan gerçek şeyi istiyorum.

Ve o şu anda, onun için dünyayı yakıp yıkacak üç adamla çevrili bir yatakta uyuyor. Sahip olduğu gücün ne kadar büyük olduğunun farkında bile değil.

Sonunda uykunun beni ele geçirmesine izin verdim, bir elim onun etrafına çapa gibi sarılmıştı. Ve yıllar sonra ilk kez, yoldan, pistten ya da uçsuz bucaksız boş ufuktan hayal kurmuyorum.

Evimi hayal ediyorum.

HAZİRAN

Bir şeyler farklı.

Uykudan yavaşça uyanıyorum, bilinç çatlaklardan sızan su gibi içeri giriyor. Oda hala karanlık, şafaktan önceki saatlerin o derin, ağır karanlığı, ama bir şeyler değişmiş. Yatak farklı hissettiriyor. Daha sıcak. Daha... kalabalık.

Gözlerim aralanıyor.

Ve ben donakaldım.

Her yerde erkekler var.

Kai karşımda, çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda. Yan yatmış, bir kolu başımın üzerinde uzanmış, yüzü uykuda gevşemiş ve huzurlu. Ay ışığı, kabile dövmesinin koyu çizgilerini, çenesinin keskin açısını, saçlarının gevşemiş ve yastığın üzerine dökülmüş halini aydınlatıyor.

Omzumu çevirip baktığımda Seth'in sırtıma yaslandığını gördüm. Göğsünün sağlam duvarı bana yapışmış, nefes alışverişinin yavaş iniş çıkışları beni rahatlatıyordu. Kolu belime dolanmış, bilinçsiz halde bile ağır ve sahiplenici bir şekilde duruyordu.

Ve ayaklarımın dibinde bir şey var—emin olmak için hafifçe kıpırdanıyorum—evet, o Carter. Yatağın ayak ucunda kıvrılmış, bir eli ayak bileğimi kavramış, yanağı da bacağıma yaslanmış.

Bu olay ne zaman oldu?

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, olanları bir araya getirmeye çalışıyorum. Tek başıma yattım. Bundan eminim ve Kai'nin yastığına sarılarak uykuya daldığımı, onların kokusunu özlediğimi, keşke... diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ah.

Sessizce içeri girdiler ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanıma yatağa girdiler.

Üzülmeliyim. Çok sinirlenmeliyim. Ama derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha.

Sonra fark ediyorum ki aslında hiç de üzgün değilim.

Hissetmeyi beklediğim panik yok. Bunun yerine, göğsümde yıllarca sıkıca çekilmiş bir düğümün sonunda gevşemesi gibi, sıcak ve sakinleştirici bir şey var.

Kendimi... güvende, sakin hissediyorum; anne babam taşındığından ve kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığımdan beri böyle bir şey hissetmemiştim. Bağımsızlığımı seviyorum ama aile ortamı ve desteği her şey demek.

Alfaların kokuları beni sarıyor ve her derin nefes aldığımda gülümsüyorum. Uzun bir süre orada uzanıyorum, kendimi bu garip yeni gerçekliğin içinde bırakıyorum. Üç Alfa. Hepsi de etrafımı sarmış durumda.

Ne yazık ki, mesanem duygusal itiraflara aldırış etmiyor.

Dikkatlice hareket ederek, kendimi birbirine dolanmış kollardan kurtarma sürecine başlıyorum. Hareket ettiğimde Seth'in kolu kısa bir an geriliyor, ama ben nefesimi tutarak duraklıyorum ve bir an sonra o da yumuşak bir nefes vererek tekrar gevşiyor.

Kai, uzattığı kolunun altından yavaşça çekildiğinde kıpırdamadı. Carter bir şeyler mırıldandı ve bileğimi bıraktı, hafifçe yana döndü.

Yatak çarşaflarından sıyrılıp, yastıkların üzerinden kendimi yukarı çekerek yataktan kalktım, sonra sessiz adımlarla banyoya gittim ve ışığı açmaya cesaret etmeden önce kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Aniden gelen parlaklık gözlerimi kısımama neden oldu.

Pencereden sızan ay ışığında hızlıca banyoya gidiyorum, onları uyandırmamak için bilerek sifonu çekmiyorum. Sonra kapıyı hafifçe

aralıyorum.

Hiç kıpırdamadılar. Üç iri adam yatağımın üzerine yayılmış, yatağın neredeyse tamamını kaplamış, benim uyuduğum orta kısımda ise June büyüklüğünde bir boşluk bırakmışlardı.

Bir yuvaya benziyor.

Bu görüntüler kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oluyor, yıllarca bastırdığım, belirgin bir Omega hissi. Ve şimdi, Alfa bedenlerinden, sıcaklıktan ve görünüşe göre artık benim olan erkeklerin karışık kokularından oluşan yuvamı özlüyorum.

Yorgun ve üşüdüğüm için yatağa geri dönüyorum, dalların ve kolların birbirine dolanmış halinin arasında kendime bir yer bulmaya çalışıyorum.

Yeterince yaklaştığım anda Kai hareket ediyor.

Kolunu hızla uzatıp belime doladı ve aniden ona doğru çekildim. Bedenim göğsüne yaslanmış, kalçam kalçama değiyordu ve gözleri hâlâ kapalı, nefesi hâlâ derin ve düzenliydi, ama tutuşu sağlam ve emindi.

"Şimdi uyuyun," diye mırıldandı, sözleri zar zor duyuluyordu.

Başım uzanmış koluna yaslandı, yüzüm çıplak göğsünün sıcak tenine gömüldü. Kokusu tüm duyularımı sardı. Onu içime çektim ve tüm vücudum gevşedi.

Bacakları benimkilerin üzerine ağır ve sahiplenici bir şekilde kayarak beni yerimde sabitledi.

Bunu daha idrak edemedi Seth arkamda bana daha da yaklaştı. Ayaklarımın dibinde Carter pozisyonunu değiştirdi, eli tekrar ayak bileğimi buldu. Tamamen bilinçsizdi, ama uyurken bile bana uzanıyordu.

Etrafım sarılı. Koza gibi bir kucakla çevriliyim. Olabilecek en güzel şekilde tuzağa düşürüldüm.

Hayatımda hiç bu kadar eksiksiz, güvende ve tamamen rahat hissetmemiştim.

Gözlerimi kapatıyorum, sıcaklıklarının kemiklerime işlemesine izin veriyorum. Korku ve belirsizlik hâlâ orada, kenarlarda bekliyor, ama şu anda çok uzakta gibiler.

Uyku çabuk geliyor, beni nazık bir gelgit gibi içine çekiyor.

“Ah, sana söylemeyi unutmuştum, onu gördüm,” diyor Hazel.

Telefonumdan başımı kaldırıp baktım; e-postalarımı bakıyormuş gibi yaparken aslında dün rodeo arenasındaki görkemli girişten Carter, Seth ve Kai'nin fotoğrafına bakıyordum. "Kim?"

Hazel, aldığı kahvenin kapağını kapatıp bana döndü, koyu renk gözleri, iyi bir şey yakaladığında aldığı o özel yoğunlukla parlıyordu. "Videodaki kız. Spur'da Seth'in içeceğine uyuşturucu katan kız. Burada. Rodeoda."

Midem alt üst oldu. "Bir dakika, o burada mı? Tam şu anda mı?"

“Yaklaşık on beş dakika önce, arabada unuttuğum telefonumu almak için yemek tezgahlarının yanına gittiğimde onu gördüm.” Hazel, sanki az önce kucağıma bomba atmamış gibi, son derece rahat bir şekilde kahvesinden bir yudum aldı. “Belki onunla sohbet edebiliriz diye düşündüm. Bakalım o geceyle ilgili bir şey söyleyecek mi?”

Sanki gizemli kadın birdenbire ortaya çıkacakmış gibi, arenanın etrafına otomatik olarak göz atıyorum. Rodeo'nun ikinci günü birincisinden daha hareketli geçmeye hazırlanıyor, tribünler en iyi yerleri kapmak için erken gelenlerle dolmaya başlıyor ve çevrede kurulan satıcı tezgahlarından kahve ve kahvaltılık burrito kokuları yükseliyor.

“Öylece yanına gidemeyiz,” diyorum, zihnimde olasılıklar hızla dönüp duruyor. “Eğer bizi fark ettiğimizi düşünürse kaçır. O zaman da elimizde hiçbir şey kalmaz.”

“Evet, doğru.” Hazel kaşlarını çatarak alt dudağını ısırdı. “Peki, plan ne? Çünkü ben sorgulama teknikleri konusunda pek eğitilmiş değilim. Benim yeteneklerim daha çok agresif flört etmek ve Wordle oyununda çok iyi olmak.”

"Her ikisi de değerli yaşam becerileri."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim."

Destek direklerinden birine yaslanıp düşünmeye çalışıyorum. Spur'ün yayınladığı videoda birinin Seth'in içeceğine doğru uzandığı görülüyordu, ancak görüntü o kadar bulanıktı ki içeceğe bir şey katıp katmadığını net olarak göremedik. Ama belki de ağzından kaçırır? Çok düşük bir ihtimal.

"İşin aslı şu," diyorum yavaşça. "Onu öylece yüzleştirirsek hiçbir şeyi itiraf etmeyecek. Neden etsin ki? Birinin içeceğine uyuşturucu katmanın ne kadar ciddi bir suç olduğunu biliyor. Ağır ceza gerektiren suçlamalardan bahsediyoruz."

"Yani bize bir kaldıraç gücü gerekiyor."

"Kanıtı ihtiyacımız var, ama önce onu bulmamız gerekiyor. Sonra bir çözüm bulabiliriz." Doğrusu, onu konuşmaya nasıl ikna edeceğimi henüz bilmiyorum.

Rodeo meraklılarından oluşan bir kalabalığın içinde bir kadını bulmak bu kadar zor olmamalıydı, ama on dakika sonra Hazel ve ben hâlâ giderek büyüyen kalabalığın arasında bir türlü bulamıyorduk. Acaba kadın gitti mi, yoksa Hazel onu ilk başta hayal mi etti diye düşünmeye başlamıştım ki, Hazel aniden kolumu tuttu.

"İşte orada." Çenesini arenanın uzak tarafına doğru hızla çevirdi. "Huni şeklinde kek standının arkasında."

Bakışlarını takip ettim ve hemen orada bir kadın olduğunu fark ettim.

Satıcı tezgahlarından birinin yanında durmuş, sanki birini bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. Yirmili yaşlarının başlarında olabilir. Uzun, koyu saçları var. Kalça kemiklerinin çok altında kalan düşük bel kot pantolon ve bronzlaşmış karnının bir kısmını gösteren uzun kollu kısa bir bluz giymiş. Elinde, arena kafesinin kenarlarında Sharpie kalemle isimler yazılmış tek kullanımlık kahve bardaklarından biri var.

Buradan bile harfleri seçebiliyorum: KIRIK.

"Brooke," diye mırıldandım. "En azından artık bir ismimiz var."

Hazel, alçak ve heyecanlı bir sesle, "Plan ne?" diye soruyor.

Aklımdaki fikri hızla özetleyip, neredeyse fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle Hazel'e aktarıyorum. Hazel'in gülümsemesi her kelimeyle daha da genişliyor.

Sözümü bitirdiğimde, "Bu çok kurnazca," diyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Övgüleri, iş başarılı olduktan sonra saklayın."

Farklı açılardan yaklaşıyoruz; ben geride kalırken Hazel, Brooke'a yandan yaklaşmak için etrafından dolanıyor. Hazel'in kendi kahve fincanını dudaklarına götürüp, sanki fincanını bitiriyormuş gibi rahat ve uzun bir yudum aldığını, kalabalığın arasında dolaşan sıradan bir turist gibi göründüğünü izliyorum.

Ardından Hazel rotasını değiştirir ve doğrudan Brooke'un yoluna doğru yürür.

Çarpışma kusursuz bir şekilde gerçekleşti. Hazel'in omzu Brooke'un koluna sert bir şekilde çarptı ve diğer kadın yana doğru sendeledi. Brooke'un bardağı fırladı, yere düştü ve bir kez sekerek kahvenin son damlaları toprağa sıçradı.

"Aman Tanrım!" Hazel'in eli ağzına gitti. "Çok özür dilerim! Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. İyi misin?"

"Bu da ne?" Brooke kendini toparlayıp Hazel'e dik dik baktı. "Nereye baktığına dikkat et—"

Saniyeler içinde oradayım, Brooke tepki vermeden önce bardağı kapmak için hızla eğiliyorum. Bardağı sadece tabanından tutmaya özen gösteriyorum, parmaklarımı onun parmaklarının tutacağı yerden uzak tutuyorum.

"İzin verin, size yardım edeyim," dedim neşeyle.

Brooke'un gözleri kısıldı. "Kendi eşyalarımı kendim alabilirim—"

Hazel, çoktan büyük çantasının içinde bir şeyler aramaya başlamışken, "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye araya girdi. "Şöyle bir şey var—dur bir dakika—" Marketten aldığınız türden plastik bir alışveriş poşeti çıkardı ve açık tuttu.

Brooke itiraz edemedi bardağı içeri bırakıyorum.

"Bu da ne?" Brooke çantaya uzandı. "Onu geri ver—"

Hazel çantayı yumuşak bir hareketle fermuarla çantasına koyup geriye doğru çekiliyor. Ben de yanına geçip duruyorum ve birlikte Brooke ile herhangi bir kaçış yolu arasında bir duvar oluşturuyoruz.

"İkiniz ne halt ediyorsunuz?" Brooke'un sesi yükseldi ve yakındaki izleyicilerden birkaç meraklı bakış çekti. "Bardağımı neden poşete koydunuz?"

"Brooke," dedim sakince, "bir konuda yardımına ihtiyacımız var."

Gözleri aramızda gidip geliyor, şüpheci ve giderek daha da endişeli bir halde. "Öyle mi? Ne o? Ve her neyse o olaydan sonra sana yardım etmeye hiç niyetim yok. Bardağımı neden aldın?"

Risk alma zamanı.

"Bakın," dedim, etrafımızdakilerin duymayacağı kadar alçak sesle. "Videoyu gördük. Birkaç gece önce Spurs'te Seth Benton'ın içeceğine ilaç kattığınızı gösteren videoyu."

Yüz ifadesindeki değişim anlıktır. Yüzü solgunlaşır, gözleri bir anlığına irileşir, ardından yüz ifadesi tekrar meydan okuyan bir hal alır.

Ama gerçeği görmek için o bir saniyelik süre yeterli.

Hazel'la kısa bir bakış alışverişinde bulundum, doğru yolda olduğumuzun sessiz bir teyidiydi bu. O da neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı.

Brooke, "Ne saçmaladığınızı anlamıyorum," diyor ama sesi sertliğini kaybetmiş. "Ben bu kasabadan değilim. Seth adında birini tanımıyorum."

Hazel telefonunu çıkarıp bir şeye bakarken, "Komik olan şu ki, yüzü ve adı bu arenanın her yerinde," diyor. "Ve karnavalda arkadaşlarını gizlice takip ederken çekilmiş bir fotoğrafın var. Fotoğraf kabinindeki fotoğraflarının arka planındaydın, telefonunla fotoğraflarını çekiyordun. Bu arada, çok ince bir hareketti."

Ekranı Brooke'a çeviriyor. Bu açıdan görüntüyü göremiyorum ama Brooke'un çenesinin kasıldığını görüyorum.

"Yanlış kızı buldunuz."

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz." Daha da yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Bak, polislerin zaten video kaydı var. Barda dokunduğun, parmak izinin olduğu bardak da onlarda. Seni henüz tutuklamamalarının tek sebebi, parmak izlerinin hiçbir veri tabanında olmaması." Bunların çoğunda yalan söylüyorum. Polislerin sadece video kaydı var ve bardağı toplayıp toplamadıklarını ya da parmak izlerinin bu aşamada geçerli bir kanıt olup olmadığını bilmiyorum. Ama Brooke bunu bilmiyor.

Brooke'un yüzü solgundan neredeyse griye dönüyor.

"Ama şimdi elimizde bu var." Hazel'ın çantasına, bardağın güvenli bir şekilde saklandığı yere doğru işaret ediyorum. "Adınız. Parmak izleriniz. Tek yapmamız gereken bunu teslim etmek ve onlar da Spur'daki bardakla eşleştirebilirler. Ondan sonra?" Omuz silkiyorum. "Şey. Birinin içeceğine uyuşturucu katmak Montana'da ağır bir suç. Ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıyasın."

Yüzündeki korku ifadesine bakılırsa, söylenen her şeye inanıyor.

Hazel, neredeyse sempatik bir tona bürünerek, "Bak," diyor. "Eğer itiraf edersen, sana daha yumuşak davranabilirler. Savcılar için iş birliği çok şey

ifade eder. Ama seni bulup, zorla içeri sürükleyip, tüm işi kendileri yapmak zorunda kalırlarsa?" Başını sallıyor. "İşte o zaman sana en ağır cezayı verirler."

"Neden umursuyorsun ki?" Brooke'un sesi titriyor. "Sana ne?"

"O video yüzünden Seth, sarhoşluk ve taşkınlık suçlamalarıyla karşı karşıya," diyorum. "O gece uyuşturucu etkisi altındayken neler olduğuna bağlı olarak daha da kötü suçlamalarla karşılaşabilir. Eğer adını temize çıkaramazsa, kariyeri biter. İtibarı yerle bir olur. Ve tüm bunlar, birinin onun bilgisi veya rızası olmadan içkisine bir şey katması yüzünden."

Bunu iyice sindirdim.

"Yani evet," diye devam ediyorum sessizce. "Çok önemsiyoruz."

Brooke etrafına bakınıyor, sanki kaçış yollarını hesaplıyormuş gibi. Hazel ve ben biraz yer değiştirip, saflarımızı sıklaştırıyoruz. Fiziksel olarak önünü kesmiyoruz ama kaçmanın sorunlarını çözmeyeceğini açıkça belirtiyoruz.

Brooke sonunda, sesi neredeyse fısıltıya dönüşerek, "Yani," dedi. "Bu benim kararım değildi. Bunu yapmak istemedim, tamam mı? Birisi bana para ödedi. Paraya ihtiyacım vardı."

Aramızdaki hava elektrikleniyor. Bu yeni bir şey.

"Kim?" diye soruyor Hazel.

Brooke telaşla başını salladı. "Seth rodeo yıldızı olduğu için içkiye uyuşturucu katmamı söyledi. Seth kötü bir şöhrete sahip olursa, kasabanın bu yıldan sonra rodeo organizasyonunu kaybedeceğini söyledi. Bunu neden istediğini bilmiyorum, soru sormadım. Sadece paraya ihtiyacım vardı."

Aklım karmakarışık. Honeyspur Meadow'daki rodeo yarışmasının başarısız olmasını isteyen biri ona para ödemiş.

"Sana kim ödeme yaptı?" diye soruyorum.

Brooke'un gözleri aramızda gidip geldi. "Sana söylersem, bardağı bana geri vereceksin. Ve beni bırakacaksın."

"İsme bağlı."

"Kahretsın." Ağlayacak gibi görünerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer sonra yakalanırsam, her şeyi inkar edecek. Beni yüzüstü bırakacak. Ama eğer bana bardağı vereceğine ve beni şimdi ihbar etmeyeceğine söz verirsen, sana her şeyi anlatırım. Eğer onu somut kanıtlarla yakalarsan, bana bunu yaptırdığımı itiraf ederim. Tanıklık ederim ya da her neyse. Sadece... böyle değil. Beni koruyacak hiçbir şey yokken değil."

Hazel ile bakiştık. Onun sözünü tutacağına dair somut bir güvence olmadan gitmesine izin vermek riskli. Ama şu anda asıl önemli olan, bunu ilk başta kim planladıysa o.

Hazel, "Telefon numaranıza ve adresinize ihtiyacımız var," diyor.

Brooke tereddüt ediyor.

"Sizi şikayet etmemeye karar vermeden önce bir güvenceye ihtiyacımız var," diye ekliyorum. "Sigorta. Anlıyorsunuzdur."

"Kahretsin." Acı bir kahkaha attı, sesi boş ve boğuktu. "Bu berbat kasabaya geldiğimden beri her şey berbat oldu. Tamam. Tamam."

Kadın bir telefon numarası ve adres söylüyor. Hazel bunları telefonuna yazıyor, ardından hızlıca bir mesaj gönderiyor. Bir an sonra Brooke'un cebini titriyor.

Hazel, "Bakın," diyor. "Metni gösterin."

Brooke telefonunu çıkarıp ekranını bize doğru çevirdi. Mesaj oradaydı: Hazel'in numarası ve basit bir "Merhaba."

"Pekala," diyorum. "Şimdi bize sana kimin ödeme yaptığını söyle."

Brooke titrek bir nefes aldı. "Holden Pierce diye bir adam."

Dünya yana doğru eğiliyor.

Holden. Pete ile birlikte komitede mali direktör olarak çalışıyor.

Dün Seth'in babasıyla rodeo'nun kötü performansı hakkında konuşurken gördüğüm aynı adam. Kasabanın ziyaretçilerle dolu olduğunu ve rodeo organizasyonu ile çalışan komitenin mali işlerini yönetmesi gerektiğini belirttiğimden savunmaya geçti. Bu herif ne yapıyor Allah aşkına?

"Emin misin?" Sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyor. "Holden mı? Sana verdiği isim bu muydu?"

"Evet. Zayıf, biraz da gergin görünümlü bir adamdı. Kasabada çalıştığını söyledi. Yarısını peşin ödedi, diğer yarısını da rodeodan sonra vereceğine söz verdi." Yine aynı acı ses tonuyla güldü. "Sanırım o parayı artık göremeyeceğim, değil mi?"

Hazel, "Muhtemelen hayır," diye onaylıyor.

"Bardağı bana verecek misin yoksa ne?"

Hazel'e başımla onay verdim. Çantasından plastik ambalajlı bardağı çıkarıp Brooke'a uzattı.

Brooke, Hazel'in elinden parayı kaparken, "Holden bana hâlâ beş yüz dolar borçlu," diye mırıldandı. "Ama sanırım hapisten uzak durmak bundan daha değerli." İkimize de son bir tedirgin bakış attı. "Eğer gerçek bir kanıt

bulursanız ve bana ihtiyacınız olursa, numaram sizde. Ama bu kasabada bir saniye daha kalmayacağım."

Arkasını dönüp kalabalığın arasına karışarak hızla gözden kayboldu, omuzları sanki fikrimizi değiştirebileceğimizden korkuyormuş gibi kamburlaşmıştı.

Gidişini izlerken, aklımda bir düzine farklı düşünce dönüp duruyordu.

"Holden," dedim yavaşça. "Kasaba komitesinde tüm etkinlikleri denetleyen mali direktör o."

"Tamam aşkım..."

Ona dün gördüklerimi ve duyduklarımı anlatıyorum. "Peki neden bilerek rodeoyu sabote etmeye çalışsın ki? Pete, rodeoyu kasabamızda tutmak için çok çalışıyor. Ve bence burada bir kızın bir içeceğe ilaç katmasından çok daha büyük bir şey dönüyor." Arenanın karşısına, rodeo'nun ikinci günü için toplanan kalabalığa, Seth, Carter ve Kai'nin yer aldığı devasa pankartlara bakıyorum. "Ve bence Seth sadece bir yan hasardı. Skandal yaratmanın, katılımı düşürmenin, Holden'a rakamların neden tutmadığına dair bir kılıf uydurmanın bir yolu. Ama nedenini bilmiyorum."

"Belki de bir sonraki kasaba ona fazla para ödemiştir?"

Omuz silktim. "Bunu arkadaşlara söyleyeceğim ve başka bir şey bilip bilmediklerine bakacağım."

Hazel kolunu benimkine doladı ve sıkıca sarıldı. "Şimdilik gidip gösterilerin tadını çıkaralım."

Ve birlikte rodeoyu izlemek için arenaya geri yürüyoruz ve Holden'ın hayatının büyük bir bölümünü Honeyspur Meadow'da geçirdiği halde neden böyle bir şey planladığı aklımdan çıkmıyor.

19

KAI

Vites küçültürken Mustang'in motoru mırıldanıyor, ana yoldan ayrılıp açık tarım arazilerinin arasından geçen tozlu bir yan yola giriyorum. Öğleden sonra güneşi ön camdan eğik bir şekilde süzülüyor ve Montana gökyüzü önümüzde bir tabloda fırlamış gibi uzanıyor.

Ama ben gökyüzüne bakmıyorum.

Omega saatime şöyle bir göz atıyorum.

June, camını hafifçe aralık bırakmış, sıcak havanın saçlarını okşamasına izin veriyor. Çok sıcak bir gün olduğu için kısa bir etek ve önü düğmeli bir gömlek giymiş ve yolcu koltuğunda her kıpırdandığında, arabanın kapalı alanında onun kokusunun yeni bir dalgası beni sarıp sarmalıyor, neredeyse doğru düzgün düşünemez hale geliyorum.

"Benimle geldiğiniz için teşekkürler," diyorum, bir virajı dönerken elimle vites kolunu çeviriyorum. "Psikopat bir boğayı incelemek öğleden sonraki planlarınızda yoktu, biliyorum."

Kahkaha atıyor, o çok sevdiğim o neşeli ses. "Şaka mı yapıyorsun? Bunu hiçbir şeye değişmem. Nasıl sonuçlanacağını görmek için çok heyecanlıyım."

"Öyle mi?" Ona doğru baktım, dudaklarının kenarında beliren alaycı gülümsemeyi fark ettim. "Beni deli sanıyorsun, değil mi?"

"Asla." Sahte bir masumiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Ama kesinlikle korkutucu. Yine de önce onu görmeye gelmen harika bence. Belki bir bağ kurabilirsin. O sadece bir hayvan, bu yüzden zaman ayıran birine nasıl tepki vereceğini asla bilemezsin."

"Bu şaşırtıcı derecede iyimser bir bakış açısı."

“Doğduğu günü hatırlıyorum.” Koltuğuna yaslandı, yüzünde nostaljik bir gülümseme belirdi. “Lisedeydim ve yerel çiftliklerde uygulamalı deneyimler yapıyorduk. Brutus'un doğduğu çiftliğe yerleştirildim ve annesi yeterince süt üretmediği için onu biberonla beslemeye yardım ettim.”

Ona dik dik bakıyorum. "Yani bana şeytan boğayı biberonla beslediğini mi söylüyorsun?"

“O zamanlar çok sevimliydi.” Kıkırdıyor ve aman Tanrım, bu ses doğrudan penisime gidiyor. “Daha buzağıyken bile çok yaramazdı. Her şeye kafa atar, kafesinden kaçmaya çalışırdı. Ama yemek zamanı gelince yumuşacık ve sevimli olurdu.”

"Yani her zaman tüm bir kasabayı terörize etmeye niyetli psikopat bir bela değildi, öyle mi?"

"Görünüşe göre bu daha sonra gelişti." diye sırtıyor.

Kahkaha atarak başımı salladım. Yol tekrar kıvrıldı ve Mustang'i virajdan yavaşça döndürerek manzarayı seyrettim. Atlarla dolu tepeler. Uzakta otlayan inekler. Burası çok güzel, arenadan daha sessiz, daha huzurlu, ama dikkatim sürekli yolcu koltuğundaki kadına kayıyor.

Kokusu her yerde, deriye sinmiş, havaya yapışmış, dişleri varmış gibi içime işliyor. Onunla böyle kapalı bir alanda olmak aynı anda hem cennet hem de cehennem, çünkü kokunun gidecek hiçbir yeri yok ve benim de ondan saklanabileceğim hiçbir yer yok. Her nefes onu göğsüme daha da derine çekiyor, nabzımı hızlandıracak kadar sıcak, tatlı ve keskin, kontrolüm kenarlardan yıpranıyor. O kadar yakın ki, teninin sıcaklığı tenime değiyor, tek bir yanlış karar onu kucağıma çekip doğru düzgün nefes alabilmemi sağlayabilir ve bu düşünce yutamadığım bir özlem gibi geliyor. Dizimi sıkıyorum, çenemi kasıyorum, ağzına bakmak yerine ön cama bakmaya zorluyorum kendimi, çünkü çok uzun süre bakarsam pervasızca bir şey yapacağım ve içimdeki bir parça şimdiden bu fikre gülümsüyor.

Oturduğum yerde kıpırdanarak, penisimi olabildiğince hafifçe ayarladım.

Dün gece hiç yardımcı olmadı. Onunla yatağa girmek, sıcaklığını hissetmek, uyurken onun nefesini içime çekmek beni sakinleştirmeliydi. Ama bunun yerine her şeyi daha da kötüleştirdi. Gecenin yarısını taş gibi kaskatı kesilmiş halde, onu uyandırmamaya, onu çevirmemeye ve içine gömülmemeye çalışarak geçirdim.

Ve bir de Carter'ın zaten sahip olduğu bilgi var. Onun için çılgılık attığını, ona yalvardığını, onun kendisini kendine ait olarak işaretlemesine izin

verdiğini biliyor.

Kıskanç değilim. Tam olarak değil. Onlar adına gerçekten mutluyum, ama onun tadının nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini bilmek? Bu bilgiye henüz sahip değilim ve bu beni çıldırtıyor.

"Yani," dedim. "Finansçıyla ilgili olanlar inanılmaz derecede çılgınca. Holden falan işte."

June'un ifadesi ciddileşiyor. "Evet. Seth bunu daha detaylı inceleyecek. Bunu öğrenir öğrenmez size söylemek zorundaydım."

"Amacı ne? Rodeoyu sabote etmekten ne elde etmeyi hedefliyor?"

Başını salladı, kaşları çatıldı. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Bundan ne kazanacak? Sadece birilerinin ona para ödediğini hayal edebiliyorum. Birileri de yarış pistinin Honeyspur Meadow'dan çekilmesini istiyor olabilir."

"Ya da asıl çalan odur," diye ekledim ona bakarak. "İnsanların para için neler yapabileceğine şaşırırsın. Çaresiz kaldıklarında bazı adamların karanlık işler yaptığını gördüm. Etkinliklerini kaybettiriyorlar, ekipmanlarını hileli hale getiriyorlar, rakiplerine bilgi satıyorlar."

Bir an sessiz kalıyor, belli ki olanları sindirmeye çalışıyor. "Bu durum tüm komite için çok kötü görünecek. Hatta kasaba için bile. Pete, kendi adamlarından birinin bunu yaptığını öğrendiğinde yıkılacak."

Sesindeki acıyı duyunca göğsüm burkuluyor. Düşünmeden uzanıp elimi bacağına koyuyorum. Temas ettiğim anda bunun bir hata olduğunu anlıyorum.

Eteğinin ince kumaşından teni sıcaktı ve elim bacağına sanki oraya aitmiş gibi oturdu. Bir an gerildi, sonra dokunuşa kendini bıraktı ve bu minik kabulleniş kanımı kaynattı.

Elimi tekrar vites koluna götürmeli ve sorumlu bir yetişkin gibi yola odaklanmalıyım.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine, nefesi kesilirken onu göz ucuyla izliyorum. Kokusu daha da derinleşiyor, bana onun da benim kadar etkilendiğini anlatan o bal gibi sıcak kokuyu alıyor.

"Bu gece senin için bir sürprizim var," dediğimi duydum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Öyle mi? Daha fazlasını anlat."

Ona sırtıttım. "Buradaki işimiz bittikten sonra seni bir yere götüreceğim. Göreceksin."

"Bu çok gizemli bir davranış."

"Ben gizemli bir adamım."

Kadın homurdanarak, "Sen gerçekten de hayatını kurtarmak için bile sır saklayamazsın, Kai." dedi.

"Pekala, bu adil." Güldüm ve elimi bacağının üzerinde bir an fazla tuttum, başparmağımla yavaş, tembel daireler çizerek sanki zamanı işaretliyormuş gibi. Sanki ne kadarını görmezden gelebileceğimi test ediyormuş gibi. "Ama bunu saklayacağım. Bana güvenmek zorundasın."

Şüphe ediyormuş gibi gözlerini kısıyor, ama sonra gülümsüyor. Yumuşak, içten, güneşin favorilerini seçmeye karar vermiş gibi tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme. Aman Tanrım, ne kadar güzel. Göz kırpmayı unutturan, pençeleri varmış gibi derine işleyen türden bir güzellik.

"Şey," diyor, sesi alaycı bir tona bürünerek, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. "Dün gece neden hepiniz yatağıma geldiniz?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ama belli etmedim. Gülümsememi korudum. "Seni rahatsız etti mi?" diye sordum, sanki her konuştuğunda ağzını izlemiyormuşum gibi, gayet rahat bir şekilde.

"Aslında..." Duraksıyor ve doğru kelimeleri ararken kirpiklerinin aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum. "Çok sakinleştiriciydi. Hayatımın en iyi uykusunu uyudum."

Onun cevabıyla göğsümde sıcak ve tatmin edici bir his yayıldı. Aynı zamanda sahiplenici bir his de.

"Bu, giderek güçlenen bir bağ," diye açıklıyorum, içimdeki gerginliğe rağmen konuyu hafif tutarak. "Alfa ve Omega birbirini çekiyor. Bu bağ giderek güçleniyor ve bizi içine çekiyor."

"Kai..." Sesi yumuşak, uyarıcı bir tonda, sanki durmamı istiyor ama aynı zamanda istemiyor da. Dokunuşunu özlediğim için elimi çekip yön değiştirmeye çalışıyorum ve o da eteğini çekştiriyor.

"Artık bizim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum ve şakayı bir kenara bırakıp, altında yatanı görmesini sağlıyorum. "Bundan geri dönüş yok. Hiçbirimiz için yok."

"Şu konudan bahsetmeyelim—"

"Bundan kaçmaya devam edemezsin June. Hissetmiyormuş gibi yapabilirsin ama vücudun numara yapmıyor. Tam aramızda eriyorsun."

Yutkunurken boğazı kıpırdıyor. "Öyle değil." Alt dudağını ısıyor ve dikkatimi tekrar yola vermeye zorlamam gerekiyor, çünkü ağzına çok uzun süre bakarsam kaza yapacağım. "Sadece... Hala ne istediğimi bilmiyorum. Ya da ne yapacağımı. Ailem emlak işimi satmak istiyor ve—"

“O zaman mükemmel,” diye araya girdim, çünkü bu fikir yıldırım gibi geldi ve ben yıldırımını iki elimle yakalayan türden bir adamım. “Bizimle gel. Tur fotoğrafçımız ol. Zaten rodeo için fotoğraf çekiyorsun, neden bunu resmileştirmeyesin?”

Bana öylece bakıyor. "Ama ya bu kasabayı terk etmek istemezsem? Ya da yerleşmek istersem?"

Elim ilk defa hareketsiz kalıyor, parmaklarım direksiyon simidinde. Bakışlarımı ona çeviriyorum, gözleriyle karşılaşıyorum ve gülümsemem yavaş ve ciddi bir hal alıyor.

“O zaman yerleşiriz,” diyorum, sanki çok açık bir şeymiş gibi. Sanki çoktan kararlaştırılmış gibi. “Her sabah seninle uyanmak anlamına geliyorsa, kendimi bir yere yerleştiremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Kök salmak istiyorsun bebeğim, onları yetiştiririz. Bir ev istiyorsun, onu inşa ederiz. Sadece bunu tek başına yapıyormuş gibi konuşmayı bırakmalısın.”

Yerleş. "Yerleş" dedi. Büyük ihtimalle şehirde bir ev. Onun yatağını paylaşmak. Çocuklar kıvrık saçlarıyla ve benim gözlerimle, ya da Seth'in çenesiyle, ya da Carter'ın gülümsemesiyle etrafta koşuşturacaklar. Bir aile. Gerçek bir aile, geldiğim o paramparça aile değil.

Daha önce de düşünmüştüm. Çok sarhoş olup fazla dürüst olduğumuz o geç saatlerdeki sohbetlerde Seth ve Carter'a da bahsetmiştim. Ama onun da bunu söylediğini duymak ve onun da bunu düşündüğünü bilmek...

Kahretsin, Haziran için her şeyden vazgeçerdim. Pistlerden, yarışmalardan, sürekli hareket halinde olmaktan. Hepsinden.

Uzandım ve elini tutarak dudaklarıma götürdüm ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdum. Geri çekilmedi. Nefesi kesildi ve ona baktığımda gözleri kocaman açılmıştı.

“İsteseniz size dünyayı verirdik,” diyorum sessizce. “Üçümüz de. Yani hiçbir şüpheniz olmasın. Biz birlikte olmak için yaratıldık ve hiçbir şey yolumuza çıkamayacak.”

Gülümsüyor ama hâlâ şüphe ve korku var, keşke öperek yok edebilseydim. Ama yukarı bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek yaklaştığımız açık çiftlik kapısına bakıyorum. Solmuş harflerle CRAWFORD ÇİFTLİĞİ yazan bir tabela var.

Sonra, diye kendime söz veriyorum. Bu gece ona göstereceğim.

Mustang'i yavaşça kapıdan geçirip, etrafı müstemilatlarla çevrili, yıpranmış bir çiftlik evine doğru uzun araba yolundan yukarı çıkıyorum. Mülk, geniş otlak alanları, büyük kırmızı bir ahır ve araziye dağılmış çeşitli

hayvan ağıllarıyla oldukça geniş. Evin arka tarafına yakın bir yerde bir hareket dikkatimi çekiyor ve uzakta bir figür görüyorum.

Ana evin yakınlarına park edip motoru kapatıyorum. Motorun gürültüsünden sonra gelen ani sessizlik ağır geliyor.

"Eski dostunla buluşmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

June derin bir nefes alıyor. "Hazır olabileceğim en iyi durumdayım."

Arabadan indik ve ben onun yanına gidip otomatik olarak elini tuttum. Parmakları benimkilerle kenetlendi ve bu basit hareket içimi ısıttı.

"Bu taraftan," diyerek onu evin yan tarafından yönlendirdim. "Daha önce Çiftçi Crawford'u aradığımda, Brutus'un günün bu saatlerinde genellikle arka otlakta olduğunu söyledi."

"Ya dışarıdaysa?" Etrafı endişeyle tarıyor. "Ya yine kaçtıysa?"

"O zaman sen içeri gir, ben de onunla ilgilenirim."

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil, Kai."

"Olacaktı değilmiş, tatlım."

İstemsizce gülüyor ve elimi sıkıyor.

Köşeyi döndüğümüzde Çiftçi Crawford'u bir sebze bahçesinin yakınında, hortumla bazı mahsulleri sularken buluyoruz. Yaşlıca bir adam, belki altmış yaşında, güneşten yanmış bir teni ve gözlerinin üzerine kadar çekilmiş bir kamyoncu şapkası var.

"Merhaba!" diye seslendim. "Gelmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Doğrular başıyla selam verdi. "Brutus şu tarafta, çitin arkasında otluyor." Yaklaşık elli metre uzaklıktaki büyük bir ağıla doğru işaret etti. "Yukarı gelin, ben de bir dakika içinde yanınıza geleceğim."

June ile birlikte ağıla doğru ilerlerken onu hemen fark ettim.

Brutus devasa, yolda yaşadığımız korkunç karşılaşmadan hatırladığımdan bile daha büyük. Gece yarısı kadar siyah, fıçı gibi bir göğsü ve bir insanı zahmetsizce delebilecek boynuzları var. Çitin uzak tarafında, görünüşte sakın bir şekilde otluyor, ama yaklaştığımız anda kafasını aniden yukarı kaldırıyor.

Burun delikleri genişliyor. Toynakları yere vuruyor. Uyarı niteliğinde, alçak bir hırıltı çıkarıyor.

"Evet," diyor June sessizce. "Bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor."

Yavaş ve kontrollü hareketlerle çite doğru yaklaşıyorum. Tüm kariyerim boyunca boğalarla çalıştım. Vücut dillerini, sinyallerini, saldırmaya

hazırlandıkları anlarla sadece poz verdikleri anları ayırt etmenizi sağlayan ince ipuçlarını biliyorum.

"Sakin ol evlat," diye mırıldanıyorum, arenada kullandığım aynı sakın tonla. "Kimse sana zarar vermek için burada değil."

Brutus bana ancak küçümseme olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakıyor. Bir hırıltı daha. Bir ayak darbesi daha.

Ve sonra, yavaşça, bize doğru hareket etmeye başladı.

Kalp atışlarım hızlanıyor ama yerimde duruyorum. İstediğim buydu, onu yakından görmek, binlerce insanın önünde sırtına binmeden önce onu anlamak.

Ama Brutus bana gelmiyor.

Durduğum çit bölümünün yanından geçip June'a doğru ilerliyor.

Donakaldı.

"Kıpırdama," dedim, Brutus'un tam önünde durmasını hayranlıkla izlerken. Başını yana eğdi, havayı içine çekerken burun delikleri genişledi. Tavrı değişmişti, saldırganlığı yerini neredeyse... merak uyandıran bir şeye bırakmıştı.

June, tereddütle çite doğru bir adım daha yaklaştı. "Hey, Brutus." Sesi yumuşak ve nazikti. "Beni hatırlıyor musun? Çünkü ben seni hatırlıyorum."

Brutus başını eğdi. Ağzından yumuşak bir ses çıktı, hırıltı değil, daha nazik bir şey. Neredeyse bir homurtu.

"Bu çok pasif bir hareket," diyorum, istemeden de olsa etkilenmiş bir şekilde. "Senden hoşlanıyor."

Kadın biraz daha yaklaştı, hâlâ temkinliydi. "Beni kandırmıyorsun, değil mi? Kolumu koparmak için beni tuzağa düşürmeye çalışmıyorsun?"

Brutus kıpırdamıyor. Başını daha da aşağı indiriyor ve o yumuşak sesi tekrar çıkarıyor.

June çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde uzanıp başının tepesine dokundu. Ben gergindim, gerekirse bir saniye içinde hareket etmeye hazırdım.

Hiçbir şey olmaz.

Dişi, onun devasa kafatasını okşuyor ve Brutus öylece durup bunu kabulleniyor. Eğer bir boğa mırıldanabilseydi, yemin ederim ki kesinlikle mırıldanırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Vay canına!" İkimiz de dönüp çiftçi Crawford'un yaklaştığını gördük, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu bir ilk," dedi birkaç adım ötede durarak.

“Bu boğa benden başka kimsenin kendisine dokunmasına izin vermez. Kol mesafesine giren çoğu insanı öldürmeye çalışır.”

"Onu buzağıyken biberonla beslemiş," diye açıklıyorum. "Sanırım hatırlıyor."

"Öyle olmalı." Crawford hâlâ şaşkın bir halde başını salladı. "Otuz yıldır hayvanlarla çalışıyorum ve daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

June'a sııttım. "Şey, artık yeni bir favorisi var. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. O gerçekten harika biri."

June, yarı utanmış, yarı memnun bir bakışla bana baktıktan sonra Çiftçi Crawford'a döndü. "Daha birkaç haftalıkken ona bakmaya yardım ettim. Sanırım aramızda bir bağ oluştu."

"Öyle görünüyor."

Brutus aniden başını geriye çekti ve June hızla çitten uzaklaştı. Boğanın dikkati bana yöneldi ve tüm o nazıklık bir anda yok oldu.

Burun delikleri genişliyor, toynakları yere vuruyor. Öylesine hırıltılı bir şekilde homurdanıyor ki ağzından tükürükler fıskırıyor ve gözleri bana kesin bir cinayet bakışıyla kilitleniyor.

June endişeyle, "Umarım bu çit dayanır," diyor. "Çünkü sana karşı kesinlikle öldürme niyetinde."

İçgüdüsel olarak ona doğru ilerliyorum, arkadan kollarımı ona dolayarak göğsüme çekiyorum. Sırtı önüme yaslanmış bir şekilde mükemmel bir şekilde oturuyor ve ben de çenemi başının üstüne koyuyorum.

Brutus tamamen hareketsiz kalıyor.

"Lanet olsun," dedim ona bakarak. "Hayatımda gördüğüm en kötü bakışı atıyor. Üstelik bir vahşi at tarafından tekmelendim, yani bu çok şey ifade ediyor."

"Sanırım senin ölmeni istiyor." June, beline dolanmış kollarımı sıkıca tutuyor. "Belki de onunla birlikte olmaktan vazgeçsen iyi olur?"

"Yok canım. Bunun neresi eğlenceli?"

"İşin eğlenceli yanı, boynuz darbeleriyle ölmek."

Gülerek başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve Brutus öyle sert bir şekilde homurdanıyor ki tüm vücudu titriyor, burun delikleri kocaman açılıyor, toynakları toprağı kazmaya çalışıyormuş gibi yere vuruyor. Başını sallıyor, boynuzları solmakta olan ışığı yakalıyor.

"Belki de sana dokunmamdan hoşlanmıyordur," diye düşündüm, ne olacağını görmek için tekrar başını öptüm.

Bir başka öfkeli homurtu. Brutus çite doğru bir adım attı.

June dirseğiyle beni dürttü. "Katil boğayı kışkırtmayı bırak!"

"Ne? Ben sadece sana sevgi gösteriyorum."

"İkimizi de öldüreceksin!"

Çiftçi Crawford o kadar çok gülüyor ki, eğilip dizine vuruyor. "Ah, ne komik. Brutus'un bir kadını kışkırttığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kıskanıyor musun?" June, boğaya kaşlarını kaldırarak baktı.

"Birine aşık mı oldun, koca adam? Üzgünüm ama kız zaten sevgilisi var," diye belirtiyorum.

Brutus başını yana eğiyor ve yemin ederim ki çitten nasıl geçeceğini anlamaya çalışıyor.

"Tamam, tamam." Crawford hâlâ kıkırdayarak doğruldu ve yakındaki büyük bir kovayı kaptı. "Kalp krizi geçirmeden önce gidip onu sakinleştireyim."

Kovayı ağıla taşıyor—Brutus hareketlerini takip ediyor ama saldırmıyor—ve içindekileri tahta bir yemliğe boşaltıyor. Brutus tereddüt ediyor, belli ki beni öldürme isteğiyle yiyecek isteği arasında kalmış durumda.

Yemek kazanır.

Koyun kenarına doğru ilerliyor ve yemeye başlıyor, ancak her lokma arasında bana ters ters bakmaya devam ediyor.

Çiftçi Crawford dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Bana, "Bak," dedi. "Eğer etkinlikten önce her gün uğrarsan, sana alışmasına yardımcı olabilirsin. Yolculuğu biraz daha az tehlikeli hale getirebilirsin."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım. "Yarışmasına izin verdiğiniz için teşekkürler."

Crawford hiçbir şey olmamış gibi homurdandı. "Lanet olsun, birilerinin denemeye cesaret etmesine sevindim." Sırıtmaya devam etti. "Şansın bol olsun evlat. Buna ihtiyacın olacak."

Mustang'e geri bindiğimizde gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı. Motoru çalıştırıp yola koyuldum, çiftlik arkamızda kalırken ve ana yol önümüzde açılırken lastikler çakılların üzerinde gıcırdadı.

Haziran bir anlığına sessizleşiyor, gözler dalgalanan tarlalara çevriliyor.

Sonra bana döndü. "Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi? Üzerine bineceksin."

"Evet." Bakışlarımı ona çevirdim ve yüzündeki endişeyi fark ettim. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu beni dehşete düşürüyor." Sözlerini yumuşatmıyor, şakayla geçiştirmiyor. "Sana sanki seni paramparça etmek istiyormuş gibi baktı, Kai."

"Çoğu boğa böyle yapar," diyorum. "Bu onların görevi."

"Bu farklı hissettirdi."

"Belki." Uzandım ve baş parmağımla parmak boğumlarını okşadım, çünkü derisinin altında hissettiğim gerginliği hissedebiliyordum. "Ama ben hayatım boyunca boğalarla iç içe oldum. Patlamadan hemen önce ne yaptıklarını biliyorum. Seni öldürmeye kalkıştıklarında nasıl bir hal aldıklarını biliyorum. Brutus kötü biri, ama kötü olmak beni korkutmuyor. Kötü olmak tahmin edilebilir."

Bakışları üzerimde, keskin bir şekilde, sanki saçmalayıp saçmalamadığımı anlamaya çalışıyor gibi.

"Artık aptalca riskler almıyorum."

Bu, yüz ifadesinde ufak bir değişikliğe yol açıyor. Rahatlama değil, henüz değil, ama beni duyuyor.

Dudaklarımın kenarını hafifçe yukarı kıvrarak, "Ve," dedim, "şimdi onun zayıf noktasını biliyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Bu ne?"

"Sen." Yanakları kızarana kadar ona uzun uzun baktım. "Yanına girdiğin anda seni fark etti. Fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. Ama fark etti."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç de rahatlatıcı değil."

"Öyle olmalı." Hatırlatmak için elimi biraz daha sıkıyorum. "Etkinlikte seni ondan uzak tutacağım. Yakınında olabilirsin, ama aklına fikir getiremeyecek kadar uzakta olmalısın."

Gözlerini kısarak, "Sanki her şeyin sorumlusu sensin gibi konuşuyorsun," dedi.

"Sürüşümden ben sorumluyum." Duraklıyorum, sonra daha açık bir şekilde ekliyorum: "Ve bunu yaparken sizin de güvenliğinizi sağlıyorum."

June tartışmak istercesine nefes verdi ama bunun yerine parmakları benimkileri kavradı. "Sen imkansızsın."

"Evet," diyorum ve bakışlarım önce dudaklarına kayıyor, sonra tekrar yola çeviriyorum. "Hâlâ benden hoşlanıyorsun."

İnanmaz bir ses çıkarıyor ama dudaklarının kenarındaki seğirmeyi fark ediyorum.

Elini kaldırıp yavaşça, bilinçli bir hareketmiş gibi hissettirecek şekilde dudaklarımı parmak boğumlarına bastırıyorum, sonra bırakıp vites kolunu tutuyorum. Başımı çevirip onu, konuştuğumuz konuyu unutturacak bir öpücüğe sürüklememek için kendimi zor tutuyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye soruyor ve sesinde temkinli bir merak var. "Sürprizden bahsetmiştiniz."

Bir sonraki kavşakta dönüp, şehre doğru geri dönmek yerine şehrin diğer tarafına doğru ilerliyorum. "Vakit geldi."

Endişelenmeli miyim?

"Duruma bağlı." Ona tekrar baktım. "Eğlenceden nefret mi ediyorsun?"

Kıkırdıyor ve onu bu kadar rahat ve mutlu görmek hoşuma gidiyor, sanki hayatımın yolcu koltuğunda oturması gerekiyormuş gibi.

"Bunu senden duyunca nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyor.

Sırıttım. "Bir yolunu bulursun. Ve bulduğunda da çok güzel görüneceksin."

Gece çökmüş, Montana semalarında yıldızlar dağılmış halde, Kai'nin mavi Mustang'i yolda hızla ilerliyor.

Kai'ye bu kadar yakın olmak inanılmaz derecede zor. Ondan yayılan o kadar çok sıcaklık, o bedende depolanan ham enerji, üstelik beni sürekli tahrik eden kokusu da cabası. Hiç şansım yok. Kendime ne kadar kontrolün bende olduğunu söylesem de, bu rodeo yıldızlarıyla olan savaşı çoktan kaybettim.

Bu yüzden bu gece onunla gelmeyi kabul ettim. Onların refakatçisi olarak, çılgınca bir şey olmamasını sağlamanın benim sorumluluğum olduğunu düşündüm. Ve şu anda hayatımı altüst eden üç adamdan Kai en tahmin edilemez olanı. Düşüncesiz, dürtüsel, tehlikeli bir şey yapma olasılığı en yüksek olan o.

Onun bu özelliğine bayılıyorum. Bayılmamalıyım ama bayılıyorum.

Kokularımız birbirine uyuyor. Dördümüz de birbirimize bağlıyız ve artık saklanmak ya da Beta gibi davranmak zorunda kalmadan, açıkta bir Omega olduğuma göre, vücudum bana bu gerçeği her fırsatta hatırlatmaya kararlı görünüyor.

Hâlâ kendimi saklama eğilimindeyim. Kendime bir şeylere sahip olamayacağımı, istemenin hayal kırıklığına giden ilk adım olduğunu söylüyorum. Ama belki de bedenim beni yanıltacak. Bedenlerimiz birbirini bu kadar güçlü bir şekilde çağırıyorsa, bu yakında onlarla cinsel ilişkiye gireceğim anlamına mı geliyor?

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Hiçbir zaman kızgınlık dönemim olmadı. Aldığım baskılayıcı ilaçlar buna sebep oldu ama birkaç gün önce onları bıraktım ve şimdiden farkı

hissedebiliyorum. O saçma çekim, yanlarında olduklarında vücudumun yanma hissi, iç çamaşırlarımın onların yanında bir saatten fazla dayanamaması...

Henüz tam olarak ısınmadı. Bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama sürekli, içten içe kaynaklı bir ihtiyaçtan daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Bu, hemen köşede bekleyen daha büyük, daha ezici bir şeyin sadece başlangıcı.

O gün geldiğinde onlara yetecek miyim? Üç Alfa, bir Omega. Hepsini tatmin edebilecek miyim?

"Neyi bu kadar yoğun düşünüyorsun?" Kai'nin sesi, karmakarışık düşüncelerimi böldü. Ona baktım, bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolunda, hayal edilebilecek her türlü seksi kovboy fantezisinin poster çocuğu gibi görünüyordu.

Yüzü, gösterge panelinin ışığında keskin açılar ve yumuşak kıvrımlardan oluşuyor. Sanki içimi görüyormuş gibi duran o soluk gri gözler. Güçlü çene, kolayca bir gülümsemeye dönüşen dolgun dudaklar. Rodeo otoparkında paylaştığımız o küçük öpücük, saatlerce beni yakmaya yetmişti. O dudakların tenime değdiğinde sihirli olacağını biliyorum.

"Her zamanki gibi muhtemelen fazla düşünüyorum," diyorum hafifçe. "Mesela, neden bana sürpriz yapılıyor? Özel muameleyi hak etmek için ne yaptım?"

Gülerek, "Şey, birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu size daha fazla göstermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bizi yeterince iyi tanıyın ki, bizsiz yaşayamayacağınızı anlayın." dedi.

"Bu, senden çok büyük bir özgüven."

"O benim."

"Fark ettim."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Şehrin ışıklarını geride bırakarak araba sürmeye devam ediyoruz. Yol, açık kırsal alandan, tarlaların, çitlerin ve karanlıkta parıldayan ara sıra görünen çiftlik evlerinin yanından kıvrılarak geçiyor. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beklenti neredeyse dayanılmaz.

Sonra yumuşak ışıklarla aydınlatılmış bir tabela görüyorum: HONEYSBUR FESTİVAL ALANI.

Fuar alanının gece kapalı olması gerekiyor, ama yaklaştıkça kapının ötesinde ışıklar görüyorum. Ve orada biri duruyor, bekliyor.

Kai Mustang'i park etti ve kapımı açmak için yanıma geldi. Merakım alev alev yanarken, elimi otomatik olarak onun eline uzatarak dışarı çıktım.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Göreceksin." Gözleri heyecanla parlıyor. "Sürpriz."

"Sürprizleri gerçekten seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Parmaklarımı sıkıyor ve beni kapıya doğru götürüyor. Tanımadığım bir adam Kai'ye bir anahtar seti veriyor ve aralarında tam olarak duyamadığım birkaç kelime geçiyor. Her şeyin hazırlandığı, işimiz bittiğinde kilitleyeceğimizle ilgili bir şeyler söylüyorlar.

Sonra kapıdan geçiyoruz ve kapı arkamızdan kapanıyor ve—

Ah.

Ah.

Fuar alanı tamamen dönüştürüldü.

Peri ışıkları her yere asılmış, eğlence araçlarının üzerine serilmiş, ağaçların arasına sarılmış, yolları yumuşak altın rengi bir parıltıyla çevrelemiş. Ana ışıklar kapalı, bu da alanı gölge ve ışıltıyla kaplamış, adeta bir rüyadan fırlamış gibi. Aynı anda hem güzel hem de ürkütücü, sadece bizim için yaratılmış bir fantezi dünyası.

"Tamamen yalnız mıyız?" diye fısıldıyorum.

Kai başını salladı, yüzündeki alaycı gülümseme parıldayan ışıklarla aydınlandı. "Tamamen benimsin."

Göğsümde bir şeyler kıpır kıpır ediyor. "Bunun yaklaşık yüz korku filminin başlangıç noktası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanıyla beni dürterek kıkırdadı. "Bana güven, tatlım. Eğer biri gelirse, sadece senin için hazırlanmış bir geceyi mahvettiğim için asıl korkmaları gereken canavar ben olacağım."

Panayırın derinliklerine doğru ilerliyoruz ve etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Her bir eğlence aracı peri ışıklarıyla çevrelenmiş, karanlık gökyüzüne karşı silüetler oluşturuyor. Dönme dolap, parıldayan bir taç gibi yükseliyor. Eğlence araçları arasında gölgeler birikiyor, sahneye derinlik ve gizem katıyor.

Büyülü bir şey, sanki yıldızlarla dolu bir kar küresinin içine girmiş gibiyim ve bayılıyorum buna.

Sonra gece havasında yankılanan hafif bir atlıkarınca müziği sesi duyuyorum. Bir virajı dönüyoruz ve atlıkarınca görüş alanımıza giriyor.

Devasa, iki katlı, antika bir yapı; üst kata çıkan görkemli bir merdiven ve her iki katta da süslü atlar var. Atlıkarıncanın tüm ışıkları yanıyor,

karanlıkta bir işaret feneri gibi parlıyor. Müzik içeriden geliyor, hem nostaljik hem de biraz ürkütücü tınlayan o eski moda karnaval melodisi.

Atlıkarıncanın önünde ise, saraya aitmiş gibi duran iki yüksek sırtlı sandalyeden oluşan, düzgün bir yemek masası kurulmuş. Altın rengi bir masa örtüsü. Ortada bir vazo çiçek. Üzerinde yemek tabakları olduğunu tahmin ettiğim gümüş kubbeleri kapaklar.

“Ah, Kai...”

Şimdi gülümsüyor, o bulaşıcı gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. Elimden tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

“Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istedim,” diyor. “Sadece ikimiz. Ama özel bir yer olmalıydı. Sıradan bir restoran olmazdı, sana yakışmazdı. Bu yüzden asla unutamayacağın bir şey yarattım.”

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor.

Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı. Ne Tanner, o romantizmin filmi seçmeme izin vermek olduğunu düşünüyordu. Ne de ondan önce kimse. Her zaman çaba gösteren, sürprizleri planlayan, başkalarının kendilerini özel hissetmelerini sağlamaya çalışan bendim.

Ve işte Kai, bu vahşi, pervasız, baş belası kovboy, ilk gerçek randevumuzun unutulmaz olması için kelimenin tam anlamıyla bir peri masalı yaratıyor.

"Keşke bu özel güne uygun giyinseydim," diye zar zor gülüyorum, mutluluktan ağlamamak için kendimi zor tutarak. "Mesela bir abiye."

Sandalyemi benim için çekiyor, eli belimin alt kısmında sıcacık. "Tam olarak olduğun gibi muhteşemsin. Bu bizimle ilgili. Burada birlikte geçirdiğimiz sessiz bir anı yargılayacak kimse yok."

Hâlâ şaşkın halde sandalyeye çöktüm. Önümdeki sofraya takımı zarif; altın yaldızlı beyaz porselen tabaklar, kristal bardaklar ve ışığı yansıtan altın renkli çatal bıçak takımıyla göz kamaştırıyordu.

Kai masanın etrafında dolaşıp gümüş kubbeleri tek tek kaldırıyor ve nefesim kesiliyor.

Bu geleneksel bir yemek değil. Bu bir ziyafet.

Masanın tamamı, şimdiye kadar gördüğüm en özenli şarküteri tabağıyla kaplı. Her çeşit olgunlaştırılmış peynir tabakları. Krakerler ve çıtır ekmekler. Koyu mor üzüm salkımları. Çikolataya batırılmış, kaplaması parıltı veren çilekler. Gümüş tepsilerde kalp şeklinde sandviçler. Gül şekline getirilmiş kıvrılmış et dilimleri. Pembe merkezlerini ortaya çıkarmak için

ikiye ayrılmış taze incirler. Altın rengi tatlılıkla damlayan bal peteği. Konfeti gibi serpilmiş pembe gül yaprakları.

Ve bu sadece başlangıç.

Düzgün sıralar halinde dizilmiş suşi ruloları var. Pastel renkli makaronlar kule gibi üst üste dizilmiş. Minik kürdan bayraklarıyla süslenmiş minik hamburgerler. Çıtır kenarlı minyatür pizzalar. Şık kürdanlarla delinmiş köfteler. Gökkuşağının her rengine minik jöle şekerler. Peynir dolgulu hurmalar. Prosciutto sarılı kavun. Tanımadığım ama denemek için can attığım şeyler.

Ağzım sulanıyor.

“Sözcük bulamamaktan ağzım açık kalmış olabilir,” diyorum.

Kai gülerek yanıma, benimkinin yanındaki koltuğa oturdu, böylece birbirimize dokunabilecek kadar yakın olduk. "Nelerden hoşlandığından emin değildim, o yüzden her şeyden biraz almaya çalıştım."

“Kai, ben...” Gerçekten zorlanarak başımı salladım. “Bunun ne kadar inanılmaz olduğuna inanamıyorum. Her şeyi yemek istiyorum ve sen bunu benim için yaptın.”

"Hedefim bu ve sizi istediğiniz her şeyi yapacağıma ikna etmem gerekiyor. Bana en çılgın şeyi bile söyleyin, yemin ederim yaparım."

Nefesim kesiliyor ve göğsümün bu hızla sıkışmasından nefret ediyorum. Bunu duymayı seviyorum. Sesindeki vaadi, kesinliği, sanki her şey zaten olmuş gibi söyleme biçimini seviyorum. Ve sorun da bu. Kai, lafı hafife almıyor. Bir şey teklif ettiğinde, bunu kelimenin tam anlamıyla kastediyor. Bu bana kendimi güvende hissettirmeli. Bunun yerine, biraz tedirgin hissetmeme neden oluyor, çünkü onun gibi erkeklerin her şeylerini ortaya koymaya karar verdiklerinde ne yaptıklarını biliyorum. Bir dalga gibi çarpıyorlar ve sizi de kendileriyle birlikte aşağı çekiyorlar.

"Sanki sınırın yokmuş gibi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum, daha yumuşak bir tonda çıkmaya çalışarak. "Ve bu... inanılmaz derecede tatlı. Aynı zamanda korkutucu. Çünkü gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyorum."

Masayı geçip elimi tutuyor ve bu temas içimi sıcak bir havaya boğuyor. "Ciddi söylüyorum."

"Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı," diye itiraf ediyorum sessizce. "Beni ağlatacaksın."

Elimi dudaklarına götürüp avuç içime bir öpücük kondurdu, gri gözleri gözlerime kenetlenmişti. "O zaman bu, sana vereceklerimin sadece

başlangıcı."

"Seni hiç bu kadar romantik biri sanmazdım."

Bana sırtıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve göğsümdeki bir şey, sanki darbe için hazırlanmış gibi gevşiyor.

Servis tabaklarından birine uzanıp bana doğru yaklaştırdı. "Şimdi ye. Açlıktan ölüyorum, senin de aç olduğunu biliyorum."

Haklı. Çok açım.

Ziyafete dalıyoruz ve görüldüğünden bile daha güzel. Peynirler keskin, kremesi ve mükemmel. Çilekler tatlılığıyla adeta patlıyor. Mini hamburgerler sulu, suşi taze ve makaronlar ağızda sanki tam bu an için yapılmış gibi eriyor.

Kai, lokmalarını yerken bana, "Bunların çoğu yerel üretim," diyor. "Kasabayı olabildiğince desteklemek istedim."

"Bu..." Başımı sallıyorum, hâlâ ondan, gösterdiği çabadan, tepkilerimin önemliymiş gibi beni izlemesinden biraz etkilenmiş durumdayım. "Bu gerçekten düşünceli bir davranış."

"Bazen ben de öyle anlar yaşıyorum," diyor ve bana attığı sırıtış tam bir bela, sanki bir sonrakini çoktan planlıyor gibi.

Yemek yiyoruz, sohbet ediyoruz, gülüyoruz; etrafımızda peri ışıkları parlıyor, atlıkarınca müziği hafif bir fon oluşturuyor. Bana Colorado'da büyüdüğünü, ona bisiklet sürmeyi öğreten büyükannesini, Hawaii kökenlerini, ilk kez bir boğaya bindiğini ve bunun yapması gereken şey olduğunu anladığı anı anlatıyor.

Ona Honeyspur Meadow'dan, gençliğimde bu kasabaya nasıl aşık olduğumdan, ailem gitmemi isterken burada kalmak için nasıl mücadele ettiğimden bahsediyorum. Sattığım mülklerden ve ev bulmalarına yardımcı olduğum insanlardan bahsediyorum.

Söylediklerimin her birinin önemliymiş gibi ve hayatında tanıdığı en ilginç insanmışım gibi dikkatle dinliyor.

"Buna alışabilirim," diye itiraf ediyorum, uzattığı üzümü alırken. "Çıtayı çok yüksek tutuyorsunuz."

Gülümsemesi yavaş ve sıcaktı, keskin yüz hatlarını yumuşattı. "Plan buydu."

"Ya diğerleri rekabet edemezse?"

“Bir yolunu bulacaklar. Hepimiz bulacağız.” Bana bir üzüm daha uzatıyor, parmakları dudaklarıma değiyor. “Ayrıca, Carter'ın şiir konusunu çoktan sahiplendiğinden eminim. Seth de muhtemelen sen ona aşık olana kadar anlamlı bir şekilde homurdanacak.”

Kahkahalarla güldüm. "Bu beni hiç şaşırtmazdı."

"Sürümü iyi tanıyorum."

Bir süredir otluyorduk, ay tepede yükseliyordu ki, "Bunu mu yoksa bir tarlada piknik yapmayı mı tercih edeceğime karar veremiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, Brutus'un kaçıp bizi romantik bir anın ortasında bulması düşüncesi beni endişelendirdi." dedi.

"Aman Tanrım." Gülmemek için elimi ağzıma bastırdım. "Hayal edebiliyor musun?"

"İstemem. O boğa zaten benim ölümümü istiyor. Eğer beni seninle yıldızların altında yakalasaydı?" Başını sallıyor. "Katliam olurdu."

"O halde fuar fikri doğruymuş."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bardağımı gazlı meyve suyuyla dolduruyor. "Sürprizlere hazır olmanı istedim," diyor göz kırparak ve daha çok konuşuyoruz. Her şey hakkında. Hiçbir şey hakkında. Sohbet kolayca, doğal bir şekilde akıyor, sanki birbirimizi günler değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi.

Bir noktada artık gergin olmadığımı fark ediyorum. Genellikle göğsümde yaşayan kaygı, yanlış bir şey söylemekten, fazla olmaktan ya da yeterince olmamaktan duyduğum sürekli endişe sessizleşiyor. Kai bana sadece... kendim olabileceğimi hissettiriyor.

Karnımızı doyurduktan ve burada oturup sohbet ettikten sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Beni takip et."

Onun beni ayağa kaldırmasına izin vererek, "Kalbim bayılmaktan durmadan daha kaç sürprize dayanabileceğimi bilmiyorum." dedim.

Gülerek kolunu sırtıma doladı. "Bu gece tamamen seninle ilgili, tatlım. Ben daha yeni başlıyorum."

Beni atlıkarıncaya doğru götürüyor ve şimdi daha yakın olduğumuz için her detayı görebiliyorum. Atlar parlak renklerle, beyaz, altın ve pembe tonlarında boyanmış, dalgalanan yeleleri ve mücevherli dizginleri var. Orta sütündeki aynalar ışıkları yakalayıp elmas gibi saçıyor.

Kai beni platforma çıkarıyor ve o merkez mekanizmaya doğru ilerlerken ben de pirinç direklerden birine tutunuyorum.

"Bekle," diye karşılık veriyor.

Onun bir şeylerle uğraştığını duyuyorum, makinelerin çalışmaya başlamasının homurtusunu duyuyorum ve sonra atlıkarınca hareket etmeye başlıyor.

Önce yavaşça, sonra hızlanarak, atların direkler üzerinde yükselip alçalması ve müziğin etrafımızı sarmasıyla birlikte, hafif bir tempoda dönmeye başlıyoruz. Dışarıdaki peri ışıkları altın rengi çizgiler halinde bulanıklaşıyor ve ben gülerek, direği sıkıca kavrayarak, yeniden bir çocuk gibi hissediyorum.

"Bu delilik!" diye bağırdım müziğin üzerinden.

Kai sırtarak yeniden ortaya çıktı. "Atınızı seçin hanımefendi. Hangisine bineceğiz?"

"Biz mi? Birlikte mi?"

"Açıkça."

Çeneme dokunup düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra at sıralarının arasından yürümeye başladım. Hepsi birbirinden güzel, dörtnala koşan aygırlar ve uysal kısraklar, her biri eşsiz. Ama sonra iki atın arasına sıkışmış, iki yolcu için tasarlanmış bir fayton gördüm. Altın yaldızlı işlemelerle beyaza boyanmış, diğer atlarla birlikte yukarı aşağı hareket ediyordu.

Hızla içeri tırmandım, ivme beni biraz dengesizleştirdi ve kahkaha atarak minderli banka yığıldım.

Kai saniyeler içinde yanıma geldi, oturdu. Çok dar bir yerdi çünkü iri bir adamdı, geniş omuzları ve uzun bacakları vardı, sonunda birbirimize yapıştık, uyluğu benimkine değdi, kolu omzuma sürtündü.

Ona biraz daha alan vermek için yüzümü ona doğru çevirdim ve aniden eli çeneme yapıştı, yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

"Bana neler yaptığının farkında bile değilsin, June." Sesi boğuk, alçak ve atlıkarınca müziğinin arasında zar zor duyuluyor.

"Belki bir fikrim var," diye fısıldıyorum. "Bana yaptıklarınızı göz önünde bulundurursak."

Beni öpüyor.

Nazikçe değil. Tereddütle değil. Sanki günlerdir kendini tutuyormuş ve artık dayanamıyormuş gibi, uzun zamandır özlemine çekiyormuş gibi öpüyor beni. Ağzı, nefesimi kesen bir ihtiyaçla dudaklarımı ele geçiriyor, eli saçlarımı kavrayıp başımı tam istediği yere getiriyor.

Dönme dolap bizi yukarı aşağı sallıyor, hareket yüzünden birbirimize çarpıyoruz ama ikimiz de umursamıyoruz. Gömleğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarıma doğru iniyor, bu ses tüm vücudumu titreştiriyor.

Çilek gibi bir tadı var. Dili ağızıma giriyor, sahipleniyor, tadıyor, talep ediyor ve ben ona her şeyimi veriyorum. Tutunduğum her tereddüt, inşa ettiğim her duvar, öpüşünün tutkusu altında yıkılıyor.

Şimdi iniş çıkışlarla birlikte hareket ediyoruz ve bu bir şekilde durumu daha iyi, daha acil hale getiriyor. Sanki başka hiçbir şeyin olmadığı kendi dünyamızda askıda kalmış gibiyiz.

Öpüşmeyi tam da bizi hareket ettirmek için kısa bir süreliğine kesiyor, elleri kalçalarımı yapışıp beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor. Birdenbire kucağındayım, bacaklarım açık bacaklarının arasında ve beni kendine iyice çekiyor, kalçamda sert ve kalın penisini hissediyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Daha iyi," diye mırıldanıyor ve sonra dudakları tekrar benimkine değiyor.

Bu öpüş farklı. Daha derin, daha umutsuz. Elleri her yerimde—sırtımda kayıyor, belimi kavlıyor, saçlarıma dolanıyor. Onun içinde, kokusunda ve vücudunun üzerimdeki yoğun sıcaklığında boğuluyorum.

Atlıkarınca dönmeye devam ediyor, müzik çalmaya devam ediyor ve ben tamamen düşünmeyi bırakıyorum.

Dudaklarımdan nihayet ayrıldığında, dişleri tenime sürtünerek boynuma doğru kayd. Omuzlarına tutundum, başım geriye düştü ve denesem de durduramayacağım bir inilti ağızımdan kaçtı.

"Kahretsin," diye fısıldadı tenime. "Çıkardığın sesler... Günlerdir onları hayal ediyorum."

"Kai..."

Eteğimin yukarı kalktığı yerden eli bacağıma doğru kayıyor. "Ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Dün gece yanında yatmak, nefesini içime çekmek, tam orada olduğunu bilmek ve sana istediğim gibi dokunamamak?"

"Evet." Sesim titriyor.

"Bize ne kadar çok arzu duyduğunu kokusundan anladım." Eli yavaşça yukarı çıktı, eteğimin kenarının altına kayd. "Carter'ın seni işaretlediğini, onun için geldiğini hissettim. Bunun bana neler yaptığını tahmin bile edemezsin."

Sözleri içimi buruyor, titriyorum. "Öyleyse bana göster."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Daha karanlık, daha yoğun bir hal alıyor, neşeli cazibesinin yerini alıyor ve bacağımı daha sıkı kavlıyor.

"Beni savunun," diyor sessizce.

Kalbim tekliyor. "Öyle mi?"

"Önümde ayağa kalk, güzelim."

Neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Belki de sesindeki emir ediş, alfa otoritesinin yansımasıdır. Belki de bacaklarımın arasında biriken, tatmin edilmeyi talep eden çaresiz bir ihtiyaçtır.

Titrek bacaklarımla kucağından inip önünde durdum, dengemi sağlamak için arabanın iki yanındaki pirinç direklere tutundum. Atlıklarınca hâlâ dönüyordu, bu da beni hafifçe sallıyordu ve Kai, fırtına bulutları kadar kararmış gözlerle bana bakıyordu.

Bakışları vücudumda geziniyor. Nefesim hızlanıyor, tenim kızarmış. O, rahat ve kendinden emin bir şekilde atlıkarınca vagonuna yaslanmış oturuyor, ben ise önünde durup aklımı kaybetmeye bir nefes kala olduğumu gizlemeye çalışıyorum.

Eli kalkıyor, parmak boğumları gömleğimin ön kısmına değiyor. "İzin ver," diye mırıldanıyor ve bu bir soru değil. Çılgın bir sabırla üst düğmemi açıyor, sonra diğerini, kumaşı daha da açarak ona ne istediğini gösteriyor. Serin hava içeri sızıyor. Her yer ısı patlamasıyla ısınıyor. Derin bir nefes alıyorum ve tüm vücudum sanki izin bekliyormuş gibi tepki veriyor.

Bakışları açıkta kalan tenine, dantelli sütyenine sabitleniyor ve yüzündeki ifade vahşileşiyor. Öne eğilip kumaşın üzerinden göğüslerimi avuçluyor. Kendimi tutamadan inliyorum ve ağzı kıvrılıyor.

"Çok güzel," diyor usulca, direklere tutunurken sütyenimin dantelini aşağı doğru çekerek göğüslerimi tamamen açığa çıkarıyor.

Başparmaklarını dikleşmiş meme uçlarımla üzerinde gezdiriyor, nefesimin tekrar kesilmesine yetecek kadar tahrik ediyor, sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor, tamamen odaklanmış bir şekilde. "Sana bak," diye mırıldanıyor, sesi boğuk. "Kesinlikle muhteşemsin."

Sonra elleri tekrar uyluklarımla üzerinde.

Yukarı doğru kayarak eteğimi daha da yukarı itiyorlar. Parmakları külotumun bel kısmına değdiğinde nefesimi tutuyorum.

"Kai, biz—herkes yapabilirdi—"

"Burada bizden başka kimse yok." Parmaklarını kumaşa geçirirken gözleri gözlerime kenetlendi.

"Seni benden başka kimse görmeyecek."

Külotumu yavaş ve bilinçli bir şekilde bacaklarımın üzerinden aşağı doğru çekiyor, ta ki ayaklarımda toplanana kadar.

"Dışarı çıkın," diye emretti.

Evet, bomboş bir lunaparkın ortasında hareket eden bir atlıkarıncada bunu yapıyorum ve beynimin uzak bir köşesi bunun delilik olduğunu haykırıyor, ama geri kalanım umursamıyor.

Kai külotumu alıp yüzüne yaklaştırıyor.

Derin bir nefes alıyor, gözleri geriye doğru kayıyor ve çıkardığı ses neredeyse acı dolu. "Kahretsin," diye inliyor. "Senin kokunda boğulmam gerek."

O, sanki oraya aitmiş gibi külotumu pantolonunun cebine rahatça sokuyor ve sonra elleri tekrar üzerimde. Çıplak bacaklarımda yukarı doğru kayıyor. Eteğimi belime kadar yukarı çekiyor, bakışları aşağı iniyor, beni baştan aşağı inceliyor.

Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. Her şeyi görerek, "Çok güzel, benim için çok ıslak," diye mırıldanıyor. Ay ışığında bir atlıkarıncanın üzerinde, tamamen onun gözü önünde duruyorum.

Bu çok utanç verici olmalı.

Aksine, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Sana ihtiyacım var," dediğimi duyuyorum. "Kai, lütfen—"

Elleri bacaklarımı daha da açıyor ve parmakları anında beni bulup, sunduğum yeri avuçluyor, orta parmakları uzunluğum boyunca geziniyor, kıvrımlarımın arasına giriyor ve ben çığlık atıyorum.

Beni ne kızdırıyor ne de bekletiyor. Tek bir pürüzsüz hareketle iki parmağını içime sokuyor, başparmağı klitorisimi buluyor ve bu çifte his dizlerimi titretiyor. Ayakta durmakta zorlanarak direkleri daha sıkı kavırıyorum.

"İşte bu kadar," diyor sesi boğuk ve karanlık bir tonda. "Söylemenizi bekliyorum."

Parmakları kıvrılarak, başparmağı daireler çizerek, diğer eliyle kalçamı kavrayarak beni ustaca yönlendiriyor. Atlıkarınca yükselip alçalıyor, hareket her duyuma katkıda bulunuyor ve ben nefes nefese, inleyerek, tamamen kendimden geçmiş haldeyim.

"Bana yalvaracaksın," diyor bana, gözleri şehvetle bulanmış. "İşaretimi Carter'inkinin hemen yanına taşıyacaksın. Adımı öyle yüksek sesle haykıracaksın ki, bütün kasaba duyacak."

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. "Senin için."

"Parmaklarımda ipek gibisin, elimden aşağı damlıyorsun. Çok sıkı, ıslak ve mükemmelsin." Başparmağı daha sert bastırıyor, parmakları daha derine giriyor. "Seni yutmak istiyorum. Penisimi sıkı vajinana gömüp, sen ağlayana kadar seni becermek istiyorum. Penisime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Orgazm beni bir gelgit dalgası gibi vurdu. Yüksek sesle ve dizginsizce çığlık attım, zevk tüm vücudumu sarsarken titriyordum. Kai durmadı, beni çalıştırmaya devam etti, orgazmı uzattı, ta ki nefes nefese kalıp titreyene ve bayılmaya tehlikeli derecede yaklaşına kadar.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı sonunda hareketlerini yavaşlatarak. "Geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Nefesimi toplamaya çalışırken parmaklarını geri çekti. Atlıklarınca ısıklarında parıldayan parmaklarını yukarı kaldırdı ve ağzına götürdü.

Gözlerimi süzerek dişlerini temizliyor ve bu görüntü zihnime kazınıyor.

"Hayal ettiğimden bile daha iyi," diyor.

Bacaklarım titriyor, bütün vücudum zonkluyor. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum—

Ama Kai çoktan ayağa kalktı, çoktan elimi tuttu.

"Artık bana hazırsınız," diyor. "Size bir şey göstereyim. Oturun lütfen."

Az önce durduğu yere çömeliyorum, avuçlarım sanki sağlam bir şeye tutunmaya ihtiyacım varmış gibi sıkıca kavrılıyor ve yukarı baktığım anda, o çoktan bana dönmüş oluyor. Sadece onu görene kadar yaklaşıyor, kokusu beynimi dolduruyor ve düşüncelerim karmakarışık hale geliyor. Nefesim kesiliyor, nabzım hızlanıyor ve o her tepkimi en sevdiği eğlenceymiş gibi izliyor.

Öne eğildi, bir eliyle çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. Sesi sakindi, ama şimdi altında daha sert bir ton vardı. "Bütün o kavgacı tavırlarınla, orada oturmuş, beni bekliyorsun."

"Kai, benimle dalga geçiyorsun," diye zar zor söyleyebiliyorum ama sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor.

O da bundan hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor. Sonra elleri acele etmeden, beceriksizce değil, beline doğru kayıyor. Beni etkileyen şey, sanki ne isterse yapmasına izin vereceğimi zaten biliyormuş gibi hareket etmesi. Tüm süre boyunca dikkatini yüzümde tutuyor, beni izliyor, hâlâ onunla birlikte olduğumdan emin oluyor.

"Bütün bu tantananın nedenini görmek ister misin?" diye soruyor sessizce. "Çünkü sana göstereceğim. Ama bunu istediğini bana söylemen gerekiyor."

Yutkunuyorum. "Göster bana."

"İşte benim kızım," diyor, sesi onaydan kabarmış bir şekilde, sonra pantolonunun kemerini çözüyor, fermuarını indiriyor ve pantolonunu, iç çamaşırıyla birlikte uyluklarına kadar indiriyor. Kocaman bir penis dışarı fırlıyor ve ne kadar kalın, ne kadar uzun olduğuna hayret ediyorum. Sanki bir anakondayı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi eliyle kavıyor ve bana Jacob's Ladder'ının küçük metal boncuklarından oluşan çizgisini gösteriyor.

Gözlerim istemsizce kocaman açıldı. "Ah..."

Keyfini çıkararak, "Evet," dedi.

Şaşkınlıkla ve aynı anda büyük bir merakla bakakalıyorum. "Acıyor mu?"

Hafifçe gülüyor. "İlk başta."

Tam karar vermeden önce elimi kaldırıyorum, parmaklarım havada asılı kalıyor, sonra soğuk metale dikkatlice dokunuyor. Penisinin derisinin ne kadar yumuşak ve ne kadar sıcak olduğu arasındaki zıtlık nefesimi kesiyor. "Şimdi ne olacak?"

Gülümsemesi yavaş, memnun bir hal alıyor ve sesi alçalıyor. "Şimdi sadece zevk." Biraz daha yaklaşıyor, gözleri benimkine kilitlenmiş, ona dokunurken yüzümü izliyor. Ereksiyonu parmaklarımın arasında daha da sertleşiyor, zonkluyor. "Böyle bakmaya devam edersen, kalan son sabrımı da kaybedeceğim. Neden bir tur atmayayım?"

Yanaklarım yanıyor ama elimi çekmiyorum. Çekmiyorum. Merak ve sıcaklık göğsümde birbirine karışıyor, ta ki aynı şey olana kadar. Elimle dibini kavrayıp dudaklarımı ucuna bastırıyorum ve anında tadını alıyorum; tuzlu ve tatlı bir şey.

Tıslıyor. "Kahretsin!" diye uluyor.

Ben ona bakarken Kai'nin bakışları bana kaydı. "O güzel ağzına ne kadar daha sığdırabileceğini göster bakalım."

Onu ağzımın içine daha da derine itiyorum, soğuk metalin verdiği hissi çok seviyorum, onu daha derine alıyorum, dilim uzunluğu boyunca geziniyor, onu emip çıkarırken onu tahrik ediyorum.

Homurdanıyor, eli başımın üzerinde, beni daha hızlı hareket etmeye nazikçe yönlendiriyor ve ben de ona istediği her şeyi veriyorum. Yukarı baktığımda, penisinin ağzımda, ucu boğazıma kadar ulaşmış halde bana dik

dik baktığını görüyorum. Öğürme isteğimi bastırıyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor, onu daha derine doğru emiyorum. Bakışlarında sahiplenici bir şey, dizginlenmemiş bir cinsel açlık beliriyor.

"Nasılsın bebeğim? Benimki Carter'ınki kadar iyi mi, yoksa üçümüzden sadece benimkini mi emdin?"

Ağzım dolu olsa da olabildiğince sııttım, sonra geri çekilip dudaklarımı yaladım. "Onunkini tatmadım," diye dürüstçe itiraf ettim, sonra dudaklarımı onun üzerinde kaydırıp, büyüklüğünü sıkıca kavrayarak hissetmesini istedim. Ve o inledi, kalçaları sürtündü.

"Kesinlikle, ilk benim."

Onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görmek hoşuma gidiyor; onu bir kez daha daha derine alırken göğsünden gelen hırıltı, onu merhametime bırakmanın verdiği hazla kendimi kaybetmek... Hafifçe geri çekilip daha derine inerken o homurdanıyor, vücudu titriyor.

"Beni çıldırtıyorsun. Ağzın inanılmaz derecede güzel hissettiriyor."

Onu içeri ve dışarı çekmeye devam ediyorum, boğazımın kıvrımını okşamasına izin veriyorum, sertleştiğini, patlamaya yaklaştığını hissediyorum.

"İşte bu kadar, June, benden daha fazlasını boğazına al." Kalçalarını öne doğru itiyor ve ben de dilimi bir kez daha penisinin altına sürdüğümde kükrüyor. Yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor, penisi zonkluyor ve ağzıma boşalıyor. Boğazımı çalıştırıyorum, hepsini yalıyorum, bana verdiği her şeyi yutuyorum, tek bir damlasını bile ziyan etmiyorum.

"Kontrolü ele geçirmem gerektiğinde kendimi zor tutuyorum." Her şeyi yutmaya çalışırken tüm vücudu titriyor çünkü o kadar çok şey var ki.

Sonunda geri çekildiğimde, ağzımı elimin tersiyle siliyorum ve ona doğru sırtıyorum.

"Kesinlikle muhteşemsin," diye inliyor. "Senin bana oral seks yaptığın o görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacağım."

"Demek mastürbasyon hatıra kutuna yeni bir şey ekledin, ha?" diye takıldım ona, ama henüz işinin bitmediğini anlayabiliyordum. Penisini çok büyük ve sertti, beni ayağa kaldırdı, diğer eliyle pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi ve pantolonundan çıktı.

"Gerçeği varken buna ihtiyacım yok." Bana göz kırparak, beni atlıkarıncadaki en büyük ata, altın sarısı yeleli, başını dörtlüyle koşarken geriye atmış muhteşem beyaz bir aygıra doğru yönlendirdi. Üzerinde eyer yoktu, bu da ikimizin birlikte oturmasını kolaylaştırıyordu.

Beni geriye doğru ata bindiriyor, sonra o da ata biniyor, yüzü bana dönük, göğsü göğsüme değiyor. Elleri kalçalarımnda, beni kolayca kucağına kaldırıyor, bacaklarım onun etrafına dolanıyor, cinsel organı çoktan bana bastırıyor.

"Eğer gerçekten bir kovboya binmek istiyorsan," diye mırıldandı ellerini kalçalarımna koyup beni kendine doğru çekerken, "o zaman sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Atlıkarınca dönmeye devam ediyor, at yukarı aşığı gidiyor. Peri ışıkları yanıp sönmeye devam ediyor ve elleri tekrar eteğimin altına kayıp beni sert vücuduna doğru çekerken, bu andan başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Sonra o kalın, devasa penisi nereye gömülmek istediğini bilerek içime giriyor ve ben Kai'ye tutunurken beni aşığı doğru çekiyor, bacaklarımı açıyor. Genişliğinin ve metal çivilerin baskısının verdiğı hisle inliyorum. Derine doğru ilerlerken kalçalarım öne doğru sallanıyor, ben de kıvrılıyorum.

Kai'nin bakışlarıyla karşılaştım ve gözleri geriye doğru kaymış, çenesi kasılmış, ellerimin altındaki kaslar gerilmişti. "Çok sıkısın," diye tısladı. "Sana doyamıyorum."

Tamamen içime girmişken, ben nefes nefese kalmışken, o bana odaklandı ve sırtıttı. Her zaman olmak istediğim yer burası. Sonra beni öpmeye başladı, bedenlerimiz sıkıca birbirine yapışmış, elleri kalçalarımnda, onu üzerimde hareket ettirirken bana yardım ediyor, her aşığı doğru itişimde penisini okşuyordu. Nefes alışverişimiz hızlandı, daha önceki o aciliyet yeniden alevlendi, sanki doyamayacakmışız gibi seviştik. Boynumu, göğsümü öperken başımı geriye doğru çevirdim.

Tanrım, o çok büyük. Her seferinde bana girdiğinde, sanki ilk kez oluyormuş gibi, beni daha da genişletiyor. Beni daha hızlı beceriyor ve ben çığlık atıyorum, üzerinde zıplıyorum, ikimiz de dönme dolaptaki at üzerinde yukarı aşığı gidiyoruz, bu da tüm hisse bir şey katıyor. Doğrusu, uyarılma, büyüklüğünün baskısı, o kadar güzel bir şekilde çatışıyor ki neredeyse tarif edilemez.

Dudakları kulağıma değiyor, nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyor. "Bunu ve seni ne kadar zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin."

Nefesimi toplamaya çalışıyorum ve ona gülümsüyorum. Bakışlarının açıkta kalan ve sallanan göğüslerime kaydığını fark ediyorum, sonra beni daha hızlı ve daha sert bir şekilde kendine çekiyor.

"Benimsin," diye hırlıyor tenime doğru ve sesindeki sahiplenme içimi ısıtıyor.

Sanki havada süzülüyormuş gibiyim. Dünya ile yıldızlar arasında asılı kalmış, sadece Kai'nin güçlü kolları ve bu muhteşem gecenin büyüyle tutulmuş gibiyim.

Bu adam.

Bu vahşi, pervasız, inanılmaz derecede romantik kovboy, sırf bana kendimi özel hissettirmek için bir peri masalı yarattı. Kai gibi birinin beni yakalamak için orada olduğunu bilmek...

Dönme dolap tembelce bir virajdan daha geçiyor, ışıklar görüş alanımın kenarında yumuşak şeritler halinde yayılıyor. Kai bir an için tutuşunu sıkılaştırıyor, sonra beni tam da sıcaklığını, penisinin çekilmesini hissedecek kadar geri çekiyor ve hemen tekrar istiyorum. Yüzümü inceliyor, gözleri her zaman bir şey istemek üzereyken takındığı o şeytani sabırla parlıyor.

"Bana arkanı dön," diye rica ediyor.

Nefesim kesiliyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor ama beni acele ettirmiyor, elleri zaten belimde hazır bekliyor, at yükselip alçalırken beni dengede tutuyor. Vücudum talimatı beynimden önce anladığı için kıpırdanmaya başlıyorum. Beni yukarı doğru yönlendiriyor, bir bacağımı sallanmadan üzerinden atabileceğim kadar kaldırıyor. Denge için ellerimle direğe tutunuyorum ve bacağımı tekrar üzerinden atıp atın ön tarafına doğru dönerken hafifçe gülüyorum, yarı gerginlik, yarı heyecan. Sonra ona doğru geri kayıyorum, atın soğukluğu yanan vajinama karşı serin ve sert geliyor.

"Sakin ol, şimdi öne doğru eğil," diye fısıldadı kulağıma, sesi sıcak ve emin bir şekilde.

Boyalı at başının üzerine yaslanıp, tutamaklardan tutunarak dengemi sağlıyorum. Sonra Kai arkama geçiyor, dizlerini benimkilerin arasına alıyor, bir eli de kalçamda beni sabit tutmak için yer açıyor, atlıkarınca bizi döndürüyor.

"İşte," diyor, sesinde bir memnuniyet ifadesiyle kalçalarımı hafifçe kaldırıp bana doğru yaklaşıyor ve anında penisini girişimde hissediyorum. "İşte böyle daha iyi."

"Emir vermeyi gerçekten çok seviyorsun," diye fısıldıyorum.

Kai'nin nefesi boynuma değiyor. "Sadece beni dinlediğin zaman." Sonra hiç tereddüt etmeden içime giriyor, sanki içimde olmak normalmiş ve ait

olduğu yer burasıymış gibi beni sahipleniyor. Ben ata tutunuyorum, o da kalçalarım tutunuyor, beni kendine doğru kaldırıyor ve içime doğru sallanıyor. Sadece omzumu çevirip baktığımda, kısmen attan indiğini, bacaklarının atın iki yanındaki desteklerde olduğunu, ağırlığını taşıdığını ve beni tekrar tekrar sahiplendiğini fark ediyorum.

"Bu inanılmaz derecede harika," diye mırıldanıyor. "Seni at üzerinde becermek... Belki bir gün gerçek bir at üzerinde deneriz."

Gülmekten neredeyse nefesim kesilecekti. "Sanırım at bundan hoşlanmayacak." Sözlerim, penisinin derinliklerinden gelen yüksek bir inlemeye dönüştü, içime o kadar hızlı giriyordu ki.

"Kahretsin," diye tısladı. "June, amını çok seviyorum."

Adımı söylemesini, vücudumu ne kadar sevdiğini anlatmasını duymanın içimde nefis bir ürperti yarattığını inkar edemem. Hızını artırıyor, bir şekilde daha fazla güçle ilerliyor ve vahşi itişleriyle bana çarpıyor. Bu atın bizim vahşetimize dayanabileceğini umarak çılgılık atıyorum.

"Lütfen durmayın," diye yalvarıyorum.

"Yalvarırken inanılmaz derecede seksi görünüyorsun."

Altımdaki atlıkarınca gıcırıyor, görüş alanımın kenarındaki ışıklar bulanıklaşıyor, dışarıdaki soğuk içimdeki sıcaklığı daha da keskinleştiriyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Tek yapabildiğim, ata, direğe, sesinin yankısına tutunmak ve onun beni parça parça alıp götürmesine izin vermek.

"Kai, Tanrım..." diye fısıldadım tekrar, kırık bir sesle ve o da beni doğrudan delip geçen alçak bir hırıltıyla karşılık verdi. Ağzı boynumu, omzumu, ulaşabildiği her yeri buldu ve arkamda hareket ediş şekli, yıldızların altında, herkesin yukarı bakıp bizi görebileceği bir yerde olmamızın imkansız olduğunu hissettirdi. Bu tehlike, vücudumu daha hızlı kasıp daha da yükseltti, uçuşum acımasız ve tatlı bir hal aldı, ta ki nerede bittiğimi ve gecenin nerede başladığını ayırt edemez hale gelene kadar.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı, sesi boğuktu, nefesi kulağıma sertçe çarpıyordu. "Bırak beni. Ver bana."

Belimi daha sıkı kavradı, sanki kendini zorlukla tutarken beni bir arada tutuyordu. Titreyerek bana yaslandı ve dudakları tenime değdi.

"Haziran," diye fısıldadı. "Seni işaretlemem gerek." Eli, daha fazlasını alma isteğine karşı koyuyormuş gibi kasıldı. "Lütfen bana hayır deme."

Bu beni korkutmalıydı. Bunun yerine, içimde derin ve pervasız bir şeye dokunuyor, çünkü Carter'da olduğu gibi, Kai ile de bir bağ kurmayı özlüyorum. Nefes nefese, yarı kırık bir kahkaha ağzımdan kaçıyor ve

arkamda kıpırdandığında, ağzı omzumun çizgisini bulduğunda bir inlemeye dönüşüyor.

"Beni çıldırtıyorsun," diye fısıldadım titreyerek.

Dişleri tenime değiyor, bir söz veriyor. "Evet de."

Başım onun omzuna yaslandı, tüm bedenim zaten sınırın eşiğindeydi. "Yap şunu," diye zar zor söyleyebildim ve bu bir yalvarış gibi çıktı ağzımdan.

Orgazmım patlak verdiğiğinde içimdeki her şey o anda paramparça oluyor. Boşalma o kadar şiddetli geliyor ki, görüşüm kararıyor ve boğazımdan tanımadığım bir ses kopuyor. Bir an için ağırlıksız, soğuk havada ve dönen ışıkların arasında süzülüyor, kontrol edemediğim dalgalar halinde vücudumu saran zevkle titriyorum.

Kai arkamdan kırık bir ses çıkarıyor, saf bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor bu ses; tutuşu sahiplenici ve sağlam bir hal alıyor. Dudakları tekrar omzuma bastırıyor, ateşli ve kararlı bir şekilde, ve son kontrolünü de kaybettiğini hissediyorum.

Isırarak derimi yırtıyor, bana izler bırakıyor.

O şiddetli bir şekilde titrerken, nefesi tenime çarparken çığlık atıyorum ve sonunda o da kendini bırakıyor, içimde titreyerek ve zonklayarak beni menisiyle dolduruyor. Penisi kalınlaşıyor ve tıpkı Carter'ın yaptığı gibi, içten dışa doğru gerilme hissi tekrarlanıyor. İçimde düğümleniyor, kolları beni sahiplenici bir şekilde sarıyor.

Bir an için, istenmenin imkansız tatlılığı beni tamamen sarıyor. Bu sadece bir zevk değil; sanki tüm hayatım boyunca kendimi kasmış ve sonunda biri beni yere düşmeden yakalamış gibi göğsümün gevşemesi. En güzel şekilde yıkılmış, sersemlemiş ve onunla, bizimle dolu hissediyorum ve gece havası bunu daha keskin, daha gerçek kılıyor, sanki yıldızlar şahit ve tüm dünya dönmeye devam ederken ben ona tutunuyorum ve bu çılgınlığın ortasında artık dikkatli olmak istemediğime karar veriyorum.

"Sen benimsin, June," diye tısladı, ağzı boynumda, vücudu titrerken beni doldurdu ve beni sonsuza dek kendine ait kıldı.

O orada kalıyor, ikimiz de nefesimizi yeniden bulmaya çalışırken, atlıkarınca hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam ediyor, sanki tüm dünya az önce bir karnavalda bir araya gelen bizlerden ibaret olmamış gibi.

Toplantı odası bayat kahve ve saçma sapan laflar kokuyor.

Honeyspur Meadow Belediye Binası'ndaki uzun ahşap bir masada oturuyorum; benimle Holden arasında bir sürahi su ve dokunulmamış bir tabak pasta var; Holden'ın itibarımı zedelemeye çalıştığından oldukça eminim. Babam sağımda, komite başkanı Pete ise karşıımızda.

"Katıldığın için memnun oldum, Seth," diyor Holden, bir yığın kağıdı karıştırırken. Zayıf, gergin görünümlü ve tedirgin bir izlenim veren bir gülümsemeye sahip bir adam. "Seni daha önce bu toplantılardan birinde hiç görmediğimi düşünüyorum."

Sandalyeme yaslandım, yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. "Artık dikkat etmeye başlamamın zamanı geldiğini düşündüm."

"Bu gerçekten hoş bir sürpriz."

Eminim öyledir.

Babam bana baktı, gözlerinde bir onay ifadesi vardı, sonra her zamanki sert maskesi tekrar yerine oturdu. "İlgilendiğini görmek güzel."

"Bundan böyle olacağım." Bakışlarım Holden'a sabitlenmiş durumda. "İşin önemli bir parçası gibi görünüyor, daha iyi anlamam gerekiyor."

Holden koltuğunda kıpırdanıyor. Çok ince bir hareket, küçük bir düzeltme, omuzlarında zar zor fark edilebilen bir gerginlik, ama ben fark ediyorum. İyi. Rahatsız olması normal.

Çünkü şu anda, onun karşısında otururken, aklımdan geçen tek şey barda o kız. Bu adi herifin parasıyla içkime bir şey katan kız. Hayatımdan saatler kaybettiğim gece, hâlâ karşı karşıya olduğum suçlamalar, ertesi sabah insanların bana kontrolden çıkmış bir hayvanmışım gibi bakışları.

Hepsi onun yüzünden.

Masanın üzerinden uzanıp çenesini kırmak istiyorum. Babamın, Pete'in ve orada dinleyebilecek herkesin önünde, tam burada, şimdi, her şeyi itiraf ettirirken, gözlerindeki o küstah özgüvenin yerini korkunun almasını izlemek istiyorum.

Ama yapamam. Henüz değil.

Kızın itirafı elimizde, ama Holden her şeyi inkar edecek. Yalan söylediğini, suçu başkasına atmaya çalıştığını, onu hayatında hiç görmediğini iddia edecek. Gerçek, somut bir kanıt olmadan, kızın sözü onun sözüne karşı.

Ve bir belediye meclisi mali işler müdürü, paraya muhtaç, şehir dışından gelen birinden çok daha fazla ağırlığa sahiptir.

Ben de burada oturup, bu adamın beni mahvetmeye çalıştığını bilmiyormuş gibi davranarak iyi geçinmeye çalışıyorum.

"Hadi başlayalım, olur mu?" Holden boğazını temizleyerek daha fazla belge çıkardı. "Rodeonun ilk iki gününden elde edilen gelir rakamlarını, bilet satışları, yiyecek ve içecek satışları, ürün satışları ve yerel işletmelerden elde edilen ek gelirler olmak üzere kategorilere ayırarak derledim."

Babam ve Pete'e kağıtları uzatıyor, özellikle bana vermiyor. Babam kopyasını aramızda kaydırıyor ve ben de rakamlara bakmak için yaklaşıyorum. "Seth, geleceğini bilseydim, mali tabloların fazladan bir kopyasını hazırlardım."

Ona bakıyorum, sonra da figürlere.

İyi değil.

Bu rapora göre, ikinci gün birinci güne kıyasla sadece biraz daha iyi rakamlar getirdi. Bilet satışları geçen yıla göre yaklaşık yüzde yirmi düştü. Yiyecek ve içecek satışlarından elde edilen gelir aynı kaldı. Ürün satışları ise neredeyse hiç ilerleme kaydetmedi.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu, dün gördüklerimle uyuşmuyor. Tezgahlar tıklım tıklım doluydu. Yiyecek satıcılarının önündeki kuyruklar köşeleri sarmıştı. İnsanlar sağda solda tişört, şapka ve program satın alıyorlardı.

"Garip," diyorum ses tonumu rahat tutarak. "Dün oldukça kalabalık görünüyordu."

Holden'in gülümsemesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde geriliyor. "Görünüşler aldatıcı olabilir. Rakamlar yalan söylemez."

"Oradaydım." Kağıda dokunuyorum. "İkinci günde burada gösterilenden çok daha fazla insan vardı."

Pete başını salladı ve çenesini okşadı. "Aslında ben de aynı şeyi düşündüm. Kalabalık ilk güne göre çok daha büyüktü. Brutus etkinliğinin duyuruları dağıtılmaya başlandığından beri de büyük bir heyecan oluştu. İnsanlar şimdiden özellikle son gün için bilet almaktan bahsediyorlar."

"Bu cesaret verici," diye ekliyor babam, ancak ses tonu hiç de cesaret verici olmadığını gösteriyor. "Ama bu rakamlar farklı bir hikaye anlatıyor."

"Ne yazık ki, algı her zaman gerçeklikle örtüşmüyor." Holden çaresiz bir teslimiyet ifadesiyle ellerini açtı. "Ben sadece verilerin gösterdiklerini aktarabilirim. Ve veriler, bu kasabanın belki de... rodeo etkinliklerinden bıkmaya başladığını gösteriyor."

Babamın çenesi kasıldı. O bakışı biliyorum. Birini yerden yere vurmadan hemen önce takındığı bakış bu.

Kağıdı özenle ve dikkatlice yere bıraktı. "Bu tur yıllardır bu kasabaya geliyor. Yerel işletmelere milyonlarca dolar gelir sağladık. Honeyspur Meadow'u haritaya yerleştirdik."

"Elbette, elbette." Holden ellerini kaldırıyor. "İşletmenizin değerini küçümsemiyorum. Sadece gerçekleri olduğu gibi sunuyorum."

"Gerçekler." Babam bu kelimeyi neredeyse tükürerek söyledi. "Biliyor musun, ben ne düşünüyorum? Eğer oturup da başarısız olduğumuzu söyleyeceksen, ilişkimize gerçekten önem vermediğin açıkça ortada. Daha büyük şehirlerden, hatta işlerimizi gerçekten isteyen komitelerden bile ilgi gördüm."

Pete yerinde kıpırdandı, yüzü bembeyaz oldu. "Şimdi, şimdi, Holden'ın kastettiği hiç de bu değil." Finans müdürüne sert bir bakış attı. "İşletmeniz Honeyspur Meadow için çok önemli. Kesinlikle öyle. Rodeo yarışları olmasaydı, birçok yerel işletme zarar görürdü. Oteller, restoranlar, dükkanlar, herkes bu etkinliğin getirdiği gelire bağlı."

"Öyleyse finans sorumlunuz bizi kapı dışarı etmeye çalışıyormuş gibi neden konuşuyorsunuz?"

"Hayır, öyle değil." Pete'in sesi gerginliği yatıştırmaya çalışarak kararlı bir tonda. "Holden bir sayı insanı. Belki kelimelerle arası iyi değil ama verilerle arası mükemmel. Demek istediği, katılımı artırmanın yollarını bulmamız gerektiği, pes ettiğimiz anlamına gelmiyor."

Holden hızla başını sallayarak can simidine sarıldı. "Aynen öyle. Ve Brutus etkinliğinin çok yardımcı olacağına eminim. Emeklilikten dönen efsanevi bir boğa mı? Bu, insanları akın akın buraya çeken türden bir gösteri."

Konuşurken onu izliyorum. Gözlerinin etrafta nasıl gezindiğini, hiçbirinin bakışıyla uzun süre buluşmadığını ve kağıtlarını karıştırırken ellerindeki hafif titremeyi fark ediyorum.

Gergin görünüyor. Bir şey saklıyor.

Ama aynı zamanda zeki de, Pete'i kendi tarafında tutmak ve babamın kendi içgüdülerinden şüphe duymasını sağlamak için tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyor. Burada uzun vadeli bir oyun oynuyor ve ben ancak şimdi bunun şeklini görmeye başlıyorum.

Birkaç dakika daha süren karşılıklı atışmalar, Pete'in ortamı yumuşatması, babamın homurdanması, Holden'ın konuyu saptırması derken toplantı sona erdi. Ben çoğunlukla sessiz kaldım, sadece izledim. Her sinirsel seğirmeyi ve kaçamak cevabı aklımda tuttum.

Sonunda kalkıp gitmek üzereyken Holden bana elini uzattı. "Senin de aramızda olman güzel, Seth. Umarım bu toplantıların daha fazlasında seni görürüz."

Elini sıkıyorum. Belki de gerekenden biraz daha sıkı tutuyorum. "Buna güvenebilirsin."

Kaldırıma adımımızı attığımız anda yüzüme vuran sabah havasıyla birlikte, Holden'ın saçmalıklarının ciğerlerimdeki kötü kokusunu atmak için derin bir nefes alıyorum.

Babam yanımda yürüyor, botlarının beton zemindeki ağır sesleri duyuluyor. İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz, olanları anlamaya çalışıyoruz.

Sonra da, "Ona güvenmiyorsun," diyor.

Bu bir soru değil.

"Hayır." Ona şöyle bir baktım. "Sen öyle mi düşünüyorsun?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor, yıpranmış yüzü okunamaz halde. Sonra içini çekiyor. "İş hayatında, güvenmediğiniz birçok insanla muhatap olursunuz. Bu oyunun bir parçası. Önemli olan, onları nasıl kontrol altında tutacağınızı, her şeyi nasıl izleyeceğinizi, rakamları nasıl doğrulayacağınızı, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemeyi bilmektir." Duraksıyor. "Ama hayır. Ona güvenmiyorum. O adamda beni her zaman rahatsız eden bir şey var."

"Öyleyse neden onunla çalışıyorsunuz?"

"Çünkü Pete onun kefil. Komite bu kasabadaki etkinliklerin tüm mali işlerini yürütüyor ve Holden da onların finans direktörü. Bazen de bir daha asla görmek istemeyeceğiniz insanlarla çalışmaktan başka seçeneğiniz olmuyor." Bana bakıyor, gözlerinde keskin bir ifade var. "Peki, bu işe birdenbire neden bu kadar ilgi duyuyorsunuz?"

Ona ne kadarını anlatacağımı düşünüyorum. "Henüz somut bir şey bilmiyorum," diyorum dikkatlice. "Ama biraz araştıracağım çünkü perde arkasında bir şeyler çevirdiğini düşünüyorum. Bakalım neler bulacağım."

Babam yavaşça başını salladı. "Güzel. Beni gelişmelerden haberdar et." Bir an duraksadı. "Oğlum, bu konuya ilgi duymana sevindim. Rekabetin ötesinde, işi anlamayı her zaman istemiştin."

Sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Babam, içten içe sohbet etmeyi seven biri değil. Sevgisini eleştiri ve yüksek beklentilerle, ona cehenneme gitmesini söylemek istediğim zamanlarda bile beni daha iyi olmaya zorlayarak gösterir.

"Biliyorum, bu iş sonsuza kadar sürmeyecek," diye itiraf ediyorum. "Geri kalanını öğrenmeye başlamam gerektiğini düşündüm."

Sessizce konuşuyor. "Biliyorsun, annen hep senin kalıcı bir şeyler inşa edecek kişi olacağını söylerdi. Daha çocukken bile bunu sende görmüştü. Her şeye, sadece gösterişe değil, ayrıntılara da dikkat etme şeklin. Senin bir geçim sağlayıcının yüreğine sahip olduğunu söylerdi."

Yürümeyi bırakıyorum.

Babam annemden neredeyse hiç bahsetmez. Annem, kimsenin idrak edemeyeceği kadar hızlı bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Bir an oradaydı, bir sonraki an yoktu. Ve bundan sonra, hayatının o bölümünü adeta mühürledi. Bir kutuya kilitledi ve derine gömdü. Sonradan, kederinin küllerinden inşa ettiği, tüm o kaybı harekete, rekabete ve sonsuz yola döktüğü bir şey olan bu devre geldi.

"Bunu söylediğini bilmiyordum," diyorum sessizce.

"Birçok konuda haklıydı." Boğazını temizledi, kendi kırılganlığından rahatsız görünüyordu. "Neyse, şu June kızı." Bakışlarını ilerisine dikti, ellerini ceplerine soktu. "Refakatçi kız. Onunla ciddi misin?"

Gerildim. "Neden soruyorsun?"

"Geçen gün sizi onunla oldukça samimi bir şekilde gördüm. Arenanın otoparkında." Bana yan gözle baktı. "Görmezden gelmek zordu."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum ama gözlerimi kaçırmıyorum. "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Yavaşça başını salladı, bunu anlamaya çalışıyordu. "İyi biri gibi görünüyor. Duyduklarıma göre güçlü biri. Kendi işini yürütüyor, kimseden laf yemiyor." Bir an duraksadı. "Kendini savunabilecek bir partnere ihtiyacın var. İşler zorlaştığında yıkılmayacak birine."

"O, bunların hepsi ve daha fazlası."

“Evlenip yuva kurmak istemenin hiçbir sakıncası yok, oğlum.” Sesi sertleşmişti ama altında daha yumuşak bir ton vardı. “Bir aile kur. Bir yere kök sal.”

Ona dik dik bakıyorum. Yirmi dokuz yıldır babamın yerleşmekten bahsettiğini hiç duymadım. Bir sonraki yarışmadan, bir sonraki şehirden, fethedilecek bir sonraki zorluktan başka hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Bir gün etrafta koşan torunlarım olsa ne güzel olurdu," diye ekliyor neredeyse umursamaz bir tavırla. "Onların peşinden koşamayacak kadar yaşlanmadan önce."

Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni arena tozunda ve motel odalarında büyüten, evimin nerede durduğumuz yer olduğunu öğreten adam şimdi torunlarından mı bahsediyor?

“Baba...” diye başladım ama elini sallayarak beni susturdu.

“Bunu çok büyütme.” Boğazını tekrar temizledi, bu kırılganlık onu açıkça rahatsız ediyordu. “Sadece söylüyorum. Eğer o senin doğru kişiye, elinden kaçırma. Hepsi bu.”

June'u düşünüyorum, kahkahasını, ateşini, sanki tam da bu amaç için yaratılmış gibi bana nasıl uyum sağladığını düşünüyorum.

"Öyle bir planım yok," diyorum sessizce.

Keskin ve kararlı bir şekilde bir kez başını sallıyor ve olay burada bitiyor.

“Neyse, hadi rodeoya gidelim. Yapacak çok şey var.”

Kamyonuna doğru sessizce yürüyoruz, ama bu seferki sessizlik farklı bir tür sessizlik. Daha ağır. Daha anlamlı.

Rodeo alanına arabayla yaklaşık on beş dakika sürüyor. Babam radyoyu kısık sesle, eski bir country müzik istasyonunu açık bırakıyor ve ben de pencereden Montana manzarasını seyrediyorum.

Altın sarısı tarlalar. Uzaktaki dağlar. Arada sırada görünen çiftlik evleri veya ahırlar.

Haklı, at binmek sonsuza dek sürmez. Sonuçta her kovboy şapkasını asıp sırada ne yapacağına karar vermek zorundadır.

Belki de bir sonraki fırsatım sandığımdan daha yakındadır.

Rodeo alanına vardığımızda sabahın henüz erken saatleriydi. Birkaç ekip üyesi ekipmanları kuruyor, kontrol ediyor ve günün etkinliklerine hazırlanıyordu. Tribünler boştu, dolmayı bekliyordu.

Kamyondan inerken babama, "Hazırlanmaya gidiyorum," dedim.

Başını salladı. "Bugün iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Onun ana ofis alanına doğru araba sürdüğünü, sonra dönüp farklı bir yöne gittiğini izledim.

Önce bir yere uğramam gerekiyor. Carter'ın kamyonetini ve Kai'nin arabasını görüyorum, yani zaten buradalar. Ama önce yapmam gereken bir şey var.

Joshua'yı tam da beklediğim yerde, ana girişin yakınındaki bilet gişesinde, günün geri kalanında istasyonunu düzenlerken buldum. O buralı ve biz şehirdeyken her zaman giriş işlemlerini yaparak bize yardımcı oldu. Bize karşı her zaman iyi davrandı.

"Seth!" Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Seninle bir şeyler içmek istiyordum. Ne zamana kadar buradasın?"

"En az birkaç hafta daha." Elini sıktım, omzuna hafifçe vurdum. "Bunu başaracağız. Önce halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Brutus olayını duydum." Hafifçe ıslık çaldı. "Kai ya cesur ya da deli."

"İkisinden de biraz."

Birkaç dakika boyunca kısa bir sohbet ediyoruz, pist dedikodularını konuşuyoruz, seyahat programından şikayet ediyoruz, her zamanki gibi. Ama sonunda, konuşmayı yönlendirmem gerekiyor.

"Hey, senden bir iyilik rica etmem gerekiyor," diye rica ediyorum.

"Adını koy."

"Sistemdeki son iki günün satış rakamlarını gösterebilir misiniz?"

Joshua kaşını kaldırdı ama soru sormadı. Bilgisayarına döndü, birkaç komut yazdı ve ekranı bana doğru çevirdi. Babamın verdiği broşürü aldığım için Holden'dan rakamları çıkardım.

Rakamlar, Holden'ın bu sabah bize gösterdiği rakamlarla birebir örtüşüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu verilere kimin erişimi var?"

"Sadece yönetim ve komite liderliği. Neden?"

"Hiçbir sebep yok." Ekrana bakıp düşünüyorum. Holden izlerini örtmek için bu rakamları değiştirebilir miydi?

Soru şu: Bu rakamlar doğru mu, yoksa baştan beri muhasebe kayıtlarında usulsüzlük mü yaptı?

"Senden bir şey rica ediyorum," dedim sesimi alçaltarak. "Bugün, satış işlemlerini yaparken, elle bir kayıt tutun. Kağıda. Sattığınız her bileti, istasyonunuzdan geçen her işlemi yazın. Mümkünse diğer gişelerin de aynısını yapmasını sağlayın."

Joshua'nın yüz ifadesi meraklı halinden ciddi bir hale bürünüyor. "Bir şeylerin ters gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışıyorum." Gözlerine bakıyorum. "Bunu aramızda saklayalım, olur mu? Somut bir şey bulana kadar kimsenin bunu araştırdığını bilmesini istemiyorum."

"Anladım." Başını salladı.

"Teşekkürler, Joshua. Sana borçluyum. Ve fırsat bulduğunda bana e-postayla gönderebilirsen sevinirim." Eğilip not defterine e-posta adresini yazdı.

Joshua başını salladı. "Bana o içkiyi ısmarla, böylece hesaplaşmış oluruz."

Bilet gişesinden ayrılıp ahırlara doğru yöneliyorum, zihnim karmakarışık. Eğer elle yapılan sayım sistemdeki rakamlarla eşleşiyorsa, belki de yanılıyordur. Belki de Holden sadece beceriksizdir, yolsuzluk yapmıyordur. Bundan çok şüphe duyuyorum.

Ahırlara neredeyse varmıştım ki onu gördüm.

June, elinde telefonla, yüzünde gergin bir ifadeyle medya çadırının yakınında duruyor. Ne konuşuyor olursa olsun, ciddi bir konuşma. Bunu, ileri geri yürüme şeklinden anlayabiliyorum.

Endişeli olsa bile, o çok güzel. O koyu, kıvrıkcık saçları sabah ışığında parıltıyor. O minicik kot şortun içindeki muhteşem bacakları. Sabah boyunca içimde taşıdığım öfke, onu görünce yumuşuyor. Sanki üzerimde bir tür büyüsü var, ruh halimin keskin kenarlarını yumuşatıp katlanılabilir bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip.

Ona gitmek istiyorum. Onu kollarıma çekip yüzümü saçlarına gömmek ve dünya yeniden anlam kazanana kadar o limon-bal kokusunu içime çekmek istiyorum.

Ama o meşgul. Benim de yapacak işlerim var.

Bu yüzden ahırlara doğru yöneldim ve son bir kez omzumu çevirip arkama baktım.

Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım ben?

Onun gibi bir Omega, zeki, hırslı, güzel ve o benim. Bizim. Beklediğimi bilmeden beklediğim kadın.

Holden ne planlıyorsa, ne tür bir düzen kuruyorsa, onu ortaya çıkaracağım. Pist için. Babam için. Bu şehir için.

Ama çoğunlukla onun için.

Çünkü June burayı çok seviyor. Ve onun sevdiği bir şeye zarar vermeye kalkışan herkes önce benimle yüzleşmek zorunda kalacak.

Birkaç dakika sonra

Telefon cebimde titriyor ve onu çıkardığımda ekranda annemin adı belirliyor.

Tereddüt ediyorum. Bir yanım, olan biten her şeyin etkisinden hala kurtulamadığım, hayatımın bir anda altüst olmasının şokunu atlatmaya çalıştığım için aramayı sesli mesaja bırakmak istiyor. Ama suçluluk duygusu, kendini koruma içgüdüsünün önüne geçiyor.

“Merhaba anne.”

“June, sevgilim!” Sesi sıcak, neşeli, yürek burkan derecede tanıdık. “Nasılsın? Seni çok özledim.”

Göğsümdeki bir şey gevşedi. Her şeye rağmen, ben de onu özledim. “İyiyim. Rodeo ile meşgulüm.”

“Ah, doğru—büyük etkinlik. Nasıl gidiyor?”

“Güzel. Bir sürü şey oluyor, ama güzel şeyler. Babam nasıl?”

“İyidir. Her zamanki gibi çok çalışıyor.” Bir an duraksadı. “Aslında tatlım, aramamın sebeplerinden biri de bu. Bazı haberlerimiz var.”

Ses tonunda hafif bir değişiklik oldu ama fark ettim. Midem kasıldı.

“Ne tür?”

“Potansiyel bir alıcı bulduk. Sweetwater Creek Realty için anlaşma yapmaya hazır biri.”

Bunun olacağını biliyordum, ama bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesi yine de içimi acıttı.

"Pekala," diye karşılık verdim.

"Mesele şu ki, June..." Bu sefer daha uzun bir duraklama. "Hem işletmeyi hem de evi istiyorlar. Paket halinde satıyorlar. Ve gerçekten de beklediğimizden çok daha iyi bir teklif."

Dünya yana doğru eğiliyor.

"Bekleyin." Sesim boğuk çıktı. "Ev de mi?"

"Biliyorum, bunları sindirmek biraz zor olabilir—"

"Anne, senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum?"

"June, bu adil değil. Seni sevdiğimizi biliyorsun."

"Öyleyse nasıl olur da evimi benden habersiz satabilirsiniz?" Artık titriyorum, boşta kalan elim yanımda yumruk şeklinde sıkılı. "Dallas'a taşındığımızda evi bana vereceğinizi sanıyordum. Plan buydu. Bunu konuşmuştuk."

"Planlar değişir canım. Zor bir durumdayız ve bu anlaşma her şeyi çözüyor. Bizimle Dallas'a taşınabilir ve yeni bir başlangıç yapabilirsin. O küçük kasabayla olan tüm bağların kopacak ve yeni bir şey inşa etmene yardımcı olacağız. Yalnız kalmayacaksın."

"Dallas'a taşınmak istemediğimi biliyorsunuz!" Sözlerim birden patladı ve yakındaki birkaç kişi bana doğru baktı. Sesimi alçaltarak arkamı döndüm.

"İşletme yakında başkasının olacak. Bunu kabullenmelisin."

"Bu olmaz—" Paniği atlatmaya çalışarak parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "İşletmeyi satamaz mısınız? Evi ayrı tutamaz mısınız?"

"Alıcı ikisini de istiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, June, şu anda evin değeri işletmeden daha yüksek. Tüm borçları karşılamak için her iki satışa da ihtiyacımız var."

"Yani evsiz kaldım," diyorum soğukkanlılıkla. "Bana bunu mu söylüyorsunuz? Bir anda hem işimi hem de evimi kaybediyorum."

"Evsiz değilsin. Bizimle birlikte yaşayacaksın—"

"Burada, sevdiğim şehirde kalmak ve yıllardır gönül verdiğim işi yönetmek istiyorum."

Annem derin bir iç çekti. "June, lütfen bize kızma. İmkansız bir durumda elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Eğer babanla ben sokakta kalırsak, kimseye yardım edemeyiz."

"Öyleyse buraya geri dönün." Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyorum, bunun farkındayım. "İkiniz de. Evde yaşayın, işi yürütmeme yardım edin. Bunu başarabiliriz."

“O kasaba bize yetmiyor artık, tatlım. Geri taşınmak da borç sorununu çözmiyor. Hâlâ borcumuz olur, hem de yakında.”

Sessizim, gözlerim yaşlarla doluyor. Uğruna çalıştığım her şey. İnşa ettiğim her şey. Yok oldu.

"Alıcı kim?" diye soruyorum, sesimi sadece irade gücüyle sakın tutarak.

"Ne?"

“İşletmeyi ve evi kim satın alıyor?” Boğazım düğümleniyor. Paniği bastırabileceğim hissine kapılıp yutkunuyorum. “En azından bunu öğrenme şansım olacak mı?”

Telefonda kısa bir sessizlik oluyor. Gözlerimdeki sızının dinmesini umarak, ayakkabılarımın yanındaki toprağa bakarak gözlerimi kırpttırıyorum.

Sonunda, sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi, "Buralı bir adam," diyor. "Holden Pierce. Ve belediye meclisinde çalışıyor."

Dünya duruyor.

Holden.

Kahretsin.

Kulaklarımdaki ses boşlaşıyor, sanki arena gürültüsü tamamen kesilmiş gibi. Holden Pierce, o fazla temiz hesap tablolarıyla ve toplantılardaki kibar küçük sorularıyla finans direktörü. Onu o kadar net görüyorum ki midem bulanıyor. Komite toplantılarından sonra, elleri ceplerinde, Sweetwater Creek Realty'nin nasıl gittiğini, işlerin kış boyunca karlı olup olmadığını, tüm listelemeleri kendi başıma yönetip yönetmediğimi sorması... Her zaman gülüp geçiyordum. Onu garip ve o katı, rakamlarla uğraşan adam tavrıyla arkadaş canlısı olmaya çalışan biri olarak görüyordum.

Ve şimdi evimi, işimi, tüm hayatımı sanki gurur duyabileceği, kolayca elden çıkarabileceği küçük bir satın alma işlemiymiş gibi alıyor.

Çenem kilitlendi. Öfke o kadar alevlendi ki, gözyaşlarımı bir anlığına geri yaktı. Bunun için ne gerek var? Ve parayı nereden buldu? Holden'ı en son gördüğümde, hâlâ şehrin kenarındaki o perişan küçük evde kirada oturuyordu, hâlâ toplantılara kolunda kahve lekeleriyle geliyordu, sanki kendini bile toparlayamıyormuş gibi. Bu mantıklı değil.

"Haziran mı?" diye sordu annem, sesi şimdi daha keskinleşmişti. "Tatlım, hâlâ orada mısın?"

Ağzımı açıyorum ama yanlış gelen bir nefes dışında hiçbir şey çıkmıyor. Kaburgalarım ağrımaya başlıyor, sanki vücudum her şeyi içerde tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Gitmem gerek," diye zar zor söyleyebiliyorum ve son kelimedede sesim titriyor.

"Haziran-"

"Seni sonra ararım." Cevabımı bile beklemeden, ekranı bıçaklayıp, sesimi duymadan aramayı sonlandırıyorum.

Bir saniyeliğine, elimde tuttuğum telefon o kadar sıkı ki parmak boğumlarım ağrıyor, öylece duruyorum. Kendime burada ağlamamamı söylüyorum. Şimdi değil. Kimsenin önünde değil. Yıllardır kendimi tutuyorum, bu yüzden beş dakika daha tutabilirim.

Sonra boğazım durduramadığım bir sesin etrafında düğümleniyor ve gözyaşlarım yine de akıyor, sıcak ve hızlı bir şekilde, sanki bedenim sonunda ne istediğimi umursamadığına karar vermiş gibi yüzümden aşağı dökülüyor. Göğsüm kabarıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve hıçkırıklar belimden bükülmeme neden olacak kadar şiddetli bir şekilde içimden fırlıyor.

Şu an hıçkırarak, kontrolsüzce ağlıyorum; sanki içimdeki bir şey paramparça olmuş gibi, uğruna çalıştığım her şeyin gittiği, evim dediğim tek yerin elimden alındığı gerçeğiyle yıkılıyorum.

"Haziran," diye sesleniyor zayıf bir erkek sesi.

Yüzümü telaşla siliyorum.

Güçlü eller omuzlarımı kavradı.

Islak sisin arasından yukarı baktığımda Seth'in yüzünü görüyorum. Gözyaşlarımı görür görmez bir şeyler değişiyor, endişesi daha karanlık, daha sert bir şeye dönüşüyor. Geçimini bir şeyleri kırarak sağlayan ve bunun için uykusuz kalmayan bir adama yakışacak türden bir ifade.

"Ne oldu?" Sesi alçalıyor, gergin ve telaşlı bir hal alıyor. "Bunu kim yaptı? Bana bir isim verin, ben hallederim."

Cevap vermeye çalışıyorum. Evet, çalışıyorum. Ama hıçkırıklarımın arasında kelimeler bir türlü çıkmıyor. Tek yapabildiğim, başımı kırık bir şekilde sallamak ve sonra sanki bedenim beni ayakta tutmaya çalışmaktan vazgeçmiş gibi göğsüne doğru yığılmak.

Hiç tereddüt etmedi. Kollarını bana doladı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı, geniş göğsüne yasladı. Titreyerek tişörtüne tutundum ve o yürümeye başladı, uzun, kararlı adımlarla bizi arenadan uzaklaştırdı, sanki beni tehlikeden uzaklaştırıyormuş gibi.

"Seni koruyorum," diye fısıldadı saçlarımın arasına, sesi sert ama istikrarlıydı. "Seni koruyorum, sevgilim. Ne olursa olsun, halledeceğiz."

Yüzümü onun boynuna gömüyorum ve kendimi tamamen bırakıyorum.

Sonunda güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştırarak kendime geldiğimde, otoparktaydık. Adam, Carter'ın kırmızı kamyonetine yaklaşıyor, cebinden anahtarları çıkarıyordu.

“Carter’ın anahtarları sende mi?” Sesim kısık, bitkin.

“Hepimizin birbirimizin araçlarının anahtarları var.” Kapıyı açıp beni nazikçe yolcu koltuğuna oturttu, sonra önümde durup ellerini dizlerime koydu. “Benim kendi arabam yok. Genellikle kasabalar arasında hayvan taşıma kamyonlarını sürüyorum, bu yüzden Carter ve Kai ile paylaşıyorum.”

Başımı salladım ve elimle yüzümü sildim. Felaket gibi görünmeliyim.

"Benimle konuş," diyor Seth sessizce. "Seni ağlarken görmek kalbimi paramparça ediyor."

Ben de ona her şeyi anlattım. Annemin araması, satış, ev, üstelik de Holden'ın evi satın alıyor olması gerçeğinin yarattığı yıkıcı etki.

“Annemle babam para sıkıntısından her şeyi satıyorlar. Ama Holden bu kadar parayı nereden buldu?”

Seth'in ifadesi buz gibi oldu. "O şerefsiz," diye mırıldandı kendi kendine.

“Yani evsizim,” diye fısıldıyorum ve sesim ince ve çirkin çıkıyor, sanki kelimenin dişleri varmış gibi. “Ben hiç kimseyim. İşletmesi olmayan, yaşayacak yeri olmayan bir kaybedenim ve eğer siz istemiyorsanız—”

“Şşş.” Seth’in elleri dizlerimi sıkıca kavradı, sanki beni yerimde tutarak bu girdabın durmasını fiziksel olarak sağlayabilirmiş gibi. Gözleri gözlerime dikildi. “O cümleyi sakın bitirme.”

Boğazım tahriş olmuş bir halde yutkunuyorum. Göğsüm sürekli o korkunç çökme hissini yaşıyor, sanki vücudum kendi içine katlanmaya çalışıyor. Titrediğimden ve inşa ettiğim her şeyin bir telefon görüşmesi ve hiç görmediğim bir imza ile elimden alınabileceğinden nefret ediyorum.

“Biz senin yanındayız,” diyor şimdi daha yavaş bir sesle, sanki her kelimenin yerini bulduğundan emin olmak istercesine. “Sen bir sürüsün. Nerede olursak olalım, orası senin evin. Anladın mı?”

“Seth...” Adını söylerken sesim titriyor.

“Ciddi söylüyorum, June.” Çenesi kasıldı. “Bu, lojistik dışında hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen bizimsin ve bize ait olanı koruruz.”

Gözlerimden yine yaşlar süzülüyor, ama önceki gözyaşları gibi değil. Öncekiler paniktendi. Bunlar ise o kadar yoğun bir rahatlamadan geliyor ki,

acıtıyor.

Tekrar dağılmamak için gözlerimi hızla kırpıyorum. "Kimseye yük olmak istemiyorum."

Seth'in ifadesi değişiyor, kenarları biraz daha yumuşak ama ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmiyor. "Sevgilim, bana yük olup olmadığına sen karar veremezsin. Benim için asla."

Titrek bir kahkaha attım, yarıda hıçkırığa dönüştü. Utanç verici ve dürüst bir kahkaha. Avucumun içiyle yüzümü sildim ama gözyaşlarımı durduramadım.

Nefesini veriyor. "Sanırım şu anda biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var."

"Rodeoyu sen yapacaksın," diye zar zor söyleyebiliyorum, çünkü beynim hâlâ sorumluluklara can simidi gibi tutunuyor. "Öylece yapamazsın ___"

"Tek bir gösterimim var," diye araya giriyor ve sesindeki özgüven tartışılmaz. "Daha sonra. Diğerleri benim yerime geçebilir." Telefonunu çoktan çıkarıyor, başparmağı hızla hareket ediyor. "Bir saniye bekleyin."

Omuzları dik, telefonu kulağında, kısa bir mesafe uzaklaşıyor. Buradan bile, duruşundan bunu anlayabiliyorum. Seth izin istemiyor; dünyaya neler olduğunu anlatıyor ve herkesin buna göre hareket etmesini bekliyor. Duyamadığım birkaç şey söylüyor, dinlemek için duraklıyor, sonra alçak ve kararlı bir sesle tekrar konuşuyor. Başka bir arama. Başka bir duraklama. Eli bir kez kalkıyor, sanki bir tartışma başlamadan önce onu kesiyormuş gibi keskin bir hareket.

Orada oturup onu izliyorum, tüm hayatım onun kesinliğine göre yeniden şekillenirken normal bir insan gibi nefes almaya çalışıyorum. Bir yanım protesto etmek, bunu tek başıma halledebileceğim konusunda ısrar etmek, yıllardır zırh gibi giydiğim inatçı bağımsızlığıma tutunmak istiyor.

Ama içimdeki daha büyük bir kısım, tüm bu yükü taşımaktan çok yoruldu.

Seth geri döndü, ben içerideyken kapımı kapattı ve ardından beni derinden etkileyen bir gülümsemeyle sürücü koltuğuna oturdu. Kibirli bir hareket değildi, ama tatmin ediciydi.

"Bitti," diyor. "Carter ve Kai halledecekler." Uzanıp, sanki hâlâ burada olup olmadığımı kontrol etmek istercesine, parmak boğumlarıyla yanağıma hafifçe dokunuyor. "Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Sen... sen az önce düzelttin."

“Ben tamir etmedim,” diye düzeltiyor ve sesi yumuşuyor. “Sana nefes alma alanı sağladım.” Bakışları gözlerime kenetleniyor. “Birazcık ben seninle ilgileneyim.”

Boğazım tekrar düğümleniyor. Kendimi ikna edemedim başımı sallıyorum.

Şehirden çıkarken bir benzin istasyonunda durduk. Seth içeri girdi ve atıştırma ile ve birkaç şişe suyla dolu bir çantayla geri döndü, sanki birkaç saatliğine kaçamak yapmak yerine ülkenin bir ucundan diğer ucuna araba yolculuğu yapacağımız gibi sırtarak çantayı arka koltuğa fırlattı.

"Yolculuk için olmazsa olmazlar," diyor, sanki çok açık bir şeymiş gibi.

Gözlerim hala yaşlıyken, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Çok titizsiniz."

"Evet." Motoru çalıştırıyor, sonra bana bakıyor ve ifadesi biraz yumuşuyor. "Ama benim gözetimim altında karnınız doycak ve suyunuz verilecek."

Hafifçe güldüm ve yanağımı tekrar sildim. "Nereye gidiyoruz?"

Seth'in gülümsemesi geri döndü, sıcak ve biraz da muzip bir ifadeyle. "Göreceksin."

Koltuğuma yaslanıp pencereden dışarıdaki manzaranın değişimini izliyorum. Kasaba yerini, uzanan tepeler ve uzaktaki dağlara doğru uzanan açık bir otoyola bırakıyor. Seth, bir eli direksiyonda, diğer eliyle ara sıra dizimi sıkarak kendinden emin bir şekilde araba kullanıyor.

Yaklaşık iki saattir araba kullanıyorduk ki yol yükselmeye başladı. Asfalt yol daraldı, ardından kayalık bir patıkaya dönüştü ve kapı kolunu sıkıca tutmama neden oldu.

"Bu güvenli mi?"

Seth gülerek, "Montana'da o kadar çok inanılmaz yer var ki. Her rodeodan sonra yeni bir yer keşfetmek için yola koyuluyoruz. Carter bu yeri son gezimizde buldu." dedi.

Yol sonunda düzleşiyor ve o, bir ağaç kümesinin yakınına park ediyor. Arabadan iniyoruz ve ben onu ormanın içinden kıvrılan bir patika boyunca takip ediyorum, ta ki aniden ağaçlar gözden kaybolana kadar ve—

Ah.

Önümüzde uzanan kanyon, binlerce yıldır rüzgar ve su tarafından oyulmuş, engin ve kadim bir yapı. Nehir, sabah ışığında gümüş gibi parıldayarak kanyonun dibinden kıvrılarak akıyor. Duvarlar kırmızı, altın ve

kehribar tonlarında çizgilerle kaplı ve onların ötesinde, mavi gökyüzüne karşı üç uzak dağ yükseliyor.

Nefes nefese kenarda duruyorum. "Seth, bu..."

"Çok güzel, değil mi?"

Arkamı döndüğümde, manzaraya değil, bana baktığını fark ettim. Mavi gözleri yumuşak, sıcak ve tamamen yüzüme odaklanmıştı.

"Evet," diye fısıldadım. "Çok güzel."

Taşın üzerine, kenardan güvenli bir mesafeye kalın bir battaniye serip oturuyor ve yanındaki boşluğa eliyle işaret ediyor. Ben de yanına oturup bacaklarımı altına kıvrıyorum ve uzun bir süre sessizce oturup manzarayı seyrediyoruz.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor sonunda.

"Yavaş yavaş ilerliyoruz." Ellerimin üzerine yaslanıp güneşin yüzümü ısıtmasına izin veriyorum ama göğsüm hâlâ sıkışık, sanki gevşemeyi unutmuş gibi. "Bu, olayları perspektife oturtma şeklin mi? Bana dünyanın ne kadar büyük, sorunlarımın ne kadar küçük olduğunu mu gösteriyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Seth bana doğru döndü, aramızda bir dizini bükerek, gölgesi bacaklarımın üzerinden geçecek kadar yaklaştı. "Bu, etrafınızdaki her şey berbat olduğunda dünyanın yıkılmadığını hatırlatmak için. Hala burada, hala nefes kesici ve ayakta duruyor." Gözlerimi, beni sağlam bir şeye demirliyormuş gibi tuttu. "Ve ne olursa olsun, üstesinden geleceksin. Mecbur olduğun için değil. Çünkü yapabilirsin."

Boğazımda bir yanma hissettim. Gözlerimi kırıp bir anlığına başka yöne baktım, sanki benim için savaşmaya değer olduğuma çoktan karar vermiş gibi konuştuğunda duyguların beni ne kadar çabuk ele geçirdiğine utanarak.

Ona doğru dönüp baktığımda, midemi bulandıran o ciddi, yoğun bakışıyla beni izlediğini görüyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor, ufka doğru başını sallayarak, "uzaktaki şu üç dağ görüyor musun?" Ben de onun hareketini takip edene kadar duraksıyor. "İşte ben, Carter ve Kai. Her şeye tepeden bakıyoruz. Seni gözetliyoruz." Ağzı hafifçe kıvrılıyor ama gözleri hâlâ sert. "Sana bir daha asla yalnız kalmayacağını hatırlatıyoruz."

Bu fıkre bayıldığım için gülüyorum.

"Karşılaştığınız her ne olursa olsun, dördümüz birlikte karşı karşıyayız. Yani evsiz değilsiniz. Biz yanınızdayız ve nerede olursak olalım sizinle olacağız."

"Gerçekte nerede yaşadığınızı bile bilmiyorum."

"Teknik olarak Colorado." Sanki pek bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Ama yıllardır göçebe gibi yaşıyoruz." Bakışları gözlerimde sabit kaldı, hiç değişmedi. "Sürüm için, Omegam için kalıcı bir yer bulmaya hazırım."

Karnımdaki kelebekler çılgınca, aptalca ve neşeli bir şekilde uçuşuyor. Göğsüm tam olarak acı değil, daha çok bir şeyin açılması gibi bir sızı hissediyor.

Uzanıp gözlerinin önündeki uzun saç tutamlarını yana doğru ittim. Parmaklarım orada oyalandı çünkü kendimi tutamadım. O kadar yakışıklı ki, doğrudan ona bakmak neredeyse canımı acıtıyor ve tüm vücudunun bana doğru yönelişi beni mest ediyor.

"Ne kadar bağlı olduğumuzun farkında değilsin sanırım," diyor sessizce. Eli kalkıyor ve elimi kavırıyor. "Sen bizim için rodeodan, herhangi bir galibiyetten, üzerimize yüklenen herhangi bir beklentiden daha önemlisin."

Boğazım düğümleniyor. "Bunu anlamaya başlıyorum," diye fısıldıyorum. "Ama... benim için yeni bir şey. Şartlar olmadan istenmek."

Seth'in ifadesi değişiyor, çenesinde koruyucu bir kasılma beliriyor. Gözlerini kaçırmıyor. "Bizi kaybetmeyeceksin."

Yutkunuyorum, eski korku yine de yükselmeye çalışıyor. "Emin olamazsın. Hayatta hiçbir şey kesin değildir."

"O zaman her gün seni ikna etmeye çalışacağım." Başparmağı yavaş ve istikrarlı bir şekilde parmak boğumlarımın üzerinde geziniyor. "Sana göstereceğim. Gerekirse defalarca." Daha da yaklaşıyor. "Sana mükemmel olmayı vaat etmiyorum June. Sana kendimi vaat ediyorum. Ve bana ait olanı asla bırakmam."

Sözlerindeki sahiplenici ton beni sinirlendirmeliydi. Bunun yerine, gözlerim tekrar yanıyor ve gözyaşlarım birikiyor.

Konuşmadığım için bir kez başımı salladım ve Seth'in eli benimkini daha sıkı kavradı.

Ona bakıyorum, tam dünyamın yıkıldığı anlarda ortaya çıkan bu huysuz, gergin adama ve sonunda içimdeki bir şey dayanamıyor. Bu yüzden öne eğilip onu öpüyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına hafifçe değiyor, geri çekilmesini, beni kızdırmasını veya gerginliği kırmak için bir şaka yapmasını bekliyorum.

Ama o hiçbir şey yapmıyor ve öylece kalıyor, tempoyu belirlememe ve seçme hakkına sahip olmama izin veriyor.

Bu bile beni neredeyse mahvediyor.

Yaklaştığımda ve öpüşmeyi derinleştirdiğimde karşılık veriyor. Çılgınca değil, umutsuzca değil. Kesinlikle. Eli kalkıyor, çenemi kavırıyor ve beni istediği pozisyona getiriyor, seçimi çalmadan kontrolü ele alıyor. Karnım kasılıyor, bacaklarımın arasında ateş yanıyor çünkü Seth hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor. Ondan gelen bir öpücük bile sahiplenilmek gibi geliyor.

Battaniyenin üzerine çöktük, dağlar ve gökyüzü görüş alanımın kenarında bulanıklaştı. Seth yanıma yerleşti, beni ezmedi, sadece omuz ve kalçası benimkilerle aynı hizaya gelecek kadar yakınlığa, ağırlığını bir koluna vererek üzerime eğildi ve vücuduyla rüzgarı engelledi. Avucu tişörtümün altına kayd, karnıma yaslandı ve bu basit yakınlık karşısında nefesim kesildi. Beni orada, sabit bir şekilde tutuyordu, sinir sistemime güvende hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

Öpüşmeyi kesip ağzını boğazıma doğru indiriyor, dişleri nabzımı hızlandıran noktaya geçiyor. "Bunu bu sabah gördüm," diyor tenime karşı. "Kai'nin işareti."

Boynumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor. "Kıskanıyor musun?"

"Bu ilişkiyi tatlı tutmaya çalışıyorsanız, dürüst cevabı duymak istemezsiniz."

Nefes nefese, içten içe bir kahkaha attım. "Deneyelim bakalım."

Başını kaldırıyor, o baştan çıkarıcı bakışları, etkilenmemiş gibi davranmamı imkansız kılan, sert bir dikkatle bana dikilmiş durumda. "Carter sana bir tane verdiğinden beri bunu düşünüyorum," diye itiraf ediyor yüksek sesle. "Onun ısırığını takarken bana o masum gözlerle bakmanı düşünüyorum."

Utanmam gerekirdi. Ama bunun yerine vücudum keskin, sıcak bir çekmeyle tepki veriyor ve bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kafamdaki parçalar birer birer yerine oturuyor. Carter'ın izi. Kai'nin izi. Seth kendi izini de eklediğinde, biyolojimin yıllardır direndiği bağ kurulduğunda, bedenim artık ölü taklidi yapamayacak. Baskılayıcılar, gizli teşhis, tutunduğum tüm kontrol sonunda önemini yitirecek.

Ve işin en çılgın yanı, bunu istiyor olmam.

Onu istiyorum.

Ben de ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Öyleyse gerçekleştir."

Engelleyemediğim bir anda göğsümün derinliklerinden, boğazıma doğru titreşen bir ses çıktı içimden. O kadar şok oldum ki neredeyse geri çekilecektim, ama Seth üzerimde donakaldı, sanki içgüdülerim onun kelimelerden daha iyi anladığı bir dili konuşmuş gibi tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Bakışları dudaklarıma indi. "Bunu şimdi mi istiyorsun?"

Gözlerine dik dik bakıp çenemi yukarı kaldırdım. "Yalnızız. Beni buraya tekrar nefes alabilmek için çıkardın." Parmaklarım saçlarının arasına kaydı, nazikçe çekiştirdim; yalvarış ya da test değil, bir davet. "Beni tekrar rol yapmaya zorlama."

Yüzündeki ifade, kararlılığa dönüşüyor.

Beni tekrar öpüyor, daha derin, daha açgözlü ve bu dağınık değil. Kontrollü bir açlık bu, bana beni mahvedebileceğini ve bunu yaparken yine de güvende tutabileceğini söyleyen türden bir açlık. Bacağı bacaklarımın arasına kayıyor, nefesimi kesecek kadar hafif bir sürtünmeyle bastırıyor ve tepkimi gizlememe izin vermiyor. Eli tişörtümün altına giriyor, parmakları kaburgalarım boyunca yayılıyor, sanki korumayı planladığı her santimi ezberliyormuş gibi beni haritalandırıyor.

Onunla bir kez karşılaşıyorum, tırnaklarımı hafifçe omzundan aşağı, gömleğinin üzerinden gezdiriyorum ve o da onaylayarak inliyor.

Bana iyice bakabilmek için biraz geri çekiliyor, bakışları yüzümü, ağzımı, nefes alışverişimin hızını kontrol edemememi tarıyor. Başparmağı yanağıma dokunuyor, bu kadar sert bir adamın yapmaya hakkı olmadığı kadar nazik bir dokunuş. "İnanılmazsın," diyor. "Bana neler yaptığının farkında bile değilsin."

Yutkunuyorum. "Hadi bakalım," diye takılıyorum.

Bakışları parladı, onay ve sahiplenme birbirine karışmıştı. "Dikkatli ol, sevgilim. Bunu benden istiyorsun ve ben de sana tam istediğim gibi vereceğim."

"Peki, bu nasıl bir yöntem?"

Ağzı hafifçe kıvrıldı, tam bir kovboy kibriydi bu, ama eli tenimde sıcaktı. "İnsanın, birinin seni değersiz hissettirmeye cüret ettiğini unutmamasını sağlayan o his."

Öpücükleriyle karnımdan aşağı doğru inerken, tişörtümü yukarı doğru itiyor ve ılık öğleden sonra havası tüm sinirlerimi canlandırıyor. Sütyenime ulaştığında, hiç itiraz etmiyor veya iki kez sormuyor. Her şeye getirdiği aynı sessiz güvenle onu yukarı doğru itip kenara çekiyor, beni güneşe ve açık

gökyüzüne maruz bırakıyor ve burada olmamız nabzımın daha da hızlanmasına neden oluyor.

"Bana ne yaptığının farkında bile değilsin." Bu sözler sert bir şekilde ağzımdan dökülüyor, sanki hem beni hem de kendini uyarıyor.

Sonra ağzı sertleşmiş meme ucumu buluyor ve tüm vücudum geriliyor, ağzımdan çıkan ses filtrelenmemiş ve daha fazlasını isteyen acı dolu bir özlemle dolu. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak battaniyeye tutunuyorum ama Seth benim sakin kalmamla ilgilenmiyor. Ağzı emiyor, o sinsiliğiyle kıpırdanıyor ve tam patlamak üzereyken bırakıyor ve diğer meme ucuma geçiyor, ona da aynı sevgiyle yaklaşıyor.

Eli şortumun bel kısmına kaydı ve yavaşça kalçalarımın altına doğru çekerek, iç çamaşırımla birlikte beni kıvrandıran hareketlerle şortumu açtı. Kalçalarımı kaldırarak yardım ettim ve şort dizlerime kadar kaydı. Hava tenime değdi. Dikkatini üzerimde tuttu, her tepkimi okudu, nefes alışverişimin nasıl değiştiğini takip etti, ben de şortumu daha da aşağı çekmek için elimi uzattım.

"Sabırsızsın," diye mırıldanıyor ve bu azarlayıcı değil, eğlenceli geliyor. "Sen her zaman bu kadar muhtaç mısın, yoksa sadece ben mi öyle düşünüyorum?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama sırtırken sesim titriyor. "Suçu sana atacağım." Bacaklarımı sürüyerek şortumu ve iç çamaşırımla çıkarmayı başarıyorum.

Aşağıya doğru bakıyor ve bakışları keskinleşiyor, açgözlü bir hal alıyor, ona bıraktığım tamamen tıraş edilmiş şeye bakıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, gözlerini tekrar bana çevirerek. "Beni çıldırtmaya çalışıyorsun."

Daha da yaklaştı, diğer bacağını da uyluklarımın arasına kaydırarak beni iyice açtı, yerimde sabitledi ve kaçma şansımı engelledi. Bir eli kalçamın yanındaki battaniyeye sıkıca bastırırken, diğer eli de iç uyluğuma yerleşerek sessiz bir kontrol uyarısı verdi. Sonra dizlerinin üzerine geri çekildi, elleri uyluklarımın uzunluğu boyunca aşağı doğru kayarak onları daha da açtı.

O bana dik dik bakarken nefesim kesildi. Parmakları dudaklarımın kenarına dokunduğunda, dokunuşundan titredim, sonra da dudaklarımı araladı.

"Bütün vücudunu görmek istiyorum," diye mırıldanarak beni açıp her yerimi ortaya serdi.

O titreme, hem tahrik hem de gerginlikten dolayı şiddetleniyor. Sırıttıyor, parmağıyla girişimin etrafını okşuyor. İnliyorum, kalçalarım çoktan yukarı doğru kalkmış durumda. "Çok ıslaksın. Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor."

Kemerini ve kot pantolonunu çözüyor, pantolonunu yeterince aşağı çekiyor ki, orada saklamayı bildiğim o kocaman penis ortaya çıksın. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor, birkaç kez avuçluyor, sonra ucuyla tüm vücudumu okşuyor, ardından hafifçe vuruyor.

"Ne kadar da açgözlü bir kedi yavrusu, değil mi? Şimdiden benim için kasıldığını görüyorum."

"Peki, onu besleyecek misin?" diye soruyorum.

Bakışları benimkine dikildi, kaşı o kadar seksi bir şekilde kalktı ki neredeyse eriyip gittim. "Eller," diye emretti.

Tek kelime. Hiçbir yumuşaklık yok. Ellerim itirazsız kalkıyor.

Seth bileklerimi yakaladı, her birinin avucunu öptü ve onları başımın üstüne doğru yönlendirerek tek eliyle battaniyeye sabitledi. Acı verici ya da zalimce değildi. Sadece mutlak bir baskıydı. Nefesim kesildi ve korkunun ortaya çıkmasını bekledim.

Hayır, öyle değil.

Ortaya çıkan şey bir sıcaklık, midemden geçip bacaklarımın arasına inen derin, şaşırtıcı bir heyecan; çünkü o beni hareketsiz tutuyor ve ben de ona izin verecek kadar güveniyorum.

"Güvendesin," diyor, sanki bu düşüncenin aklımdan geçtiğini görebiliyormuş gibi. Başparmağıyla bileğimin iç kısmına bir kez dokunuyor. "Başın belada değil. Tam istediğim yerdesin."

Boğazım düğümleniyor. Başımı sallıyorum, çünkü kelimeler yetersiz kalıyor.

Bakışları dudaklarıma indi. "Şimdi söyle," dedi bana. "Tatlı yalanlar söyleme. Yalvarırken ne istediğini söyle."

Yutkunuyorum, yanaklarım yanıyor, vücudum titriyor. Gerçek keskin ve durdurulamaz bir şekilde yükseliyor. "Kontrolü ele almanı istiyorum."

Seth'in ifadesi değişiyor, yerine karanlık ve tatmin olmuş bir şey yerleşiyor. "İşte benim kızım."

Elini daha sıkı kavrayıp, ellerimi koyduğu yerde tutuyor ve bana daha da yaklaşıyor; sıcaklığı, gücü, beni ezmeden kafese hapseden istikrarlı baskısı... Boğazımın yanını, sonra çenemi, sonra da ağzımın köşesini öpüyor, sanki sahipleniyormuş gibi yavaş yavaş yapıyor bunu.

"Kaçamazsın," diye mırıldanıyor. "Hissettiklerini saklayamazsın. Tam burada kal ve her şeyi görmeme izin ver."

İçimi bir ürperti kaplıyor, yarı korku, yarı açlık, ve baş döndürücü bir hızla bunun tam olarak istediğim şey olduğunu, nasıl adlandıracağımı bilmeden fark ediyorum. Bir başkası yükü taşıırken, tutulmak, yönlendirilmek ve bırakmama izin verilmesi. Bunu üç Alfa'mın her biriyle hissediyorum.

Seth, kendimle savaşmayı bıraktığım anı izliyor. Bunun yerine, bedenim ihtiyaçtan titrerken, vajinam ürperirken ve heyecan içimden dışarı sızarken kendimi ona teslim ediyorum.

Sonra gülümsüyor. "Güzel," diyor. "Çünkü bizimle birlikte olmaya ait olduğuna inanana kadar seni bırakmayacağım."

Kalçasını öne doğru itiyor, penisi anında beni buluyor ve hiç tereddüt etmeden içime giriyor. Geriye doğru kıvrılıyorum, inliyorum, bu Alfa erkekler tarafından becerilmekten asla bıkmıyorum; hepsinin kocaman penisleri var ve onları nasıl kullanacaklarını çok iyi biliyorlar.

Seth üzerimde, bir eliyle ellerimi başımın üstünde tutarken, diğer eliyle de uyluklarımın altına uzanıp kalçalarımı kaldırarak itişlerine daha iyi uyum sağlıyor. Beni istediği yere getirdiğinde, neredeyse şeytani bir şekilde sırtıyor.

"İşte bu kadar, güzelim. Şimdi benim için çığlık at."

O noktayı iyice kavradığı anda, tüm vücudum sarsıldı, sanki dağlar yerinden oynuyormuş gibi dünya altımda eğildi. Ciğerlerimden hava boşaldı. Ellerim hala başımın üstünde sabitlenmişti, beni istediği yerde tutacak kadar sıkı bir şekilde tutuyordu ve Seth'in hiçbir şeyden geri durmadığını, en ufak bir şeyden bile geri durmadığını, bir anda fark ettim.

Kelimeler oluşturmaya çalışıyorum ama ağzımdan sadece kırık bir ses çıkıyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak kalkıyor, daha fazlasını kovalıyorum ve Seth'in çıkardığı sessiz, memnun ses içime işliyor.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, çok yakındı, her kelimesinde onay vardı. "Düşünmeyi bırak. Savaşmayı bırak. Sadece kabul et."

Nabzım her yerde atıyor. Tenim serin hava için fazla sıcak. Her hareket sürtünmeyi, ateşi tetikliyor ve kendimi çok hızlı bir şekilde devrilirken, en güzel şekilde kontrolü kaybederken hissediyorum.

"Senden şunu istiyorum..." diye nefes nefese kaldım, yutkundum, yanaklarım bu dürüstlikle kızardı. "İstediğin her şeyi yapmanı istiyorum. Beni kullanmanı istiyorum. Nazik olmanı istemiyorum."

Seth, gözleri karanlık, ifadesi sert ve kararlı bir şekilde bana bakmak için biraz hareketsiz kaldı; sanki bunun gerçek olup olmadığını, panik halinde konuşmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Tekrar söyle," diyor bana, sakın ve buyurgan bir ses tonuyla. "Böylece gerçekten demek istediğini anlayayım."

"Ciddi söylüyorum," diye fısıldıyorum. "Hepsini. İsteddiğini al."

Yüzünde bir değişiklik oluyor. Memnuniyet, sahiplenme ve benim hatırım için tuttuğu o sabır kırılıyor.

"Güzel," diyor ve bu kelime oldukça etkileyici geliyor. "Çünkü seni böyle hayal ediyordum. Ellerin başının üstünde. Gidecek hiçbir yerin yok. Yapacak hiçbir şeyin yok, sadece beni hissetmekten başka."

O anda bedenim titriyor, keskin bir titreme, o tekrar hareket ettiğinde, nefesimi kesen ve zihnimi boşaltan bir tempoya girdiğinde çaresiz bir inlemeye dönüşüyor. Ona ayak uyduramıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Eğilip ağzını kulağıma dayadı. "Bağlıyken çok güzel görünürdün," diye fısıldadı, sesi hem müstehcen hem de yumuşaktı. "Bunu ister miydin, sevgilim? Ben zamanımı ayırırken, sen de ben istediğimi yaparken hareketsiz kalmaya zorlanırdın."

Boğazım ağrıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Bu düşünce, sadece kelimeler bile, beni neredeyse mahvediyor.

"Hiç..." diye kekeledim itirafım, sesim titreyerek çıktı. "Hiç denemedim."

Seth'in tutuşu sıklaşıyor, cezalandırmak için değil, sahiplenmek için. "Benimle yapabilirsin," diyor, kanun kadar emin bir şekilde. "Bana güvenirsen, sana neyi sevdiğini ve neyi kaçırdığını göstereceğim."

Nefes nefese başımı sallıyorum, her hamlede beni nasıl genişlettiğini, içimdeki baskıyı nasıl derinleştirdiğini, beni uçurumun kenarına nasıl yaklaştırdığını ve saklanmama izin vermediğini düşünmekten başka bir şey düşünemiyorum. Yoğunluktan uzaklaşmaya çalıştığım her seferinde, beni orada tutuyor, kalmamı sağlıyor, katlanmamı sağlıyor.

"Şimdiden titriyorsun. İstedğim de bu zaten. Benim için dağılıp gitmen."

Kırık bir ses çıkarıyorum, sırtım kamburlaşıyor, zirve çok hızlı, çok büyük bir şekilde yaklaşırken tüm vücudum titriyor. Açık gökyüzü, üzerimdeki gücü, ellerinin beni tam istediği yerde tutması. Bu ezici. Bu mükemmel.

"Yaklaştım," diye kekeledim.

"Biliyorum. Tatlı küçük amcığının sikimi sıkıldığını hissediyorum," diyor sakin ve acımasız bir şekilde, sanki o anın sahibiymiş gibi. "Ver bana. Duymak istiyorum."

İçimdeki baskı gittikçe artıyor, dayanamıyorum artık. Kelimeleri bile doğru düzgün kuramıyorum. Her titrek nefesimde ona tutunuyorum.

Ve sonra yıkılıyorum.

Adı, içimden paramparça oluyor, ham ve çaresizce, sanki bildiğim tek şeymiş gibi, sanki dua ve teslimiyet birbirine karışmış gibi.

Seth'in dudakları memnuniyetle kıvrıldı ve gözleri, sanki bunca zamandır peşinde olduğu şey tam olarak bu sesmiş gibi, benimkine kilitlendi.

"Evet," diye mırıldanıyor, karanlık ve memnun bir ses tonuyla. "İşte bu. İstedğim buydu." Sonra ritmi acımasızlaşıyor, açıkça kendi kurtuluşunun peşinde.

Nefesi kesiliyor, içindeki kontrol sonunda kırılıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve dişlerinin arasından küfrediyor, tüm vücudu kasılıyor ve ben de anında değişimi hissediyorum. Orada kendini tutma şekli. Geri çekilmemesi.

Ağzımdan keskin, çaresiz bir ses çıktı.

Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Uzun zamandır beklediğim o derin, sahiplenici son. İçimde şişen düğümünün baskısı, onu içimde kilitli tutuyor, tohumunu içime daha da fazla döküyor. Bedenimin beklediği şekilde bizi birbirine bağlayan bağ, bunun artık sadece bir istek olmadığının son kanıtı. Birlikte olmaya yazgılıyız.

Seth'in kolları beni sıkıca kavıyor. Serin hava tenime geliyor ve ötesimizdeki dünya sadece açık gökyüzü, sivri kayalar ve rüzgardan ibaret; ama kollarının arasında garip bir sessizlik var. Birlikte kenetlenmiş haldeyken, yaşananların etkisi ikimizin de içinden hâlâ geçiyor.

Yüzünü saçlarımın arasına indiriyor ve bir an için nefes nefese kaldığını, gerginliği azaltmak için sert veya alaycı bir şey söyleyeceğini düşünüyorum.

"Seni seviyorum, June," diye fısıldadı, sonra başını kaldırıp bana baktı ve bileklerimi elinden bıraktı.

Bütün hayatım boyunca bir Alfa'nın bana bunu söylemesini hayal ettiğim için tamamen hareketsiz kalıyorum.

Seth bunu bir gerçekmiş gibi, bir szmiş gibi, arkasında durmaya hazır olduğu bir şeymiş gibi söylüyor.

Gözlerim yanıyor. Yutkunuyorum ama faydası yok. Aklımdan geçen tek şey, dağıldığımda beni nasıl taşıdıdağı, korkularımı görmezden gelmeme izin vermeden onlara nasıl yer açtığı, bana sürekli onun olduğumu nasıl hatırlattıdağı.

Elimle çenesine dokunuyorum, başparmağım çenesinin kenarına hafifçe değiyor, ona dokunmaya ihtiyaım var.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve sesim titrek ve dürüst çıkıyor, geri alınamayacak türden bir gerçek.

Başını kaldırıp bana bakıyor, rüzgar saçlarını hafifçe savuruyor. "Dünyanın en mutlu insanıyım," diyor sessizce, sanki bunu söylemesine izin verildiğine inanamıyormuş gibi. Bakışları tekrar göğsüme iniyor, sonra gözlerime dönüyor. "Ve bunu kaybetmemeye karar verdim."

Nefesim kesildi. Başımı salladım, sonra boğazımdaki düğümü bastırarak kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım: "Bunu istiyorum."

Seth'in yüz ifadesi gerildi. "Tekrar söyle."

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Onu güvence altına al, Seth."

ne eğiliyor, önce göğsümün st kısmına yavaş bir öpücük konduruyor, sakinleştirici bir dokunuş, sonra da son darbeyi vuruyor, sert ve inkar edilemez bir ısırık. Nefesim kesiliyor, vücudum bir anlığına geriliyor ve o beni tutuyor, sonra bırakıp yarayı yalıyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum.

Seth başını kaldırdı, gözleri benimkine kilitlenmişti. "Artık sonsuza dek benimsin."

23

HAZİRAN

Seth ve ben şehre döndüğümüzde güneş batmaya başlamıştı. Vücudum hoş bir şekilde yorgundu; duygusal boşalmanın, ağlamanın ve sonra kucaklanmanın, birinin dağıldığınıza görmesine izin vermenin ve sizi tekrar bir araya getirmesine güvenmenin getirdiği türden bir yorgunluktan bu. Üstelik, beni orgazma nasıl ulaştıracağını bilen yakışıklı bir kovboy tarafından baştan çıkarılmanın da etkisi vardı.

Seth, Carter'ın kamyonetini tanıdık sokaklarda sürerken, "Bir dakika ofisime uğrasak sakıncası olur mu?" diye sordum. "Sadece... görmem gerek."

Mavi gözlerinde anlayış ifadesiyle bana baktı. "Elbette."

Sweetwater Creek Realty, ana yolun köşesinde, Wildflower Bakehouse & Café'nin hemen yanında yer alıyor. Sadece üç odası ve arkasında bir banyosu olan küçük bir bina, ama benim. Ya da benimkisiydi. Bu düşünce göğsümde yeni bir sızıya neden oluyor.

Seth arabayı ön tarafa park ediyor ve ben indikten sonra ön kapıyı açıp içeri giriyorum. Işıkları açarken ellerim hafifçe titriyor.

Vanilyalı mumların ve eski kağıtların tanıdık kokusu beni karşılıyor; bu mekanla özdeşleşmiş olan o kokuyu içime çekiyorum, ciğerlerime yerleşmesine izin veriyorum, ezberlemeye çalışıyorum.

Ofis, bıraktığım gibi duruyor. Masam pencerenin yanında, dosyalar, yapışkan notlar ve bit pazarından profesyonel ve ilginç görüldüğü için aldığım eski daktilo ile dolu. Masanın karşısında, koyu bordo renkli, yumuşak bir koltuk var; müşteriler, onlara gayrimenkulleri ve sözleşmeleri anlatırken bu koltukta oturuyorlar. Duvarlar, sattığım gayrimenkullerin çerçevelenmiş fotoğraflarıyla kaplı, aralarına dünyanın dört bir yanındaki

muhteşem yerleri gösteren seyahat broşürleri serpiştirilmiş. Bir gün ziyaret etmeyi hayal ettiğim yerler.

Yan duvara yaslanmış, zamanla yumuşamış, eskimiş deriyle kaplı küçük bir kanepede duruyor. Neredeyse bilinçsizce ona doğru ilerliyorum, minderlere çöküp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Telefonumdaki e-postaları takip ettiğim için her şeyden haberdar olduğumu biliyorum, ama bazen sadece burada oturmak bile beni sakinleştiriyor. Ancak, şimdi burayı kaybedeceğim.

"Haziran mı?" diye soruyor Seth usulca.

Başımı salladım ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Zorlamıyor, sadece orada duruyor, beni izliyor, bekliyor.

Gözyaşlarım, onları durduramadan akmaya başladı.

"Bu benim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Bu yer, bu işletme, uğruna çalıştığım her şey. Kendimi sandığım her şey." Alnımı dizlerime yaslıyorum, omuzlarım titriyor. "Ve ailem... satıyor. Bana sormadan. Beni hiç işin içine katmadan. Bütün hayatımı bu kasabayı yok etmeye çalışan bir adama satıyorlar ve benim söz hakkım bile yok. Aman Tanrım, üzgünüm. Biliyorum, bugün bunun yüzünden ağladığımı gördün, ama bunu kabullenmekte zorlanıyorum."

Seth yanıma oturduğunda koltuğun çöktüğünü hissettim. Sonra kolları beni sardı, göğsüne çekti ve kendimi ona bıraktım.

"İyi olmaya çok çalışıyorum," diye hıçkırıklar arasında zar zor konuşabiliyorum. "Ama sahip olduğumu sandığım her şeyin, kendim olduğumu sandığım kişinin onlar için hiçbir anlam ifade etmediğini bilmek çok acı veriyor."

"Hey." Sesi alçak, duygudan titrek. "Bu doğru değil."

"Bu doğru gibi geliyor."

Beni daha sıkı tutuyor, bir eliyle sırtımı yavaşça dairesel hareketlerle okşuyor. Dudakları başımın tepesine değiyor ve kalp atışları yanağımın altında gümbür gümbür atıyor.

"Sen muhteşemsin," diye fısıldadı saçlarıma. "Bir hayali gerçeğe dönüştürdün. Ve burası satılıyor diye bunu tekrar yapamayacağın anlamına gelmiyor."

"Yeniden başlamak için yeterli enerjim olup olmadığından emin değilim."

“Öyle olmayacaksın.” Eli başımın arkasına uzandı, parmakları nazıkçe kıvrıcık saçlarımın arasına dolandı. “Şimdi farklı olan şey, biz varız. Ve eğer burada veya başka bir yerde başka bir ofis açmak istersen, sana yardımcı olacağız. Her adımda yanında olacağız.”

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu, ona şöyle bir bakmak için biraz geri çekildim. "Gerçekten mi?"

“Sana söylediğim her şeyin arkasındayım.” Başparmağı yanağıma dokunarak gözyaşlarımı sildi. “Anne babanın sana bunu yaptığı, seni bu imkansız duruma soktuğu için üzgünüm. Ama artık yalnız değilsin June. Bir daha asla yalnız olmayacaksın.”

Kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım.

Uzun süre öyle kalıyoruz. Saçlarımı okşuyor, şakaklarıma öpücükler konduruyor, teselli ve güven verici sözler fısıldıyor. Göğsümdeki çiftleşme izi sıcaklıkla titreşiyor, aramızdaki bağı sürekli hatırlatıyor.

İşte bir sürüye sahip olmanın anlamı buymuş, diye anlıyorum. Bütün hayatım boyunca farkında olmadan eksikliğini hissettiğim şey buymuş. Sadece romantizm, çekim ya da aşk değil, ait olmak. Sahiplenilmek, sevilme ve korunmak. Düşüğünüzde sizi yakalayacak, dağıldığınızda sizi bir arada tutacak insanlara sahip olmak.

Yüzümü daha da derine göğsüne bastırdım, kokusunu içime çekerek yavaş yavaş sakinleştim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Tek başıma dağılmama izin vermediğiniz için. Buraya gelmek istedim, yakında aklımı kaybedeceğimi hissediyordum ve... bilmiyorum.”

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Sana bakmak bir iyilik değil, June. Bu bir ayrıcalık."

Sonunda Seth bana doğru döndü. "Kai ve Carter'la buluşmaya ne dersin? Biraz yemek yiyip içelim. Eminim nerede olduğunu merak ediyorlardır."

Yüzümdeki gözyaşı izlerine rağmen hafifçe gülümsedim. "Bu güzel olurdu."

“Öyleyse gidelim.” Ayağa kalkmama yardım ediyor ve ofise bir kez daha göz atıyorum. Eski model daktilo. Bordo renkli koltuk. Ev bulmalarına yardımcı olduğum tüm mutlu ailelerin fotoğraflarının olduğu duvar.

Hayatımın bu bölümü sona eriyor.

Işığı kapatıyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

Vardığımızda barbekü mekanı zaten oldukça hareketliydi; otopark kamyonlarla doluydu ve hava tütsülenmiş et ve meşe odunu kokusuyla doluydu. İçeriden country müziği yükseliyor, peri ışıkları ise dışarıdaki oturma alanına sıcak bir parıltı yayıyordu.

Seth beni restoranın içinden arka avluya götürüyor; burada, peri ışıklarıyla süslenmiş bir gölgelik altında piknik masaları yer alıyor. Etki neredeyse büyü, sade mekanı rahat ve samimi bir yere dönüştürüyor.

Onları hemen fark ediyorum.

Kai ve Carter bir köşe masasında oturmuş, ellerinde içkileriyle derin bir sohbete dalmışlardı. Ama Kai bizi yaklaşıırken görür görmez yüzü birden aydınlandı.

“İşte orada!” Bir anda ayağa kalktı, aramızdaki mesafeyi üç uzun adımla kapattı. Kollarını bana doladı, beni yerden kaldırdı ve ben de istemsizce güldüm.

"Beni özledin mi?" diye soruyorum sonunda beni yere bıraktığında.

"Her saniye." Yüzümü elleriyle kavrayıp beni öpüyor, derinden değil ama iyice, hissetmemi sağlayarak. "Bu arada, inanılmaz güzel kokuyorsun. Çayırda mı yuvarlandın yoksa?"

"Bir şey." Yanaklarıma yayılan kızarıklığı engelleyemiyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Carter orada belirdi ve beni kendi kollarına çekti. Öpüşü daha yumuşak, daha uzun sürdü, eli boynumun arkasına doğru kayarak beni kavradı. "İyi misin?" diye sordu sessizce, yüzümü incelerken. "Seth bize zor bir gün geçirdiğini mesajla bildirdi."

"Şimdi daha iyi."

Beni hipnotize eden o yavaş, sıcak gülümsemesiyle bana bakıyor. Elini belime koyarak beni masaya doğru yönlendiriyor. Koltuklarımıza yerleşiyoruz ve birdenbire etrafım onların arasında kalıyor. Kai solumda, masanın altında uyluğu benimkine yaslanmış, kıyafetlerimizin kumaşından bile sıcaklık yayıyor. Carter karşımda, uzanıp ellerimi tutuyor, parmaklarımız artık doğal, hatta kaçınılmaz gelen bir şekilde birbirine kenetleniyor. Bacakları masanın altında benimkilerle iç içe geçiyor, ayak bilekleri birbirine kenetleniyor, omurgamda küçük kıvılcımlar yaratan sürekli bir temas noktası.

Seth masanın başında ayağa kalkarak, "Açlıktan ölüyoruz," diye duyurdu. "Siz ikiniz bir şey sipariş ettiniz mi?"

"Hayır." Kai bir yudum bira içti. "Seni beklemeyi düşündük."

“Aferin sana. Ben bize yemek getiriyorum.” Seth ayağa kalkıp tezgaha doğru yöneldi ve beni diğer ikisiyle yalnız bıraktı.

O gittikten hemen sonra Kai bana daha da yaklaştı, burnu boynuma değdi. Derin bir nefes aldığını hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı tenime. “Çok güzel kokuyorsun. Ama altında başka bir şey daha var...” Tekrar nefes aldı ve nefesi beni gıdıkladı. “Seth gibi kokuyorsun.”

Yanaklarım daha da kızardı. “Şey, bugün beni gerçekten de işaretledi.”

Carter'ın kaşları yukarı kalktı, yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. “Sonunda aklını başına topladı, değil mi?”

“Aslında bu konuda çok romantikti.”

“Seth mi? Romantik mi?” Kai şüpheyle bakarak geri çekildi. “Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Uzun boylu, huysuz, çoğunlukla homurdanmalar ve kaş çatmalarla iletişim kuran adamdan mı?”

Onların beni ne kadar rahatlattığını sevdiğim için kıkırdıyorum. “Beni şehrin dışındaki bir kanyona götürdü. Bir battaniye serdi, dağların sizin üçünüzün beni koruduğunu temsil ettiğine dair uzun bir konuşma yaptı...”

“Aman Tanrım.” Carter ellerimi sıktı. “Bu çok tatlı. Neredeyse kısıkanıyorum.”

“Bana şiir verdin,” diye hatırlatıyorum ona. “Ve Kai koca bir panayır alanını kiraladı.”

“Doğru.” Carter bu konuda pek de mütevazı görünmüyor. “Ancak anladığım kadarıyla oldukça iyiyiz, ama benim performansımı biraz daha yükseltmem gerekiyor.”

“Ayrıca inanılmaz derecede mütevazılar,” diyorum.

“Alçakgönüllülük, övünecek hiçbir şeyi olmayanlar içindir.”

Kai'nin eli masanın altında uyluğumu buldu. “Yani şimdi üç işaret de yerinde,” dedi sesi alçak ve samimi bir tonda. “Sonsuza dek bizim olduğunu bilmek çok güzel.”

Midem kasılıyor. “Sanırım yakında kızgınlık dönemim gelecek.”

İkisi de başlarını salladılar, yüz ifadeleri daha ciddi, daha yoğun bir hal aldı.

Carter, ellerimi hafifçe sıkarak, “Sana sahip çıkacağız,” diye söz veriyor. “Ne zaman olursa olsun. Neye ihtiyacın olursa olsun.”

“Biliyorum.” Ve gerçekten de biliyorum. Hayatımda ilk defa buna gerçekten inanıyorum.

Kendimi toplamaya çalışarak avluya şöyle bir göz attım ve yakındaki bir masada oturan iki kızın bize, ya da belki de sadece bana, ölümcül bakışlarla baktığını fark ettim. Gençlerdi, muhtemelen yirmili yaşlarının başlarındaydılar ve "kovboy yakalamayı uman rodeo turisti" diye bağırان türden açık kıyafetler giymişlerdi. Bakışları tamamen bana odaklanmıştı ve kıskançlığın üzerlerinden yayıldığını neredeyse görebiliyordum.

Üç rodeo yıldızı. Bana dokunmaktan vazgeçemeyen, muhteşem ve sadık üç adam.

Onlar için çok kötü. Bunlar benimkiler.

Yüzümü Alpha ekibime memnuniyetle gülümseyerek döndüm, ancak masamıza kimin yaklaştığını görünce gülümsemem donup kaldı.

Tanner.

Üniforması yok, üzerinde daha iyi günler görmüş bir kot pantolon ve tişört var, yürürken hafifçe sallanıyor. Gözleri donuk, hareketleri koordinasyonsuz.

Sarhoş. Harika.

Masamızın kenarında durdu, dengesini sağlamak için bir eliyle tahtaya vurdu. "Haziran."

"Tanner." Sesimi düz tutuyorum. "Git buradan."

"Yapamam." Samimi görünmeye çalışıyor ama beceriksiz ve acınası bir şekilde çıkıyor. "Seni hâlâ seviyorum, biliyor musun? Seni bu... bu heriflerle görmek beni mahvediyor." Carter ve Kai'ye belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Onlardan daha iyisini hak ediyorsun. Beni hak ediyorsun."

Kai'nin eli uyluğumu daha sıkı kavradı. Yanında Carter ise tamamen hareketsiz kalmış, çenesi kilitlenmiş ve gözleri sert bir ifadeyle bakıyordu.

Gülüyorum. "Şu anda tam olarak sahip olduğum şey bu; senden daha iyisi. Bu yüzden kendine bir iyilik yap ve durumu daha da kötüleştirmeden uzaklaş."

"Seni kullanıyorlar." Tanner öne eğildi, nefesi alkol kokuyordu. "Bunu göremiyor musun? Rodeo kasabadan ayrıldığı anda, onlar da gidecekler. Onlar için hiçbir şey ifade etmeyeceksin."

"Yanlışı." Carter'ın sesi restoranın gürültüsünü bıçak gibi keskin bir şekilde yarıp geçti. "O, hayatımızın geri kalanında bizim için her şey olacak."

Tanner'ın dikkati ona yöneldi, dudağı kıvrıldı. "Defol git. Ne yaptığını biliyorum. Sen ve şu küçük arkadaşın"—parmağını Kai'ye doğru uzattı—"geçen gece nehrin kenarında devriye arabamı çaldınız."

"Bunu kanıtlayamam," diyor Kai omuz silkerek.

"Kanıt bulacağım. Ve bulduğumda, hepinizi hapse attıracağım. O zaman sizi ne kadar sevdiğini göreceksin."

"Tanner, sarhoşsun," diyorum. "Eve git. Uyuyarak ayıl. Kendini daha fazla rezil etme."

Bana doğru uzandı ve aniden Kai ayağa kalktı, kendi boyutlarındaki biri için imkansız gibi görünen bir hızla hareket ediyordu. Geniş omuzlarıyla eski sevgilimi görüş alanımın dışında bırakarak, benimle Tanner arasına yerleşti.

"Yapma." Kai'nin sesi alçak ve tehlikeli bir tona bürünmüştü, kelimelerin altında bir hırıltı gizleniyordu. Vücudundaki her kas gerilmişti, saldırmaya hazırdı. "Ona dokunma. Ona bakma. Onu aklından bile geçirme."

Değişim şaşırtıcı. Her şeyle dalga geçen, neşeli ve pervasız kovboy gitti. Onun yerine ilkel bir şey, Omegasını koruyan bir Alfa geldi ve yoluna çıkan herkesin vay haline.

Tanner onun etrafından bakmaya çalışıyor. "Haziran—"

"O artık senin değil." Kai öne doğru bir adım atarak Tanner'ı geriye doğru sendeledi. Sesi şimdi sakın, neredeyse konuşma tonundaydı, bu da onu bir şekilde daha korkutucu kılıyordu. "O artık bizim Omegamız. Bizim sürümüz. Ya sen? Sen henüz kaldırımdan kazıyıp temizlemeye zahmet etmediğimiz bir yol kenarı leşinden başka bir şey değilsin."

"Polis araçlarını çalan bir adamdan büyük laflar. Her yere su bıraktın. Umarım arabamda çıplak değildin."

"En azından çıplakken sergilemeye değer bir şeyim var." Kai'nin sırtışı tam dişlerini gösteriyor. "Herkes için aynı şeyi söyleyemem."

Carter kahkaha attı.

Tanner'ın yüzü kızardı. "Siktir git. Ben çok iriyim. Birlikte olduğum her kadın benim büyüklüğümünden dolayı ağladı."

Elimden bir şey gelmiyor. "Evet, hayal kırıklığından ağladım."

Çevredeki masalarda oturanlar da şimdi dikkat kesilmeye başladı, köşemizde olup bitenlere odaklandıkça sohbetler sustu.

Tanner kekeleyerek ikimize de baktı. "Sen—ben—bu öyle değil—"

Carter, felsefi bir tonla sözlerine şöyle devam ediyor: "Bir erkeğin gerçek ölçüsü pantolonunun içinde ne olduğu değil, ne kadar içebildiğidir."

Tanner, yön değişikliğinden dolayı şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

“Beni duydun.” Carter, tamamen rahatlamış bir şekilde, kollarını kavuşturmuş bir halde koltuğuna yaslandı. “Herkes büyüklüğüyle övünebilir. Ama içkiyi kaldırabilmek gerçek bir erkeğin işidir.”

Ne yapmaya çalıştığını görüyorum. Tanner her zaman rekabetçiydi, her zaman kendini kanıtlamaya ihtiyaç duyuyordu ve alkol her zaman onun zayıf noktasıydı. Carter yem atıyor ve sarhoş, öfkeli, aşağılanmış Tanner, bu yeme kapılacak gibi görünüyor.

Tahmin edildiği gibi, Tanner göğsünü kabarttı. "Siz soytarıların hepsinden daha fazla içki içebilirim."

“Kanıtla.” Carter’ın gülümsemesi yavaş ve tehlikeli. “Sen ve ben. Kurşun kurşuna. Tam burada. Gerçek adamın kim olduğunu göreceğiz.”

"Bu gece olmaz," diyor Tanner.

“Neden olmasın?” diye yanıtlıyor Kai.

“Çünkü ben aptal değilim. Zaten bir adım öndeydim. Kimsenin senin hile yaptığını söylemesini istemem.”

“Pekala, o zaman yarın ayık bir şekilde gelmekte hiçbir sorun yaşamazsın.” Carter’ın gözleri meydan okurcasına parlıyor. “Korkmuyorsan tabii.”

“Hiçbir şeyden korkmuyorum.” Tanner’ın göğsü şimdi kabarıyor, yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Kurşun kurşuna. Ve kazandığımda, polis arabamı çaldığını herkesin önünde itiraf edeceksin.”

Carter, "Yapmadığım bir şeyi iddia edemem," diye ekliyor.

"Siktir git."

"Bak, senin daha iyi bir adam olduğunu kabul ediyorum," diyor Carter. "Nasıl?"

“Ve kaybettiğinde,” diye araya giriyor Kai, “June’u rahat bırakacaksın. Sonsuza dek. Onunla konuşmak yok, sarhoşken tartışmak yok, onu geri kazanmak için acınası girişimler yok. Ondan ve bizden uzak duracaksın. Anlaştık mı?”

Tanner’ın bakışları birden bana kaydı, yüzünde çirkin bir ifade belirdi. Sonra sertçe başını salladı. "Anlaştık."

“Mükemmel.” Carter, alaycı bir şekilde kadeh kaldırır gibi birasını kaldırır. “Yarın görüşürüz Tanner. Düşünürken altını ıslatmamaya çalış.”

Tanner ağzını açıyor—muhtemelen yıkıcı bir karşılık vermek için—ama hiçbir şey çıkmıyor. Bir an orada öylece duruyor, çenesi kasılıyor, sonra sonunda dönüp sendeleyerek uzak köşedeki bir masaya doğru gidiyor;

orada bir grup arkadaşı bekliyor. Tanımadığım bir kız koluna yapışıyor ve bana küçümseyen bir bakış atıyor.

Onu sana verebilirim canım.

"Kahrolası herif," diye mırıldandım kendi kendime, koltuğuma geri çökerken.

Kai yanıma oturdu ve kolunu omzuma attı. "İyi misin?"

"O gittikten sonra yapacağım." Carter'a baktım ve başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ciddi söylüyorum. Buna değmez."

Yüzündeki sırıtış parlak, neredeyse neşeli; bu, saygı duymadığı bir adam yüzünden savaş başlatmak üzere olduğunu düşünürsek haksızlık. "Ah, biliyorum, o buna değmez. Bu yüzden eğlenceli olacak."

Kai homurdandı. "Eğer birisi içki yarışmasını kazanabilecekse, o da Carter'dır. Onu koca bir şişe viskiyi bir çırpıda içip hâlâ şiir okurken gördüm."

İstemsizce gülüyorum, Tanner'a ve tüm gün kaburgalarımda yaşayan o gergin kaygı sarmalına rağmen. Bu üçlü, korkmayı zorlaştırıyor. Beni sürekli anın içine, nefese ve atlatılabilir hissettiren bir şeye geri çekiyorlar.

Tam o sırada Seth, yiyeceklerle dolu bir tepsiyle geri döndü. Tepsiyi masanın ortasına bıraktı ve kokular bir anda burnuma çarptı: dana eti, kaburga, didiklenmiş domuz eti, mısır ekmeği, lahana salatası, fasulye. Carter'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve yüzlerimizi inceledi.

"Neyi kaçırdım?"

Kai, Carter ve ben birbirimize bakiştık, sessiz bir anlaşmaya vardık, sonra hepimiz tekrar gülmeye başladık.

Seth'in gözleri kısıldı, zaten şüpheliydi. "Pekala. Şimdi ikiniz ne yaptınız?" Bakışları Kai ve Carter'a takıldı, çünkü elbette takılacaktı. Sorunun nerede olduğunu biliyordu.

Carter, inanılması güç derecede masum bir şekilde, "Hiçbir şey," diyor.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye onaylıyor Kai; samimiyetin ta kendisi, eğer samimiyetin gamzeleri ve sabıka kaydı olsaydı.

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım ama başaramadım.

Seth, hiç etkilenmemiş bir şekilde onlara baktı. "Hepiniz şüpheli görünüyorsunuz."

Kai ellerini açarak, "Bizi suçlamanız bizi incitti," dedi.

Carter ciddiyetle başını salladı. "Derinden incindim."

Seth gözünü bile kırpmadı. "Çünkü ikinizi de tanıyorum."

Kai bana doğru eğilerek, fısıltıyla, "Gördün mü? Güven sorunları var." dedi.

Carter fısıldayarak karşılık verir: "Bunlarla doğdu."

Bu sefer kahkahayı Seth atıyor ve bu sesi çok seviyorum. Sarhoş edici ve bulaşıcı. Ve nedense, Tanner yanımda otururken ve sinirlerim hala derimin altında vızıldarken bile, omuzlarım biraz gevşiyor, çünkü omuzlarımın yaptığı şey bu. Etrafımı sarıyorlar, beni besliyorlar ve ben tekrar nefes alana kadar şakalaşıyorlar.

Babamın mesajını üç kez okudum.

Sabahki toplantıdan sonra belediye binasının önünde buluşalım. Dün biraz gerginlik yaşadığınız için bugün katılmanıza gerek yok, ama rakamları birlikte inceleyebilir ve bulduğunuz herhangi bir şeyi konuşabiliriz.

Kızgın. Bunu tanımlamak için kullanılabilecek bir kelime bu. Başka bir kelime de haklı, öfkeli veya Holden'ın boğazını çıplak ellerimle parçalamaya hazır olmak olabilir. Ama evet. Kızgın kelimesi işe yarıyor.

Belediye binasının önündeki kaldırımda, sabahın soğuğuna karşı omuzlarım bükülmüş bir halde duruyorum ve Joshua'nın bir saat önce gönderdiği e-postayı açıyorum. Konu başlığı basit: Dünkü sayım. Telefonumdaki eki açıyorum ve baş parmağımla elle yazılmış toplamaların düzgün sütunlara dönüştürüldüğü satırlar üzerinde hızla hareket ederek sayfayı aşağı kaydırıyorum.

Biletler. Yiyecek ve içecek satışları. Hediyeelik eşyalar. Her satış gerçek zamanlı olarak takip ediliyor.

Rakamlar doğru görünüyor.

Mükemmel değil, kusursuz değil, ama yıllarca etkinlik düzenledikten sonra içgüdüsel olarak öğrendiğiniz o doğru his. Dün gördüklerimizle örtüşüyorlar: dolu tribünler, sürekli kuyruklar, zar zor yetişen satıcılar. Ve işler yolunda gittiğinde, geçmişteki etkinlik duraklarında elde ettiğimiz gelire çok daha yakın.

İşte tam da bu yüzden çenem kasılıyor.

Çünkü Holden'ın ilk iki güne dair anlattığı hikaye, düşük performans, daha düşük toplamalar, daha küçük kar marjları ve herkesi umutsuzluğa

düşürüp dikkatlerini dağıtmaya yetecek kadar sürekli bir hayal kırıklığı öyküsüydü. Eğer dün bu kadar güçlü bir performans sergilenmişse, birinci ve ikinci günlerin Holden'ın anlattığı kadar zayıf olmaması gerekirdi.

Kaybolan o para buharlaşmadı. Başka bir yere yönlendirilmesi gerekti.

Sayfayı kaydırmaya devam ediyorum, kategorileri tekrar kontrol ediyorum, bariz bir hata veya şüpheyi yol açacak bir neden arıyorum. Hiçbir hata yok. Desen çok tutarlı, çok temiz ve o günkü anılarımla çok iyi örtüşüyor.

Arkamdan kaldırımda ayak sesleri yankılanıyor. Başımı kaldırıp babamı kaldırımdan aşağı doğru gelirken görüyorum, elleri pantolonunun ceplerinde, yüzünde kötü bir habere hazırlanırken aldığı o sert, anlaşılmaz ifade var. Yüzümü görünce yavaşlıyor.

"Seth," dedi önümde durarak. "Beklediğin için teşekkürler."

"Holden'dan aldığınız rakamlar elinizde mi?"

Cebinden katlanmış bir kağıt çıkarıp uzattı.

Alıp şöyle bir gözden geçiriyorum ve içimdeki öfke daha da keskinleşiyor. Satır satır incelemeden bile, tahmin ettiğim gibi. Yeterince haber yapılmamış. Düzenli. Uygun.

Telefonumu kaldırıyorum. "Joshua dün elle sayım yaptı. Doğru sayım. Her fiş, her yiyecek satışı, her ürün."

Babamın gözleri kısıldı. "Hangi Joshua?"

"Rodeoda bilet satan yerel bir adam," diyorum. "Holden'ın maaşlı çalışanı değil ve bana yalan söylemek için hiçbir sebebi yok."

Babam telefonu elimden alıp ekranda geziniyor, sonra Holden'ın çıktısına bakıyor, ardından tekrar benim ekranıma dönüyor. Bunu bir kez daha, bu sefer daha yavaş yapıyor. Yüz ifadesi pek değişmiyor ama her seferinde çenesi daha da sıkılıyor.

Sonunda başını kaldırdığında, aramızdaki hava daha da ağırlaştı.

"Kısa," diyor sesi ifadesiz bir şekilde.

"Yaklaşık üçte biri," diye yanıtlıyorum.

Babam önce belediye binasına, sonra da bana doğru bakıyor ve çenesi kasılıyor. "O şerefsiz," diyor sessizce. "Bizden para alıyor."

Babam çıktıyı geri alıp, sanki sayılar kendiliğinden daha az suçlayıcı bir şeye dönüşecekmiş gibi ona bakıyor. Ama dönüşmüyorlar.

"Bundan emin misiniz? İletişim kurduğunuz kişi güvenilir mi?"

“Joshua, biz bu şehre geldiğimizden beri bu pistte çalışıyor. Herhangi bir şeyi şişirmek veya değiştirmek için hiçbir nedeni yok. Bunlar gerçek satışlar, baba. Gerçekleşen işlemler, olduğu gibi kaydedildi. Peki neden Holden'ın bildirdiğiyle uyuşmuyor? Bir miktar hata payı olsa bile, bu kadar geniş olmamalıydı.”

“Kahretsin.” Babamın sesi alçak ama kararlıydı. “O şerefsiz bizi kandırdı. Ona ve komitenin sistemlerine, süreçlerine güvendim.”

“Holden'ın mali verilere tam erişimi var,” diyorum. “Joshua bunu doğruladı. Eğer toplamaları sonradan düzeltip aradaki farkı kendine saklarsa, kağıt üzerinde temiz görünür. Kimse sorgulamaz çünkü kimse bunu düşünmez.”

Babamın çenesi kasıldı. Sonra tekrar yürümeye başladı, daha hızlı, botlarının kaldırırma vuran keskin, öfkeli adımlarıyla. Yanına düştüm.

“Bu, önemsiz bir şey değil,” diye mırıldanıyor. “Bu fark çok sürekli.” Elindeki kağıda bir göz atıyor, sonra da sanki ona bakmak onu daha da sinirlendirecekmiş gibi gözlerini kaçırıyor. “Eğer yaklaşık üçte bir oranında kısa kalıyorsa ve bu ilk günden beri böyle devam ediyorsa, bunu tüm yarış boyunca çarptığınızda, işte o zaman...” Ağzı sıkılaşıyor. “Çok büyük bir farktan bahsediyoruz.”

“En az yarım milyon,” diyorum.

Öylesine aniden durdu ki neredeyse ona çarpıyordum. Bana doğru döndü, yüzünün her çizgisinde öfke vardı, yanakları kızarmış, yumrukları iki yanında sıkılıydı.

“Bütün o para bizim,” diyor, her kelimeyi kısa ve öz bir şekilde. “Görmeliydim. Bahaneler. Hayal kırıklığı yaratan raporlar. Kasabanın ilgisini kaybettiğiyle ilgili o hikayeyi sürekli tekrarlaması. Beklentileri düşük tutuyordu, bu yüzden kimse aramaya kalkışmadı.”

“Bunu bilemezdin,” diyorum ona, çünkü gerçekten de öyle demek istiyorum. Holden dikkatli davrandı. Yalanların inanılır olması için herkese sadece yeterince gerçek bilgi verdi.

Babam başını salladı, iç çekti. Elini ağzının üzerinden geçirdi, nefesi sertti. “Kendime güvendim. Yanlış insanlara güvendim. Ama bir daha asla,” dedi sessizce. “Benim gözetimim altında asla.”

Bir an orada durduk, ikimiz de durumu anlamaya çalışıyorduk. Sonra ilerideki bir binaya doğru başımı salladım. Sweetwater Creek Emlak Şirketi. June'un ofisi.

“Hadi ama. Diğerlerini de bilgilendirmemiz gerekiyor.”

Yaklaşırken sabah ışığı emlak ofisinin pencerelerine vuruyor. Camın ardından içeride bir hareketlilik görüyorum. June, Carter ve Kai. Benim grubum. Ailem.

İçimde hâlâ kaynayan öfkeye rağmen, göğsümde sıcak bir his yayılıyor.

Kapıdan içeri girdiğimizde, üç kafa aynı anda bize döndü. June, masasının kenarına oturmuş, kısa eteği ve bir omzundan sürekli kayan bol bluzuyla zahmetsizce güzel görünüyordu. Onu her gördüğümde, çekim daha da güçleniyordu. Tenimin altında titreşen bağ, daha fazlasını istiyordu. Carter, bordo renkli koltuğa yayılmış, uzun bacaklarını önünde uzatmış, binlerce kişinin önünde yarışmak üzere olan bir adam için sinir bozucu derecede rahat görünüyordu. Kai ise pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, genellikle son derece aptalca bir şey yapmadan önce ortaya çıkan türden huzursuz bir enerji yayıyordu.

"Günaydın, Bay Benton," diyor Carter ayağa kalkıp babamın elini sıkarken. "Sizi bu sabah görmek ne güzel."

"Carter. Kai." Babam bu ikisini yıllardır tanıyor. Onların gelecek vadeden genç binicilerden, kendi pistinin yıldızlarına dönüşmelerini izledi. Onları sayısız kez beladan kurtardı. "Nasılsınız çocuklar?"

"Her zamanki gibi, biraz ortalığı karıştırmaya hazırım," diyor Kai sırtarak.

"Yasalara uygun hareket etmeye çalışın."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Babam neredeyse gülümsüyor. Neredeyse. "Bir yolunu bulacağından şüphem yok."

Dikkatini June'a çeviriyor ve ifadesi belirgin bir şekilde yumuşuyor. Değişim ince ama açıkça belli. "June. Umarım bu üçü sana fazla sıkıntı vermiyordur."

"Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok." diye gülümsüyor.

Yanına doğru ilerledim, elim otomatik olarak belinin alt kısmını buldu. Bu temas göğsümde bir şeyleri yatıştırdı, ama vücudumun geri kalanı hâlâ gergindi. "Rakamlar belli oldu ve düşündüğümüzden daha kötü," dedim gruba. Sonra da babamla daha önce konuştuğumuz konuyu anlattım.

"O pislik herif." Kai duvardan iterek kendini geriye attı, tüm vücudu gerildi.

Joshua'nın çıktısını ve telefonumu June'un masasına koydum ve herkes etrafıma toplandı. "Karşılaştırmaya bakın. Gerçek satışlar ile Holden'ın babama bildirdiği rakamlar."

Carter kısık bir ıslık çaldı. "Aman Tanrım. Eminim aradaki fark cebine gidiyordur."

Babama hitaben ama gözlerimi ondan ayırmadan, "Bunların hiçbiri June olmasaydı ortaya çıkmazdı," diyorum. "İpliği çekmeye başlayan oydu."

June gözlerime bakıyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum.

"Devam et," diye sordu babam ona.

"Önce bir şey keşfettim," diye açıklıyor. "Seth'in tutuklandığı geceden beri. Sarhoş değildi."

Babamın kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Birisi içeceğine bir şey kattı," diyor. "Barda bulunan güvenlik kameralarından elde ettiğimiz görüntülerde, bir kadının Seth'in bardağına bir şey kattığını görüyoruz. Şehir dışından gelen birisiymiş. Bir arkadaşımınla birlikte onu bulduk ve itirafını aldık."

"Bu da kim? Neden?" Babamın sesi yükseldi.

"Holden ona para ödedi," diyorum. "Sarhoş ve kontrolsüz görünmemi istedi. Eğer herkes Benton çocuğunun halk önündeki sinir krizinden fısıldaşırsa, belki daha az insan gelir ve kimse sayıların neden tutmadığını sormaz."

Oda sessizliğe bürünüyor.

Babam June'un masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve hayatımda ilk kez daha yaşlı görünüyordu. Elini yüzüne götürdü ve burnundan ağır bir nefes verdi; bu nefes, öfkeden başka bir şey olamayacak kadar kontrollüydü.

June, avuçlarını masaya dayayarak öne eğildi, gözleri keskin bir ifadeyle, "Seth'in içkisine bir şey katması için bir kadına para ödedi," dedi, bir çekiç kadar açık sözlü bir şekilde. "Arkadaşım ve ben onu itiraf ettirdik. Bunun sadece bir şaka olduğunu, onu pervasız göstereceğini düşündü. Holden'ın bunu kendi yarattığı mali bir karmaşayı örtbas etmek için kullandığını bilmiyordu."

Babamın başı aniden kalktı ve bakışları ona kilitlendi.

"O gece sarhoş olmadığımı söylemişim," diye ekledim. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Sadece kanıtlayamıyordum."

Babamın çenesi seğirdi. Bana doğru baktı ve bakışlarında alışık olmadığım bir hamalık vardı. "Sana inanmalıydım," dedi. "Özür dilerim oğlum."

Özür dilemesi yeni bir şey. Babam asla özür dilemez, bu yüzden şimdi, herkesin önünde bunu duymak, bu yaranın ne kadar derin olduğunu bana

gösteriyor.

Babam June'a döndü. "June, sana ne kadar teşekkür etsem az. Bu devreyi tahmin edebileceğinden çok daha fazla kurtardın." Bakışları bana, sonra Kai ve Carter'a kaydı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ve oğullarımın sana neden bu kadar hayran olduğunu çok iyi anlıyorum."

June'un yanakları kızardı, dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "İyi zevke sahip olanlar sadece onlar değil," diye kuru ve cesur bir şekilde yanıtladı ve bu, arkamdaki Kai'nin kahkahasına engel olmaya yetti.

Babamın gülümsemesi, omurgayı görünce memnun olmuş bir şekilde daha da keskinleşti. "Güzel," dedi kısaca. Sonra sıcaklık kayboldu ve iş adamı geri döndü. "Avukatlarımla hemen iletişime geçiyorum. Joshua'ya başka bir hesap yaptırın ve eğer bugünkü rakamlar Holden'inkilerle benzer çıkarsa, o haberdar olup ortadan kaybolmaya çalışmadan önce hızlıca harekete geçelim."

June, sesi şimdi gergin bir şekilde, "Aday değil," diyor. "Sadece evimi ve işimi ailemden satın almayı kabul etti. Kök salıyor. Çaldığı parayla kalıcı olarak yerleşeceğini düşünüyor."

Babamın yüz ifadesi karardı. "Öyleyse, bundan hiçbir şekilde kâr elde edememesini sağlayacağız." Ayağa kalktı ve hava da onunla birlikte değişti. "Bütün planını yerle bir edeceğiz."

Çıkarken omzuma hafifçe vurdu, tutuşu sıkıydı. "İyi iş çıkardınız, Seth. Hepiniz. İletişimde kalacağım."

Kapı arkasından gürültüyle kapanıyor. Bir an için hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Ardından Carter nefes verip sessizliği bozdu. "Şey. Bu gerçekten harika bir ilerlemeydi."

"Yüzyılın en hafif ifadesi," diyor Kai, huzursuz enerjisi vücudundan taşarak bir o yana bir bu yana yürürken. "Yani, hırsızlık yapıyor olabileceğine dair ilk kanıtlarımız ve seni suçlamaya çalıştığına dair kanıtlarımız var. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi polise gidip aramaya başlamak için neye ihtiyaç duyduklarını öğreneceğiz," diyorum. "Resmi suçlamaları alacağız, kayıtları güvence altına alıp alamayacağımıza bakacağız ve dokunduğu her şeyin denetlenmesini sağlayacağız." Zihnim çoktan problem çözme moduna geçiyor, öfke eyleme dönüşüyor. "Bu sabah şerifle konuşacağım. Holden bizim onu yakaladığımızı fark etmeden ve bir hikaye uydurmaya vakit bulmadan önce bunu kayda geçireceğiz."

June, çoktan hareket etmeye başlamışken, "Ben de seninle gelirim," diyor.

"Hayır." Önüne geçiyorum. Yüzünü ellerimle kavıyorum. "Carter ve Kai ile rodeoya git. Carter yakında kalkacak, ben de uzun sürmeyecek." Alnına bir öpücük konduruyorum ve nefesini içime çekiyorum. Geri çekiliyorum, sonra gerçek bir öpücük alıyorum. Kısa, lafı dolandırmayan, dilimde onun tadını hissettirecek ve bizim olduğunu hatırlatacak kadar.

Carter ayağı kalkıp gerindi, uzun bacakları ve özgüveniyle. "Hadi bakalım, güzelim. At üzerinde ne kadar inanılmaz olduğumu izleyebilirsin. Hayatını değıştirecek."

June homurdanıyor.

Kai, June'un omzuna kolunu atıp onu kapıya doğru yönlendirdi. "Carter tebrik kartına dönüşmeden önce gidelim. Zaten Brutus'un hazırlıklarını kontrol etmem gerekiyor. Crawford'un yarın için her şeyi hazır ettiğinden emin olmalıyım."

Hepimiz dışarı çıktık, June kapıyı kilitledi ve ardından Carter ve Kai onu takip etti. Omuzunun üzerinden bana baktı. Bana verdiği gülümseme büyüleyiciydi ve tamamen bana aitti.

Arenada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Uzaktan bir spiker eyerli at binme şampiyonaları hakkında bir şeyler söylüyor. Kalabalık tezahürat yapıyor ve kovboylar, şiddet için yetiştirilmiş binlerce kiloluk atların üzerinde canlarını tehlikeye atıyorlar.

Giriş bölümünün tamamını ve ilk rodeo yıldızını kaçırdım. Adam ezilmiş bile olsa fark etmezdim.

Tüm dikkatim yanımda oturan kadına odaklanabiliyor.

June tribünde yanıma sokulmuş, vücudu sıcak, yumuşak ve inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı. Kolum sırtına dolanmış. Aldığım her nefeste kokusu beni sarıyor ve yemin ederim ki saat geçtikçe daha da derinleşiyor. Daha zenginleşiyor. Daha da sarhoş edici hale geliyor.

O, kendini normal hissettiğini, hiçbir şeyin değişmediğini ısrarla söylüyor, ama ben gerçeği biliyorum.

"Kai." Sesi beynimdeki sisi yarıp geçti. "Dikkatini veriyor musun acaba?"

"Kesinlikle," diye yalan söylüyorum.

"Gerçekten mi? Az önce ne oldu?"

Arenaya doğru baktım, bir kovboy alkışlar eşliğinde atından iniyordu.

"O adam yarıştı. Fena değildi. Ama Carter'ın yapacağı kadar iyi değildi."

Başını sallayarak güldü. "Hiçbirini izlemedin ki."

"Önemli kısımları izledim."

"Hangileriydi?"

Daha da yaklaştım, dudaklarım kulağının kenarına değdi. "O eteğin içinde bacakların ne kadar da güzel görünüyor."

Nefesi hafifçe kesiliyor ve göğsümde bir memnuniyet dalgası yükseliyor. Vücudunun neredeyse hiçbir yerini örtmeyen minicik bir kot elbise giymiş ve bacakları yanımda çaprazlanmış olduğu için etek ucu tehlikeli bir seviyeye kadar kalkmış. Son yirmi dakikadır o bacaklara bakıp, onları başımın etrafına sardığımda nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

"Kai." Sesi uyarıcıydı ama altında yatan gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Haziran." Ses tonunu tam olarak taklit ediyorum.

"Halkın önündeyiz."

"Biliyorum." Burnumu boynunun kıvrımı boyunca gezdirerek onu tekrar içime çekiyorum.

"Bu, sana yapmak istediklerimi değiştirmez."

"Çok da şakacı birisin."

"Seni yemek istiyorum." Kelimeler alçak ve boğuk bir sesle, kalabalığın gürültüsü arasında zar zor duyulabiliyordu. "Seni yere serip, titreyene kadar her santimini tatmak istiyorum."

O bana yaslanıp titriyor ve bu titremeyi tüm omurgam boyunca hissediyorum.

"Kontrolü nasıl elinizde tutabiliyorsunuz?" diye soruyor, sesi biraz nefes nefese.

"İşe yaradığını kim söylüyor?"

"Hâlâ burada oturuyorsun, değil mi?"

"Zar zor." Yanağına bir öpücük konduruyorum, orada oyalanıyorum, dudaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum.

"Demek benimle dalga geçmekten hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Başını çeviriyor, ela gözleri parıltıyor. "İtiraf etmeliyim ki, sizin bu kadar sinirlenmiş halinizi görmek hoşuma gidiyor."

"Bunun beni daha da delirteceğini biliyorsun."

"Zaten olduğunuzdan daha fazlası mı? İmkansız mı?"

Başımı yavaşça salladım, gözlerine kilitlenerek. "Hiçbir fikrin yok. Şu anda sana o kadar açım ki her şeyi yapabilirim."

Neşeli ve sıcak bir kahkaha atıyor ve eli bacağıma değiyor. Sıradan bir hareket. Hatta arkadaşça bile. Ama avucu bacağıma değdiği anda vücudumdaki her sinir ucu aydınlanıyor.

"İyileşeceksin," diyor.

Kesinlikle yapmayacağım.

Parmakları öylece duruyor. Hareket etmiyor, okşamıyor, sadece uyluğuma yaslanmış durumda ve nedense bu basit dokunuş, penisimin

zonklamasına, kot pantolonuma baskı yapmasına, alamayacağı bir ilgiye duyduğu özleme yol açıyor. En azından burada değil.

Arenaya odaklanmaya ve bir sonraki kovboyun ahıra yerleşmesini izlemeye çalışıyorum. Ama dikkatim sürekli June'a, kısa süre önce iz bıraktığım omuz kıvrımına, beni öldürecek olan o lanet olası bacaklara kayıyor.

Yanımda kıpırdanıyor, bacaklarını açıp kapatıyor ve bu hareket eteğinin bir santim daha yukarı kalkmasına neden oluyor. Pürüzsüz iç uyluğunu, kumaşın bittiği yerdeki gölgeyi görüyorum ve hayal gücüm doruk noktasına ulaşıyor.

Altında ne giyiyor acaba? Sık sık giydiği o küçük dantelli şeyler mi? Daha sade bir şey mi? Yoksa hiçbir şey mi?

Son düşünce beni yüksek sesle inlemeye itiyor.

"Ne?" June şaşkınlıkla bana baktı.

"Hiçbir şey." Her şey. "Sadece düşünüyorum."

"Hakkında?"

"Bunları sesli söylesem ikimiz de tutuklanırdık."

Yanakları kızarıyor, o güzel pembe renk yanaklarına yayılıyor ve ben de üzerindeki tişörtü çıkarıp kızarıklığın göğsüne, karnına, aşağısına yayılmasını izlemek istiyorum.

Spikerin sesi hoparlörlerden yankılanarak beni gerçekliğe geri döndürdü. "Hanımlar ve beyler, sırada Wildfire Star Rodeo'dan Carter Storm var!"

June hemen neşelenip ellerini birbirine vurdu. "Sıradaki Carter!"

Şimdi heyecanlı ve istekli bir şekilde yerinde zıplıyor ve her zıplayışında göğüslerinin hareketini izlemekten kendimi alamıyorum. Üstü ince, neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyor ve kumaşın altından meme uçlarının hatlarını görebildiğime oldukça eminim.

Tanrım. Kendime gelmem lazım.

"Kai." Şimdi kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Bana bakma. Carter hemen orada."

Evet. Carter. En iyi arkadaşım. Buraya gelmemizin sebebi.

Dikkatimi zorla arenaya veriyorum; Carter, devasa bir vahşi atın sırtına binip kendini konumlandırmak için hazırlık yapıyor. Buradan bile atın gerginliğini, dar alana karşı nasıl direndiğini, patlamaya hazır olduğunu fark ediyorum.

Eyerli at biniciliği, klasik rodeo etkinliklerinden biridir ve Carter yıllardır bu alanda üstünlük kurmuştur. Amaç teoride basit, uygulamada ise acımasızdır: At sizi üzerinden atmak için elinden gelen her şeyi yaparken sekiz saniye boyunca atın üzerinde kalmak. Binici, atın yularına bağlı kalın örgülü bir dizgini tutar ve her zaman bir elini havada tutar. Serbest elinizle ata dokunursanız diskalifiye olursunuz. Zil çalmadan önce attan düşerseniz hiçbir şey kazanamazsınız.

Puanlar, binicinin duruşuna, atın performansına ve genel olarak sürüşün zorluğuna göre verilir. Hakemler, yumuşak ve kontrollü mahmuzlama, güçlü bir tutuş ve atın ritmine karşı koymadan uyum sağlama yeteneğine bakarlar. En iyi biniciler bunu zahmetsizmiş gibi gösterir ve atın gücü onlara karşı değil, onlarla birlikte çalışır.

Anlattığınızda yönetilebilir gibi geliyor. Ama değil. Eyerli bronz biniciliğinde kullanılan atlar, özellikle şaha kalkmak için yetiştirilmiş ve eğitilmişlerdir ve bu konuda inanılmaz derecede iyidirler.

Carter her şeyi zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Bu onun yeteneği. Şimdiye kadar gördüğüm en doğal yetenekli binicilerden biri; hareket ve denge içgüdüğü neredeyse doğaüstü. Diğer kovboylar atla mücadele ederken, Carter atla uyum içinde akıyor, her sıçramayı ve dönüşü daha gerçekleşmeden tahmin ediyor. Altındaki hayvanı inanılmaz bir hassasiyetle okuyor, ağırlığını kaydırıyor ve pozisyonunu gerçek zamanlı olarak ayarlıyor.

Şiddet dolu bir güzelliği var. Toz ve adrenalinle yazılmış şiir, tam onun tarzı.

June şimdi ayağa kalktı ve tribünden ona bir öpücük gönderdi. Carter'ın başı bize doğru döndü, o tanıdık sırtı ş yüzüne yayıldı. Ona başımla onay verdim: Bunu başaracaksın.

Kapı açılıyor.

At, tüm gücü ve öfkesiyle fırlatma rampasından fırlıyor. Arka ayakları yukarı doğru tekme atarak Carter'ın bedenini yukarı doğru savuruyor, ardından ön kısmı aşağı inip dönerek onu yana doğru fırlatmaya çalışıyor. Hareket şiddetli ve sarsıcı.

Carter'ın gözü bile kıpırdamıyor.

Serbest kolunu yukarıda tutarak biniyor, vücudu atın şahlanmalarına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. İleri geri, yukarı aşağı, acımasız bir ritim ki bunu neredeyse zarif gösteriyor. Duruşu ders kitaplarında olduğu

gibi, her şahlanmada mahmuzları ileri geri işaret ediyor, ağırlık merkezi alçak ve sabit.

"Tam bir gösteriş düşkünü," diye mırıldanıyorum ama sesimde bir gurur var. Bu herif gerçekten de bambaşka biri.

Yanımda June coşkuyla dolup taşıyor. Adeta eriyor. Gözleri Carter'a kilitlenmiş ve ben farklı bir adam olsaydım kıskançlık diyebileceğim bir duygu hissediyorum. Ama bunun yerine, sadece bir sıcaklık, bir uyarılma hissediyorum. Hepimize o şekilde baktığını, hepimizin onun hayranlığını, tutkusunu ve tam, bölünmemiş dikkatini deneyimleyebildiğini bilmek...

Zil çalıyor. Sekiz saniye.

Carter atı bırakıp yuvarlanarak yere düşer, ayaklarının üzerine iner ve hemen hâlâ şaha kalkan attan uzaklaşır. Yardımcı biniciler vahşi ata yardım etmek için gelirken, Carter arenanın çitine doğru koşar ve kükreyen kalabalığa el sallamak için çite tırmanır.

Ama gözleri önce bizi buluyor. Etrafımızdakilerin gözlerini diktiği bir şekilde, o kadar yüksek sesle tezahürat yapan, alkışlayan ve parmaklarının arasından ıslık çalan June'u buluyor.

Carter ona bir öpücük gönderir ve o da öpücüğü yakalamış gibi yaparak avucunu kalbine bastırır.

Tekrar kulağına yaklaştım. "Brutus'un üzerindeyken bekle bakalım. Orada çok daha tehlikeliyim."

Bana kısa bir bakış attı, yüzünde endişe belirdi. Beni hızla öptü.

Koltuklarımıza geri yaslandık, eli elimi buldu ve sıkıca sıktı.

Aman Tanrım, ne kadar güzel! "Brutus'a karşı dikkatli olmalısın." Benim için endişelense de, korksa da, gördüğüm en çarpıcı şey o.

"Yapacağım," diye söz veriyorum.

Ama June artık huzursuz, yerinde kıpırdanıyor ve arenanın etrafına bakınıyor.

"Bir şeyler içmek istiyorum," diyor. "Benimle gelir misin?"

"Kesinlikle."

Tribünlerden çıkıp kalabalığın arasından ilerleyerek arenanın arkasındaki alana ulaşıyoruz. Burası daha sessiz, seyircilerin gürültüsü mesafe ve beton duvarlar yüzünden boğuk çıkıyor. Satıcılar yiyecek ve hediyelik eşya satıyor, seyirci grupları ise maçtan biraz uzaklaşarak etrafta dolaşıyor.

June içecek tezgahlarından birine doğru ilerlemeye başladı ama ben elini tuttum.

"Hadi gel. Sana bir şey göstereyim."

Kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Göreceksin." Onu kalabalığın arasından çekip, çoğu insanın varlığından haberdar olmadığı bir koridora götürüyorum. Burası rodeo ekibinin özel alanlarının, gösteri sanatçıları ve sahne arkasında çalışan personel için ayrılmış odaların bulunduğu yer.

Aradığım kapıyı bulup iterek açıyorum ve June'u içeri davet ettikten sonra arkamızdan kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Oda sade ama işlevsel. Bir duvarda bir kanep, birkaç sandalye, aynalı bir duvar, ekipman için bir raf. Hiçbir şey gösterişli değil. Ama özel bir alan ve şu anda önemli olan tek şey bu.

"Bütün sihir burada gerçekleşiyor," diyorum kollarımı genişçe açarak. "En azından sahne arkası işleri burada. Etkinliklerden önce kendimizi motive ettiğimiz, sonrasında rahatladığımız yer burası. Carter, Seth ve ben bu işi birlikte yapıyoruz."

June etrafına bakındı, her şeyi inceledi. "Güzel."

"Özel bir konu." Pantolonumun üzerinden penisimi düzeltiyorum, tribünde oturduğumuzdan beri biriken baskıyı biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum. Penisim taş gibi sert, yaklaşık bir saattir böyle ve aklımı tamamen kaybetmeme iki saniye kaldı.

June'un gözleri elimi ayarladığım yere indi ve yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Kalçaları her adımda sallanarak bana doğru yürümeye başladı.

"Beni neden buraya getirdin, Kai?"

"Çünkü seni öpmem gerekiyor, yoksa içimden patlayacağım."

Kıkırdıyor ama onu yakalayıp göğsüme çektiğimde kahkahası kesiliyor. Dudaklarım onunkileri buluyor ve tüm çaresizliğimi öpücüğe döküyorum. Günlerce süren arzu, saatlerce süren tahrik, dakikalarca o lanet olası eteğin içinde zıplamasını izlerken penisim ilgi için yalvarıyordu.

Dudaklarımın arasından inliyor ve bu ses doğrudan kasıklarımına ulaşıyor.

Birdenbire elleri her yerdeydi, kıyafetlerimi çekiştiriyor, kemerimi çekiştiriyor, fermuarımla boğuşuyordu. Ona sırtmak için kısa bir süre geri çekildim.

"Ah, June. Aklını kaybeden tek kişi benmişim sanıyordum."

"Sus." Kemerimi sertçe açtı, tokası şangırdadı. "Arkada bana o seksi şeyleri fısıldayıp da hiçbir şey hissetmememi bekleyemezsin. Sizin

üçünüzün yanında o kadar ateşli oluyorum ki, zaten çok hassas bir durumdayım, bir de siz baskı yapıyorsunuz ve beni kolayca kırabilirsiniz.”

"Böylece?"

“Evet.” Bana doğru gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. “Peki, bu konuda bir şey yapacak mısın, yoksa burada öylece mi duracağız?”

Onu döndürüp karşı duvara doğru yürüterek cevap veriyorum. Orası yerden tavana kadar uzanan bir ayna.

Onu oraya doğru bastırıyorum, yüzü ve vücudu soğuk yüzeye yapışıyor. Temasla birlikte nefesi kesiliyor ve ben de yüzümü saçlarına gömüp onun kokusunu içime çekiyorum.

“Merak etme. Ben yanındayım.” Ellerim eteğinin kenarını bulup beline kadar yukarı çekiyor. Altında, kalçalarında iplerle tutturulmuş minicik bir dantel parçası var. Parmaklarımı iplerden birine geçirip çekiyorum.

Çat diye kırılıyor.

June bu sefer daha yüksek sesle tekrar nefes nefese kaldı.

“Öhöm.” Pozisyonumu değiştirmedim, göğsüm sırtına yapışık, kalçalarım onu yerinde sabit tutuyordu. “Özür dilerim.”

"İç çamaşırimi mı yırttın?"

Yıpranmış kumaşı çekip kenara atıyorum. "Sana yenilerini alacağım."

"Bu gidişle bana birkaç tane yenisini alacaksın."

Boynuna doğru gülüyorum, bir elim bacaklarının arasına kayıyor. Islak. Sırılsıklam. Tahrik olduğunun kanıtı anında parmaklarımı kaplıyor ve benden çıkan inilti neredeyse hayvansı.

"Bacaklarını aç, bebeğim."

O da öyle yapıyor, duruşunu genişletiyor ve ben de dudaklarının ötesine geçerek, girişini okşayarak sıcaklığını hissediyorum. Daha fazlasını isteyerek bana karşı koyuyor ve çıkardığı ihtiyaç dolu ses beni neredeyse mahvediyor.

"Artık daha fazla dayanamam," diye uyarıyorum onu.

“Öyleyse yapma.”

Bana gereken tüm izin bu.

Pantolonumdan penisimi çıkarıyorum, arkasına geçiyorum, ucunu içine itiyorum ve tek bir akıcı hareketle tamamen içeri sokuyorum.

June, avuç içlerini aynaya vurarak çığlık atıyor. Ses, küçük odada yankılanıyor ve benim rahatlama iniltimle karışıyor. Sıkı, ateşli ve

mükemmel; onun içinde olmak, cennetin nasıl bir yer olacağını hayal ettiğim gibi hissettiriyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım kulağına. "İnanılmazsın."

"Harekete geç," diye emrediyor. "Kai, lütfen, harekete geç."

Hareket etmeye başlıyorum, muhtemelen çok sert, çok hızlı, çok umutsuz bir ritim tutturuyorum. Ama elimde değil. Saatlerdir gergin bir haldeydim, onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı ve şimdi ona sahip olduğuma göre, hiçbir şeyi geri tutamam.

Her dalışta inlemeleri daha da şiddetleniyor, duvarlardan yankılanarak odayı zevk sesleriyle dolduruyor. Aynadaki yansımamızı, yüzünün zevkten nasıl buruştuğunu, ellerimin kalçalarını nasıl sıkıca kavradığını izliyorum.

"Yeter artık," diye homurdandım. "Hadi bakalım, sözünü duyayım."

"Kai... Aman Tanrım, Kai..."

Arkamızdaki kapı aniden ardına kadar açıldı.

Adımlarımı yavaşlatmadan aynaya baktım ve Carter'ı kapı aralığında dururken gördüm. Gözleri önce irileşti, sonra kısıldı ve yüzünde bir sırıtış belirdi.

"Seni şerefsiz." İçeri adımını attı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Elbette onunla birlikte buradasın."

June inliyor, ya onu duymuyor ya da umursamıyor. Ben daha sert, daha derine itiyorum, omurgamın dibinde artan baskıyı gidermeye çalışıyorum.

"Benim için çılgılık at, bebeğim," diyorum ona. "Seni duysun."

O da öyle yapıyor, yüksek sesle ve çekinmeden, kenara yaklaştıkça tüm vücudu titriyor. Carter yanımıza kadar yaklaşıyor. Uzanıp June'un yüzündeki saçları geriye itiyor ve onu kendisine bakmaya zorluyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve onaylayıcı. "Dağılırken bile çok güzelsin."

"Carter..." Nefes nefese, zar zor anlaşılır bir şekilde konuşuyor.

"Umarım hazırsındır," diye devam etti, gözleri onun omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. "Çünkü sıra bende. Sırayla devam edeceğiz."

Bu sözler onu çıldırttı. June, muhtemelen tüm koridorda yankılanan bir çılgılıkla kendini kaybetti. Etrafımı sıktığını, beni emdiğini hissediyorum ve onu takip etmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. İkimiz de onu aklını başından alana kadar değil.

Onu bu süreçten geçirirken, itişlerimi yavaşlatıp uzun, derin vuruşlara geçerek orgazmını uzatıyorum, ta ki titreyip ayakta durmakta zorlanana kadar.

Bir an için hiçbirimiz kıpırdamadık. June aynaya yapışmış, sadece arkasındaki bedenim tarafından destekleniyordu. Carter karanlık, aç gözlerle bizi izliyordu, cinsel organı çoktan dışarıda ve elindeydi. Ve ben nefes almayı hatırlamaya çalışıyordum.

Carter sonunda, sesi titreyerek, "Şey," diyor. "Gerçekten de harika bir gösteriydi."

June hafifçe güldü. "Beğenmenize sevindim."

"Ah, yaptım." Yaklaştı, elini sırtına doğru kaydırды ve beni kenara itti. "Ama şimdi seni çığlık attırmak benim sıram."

June'un dizleri bükülmeye başlayınca onu dengeleyerek dikkatlice geri çekiliyorum. Yanakları kızarmış ve gözleri memnuniyetle parıldayarak aynadan bize bakıyor.

Carter sırtarak onu baştan aşağı süzdü. "Çok güzelsin. Şimdi biraz daha bana kal."

Kot pantolonumu tekrar giyip kanepeye geçtim ve uzanarak izlemeye başladım. June göz göze geldik ve başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. Eğilmiş, elleri aynanın üzerindeydi ve Carter o canavarı onun içine sokuyordu. Çığlık attı ve bu ses tüm vücudumu ve testislerimi titretti.

"Siz ikiniz benim sonum olacaksınız," diye inliyor.

"Ne biçim bir ölüm ama," diyorum.

Tekrar gülüyor ve Carter'ın ona şaplak atmasının sesi beni sarıp sarmalıyor, inanılmaz derecede seksi. Bu inanılmaz, mükemmel kadın bir şekilde bizi seçti. Beni seçti.

Carter ona adeta bir manyak gibi sertçe vuruyor.

Koltuğa daha da iyice yerleşip manzarayı seyrederek sıramı bekliyorum.

Bazı şeyler izlemeye değer.

Ve bazı kadınlar paylaşmaya değer.

Bir sürü olmanın özelliği bu, Carter'ın Omega'mızı memnun etmesini izlerken fark ediyorum. Burada kıskançlık yok. Rekabet yok. Sadece aynı kadını seven, onun mutlu, tatmin olmuş ve zevkten çığlık atmasını isteyen üç adam var. Onu kendimden geçirsem de, Carter ya da Seth geçirse de sonuç aynı. O bizim. Biz de onunuz.

Ve bu sadece başlangıç.

Barbekü dükkanının üzerindeki neon tabela iki kez yanıp sönüyor, ardından sabit bir ışık yayarak otoparka kırmızı ve turuncu bir ışık saçıyor. İçeride akşam kalabalığı artıyor, kapı her açıldığında kahkahalar ve country müziği dışarıya yayılıyor. Tütsülenmiş dana eti ve meşe odunu kokusu havada asılı kalırken, dökülen biranın ve beklentinin daha keskin kokusu da hissediliyor.

Bu gece çok eğlenceli olacak.

Kai yanıma oturdu, yüzündeki sırıtış o kadar genişti ki neredeyse yüzünü ikiye ayıracak gibiydi. "Hazır mısın?"

"Doğuştan hazır."

"İşte benim oğlum." Omzuma öyle sert bir tokat attı ki, irkildim. "O herifi mahvedeceksin. Tamamen yok edeceksin. Gözyaşlarını görmek istiyorum. Buradan elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıktığını görmek istiyorum."

"Plan bu."

Bu gece olanlardan Seth'e bilerek bahsetmedik. Bir şekilde olayı kapatır, bize sorumluluk ve sonuçlar hakkında ders verir, işleri daha da kötüleştirmememiz gerektiğini söylerdi. Adam iyi niyetli ama bazen kaosun hüküm sürmesine izin vermek gerekiyor. Ayrıca June onu mükemmel bir şekilde oyaladı. Bu gece Sophia ile bir kitap kulübü toplantısı var ve bir şekilde Seth'i de katılmaya ikna etti.

Bu düşünce hâlâ beni güldürüyor. Seth, huysuz, tam bir alfa kovboy, bir grup kadının arasında oturmuş aşk romanlarını tartışıyor. O sahneleri analiz etmeye başladıklarında yüz ifadesini görmek için para bile verirdim.

Kapı ardına kadar açıldı ve Tanner, iki arkadaşıyla birlikte içeri girdi. Bu gece ayık olduğunu anlayabiliyorum. Berrak gözler, istikrarlı yürüyüş,

yüzüne yapışmış o sinir bozucu sırtış. Muhtemelen etkileyici olduğunu düşündüğü kaslarını sergileyen dar bir tişört ve henüz kırıksıklıkları olan yeni bir kot pantolon giymiş.

“Carter.” Masamızın yanına geldi, kollarını kavuşturdu. “Gerçekten geleceğini düşünmemiştim.”

“Dünyanın hiçbir şeyi karşılığında bile kaçırmam.”

Arkadaşları arkasında yayılıp, göz korkutucu görünmeye çalışıyorlar. İçlerinden biri seyrek sakallı, sıska bir adam, diğeri ise daha yapılı ama lise yıllarını geride bırakmış birinin boş bakışlarına sahip. Gerçekten de tehditkar bir ekip kurmuş.

Tanner bir sandalye çekip üzerine ters yönde oturarak, "Kurallara ihtiyacımız var," diye duyurdu. "Bunu hileyle halletmene izin veremeyiz."

“Anlaştık.” Arkama yaslandım, duruşumu rahat ve kendinden emin bir şekilde korudum. “Onları sıraya koy.”

“Oldukça basit. Her birimiz birer atış yapıyoruz. Her turdan sonra, her birimiz tahtaya birer dart atıyoruz.” Uzaktaki duvarda asılı, şu anda boş olan dart tahtasına işaret ediyor. “Üç kez tahtayı tamamen ıskalarsan, eleniyorsun. Kaybediyorsun. Ben kazanıyorum.”

"Evet, her zaman kaybeden sen olacaksın," diye araya girdi Kai, yüzünde o kendini beğenmiş sırtışla.

Tanner'ın yüz ifadesi ekşir. "Bu seni ilgilendirmiyor."

"Ben sadece manevi destek sağlıyorum. Bunu kabullenin."

Tanner'ın tansiyonunun yükseldiğini neredeyse görebiliyorum. İyi. Ne kadar sinirlenirse o kadar dikkatsiz olacak. "Pekala. Hadi dart tahtasına geçelim, kendimizi hazırlayalım."

Hepimiz dart tahtasının asılı olduğu odanın köşesine doğru ilerleyip yakındaki masaları ele geçiriyoruz. Birkaç müdavim bize meraklı bakışlar atıyor ama karışmıyor.

"Yani birimiz üç dartı ıskalayana kadar devam ediyoruz," diye onaylıyorum. "Anladım."

Kai boğazını yüksek sesle temizledi. "Durun bir dakika. Bu çok kolay görünüyor. Biraz daha zorluk katmamız gerekiyor."

Tanner gözlerini kısarak sordu: "Aklınızda ne vardı?"

“Her on turda bir, ikiniz de mekanik boğaya binmek zorundasınız.” Kai başparmağını Brutus'a doğru salladı. Mekanik canavar, kendi iplerle çevrili alanında, şu anda hareketsiz ama bekliyor. “İşleri biraz hareketlendirelim. Zihinsel oyuna biraz da fiziksel güç katalım.”

Yüz ifademi nötr tutuyorum ama içten içe sırıtıyorum. Kai, mekanik boğaya binmenin benim için ikinci doğa gibi olduğunu çok iyi biliyor. Gözlerim bağlıyken, akşamdan kalma olsam bile, hatta bir uzvum eksikken bile yapabilirim. Tanner ise, muhtemelen bir bar taburesinden daha zorlu bir şeye binmemiş bir masa başı çalışanı.

"Bunun gerekli olduğundan emin değilim," diye geçiştiriyor Tanner ve gözlerindeki belirsizliği fark ediyorum.

"Bence bu şart," diye karşı çıkıyorum. "Yoksa bu çok basit olur. Hadi ama, daha başlamadan vazgeçmeyelim."

Arkadaşları hemen ona destek olmaya, omuzlarına vurup onu cesaretlendirmeye başladılar. "Bunu başaracaksın dostum. Bu rodeo serserilerinin seni korkutmasına izin verme."

Akran baskısı harika bir şeydir.

"Boş ver. Tamam." Tanner doğrulup omuzlarını dikleştirdi. "Hadi başlayalım."

Kai gözüme çarptı ve göz kırptı. Bu adam bazen şeytani bir dahi.

Barmen, içinde kehribar rengi bir sıvı bulunan iki tepsi dolusu shot bardağıyla geldi. Viski. Kokusundan da anlaşıldığı gibi, oldukça iyi bir viski. Ben Tanner'ın poz vermesini izlerken Kai sipariş vermiş olmalı.

Kai, her birimizin önüne onar bardak yerleştirirken, "Başlangıç için yirmi shot," diye duyurdu. "İşleri daha ilginç hale getirecektir."

İlk bardağı elime alıp içindeki sıvıyı inceliyorum. Keskin ve isli, altında karamel notaları olan koku burnuma çarpıyor. Tennessee'nin en iyisi, savaşa hazır.

"Önce sen," diyorum Tanner'a. "Çünkü meydan okuyan sensin."

Bardağını kapıp hiç düşünmeden bir çırpıda içti ve boş bardağı gereğinden fazla bir kuvvetle masaya fırlattı. Birkaç damla tahta yüzeye sıçradı.

Ben de aynı şeyi yapıyorum, viskinin boğazımdan aşağı doğru yakıcı bir şekilde akmasına izin veriyorum. İçimi yumuşak, göğsümde neredeyse anında bir sıcaklık yayılıyor. Birini bitirdim. Daha kaç tane olduğunu kim bilir.

Dart tahtasına birlikte yaklaşıyoruz. Tanner ilk önce başlıyor, hedefe yoğun bir konsantrasyonla gözlerini kısıyor. Atış tekniği fena değil; hakkını vermek gerek. Dart doğru bir şekilde uçuyor ve tatmin edici bir sesle orta halkaya saplanıyor.

"Tam isabet." Omuzunun üzerinden bana sıırttı.

İleri doğru adım attım, neredeyse nişan almadan okumu fırlattım. Okum onun okunun bir milimetre uzağına, tam ortasına isabet etti.

Kai, bacaklarını öne doğru uzatmış bir şekilde oturduğu yerden, "Bana göre durum aşağı yukarı eşit," diye gözlemde bulundu. "İşlerin ilginçleşmesi biraz zaman alacak."

Haklı.

Bir ritim yakaladık. Bardak bardak bitti, viski kanımı ısıttı, uzuvlarımı gevşetti. Beşinci kadehte, vücudumda hoş bir sarhoşluk hissi vardı. Sekizinci kadehte ise odanın kenarları yumuşamaya başlamıştı.

Tanner da aynı şeyi hissediyor. Atışları daha kontrolsüz hale geliyor, duruşu daha az istikrarlı. Şimdiye kadar her seferinde tahtaya isabet ettirmeyi başardı, ancak isabetliliği kayboldu. Son dartı dış halkaya isabet etti, zar zor yeterli oldu.

Onuncu raunt. Kai kalan bardakları toplar ve mekanik boğaya doğru işaret eder. "Beyler, arabanız sizi bekliyor."

Tanner, bir insanın kendi mezarına baktığı gibi boğaya bakıyor.

"Önce siz," diye cömertçe teklif ediyorum.

Tanner yine de ipin üzerinden tırmanarak, belirgin bir tedirginlikle mekanik canavara yaklaşıyor. Personelden biri kumandaları çalıştırıyor gibi görünüyor ve sırtmaya zar zor engel oluyor.

Kai, kendisini resmi hakem ilan ederek, "Eleme için beş saniyeniz var," diye duyurdu. "Daha azı olursa raundu kaybedersiniz."

Tanner, "Bu, orijinal kuralların bir parçası değildi," diye itiraz ediyor.

"Bunu bir değişiklik önerisi olarak kabul edin. Kabul eden var mı?" Kai elini kaldırır. "Önerge kabul edildi."

Tanner kendi kendine bir şeyler mırıldanıp boğanın üzerine bindi. Makine çalışmaya başladı ve Tanner, boğa şaha kalkıp dönmeye başlayınca canı pahasına tutunmaya başladı. Vücudu, hareketle tamamen uyumsuz bir şekilde ileri geri savruluyor, kollarını denge sağlamak için savuruyordu.

Geçen beş saniye hayatının en uzun saniyeleri olabilir. Boğa sonunda sakinleştiğinde, ıslak bir erişte gibi beceriksizce aşağı kayıyor, birkaç adım sendeledikten sonra korkuluğa tutunuyor.

"Ve hayatta kaldı!" diye yorumluyor Kai. "Zar zor. Çok, çok zor. Yüzü biraz yeşilimsi olmuş dostum."

"Defol git." Tanner artık kesinlikle sendeliyordu, yüzü belirgin bir şekilde solgunlaşmıştı. Masamıza geri döndü ve titreyen eliyle bir sonraki kehribar rengi içeceği almak için sandalyesine oturdu.

Sıra bende.

Brutus'a yaklaşıp ata biniyorum, operatöre başımla işaret veriyorum ve vücudumun otomatik olarak ritmi bulmasına izin veriyorum.

Beş saniye, bir hareket karmaşası içinde geçiyor. Boğa şaha kalkıyor ve kıvranıyor, ama ben tüm süreç boyunca onunla birlikteyim, kalçalarım zıt yönde hareket ediyor, gövdem beni dengede tutuyor. Süre dolduğunda, yumuşak bir şekilde iniyorum ve korkuluğun üzerinden atlıyorum.

İndiğimde oda hafifçe dönüyor. Sadece hafifçe. İyiyim.

“İşte bir profesyonel böyle yapar,” diye böbürleniyor Kai. “Not al, Aptal Yardımcı!”

Masaya geri dönüyoruz, bizi taze içkiler bekliyor. Viskinin tadı alkolden çok suya benzemeye başlıyor; bu ya çok iyi bir işaret ya da çok kötü bir işaret.

On birinci raunt. Tanner zar zor da olsa tahtaya isabet ettirmeyi başarıyor. Oku havada yalpalıyor ve hedef tahtasının tam kenarına saplanıyor.

Okumu elime alıp tartıyorum ve bir karar veriyorum. Şimdiye kadar her atışta onunla başa baş mücadele ettim, ama bunun neresinde eğlence var ki? Bu herife ne kadar ezik olduğunu gösterme zamanı geldi.

“Biliyor musun?” Dartı bakmadan, bilerek duvara doğru fırlattım. Dart tahtasından yaklaşık 30 cm uzakta, ahşap panele saplandı. “Güvenlik battaniyesine ihtiyacım yok. Yoksa çok kolay olur.”

Tanner gerçekten de sevinçle yumruğunu havaya kaldırdı. “Ha! Kovboy bir atış kaçırdı!”

Kai kahkaha atmaya başladı. “Bunu bilerek yaptığının farkındasın, değil mi? Sana sayı kazandırıyor.”

“Saçmalık. Kimse bilerek maç kaybetmez.”

“Evet.” Dartımı alıp masaya geri döndüm. “Hatta handikapla bile seni yenerim. İşleri daha ilginç hale getirir.”

Tanner'ın yüzünde çeşitli duygular beliriyor, öfke yerine belirsizlik ağır basıyor. Bir sonraki bardağını alıp hırsıyla içiyor, kehribar rengi sıvı çenesinden aşağı süzülüyor.

On ikinci, on üçüncü ve on dördüncü rauntları da geride bırakıyoruz. Viskinin etkisi iyice hissediliyor. Gözlerim su altındaymış gibi yumuşak ve hafif gecikmeli bir şekilde görüyor. Tanner atışlar arasında masaya iyice yaslanmaya başladı, nişan alma yeteneği hızla bozuluyor.

On beşinci raunt. Okunun yönü tamamen sapmış, tahtayı geçip soldaki duvara tam 60 cm kadar saplanmış.

"İşte gerçek bir ıskalama!" diye sevinçle duyurdu Kai. "İki tane daha ıskalarsan işin bitti dostum."

"Bunu hallederim," diye homurdanır Tanner, ama kelimeler birbirine karışarak daha çok bir şeye dönüşür.

"Bunu gerçekten çok seviyorum."

On altıncı raunt. Bir başka kontrolsüz atış, bir başka ıskalama. Bu sefer top duvardan sekip yere düştü ve neredeyse yoldan geçen bir kadına isabet ediyordu. Kadın çığlık attı ve bize ters ters baktı.

"Özür dilerim!" diye seslendim, her zamanki gibi çekici bir şekilde. "İçecekler ondan."

Tanner, olan biteni fark bile etmiyor. Evreni kendisine itaat etmeye zorlamaya çalışan bir adamın yoğun dikkatiyle dart tahtasına bakmakla meşgul.

Hayır, öyle değil.

Kendi atışımı kasten ıskalıyorum, böylece her iki tarafın da ikişer ıskası eşitleniyor. "Gördün mü? Şimdi adil oldu."

"Şunu yapmayı bırak artık," diye çıkıştı Tanner. "Benden daha iyiymiş gibi davranmayı bırak."

"Hiçbir şeymiş gibi yapmıyorum. Ben senden daha iyiyim. Bunda, binicilikte, önemli olan her şeyde." Sesimi alçaltarak sadece onun duyabileceği şekilde yaklaştım. "Ve özellikle June için daha iyiyim."

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve bir an için bana saldırmaya kalkışacağını düşündüm. Ama bunun yerine başka bir bardak alıp geriye fırlattı ve dart tahtasını tamamen ıskaladı.

Dart hedefi, duvarı geçip gidiyor ve zavallı birinin koluna saplanıyor.

Adam çığlık atıyor.

Tanner bir adım öne atıyor, gözleri geriye doğru dönüyor ve yüzüstü yere düşüyor. Yere çarpmadan önce horlamaya başlıyor.

Ortalık karışıyor. Bıçaklanan adam kolunu tutarak küfürler savuruyor. Tanner'ın arkadaşları yere yığılan kahramanlarını hayata döndürmek için çabalıyor. Restoran personeli ilk yardım malzemeleriyle ve özür dileyen ifadelerle olay yerine koşuyor.

Kai ayağa kalktı, elimi tuttu ve sanki şampiyonluk maçını kazanmışım gibi havaya kaldırdı. "Kazanan belli! Kaybeden baygın! Carter yenilmezliğini koruyor!"

"Yavaşça," diye mırıldandım, midem bulanıyordu. "Bunu yavaşça yap."

"İnanılmaz bir iş çıkardın." Kai'nin sırtışı çılgınca, zafer dolu. "Onu tamamen ezdin. Yere düştüğünde yüz ifadesini gördün mü? Keşke videosunu çekseydim."

Birilerinin video kaydı aldığından oldukça eminim, ancak kusmamaya odaklanmaktan dolayı yorum yapamıyorum.

Tanner'ın arkadaşları onu sırt üstü çevirmeyi başardılar ve o da yarattığı kargaşadan tamamen habersiz, huzur içinde horlamaya devam ediyor. Okla vurulan kurban, hâlâ öfkeli bir şekilde, bilinci kapalı olan polis memuruna çılgınca işaretler yaparken, arkadaşları onu sakinleştirmeye çalışıyor.

"Artık çıkış vaktimiz geldi," diye karar veriyor Kai, beni dengelemek için kolunu omzuma dolayarak. "Geldik, fethettik, kaos yarattık. Görev tamamlandı."

Arkamızdan yükselen tartışma ve suçlama sesleri arasında arka kapıdan sessizce çıkıyoruz. Serin gece havası yüzüme çarpıyor ve dönen başımı sakinleştirmeye çalışarak derin derin nefesler alıyorum.

"İnanılmazdı." Kai, zaferin ve başkalarının verdiği adrenalinin etkisiyle yürürken adeta zıplıyordu. "Yüzündeki ifade. Nasıl da yere yığıldı. Bunu hayatımın geri kalanında hatırlayacağım."

"Gösteriyi beğendiğine sevindim." Ona daha da yaslandım, ayaklarımın altındaki zemin biraz güvenilmez geliyordu. "Beni eve götür. June ile sarılmam gerek."

"Kitap kulübü yakında sona erecek. Geri dönecek."

"Güzel. O her zaman işleri daha iyi hale getirir." Sözler, alkolün etkisiyle sevginin sızmasıyla, niyetlendiğinden daha duygusal çıkıyor. "O etraftayken her şey daha iyi. Kokusu. Gülüşü. Bize bakış şekli."

"Evet." Kai'nin sesi yumuşadı. "Evet, öyle yapıyor."

Dostça bir sessizlik içinde kaldırımdan Kai'nin arabasına doğru yürüyoruz, barbekü dükkanının sesleri arkamızdan kayboluyor. Montana semalarında yıldızlar inanılmaz derecede parlak bir şekilde dağılmış ve hava temiz ve ferah kokuyor.

Kai omzumu sıktı. "İyi bir adamsın Carter. O yakışıklı çocuk tavırlarının altında."

"Teşekkür ederim. Sanırım öyle."

"Rica ederim." Bir an duraksıyor. "Ayrıca, arabama binmeden önce kusmanız iyi olur. İçeri girmektense dışarı çıkması daha iyidir."

Haklı. Uygun bir çöp konteynerinin arkasına geçip son birkaç saat içinde tükettiğim her şeyi kusuyorum. Onurlu bir yöntem değil ama etkili. Ağzımı elimin tersiyle silerek dışarı çıktığımda, kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor Kai.

"Varıyorum." Burnumdan dikkatlice bir nefes alıyorum ve hemen pişman oluyorum. Sokak bayat bira, çöp suyu ve kötü kararlar kokuyor. Benim kararlarım. İşe yaramasa da ağzımı tekrar siliyorum ve biraz olsun onurlu durmaya çalışıyorum.

Kai telefonuna bakarken ekran bir anlığına yüzünü aydınlatıyor, ardından ağzı seğiriyor.

"Ne?" diye sordum ona gözlerimi kısarak. Gözlerim kumlu gibi hissediyor. Her şey iğrenç geliyor.

Onu tarıyor, sonra boğuk bir ses çıkarıyor ve bu ses kahkahaya dönüşüyor.

"Ne oldu?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Kai telefonu yukarı kaldırdı, böylece Seth'ten gelen bir mesaj olduğunu görebildim.

Neredesiniz beyler? O kadınların kitap kulübünde bana neler söylettirdiğini biliyor musunuz? Bu gece neler duyduğum hakkında bir fikriniz var mı?

Ardından başka bir mesaj beliriyor.

Bazı şeyler öğrendim. Korkunç şeyler.

Kahkaham patladı ve midem kasıldı, sanki bir uyarı gibiydi. "Aman Tanrım. Terapiye ihtiyacı olacak."

Kai gözlerini sildi. "Kutsal suya ihtiyacı olacak." Başını salladı, hâlâ sırtıyordu. "Romantik kitap kulüplerinin çok çılgın olduğunu duydum. Anlaşılan o kitaplardaki erkekler en akıl almaz şeyleri yapıyorlar – takip etmek, eve izinsiz girmek, 'benim' diye homurdanmak – ve okuyucular da bunu bayılarak yiyorlar." Burun kıvırdı. "Yarısı yasa dışı, diğer yarısı da yorucu geliyor. Kimin bunlara vakti var ki?" Durakladı, sonra omuz silkti, sırtışı sinsî bir hal aldı. "Gerçi... eğer o bundan hoşlanıyorsa ve onu mutlu ediyorsa, mantıklı olduğunu anlıyorum. Sadece söylüyorum."

Tekrar gülmeye çalışıyorum ve vücudum hemen isyan etmeye başlıyor. Elimle ağzımı kapatıp bir kez, hem de şiddetli bir şekilde öğürüyorum.

Kai'nin sırtışı acımasız bir hal aldı. "Ah, kesinlikle yine kusacaksın."

"Bunu dile getirerek gerçeğe dönüştürme," diye uyarıyorum sesim kısık bir şekilde.

Kai, hâlâ gülerek yürümeye başladı ve beni arabaya doğru yönlendirmek için kolunu sırtıma doladı. "Hadi, başka bir çöp konteyneriyle arkadaş olmadan önce seni eve götürelim."

Ayaklarımın yere sürtündüğü, başımın yavaş yavaş döndüğü bir halde, sendeleyerek onun peşinden gittim. "Seth travma geçirdiyse, onunla birlikte acı çekmek için orada olamadığım için üzgün olduğumu söyleyin."

Kai yürürken parmakları hızla hareket ederek yazıyor: "Ona şu anda bir çöp konteynerinin arkasında af dilemek için dua ettiğini söyleyeceğim."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

Kai bana baktı. "Az önce tam olarak bunu yaptın."

Ara sokaktan çıkıp açık alana adım attığımızda soğuk hava yüzüme çarpıyor. Arabası bir sokak lambasının altında duruyor ve hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir.

Kai kilit açma düğmesine basar. Işıklar yanıp söner.

Ona doğru iki adım atıyorum, bir an için kendime güveniyorum, sonra midem yine kasılıyor, hem de aniden ve acımasızca.

Donakaldım.

Kai durdu ve sanki bu filmi daha önce izlemiş gibi sakın bir şekilde bana baktı. "İyi misin?"

Zorlukla yutkunuyorum. "Evet."

Kaşlarını kaldırarak, "Bu bir yalan," dedi.

Mustang'i işaret ederek, "Beni hemen arabaya bindirin," dedim.

Kai yolcu kapısını açar, sonra duraksar, telefonu tekrar titrer. Aşağıya bakar ve yeniden kahkaha atmaya başlar.

"Şimdi ne olacak?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Kai okuduktan sonra bana baktı, gözleri kötülükle parlıyordu. "Seth, eğer bir kadının daha canavarların neden daha üstün bir seçim olduğunu açıklamasını dinlemek zorunda kalırsa, ormana gidip şebekeden bağımsız bir hayat yaşayacağını söylüyor."

Kahkaha attım ve hemen öğürdüm. "Kahretsin—" Elimle ağzımı kapattım ve belimden eğildim.

Kai hâlâ gülerek sırtımı sıvazladı. "Gülürsen kaybedersin, Carter."

Gözlerim yaşararak ona dik dik bakıyorum ve kaldırımın bir başka bölümünü daha mahvetmeden önce son bir düşünceyi aklımdan geçiriyorum.

Bu geceyi atlatırsam, bir daha asla içki içmeyeceğim.

Bu da tam olarak bir adamın kusmadan hemen önce söylediği türden bir yalan.

27

HAZİRAN

Güneş ışığı perdelerden süzülerek beni yavaşça uykudan uyandırıyor. Yorganın altında geriniyorum, bedenim hoş bir şekilde ağırlaşıyor, uzuvlarım yıllardır yaşamadığım bir şekilde gevşemiş ve rahatlamış durumda. Yanımdaki yatak boş, ama çarşaflar hala sıcaklığın, kokunun, gece boyunca beni kucaklayan adamın izlerini taşıyor.

Seth.

Dün gece Sophia ve kızlarla kitap kulübünde geçirdiğimiz, bir şekilde Seth'in kanepenin kenarına garip bir şekilde tünemiş, kurgusal karakterlerin romantik ilişkilerini tartışmaktansa gerçek bir boğayla güreşmeyi tercih ediyormuş gibi görüldüğü bir kitap kulübüne dönüşen geceyi hatırlayarak tavana gülümsüyorum.

"Bunların hiçbirisi böyle işlemez," diye mırıldanmıştı bir ara, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde. "Hiçbir Alfa bunu söylemez. Bu saçmalık."

Oda bir an sessizliğe büründü, sonra kahkahalar, sorular ve tam olarak ne demek istediğini açıklaması yönünde taleplerle doldu. Gecenin sonunda Seth'ten kurgusal Alfa karakterlerini birden ona kadar bir ölçekte değerlendirmesi isteniyordu.

Çok utanmıştı.

İnanılmazdı.

Biz yatağa girdiğimizde Carter ve Kai henüz eve varmamışlardı. Seth'in beni göğsüne çektiğini, yanağımın altında kalbinin düzenli attığını, belime sarılmış ağır ve sıcak kolunu hatırlıyorum. Dakikalar içinde uyuyakaldım.

Bütün hafta boyunca dördümüz aynı yatakta, çeşitli pozisyonlarda birbirimize dolanarak yattık. Hangi pozisyonda kimin yatacağına sırayla

karar veriyorlar ve en iyi yerlerin hangileri olduğuna dair yazılı olmayan bir hiyerarşı var. Kai önde olmanın en iyisi olduğunu ısrarla söylüyor. Carter arkada olmanın gerçek ödöl olduğunu iddia ediyor. Seth ise sadece bana en çok sarılabileceği yerde olmak istiyor.

Uyku düzenine olan bağlılıkları tuhaf bir şekilde sevimli.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak kendimi yukarı doğru ittim ve işte o zaman komodinin üzerindeki katlanmış notu fark ettim.

Kalbim önce tekliyor, sonra hızlanıyor. Günlerdir, özenle hazırlanmış, bulabileceğim yerlere bırakılmış bu küçük kelime hediyeleriyle uyanıyorum. Carter'ın şiirleri.

Titreyen parmaklarımla kağıdı hevesle kapıp açtım.

Dünya sessizleştide ve yıldızlar söndüğünde,

Yarının ağırlığı seni bağırmaya ittiğinde,

Unutma, sen benim şafağımsın.

Karanlık çok uzun sürdüğünde uzanıp sığındığım ışıık.

Fırtınaların arasından geçtim ve yağmur altında uyudum.

Acıdan kaçmak için kalbimi gömdüm.

Ama sen, vahşi kız, şarkı gibi kahkahalarınla,

Sonunda ait olabileceğıme inanmamı sağladın.

Gözlerim doldu. Tekrar okudum, sonra üçüncü kez, her kelimenin kemiklerime işlemesine izin verdim. Sanki ruhumun içine bakabiliyormuş gibi, sanki ben daha duymam gerektiğini bilmeden tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi yazıyor.

Yatağımdan kalkıp şifonyerimin yanına gidiyorum ve üst çekmeceyi açıyorum. İçinde, bir ikinci el eşya dükkanından bulduğum, yüzeyi zamanla pürüzsüzleşmiş küçük bir tahta kutu duruyor. Kapağı kaldırıp Carter'ın son şiirini içerdeki giderek büyüyen koleksiyona ekliyorum.

Sadece onları okumak bile bazen dünyadaki her şeyin daha az stresli görünmesini sağlıyor.

Kutuyu yavaşça kapatıp birkaç kıyafet alıyorum ve banyoya gidiyorum. Duş suyu sıcak ve rahatlatıcı, uykunun son izlerini temizliyor ama günlerdir midemde biriken kaygıyı dindirmeye yetmiyor.

Bugün rodeo'nun son günü ve Kai, Brutus'a binecek.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor.

Giyinirken korkuyu bastırmaya çalışıyorum ama bana yapışıp kalıyor. Yapabileceğim tek şey onun yanında olmak. Ona destek olmak ve belki de

Brutus üzerinde sahip olduğum o garip sakinleştirici etkiyi bir şekilde kullanarak ona yardımcı olmak.

Sonunda banyodan tamamen giyinmiş bir şekilde çıktığımda, Carter kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. Perişan görünüyordu, saçları dağınık, gözleri hafifçe kan çanağı gibiydi, çenesinde hafif bir sakal izi vardı. Temiz bir kot pantolon, düğmeli kareli bir gömlek giymişti, saçları sanki yeni duştan çıkmış gibi hâlâ kısmen ıslaktı.

O çok yakışıklı.

"Merhaba yakışıklı," dedim, gülümsememi bastıramayarak.

"Merhaba, seksi kız." Sesi her zamankinden daha boğuk ama gülümsemesi aynı. Sıcak. Samimi. "Seni özledim."

"Biliyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi yüzünün arasına alıyorum. "Şiirini okudum."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor, gözleri kısılıyor.

"Onları okuduğumda beni çok mutlu ediyorsun," diye devam ediyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi? Her birini. Hepsini saklıyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet, bu dünyada iyi şeylerin var olduğunu hatırlamam gerektiğinde onları okuyorum."

Elleri belimi bulup beni kendine doğru çekiyor, bedenlerimiz birbirine değene kadar. Kokusu beni sarıyor. "O zaman işim bitti," diye mırıldanıyor ama gözleri ciddi, yüzümü inceliyor.

"Carter, ben..." Birdenbire hissettiklerim karşısında şaşkına döndüm. Bugünle ilgili korku. Sözlerine duyduğum minnet. Tam da olmam gereken yerde olduğuma dair derin bir inanç. "Şiirlerin benim için her şey demek. Sen benim için her şey demeksin."

Gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gerçeği açığa vurarak.

"Haziran."

Şimdi yüzüm kıpkırmızı oldu, bakışlarımı kaçırdım, gözlerine bakamadım. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim, çünkü birbirimizi daha yeni tanıyoruz ve—"

Parmaklarını çenemin altına geçirip yüzümü yukarı doğru kaldırıyor, ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Yüz ifadesi nefesimi kesiyor.

"Bunu duymayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Ah..."

“Seni seviyorum.” Carter’ın sesi kelimelerde titriyor, ham, dürüst ve tamamen yapmacıksız. “Seni çok seviyorum, June. Bunun hızlı olduğunu ve çılgınca görüldüğünü biliyorum, ama sana karşı hissettiklerim daha önce hiç yaşamadığım bir şey.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. O da fısıltı kadar nazikçe başparmağıyla yakaladı.

"Kardeşimi bir rodeoda kaybettikten sonra yıllarca gerçek olan her şeyden kaçtım," diye devam ediyor, anının hâlâ dişleri varmış gibi yutkunarak. "Güzel sözlerin ve kolay gülümsemelerin ardına saklandım. Kendime iyi olduğumu ve içimin boş olmasının önemli olmadığını, yeter ki hareket etmeye devam edebileyim dedim."

Eli kıpırdanıyor, sanki dengesini korumak için temasa ihtiyacı varmış gibi çeneme yerleşiyor ve kalbim onun için parçalanıyor.

"Bu dünyadaki görevimin basit olduğunu düşünüyordum," diyor. "Onun gibi pistte yarışmak. Onun kazanamadığı şeyleri kazanmak ve onun olamayacağı yerlerde olmak, böylece asla unutulmasın. Sanki o yolda yeterince uzun süre kalırsam, kendimi ona atmaya devam edersem, onu hayatta tutmanın tek mantıklı yolu buymuş gibi."

Titrek bir nefes verdi ve gözleri, sanki bundan nefret ediyormuş gibi parladı. Ona sıkıca sarıldım. "Harika iş çıkarıyorsun."

"Bu yüzden kaldım," diye mırıldanıyor. "Bir yanım, bırakmanın onun bu işe olan sevgisinin iki kez ölmesine izin vermek anlamına geleceğine inanıyordu. Ve bir yanım da... Kanımda bu devre olmadan kim olduğumu bilmiyordum. Gelmeye devam ettim, çalışmaya devam ettim, o vaadi kovalamaya devam ettim. Bazı günler asilce geldi. Bazı günler ise kendimi cezalandırmak için bu arenayı kullanıyormuşum gibi hissettim."

Başparmağı bu sefer daha yavaş bir şekilde yanağıma tekrar okşadı.

"Ama sen..." Bakışları gözlerime kilitlendi. "Sen bana hayatta kalmaktan daha fazlasını istemeyi öğretiyorsun. Bana bir gelecek, geri dönebileceğim bir yuva, bir aile istemeyi öğretiyorsun. Sadece kederden kaçmaya çalışmaktan ibaret olmayan bir şey."

"Ah, Carter, ben her zaman senin yanımdayım."

Alnını alnıma dayadı. "Beni gerçekten burada kalmaya teşvik ediyorsun, June. Beni o şiirlerin anlattığı adam olmaya, sadece onları yazan adam olmaya itiyorsun."

Ellerimle yüzünü kavrayıp, bunca zamandır kendi kendine denge sağlamaya çalıştığı gibi onu da destekliyorum ve sanki bu yükü tek başına

taşımak zorundaymış gibi gözlerini kaçırmasına izin vermiyorum.

“Carter, onun varlığını kanıtlamak için sürekli at sürmeye devam etmene gerek yok. Bunu kendin için yap,” diyorum. “Kardeşin uğruna kan dökmen gereken bir söz değil ve onun adına kendini cezalandırarak ona adaletli davranmıyorsun.” Ona doğru eğilip sarılıyorum. “Seni seviyorum Carter,” diyorum. “Onu unutmama gerek yok. Sadece onu yaşatmak için kendini geride bırakma.”

Beni kucaklıyor ve uzun süre öyle kalıyoruz. "Benim için her şeysin, June." Sonra dudakları dudaklarımı buluyor ve öpüş tatlı, yavaş ve mükemmel oluyor. Hafifçe viski tadı da var. Kendimi ona bırakıyorum, çünkü bunu hak ediyorum ve aşkın bu kadar güzel hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

"Tamam, yeter bu kadar, yoksa bu evden asla çıkamayacağız," diye patladı Kai.

Ayrıldığımızda onu kapı aralığında, sırtarak dururken buluyoruz. Carter'dan biraz daha iyi görünüyor.

"Günaydın," diye mırıldandım gözlerimi silerken.

Odaya hızla girdi ve beni Carter'ın kollarından zorla çekip, itiraz etmeme fırsat vermeden beni kucaklayıp dudaklarıma yapıştırdı.

Ben olsam öyle yapmazdım.

Öpüşü Carter'inkinden farklı. Daha açgözlü. Daha aceleci. Elleri belimi kavrayıp beni göğsüne sıkıca çekiyor ve ben de tıpkı diğerlerine olduğu gibi ona da tamamen, çaresizce ve mutlulukla teslim oluyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese kalmış, muhtemelen yüzüm kızarmış ve kesinlikle rodeoları, boğaları ya da kalbimi ele geçiren o üç imkansız adamdan başka hiçbir şeyi düşünmüyordum.

"Peki," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "Dün gece ikiniz de uyudunuz mu? Uyumadan önce sizi gördüğümü hatırlamıyorum."

Carter homurdanıyor. "Eve geldikten sonra Kai'nin beni kanepeye bıraktığından oldukça eminim. Beş civarında uyandım, hala botlarım üzerimdeydi. Kısacası biraz içki içmiştim," diye ekliyor. "Ama kendimi savunmak gerekirse, her şeye değdi. Tanner artık seni rahatsız etmeyecek."

Şüpheyle ikisinin arasına baktım. "Dün gece ne yaptınız ikiniz? Tanner gerçekten yarışmanıza katıldı mı?"

"Ah, oradaydı." Carter'ın sırtışı melek gibi ve tamamen güvenilmez. "Kavga ya da mal hasarı yok. Sadece centilmenler arasındaki anlaşma."

“O aptal fena halde kaybetti,” diye ekliyor Kai neşeyle. “Ve kaybetmesi demek, seni sonsuza dek rahat bırakacağı anlamına geliyor. Anlaşma buydu.”

"Gerçekten mi?" Göğsümde bir umut yeşeriyor. "Bunu kabul etti mi?"

"Şahitlerin huzurunda."

“Aman Tanrım.” Sevincimi gizleyemediğim için önce Carter'a, sonra Kai'ye, sonra tekrar Carter'a sarılıyorum. “Bunu çok sevdim. Teşekkür ederim. İkinize de.”

“Tanıklardan bahsetmişken...” Kai telefonunu çıkarıyor, yüzündeki sırıtış iyice şeytani bir hal alıyor. “Birisi her şeyi kaydetmiş. Viral oluyor.”

Ekranın etrafına toplanıyoruz, o da bir video açıyor. Görüntü kalitesi çok iyi değil, belli ki loş bir yerde birinin telefonuyla çekilmiş, ama içeriği kesinlikle belli.

Tanner, ayakları üzerinde sendeleyerek, bir dart atmak için kolunu geriye doğru çekti. Dartı bıraktı. Dart kontrolden çıkıp yana doğru gitti. Birisi çığlık attı ve ardından Tanner öne doğru, yüzüstü yere düştü ve horlamaya başladı.

Video yarım milyon kez izlendi.

Gülmekten nefes alamıyorum. "Aman Tanrım. Bu gördüğüm en iyi şey."

Kai, derin bir memnuniyetle, "Kimse onun bunu unutmasına izin vermeyecek," diyor. "En iyi karma işte bu."

"Umarım bugün araba kullanmayı planlamıyorsundur Carter," diye mırıldandım, hâlâ kıkırdıyordum. "Alkol muhtemelen hâlâ kanındadır."

“Hayır. Kai bizim şoförümüz.” Carter kolunu omzuma doladı. “Yani bugün benimle arka koltukta rahatça oturabilirsin.”

Kai, enerji saçarak kapıya doğru hızla ilerliyor. "Hadi, hadi. Yolculuk için kahve yaptım. Her şeyi sıcak tutan o büyük seyahat kupalarından. Her birimiz için bir tane."

Yanımdan geçerken kolundan tutuyorum. "Hey. Bugüne hazır mısın? Brutus'la olan görüşmeye?"

“Evet,” diyor ve gözleri onu ele verse de sesinde bir kararlılık var. “Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsiniz, ama harika bir gün olacağını biliyorum.”

Beni son bir öpücük için kendine çekiyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum. Bir an için, ters gidebilecek her şeyi unutmama izin veriyorum.

Carter boğazını temizler, yüksek sesle, dramatik bir şekilde ve tamamen gereksizce. "Tamam. Ciddi söylüyorum. Gitmemiz gerekiyor."

Carter bizi kapıya doğru yönlendirirken, Kai elimize kahve fincanları tutuşturuyor ve kahkahalar koridorda yankılanıyor.

Ve bir anlığına her şeyi unutuyorum.

Brutus hakkındaki endişe. Geleceğim hakkındaki belirsizlik. Evimi, işimi ve hayatım hakkında bildiğimi sandığımı her şeyi kaybetmek.

Bu Alfa erkeklerle birlikteyken bunların hiçbir önemi yok.

Dünyanın bize ne tür zorluklar çıkarırsa çıkarsın, karşımızda sadece dört kişi varız.

Kahvemden bir yudum alıyorum, Carter'ın elinin belime dokunmasına izin veriyorum ve Kai'nin sınırsız bir enerjiyle arabasına doğru adeta zıplayarak ilerleyişini izliyorum. Değişimin korkulacak bir şey olmak zorunda olmadığına inanmaya başlıyorum.

Belki de kabullenilmesi gereken bir şeydir.

Çevremizde rodeo alanı yavaş yavaş canlanıyor; ekip üyeleri ekipmanları kuruyor, satıcılar tezgahlarını hazırlıyor, uzaktan atların ahırlarına götürülme sesleri geliyor. Rodeo gösterilerinin son günü, ardından bir hafta sürecek karnaval eğlenceleri geliyor, ama bizim işimiz bitecek.

Babamla birlikte, rodeoyu mümkün kılan hayvanların barındırıldığı geniş bir alan olan hayvan barınağının yakınında duruyoruz. Önümüzde, sağlam ahşap direkler ve metal korkuluklardan yapılmış büyük açık hava ahırları sıralar halinde uzanıyor.

“Sayılar yalan söylemez,” diyor babam, dikkatimi elindeki kağıtlara çekerek. Joshua'nın dünkü sayımını, bu sabahki komite toplantısının resmi raporuyla karşılaştırıyor. Tutarsızlık önceki güne benziyor. “Gelirimizin üçte biri. Gitti. O şerefsizin cebine kayboldu.”

Çenemi sıkarak omzunun üzerinden rakamlara bakıyorum. Her kategoride aynı örüntü görülüyor; gerçek sayılar Holden'ın bildirdiğinden önemli ölçüde daha yüksek.

"Onu yakaladık," diyorum sessizce. "Bunu hiçbir şekilde açıklayamaz."

"Hayır, yok." Babam kağıtları katlayıp ceketinin cebine koydu ve telefonumu bana geri verdi. "Pete ile bu sabah, toplantıdan önce konuştum."

"Ve?"

"Dehşete kapılmıştı." Babamın ifadesi kasvetli ama memnun. "Gerçekten şok olmuştu. Adam titriyordu ve bunun kasabanın itibarını mahvedeceğinden korkuyordu, Holden'a bu kadar sorumluluk emanet ettiği için öfkeliydi." Başını sallıyor. "Geriye dönüp baktığımızda, tüm mali denetimi tek bir kişiye bırakmak büyük bir hataydı, ama Pete neler olup bittiğinden habersizdi. Ona inanıyorum."

Yavaşça başımı salladım. Pete, on yıllardır bu kasabanın simgesi olmuş, tüm kimliği Honeyspur Meadow'un başarısıyla iç içe geçmiş bir adam. Onun zimmete para geçirme olayına karışmış olması fikri bana hiçbir zaman doğru gelmemişti.

“Peki şimdi ne olacak?”

Babamın gülümsemesi, düşmanını tam istediği yerde yakalamış bir adamın soğuk, tatmin olmuş ifadesiydi. "Avukatım burada. Şerif Cade de burada. Holden, komite toplantısından hemen sonra rodeoya gelecekti, yani her şeyi mükemmel bir şekilde zamanladık."

"Sonunda o pisliği tutuklayacaklar mı?"

"Polis çoktan mali durumunu araştırmaya başladı. Anlaşılan arkadaşımız Holden son zamanlarda birden bire yüklü miktarda para almış." Babamın gözleri benimkilerle buluştu. "Bu yüzden June'un ailesinin evini ve işyerini satın aldı. Kredi yok. İpotek yok. Tamamen nakit ödeme."

Haziran adını duyunca midem kasılıyor.

"Yani bu, tutuklama emri çıkarmak için yeterli miydi?" diye soruyorum.

Baba başını salladı. "Finansal kayıtlardaki tutarsızlıklar ve içkinize ilaç katan kadının ifadesiyle birleşince, evet. Onu tutuklamak ve kapsamlı bir soruşturma yürütmek için yeterli kanıtları var. Göreve başladığından beri dokunduğu her işlemin eksiksiz bir denetimi yapılacak."

"Şükürler olsun."

"Madem öyle," diye devam ediyor babam, "daha da güzel haberlerim var."

"Devam et."

"Avukatlar şeriflik ofisiyle birlikte çalışıyor. Hakkınızdaki suçlamalar düşürüldü. Bu öğleden sonra mahkemeye gitmenize gerek yok."

Bir anlığına ona öylece bakakaldım. Günlerdir taşıdığım yük, yaklaşan sabıka kaydı tehdidi, o gece bir şeylerin ters gittiğini anladığımda hissettiğim utanç... Hepsi gitti.

"Tam da duymam gereken şey buydu."

Babamın yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Benim oğlum, başka bir adamın suçları yüzünden yerlerde sürüklenmeyecek."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yıllarca onun beklentilerini bir türlü karşılayamadığımı hissettikten, tüm tartışmalardan, hayal kırıklıklarından ve çok uzayan sessizliklerden sonra, bu bir ilerleme gibi geliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bunun gerçekleşmesini sağladığınız için."

Teşekkürü sert bir hareketle savuşturdu. "Her babanın yapacağı şey bu. Ayrıca, deliller bizim tarafımızdaydı. O kadın dün kendi başına karakola gitti ve tam bir ifade verdi. Holden'ın içkinize uyuşturucu katması için ona para verdiğini doğruladı." Burun kıvırdı. "Hatta parayı verdiği çantayı bile getirmiş. Üzerinde belediye binasının logosunun damgası vardı." Babam inanmazlıkla başını salladı. "Düşünebiliyor musun? Adam, birine içkisine uyuşturucu katması için para ödemek için belediyenin resmi kırtasiye malzemelerini kullanıyor, sonra da delil olarak ona bırakıyor."

"Bu adam ne kadar da aptal?" diye mırıldandım.

"Kibirliydi. Dokunulmaz olduğunu sanıyordu. Kimsenin onu yakından inceleyip yakalayamayacağını düşünüyordu." Babamın gülümsemesi geri geldi. "Başına ne geleceğinden habersizdi."

"Peki ya aldığı para? Geri alma şansımız var mı?"

"Avukatlarla tazminat seçenekleri hakkında görüşmeler zaten başladı. Denetim şüphelerimizi doğrularsa, tam tazminat talebinde bulunacağız. Zaman alacak, ama başaracağız."

Yaklaşan ayak sesleri dikkatimizi çekti. Döndüğümde, Şerif Cade'in sabah güneşinde parıldayan rozetiyle, son derece ciddi bir ifadeyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Onun arkasında, adeta ölü gibi görünüp bir de mikrodalgada ısıtılmış gibi duran kişi ise Yardımcı Şerif Tanner.

Onu görünce sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzü solgun, kenarları neredeyse yeşilimsi ve gözlerinin altında dün gece uyumadığını gösteren koyu halkalar var. Sert adımlarla yürüyor, her adım ona belli ki rahatsızlık veriyor ve ondan yayılan genel bir mutsuzluk havası var ki buna şahit olmak son derece tatmin edici.

Kai bu sabah bana içki yarışmaları, dart oyunu ve büyük final hakkında her şeyi anlattı; finalde June'un zavallı eski erkek arkadaşı yanlışlıkla bir dart okuyla yoldan geçen birini bıçaklamış, yüzüstü yere yığılmış ve horlamaya başlamıştı.

Bu gerçekten muhteşem.

"Bay Benton." Şerif Cade babama elini uzattı ve tokalaştılar. "Her şey yerli yerinde. Yardımcılarım her çıkışı gözetliyor."

"Mükemmel." Babam çenesini öne eğdi, sonra sanki ajandasındaki bir maddeymişim gibi dikkatini bana yöneltti. "Seth bu karmaşanın tamamını

ortaya çıkarmada çok önemli bir rol oynadı. O ve... sürüsü.”

Şerifin bakışları bana kaydı ve teşekkür edencesine başını salladı.

Babam ve şerif lojistik konularında görüşmeye devam ederken, dikkatim Tanner'a kaydı. Birkaç adım ötede duruyor, profesyonel görünmeye çalışıyor ama feci şekilde başarısız oluyor. Üniforması buruşuk, saçları dağınık ve biri fısıltıdan yüksek sesle konuştuğunda her seferinde yüzünü buruşturuyor.

Onun dikkatini çekiyorum ve kibirli memnuniyeti yüzüme yansıtıyorum.

Adam ona dik dik bakıyor ama bakışlarında gerçek bir tehdit yok. Adam kusmamaya çalışmakla o kadar meşgul ki, inandırıcı bir şey söyleyemez.

"Zor bir gece miydi?" diye soruyorum, sesimi duyulabilecek kadar yüksek tutarak.

"Defol git, Seth."

Gülüp etrafa bakındım, Holden Pierce'ın hayvan barınağının köşesinden bize doğru geldiğini gördüm. Bugün rahat giyinmişti, kot pantolon ve düğmeli bir gömlek, başında da belli ki bu vesileyle aldığı bir kovboy şapkası vardı. Rahat görünüyordu. Kendinden emin. Küçük imparatorluğunun kralı, bölgesini gözlemliyordu.

Bakışları bize değene kadar.

Değişim anlık. Rahat gülümsemesi donup kalıyor, sonra da paramparça oluyor. Kendinden emin adımları sendeliyor ve duruyor. Şerifi, babamı ve çevrede konuşlanmış polis memurlarını görünce yüzünün renginin solduğunu izliyorum.

O her şeyi biliyor.

"Holden Pierce!" Şerif Cade'in sesi tüm alana yankılandı. "Seninle konuşmak için biraz zamana ihtiyacım var!"

Ama Holden çoktan hareketlenmiş, topuklarının üzerinde dönerek hayvan ahırlarına doğru fırlamıştı. Şık kovboy şapkası başından uçup toprağa düştü, unutuldu. Arkasına bakmadı.

"Tanner!" Şerifin sesi emir dolu ve keskin. "Git onu yakala, Allah aşkına!"

Tanner bir şeyler mırıldanıp Holden'ın peşinden koşmaya başladı, hareketleri sert ve koordinasyonsuzdu. Koşmaktan çok sendeliyordu, her adımını vücudunun atmaya çalıştığı şeye karşı açık bir mücadeleleydi. İzlerken, Holden'ın yere attığı şapkasının üzerine bastı, ayağı şapkanın kenarında

kaydı ve neredeyse yere düşüyordu. Son anda kendini toparladı, kollarını savurarak kurtuldu ama hasar çoktan oluşmuştu.

Şerif burnunun köprüsünü sıktı. "Aman Tanrım!"

Hepimiz onların peşinden, daha ölçülü bir tempoyla ilerliyoruz. Holden iyi bir avantaja sahip, ancak fiziksel olarak en iyi durumda değil. Tanner ise, sakatlığına rağmen, aradaki mesafeyi yavaş yavaş kapatıyor.

Ardından Holden çiti aşarak kapalı alana giriyor.

"Senin yerinde olsam içeri girmezdim!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Holden çoktan sınırları aşmış, sağduyuyu alt eden bir çaresizlikle ahıra atlayıp koşmaya başlamıştı ki, çitlerle çevrili alanın yarısına geldiğinde donakaldı.

Brutus, çitin bir ucunda, devasa ve hareketsiz bir şekilde duruyor, bu yeni davetsiz misafiri doğuştan avcı olan birinin soğuk hesaplılığıyla izliyor. Boğanın başı hafifçe aşağıya eğik, koyu renkli gözleri Holden'a dikilmiş, her yavaş ve bilinçli nefes alışında burun delikleri genişliyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

Kahretsin...

Ardından Brutus kocaman toynaklarından birini sıkıştırılmış toprağa vurur ve çıkan ses, sabah sessizliğinde bir silah sesi gibi yankılanır.

"Lanet olası aptal," diye fısıldadı babam yanımda.

Tam Tanner nefes nefese çiti tırmanırken biz de çite ulaştık; yüzü endişe verici bir şekilde grileşmişti.

Şerif Cade aceleyle, "Onu oradan çıkarmamız lazım," diyor. "O boğa onu öldürecek."

Tanner, görünüşe göre ölmek istiyormuş gibi, tuvalet kabinine girmeye çalışır, sendelemeye başlar ve hiç beklemeden kahvaltısını kusmaya başlar.

Herkes homurdanarak başka yöne bakıyor.

"Tanner, aptal!" Şerif, yardımcısının yakasından tutup onu yere serdi. Adam yan tarafına düştü ve öksürmeye başladı.

Elinin tersiyle ağzını sildi. "Cade, ben değilim—"

"Yeter artık!" Şerifin sesi çeliği bile kesebilirdi. "Bu halde, doğru düzgün yürüyemez halde işe geliyorsun, üstelik işini bile yapamıyorsun. Kendini derhal görevden uzaklaştırılmış say. Ayrıntıları sonra konuşacağız."

Tanner homurdanarak ayağa kalktı, ancak şerif onu çoktan göndermişti ve umutsuzca bir aceleyle geri kalanımıza döndü.

Harekete geçmeye bilinçli olarak karar vermeden önce bile çoktan tezgahın önünden geçiyorum. Bu pislik Holden'ın kurtarılmayı hak ettiğini

söylemiyorum ama hem sağlıklı bir doz aşağılanmaya hem de her şeyinin elinden alınmasına ihtiyacı var. "Bir fikrim var."

Holden'ın korkudan donakaldığı yerden uzaklaşarak, çitin kenarına doğru dolaşıyorum. Brutus, hesapçı gözleriyle hareketlerimi takip ediyor, ancak dikkati öncelikle kendi bölgesindeki davetsiz misafire odaklanmış durumda.

"Hey!" Çitin alt basamağına atlayarak kendimi görünür hale getirdim. "Buraya gel."

Brutus'un başı bana doğru döndü ve nefes kesici bir an için göz göze geldik. Bu kadar yakından, on yıllardır bu kasabaya musallat olmuş hayvanın her detayını görebiliyordum. Geçmiş savaşımlardan kalma yaralar. Derisinin altında toplanmış güçlü kaslar. O karanlık gözlerdeki zekâ.

"Doğru," diye seslendim, sesimi titretmemeye çalışarak. "İstediğiniz kişi benim. O zavallı, ahırınızdaki pislik yığını değil."

Dikkat dağıtma taktiği işe yarıyor çünkü Brutus bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha, dikkati Holden'dan uzaklaşıyor.

"Koş!" diye bağırdım ona. "Çite git! Hemen!"

Holden'ın iki kere söylenmesine gerek yok. Çitlerin en uzak tarafına doğru umutsuzca koşmaya başlıyor, bacakları hızla hareket ediyor, kolları savruluyor, saf bir korku onu ileriye doğru itiyor.

Ama Brutus aptal değil, çünkü Holden hareket ettiği anda boğanın kafası hızla geri döndü. Bir saniyeden kısa bir sürede açıları hesapladı, beni daha az tehdit olarak gördü ve korkunç bir hızla kaçan adama doğru atıldı.

"Kahretsın."

Çitin üzerinden içeri atlayıp etrafı telaşla tarıyorum. Orada, kapının yakınında, çeşitli eğitim tatbikatlarında kullanılan bir yığın plastik varil var. Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Varillere doğru koşup birini kapıyorum, tam Brutus Holden'a yaklaşırken. Adam tiz ve histerik bir şekilde bağılıyor, elleri hâlâ çok uzakta olan çite uzanıyor.

Fıçıyı tüm gücümle fırlattığımda Brutus ona birkaç santim uzaklıktaydı.

Boğanın yan tarafına isabet eden mermi, devasa gövdesinden sekerek acınası derecede yetersiz bir gürültüyle geri döndü. Brutus hafifçe sendeledi, ivmesi bozuldu, dikkati bir an için dağıldı.

Holden çite çarpar ve ölümle yüzleşen bir adamın umutsuz gücüyle tırmanır. Saniyeler içinde tepeye ulaşır, ancak yeterince hızlı değildir.

Brutus kendine gelir ve saldırıya geçer.

Holden çitin tepesinden atladığı anda boğa çite çarptı ve adam diğer tarafa yuvarlanırken boğanın boynuzları adamın baldırına saplandı. Holden acı ve dehşetin ham bir sesiyle çığlık attı ve çitin dışındaki yere yığıldı.

Kurtarışı kutlayacak vaktim yok. Brutus şimdi bana döndü, o öldürücü bakışları avını bölmeye cüret eden aptal insana dikilmiş durumda.

Koşuyorum.

Çit kilometrelerce uzakta gibi görünüyor. Arkamda Brutus'un sesini duyuyorum, sıkıştırılmış toprakta toynaklarının gürültüsünü hissediyorum. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım titriyor ve her içgüdüm başaramayacağımı haykırıyor.

Çite doğru atlıyorum.

Ellerim üst korkuluğa yapıştı ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle kendimi yukarı çektim. Brutus altımdaki çite çarptı, tüm yapı darbenin etkisiyle sarsıldı, ama ben çoktan tepeyi aşmışım, güvenli tarafa doğru yuvarlanarak darbenin etkisini emdim.

Arkamda, Brutus öfkeyle kükreyerek geride bıraktığım plastik varile yöneldi, boynuzlarıyla varili deldi ve şiddetli bir memnuniyetle onu kafesin içinde oradan oraya fırlattı.

Az kalsın.

"Oğlum." Babam yanımda, eli omzumu kavramış durumda. "Bu ya gördüğüm en cesurca şeydi ya da en aptalca şeydi."

"Muhtemelen ikisi de." Nefes nefese kalmışım, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, adrenalin hala vücudumu sarmış durumda.

Holden'ın yerde yattığı yere doğru ilerliyoruz; etrafı adeta yoktan var olmuş gibi görünen rodeo sağlık görevlileriyle çevrili. Acı içinde inliyor, bacağını tutuyor, Brutus'un boynuzunun saplandığı yerden parmaklarının arasından kan sızıyor.

Şerif Cade, yüzünde granit gibi sert bir ifadeyle onun başında duruyor.

Şerif, "Holden Pierce," diyor, "zimmete para geçirme, dolandırıcılık ve saldırı düzenleme suçlarından tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir."

Holden'ın feryatları giderek şiddetleniyor. "Doktor lazım! Ölüyorum!"

"İyisiniz." Sağlık görevlilerinden biri yarayı inceliyor ve ustaca bir şekilde sargı bezini sarıyor. "Yüzeysel bir yırtık. Dikiş gerekecek ama yaşayacaksınız."

"Daha kötüsünü de yaşadım," diye mırıldandım.

Cade, Holden'ın dramatik hareketlerini görmezden gelerek, "Avukat tutma hakkınız var," diye devam ediyor. "Eğer avukat tutmaya gücünüz yetmiyorsa, size bir avukat sağlanacaktır. Size açıkladığım bu hakları anladınız mı?"

"Bu saçmalık!" Holden'ın sesi panikle tizleşmişti. "Ben hiçbir şey yanlış yapmadım! Bu tamamen bir yanlış anlama!"

"Mali kayıtlar aksini gösteriyor." Şerif yanındaki memura başıyla işaret etti. "Kelepçeleyin onu."

Holden'ın ellerini arkadan bağlarlarken izliyorum, durumunun gerçekliği nihayet aklına yatmış gibi görünüyor. Yüzü çöker, kibir ve özgüvenin yerini çıplak bir korku alır. Bir şekilde daha küçük, daha zayıf, başarıya hileyle ulaşabileceğini düşünen ve yakalanan zavallı bir adam gibi görünür.

Holden, "Bir avukat istiyorum," diye sızlandı.

"Bu kesinlikle sizin hakkınız."

Yaralı bacağı ağırlığı taşıyamadığı için onu iki yanından destekleyerek ayağa kaldırdılar. Kan, bandajı çoktan ıslatmış ve kot pantolonunda koyu lekeler bırakmıştı.

Şerif, "Onu götürün," diye emrediyor. Holden'ı polis arabasının beklediği otoparka doğru sürüklüyorlar. Protestoları uzaklaşıyor, sabah gürültüsünün bir parçası haline geliyor. Tanner onların peşinden koşuyor.

Babam omzuma hafifçe vurdu. "Aferin. Şimdi avukatlarımla konuşmam gerekiyor. Sonraki adımlar için her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım." Duraksadı, ifadesi alışılmadık derecede sıcaktı. "Bugün çok iyi iş çıkardın oğlum. Gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler baba." Başını sertçe bir kez salladı ve uzaklaştı.

Rodeo alanları artık tamamen canlanmış durumda, son günün etkinlikleri yaklaşırken hareketlilikle dolu. Satıcılar mallarını sergiliyor, seyirciler yerlerini alıyor ve havada heyecan dorukta. İşte bu yüzden bu yarışmayı seviyorum. Enerji. Heyecan. Her şeyin olabileceği hissi.

Giderek büyüyen kalabalığın arasından sıyrılıp ana sahne alanına doğru ilerliyorum, zihnim çoktan önümdeki güne, birdenbire çok daha parlak görünen geleceğe kaymış durumda.

Sonra Carter, Kai ve June'un kalabalığın arasından bana doğru geldiklerini fark ettim. Carter hâlâ biraz bakımsız görünüyordu ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kai ise adeta bastırılmış bir

enerjiyle zıplıyordu, yaklaşan yolculukla ilgili gerginliği huzursuz bir hareket olarak kendini gösteriyordu. Ve June çok güzeldi.

Beni gördüğündeki gülümsemesi, güneşin doğuşunu izlemek gibiydi ve her şey unutulup gitti. Sabahın stresi, Holden'la olan yüzleşme, Brutus'la karşılaşmamdan kalan adrenalin... Hiçbiri önemli değil.

Sadece o var.

Yarı yolda buluşuyoruz, ellerim June'un belini bulup onu kendime doğru çekiyorum. O da bana sarılıyor, kolları boynuma dolanıyor ve ben de onu öpüyorum. Tam orada, rodeo alanının ortasında, herkesin önünde.

"Merhaba, ben de," diyor sonunda birbirimizden ayrıldığımızda gülerek.

"Holden az önce tutuklandı."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Ne zaman? Bana her şeyi anlat."

Onlara her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum.

Carter kısık bir ıslık çaldı. "Brutus'la birlikte kafese mi girdin?"

"Kendimi koruma açısından en iyi anım değildi," diye itiraf ediyorum, "ama işte böyle oldu."

"Dostum." Kai bana tehlikeli derecede hayranlıkla bakıyor. "Bu ya inanılmaz cesurca ya da inanılmaz aptalca. Bu işleri bana bırakmalısın." Bana doğru sırttı.

June'un elleri göğsüme doğru kaydı, yüzündeki şok ifadesi hızla endişeye dönüştü. "İyi misin? Yaralanmadın mı?"

Elini tutup avucuna bir öpücük kondurdum. "Aslında gayet iyi. Suçlamaların düşmesine çok sevindim. Mahkemeye gitmek zorunda kalmayacağım."

Kollarını tekrar bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Bu inanılmaz."

"Peki ya evim ve işim?" Sesindeki umut, kaburgalara indirilen bir yumruk gibi geldi.

"Şu anda konu avukatların elinde ve soruşturma yürütüyorlar, ama sanırım dava ilerlemeyecek," diyorum.

Gülümsüyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum, sanki uzun zamandır özlemini çekiyormuşum gibi nefesini içime çekiyorum.

Carter ve Kai de aramıza katıldı ve birdenbire, kalabalık rodeo alanının ortasında dördümüz de birbirimize dolanmış bir şekilde kucaklaştık. June göğsüme yaslanmış, diğer çocuklar da yanımda hazır beklerken, bundan sonra ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

Öncelikle Kai'yi Brutus'un yolculuğundan felaketsiz bir şekilde geçiriyorum, ardından da bir sonraki hamleyi yapıyorum; bu hamle June'un

evimde olması ve soframızda ailemizin toplanmasıyla sonuçlanıyor.

Binlerce ses dalgalar halinde yükselip alçalıyor, metal korkuluklara çarpıyor, tribünlerden yankılanarak havayı, vücudumdaki her bir tüyü diken diken eden bir elektrikle dolduruyor. Toz zerrecikleri öğleden sonra güneşinde dans ediyor, altın rengi ve parıldayan bir şekilde, yüklü atmosferde asılı kalıyor. Her nefeste ciğerlerimi toprak, ter ve hayvan kokusu dolduruyor.

Tek bir boş koltuk bile yok. İnsanlar koridorlarda ayakta duruyor, korkuluklara yapışmış, daha iyi bir görüş için boyunlarını uzatıyorlar. Arenanın bu kadar dolu, bu kadar canlı, olacaklar için bu kadar aç olduğunu hiç görmemiştim. Enerji, günümüzdeki diğer tüm etkinliklerden farklı. Daha ağır. Daha ilkel. Sanki kalabalık, nesilde bir kez yaşanacak bir şeye tanık olmak üzere olduklarını biliyor.

Ve tüm bunların altında, bir tezahürat yükseliyor...

“BRUTUS! BRUTUS! BRUTUS!”

Kalabalık benim için burada değil. Aslında değil. Onlar onun için, efsane için buradalar. On yılı aşkın süredir bu şehri terörize eden kas ve öfke dağı olan o kara adam için. Ve bu onun anı, onun geri dönüşü.

Ben sadece onun dans partneri olmayı gönüllü olarak kabul eden aptalım.

Brutus'un devasa sırtının üzerinde kendimi konumlandırırken ellerim kaydırağın üst korkuluğunu kavradı. Metal güneşten ısınmış, onu buraya getirmeye yardım eden görevlilerin terinden kayganlaşmıştı. Aşağıda, iki bin poundluk saf yıkım bekliyordu; simsiyah derisi parıldıyor, kasları zar zor kontrol altında tutulan bir şiddetle dalgalanıyordu.

Başımda kask her zamankinden daha ağır geliyor. Boğa biniciliği için zorunlu olan koruyucu ekipman, ama şu anda bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, işlerin ne kadar ters gidebileceğini, tek bir kötü sıçramanın, yanlış zamanlanmış bir dönüşün, kafamın sıkıştırılmış toprağa çarpıp parçalanmasıyla sonuçlanabileceğini hatırlatıyor.

Brutus'un sırtına oturdum.

Hissettiğim duygu anlık ve ezici. Aramızda eyer yok, sadece kot pantolonum onun kaba derisine değiyor ve her şeyi hissedebiliyorum. Ondan yayılan fırın gibi sıcaklık, sürekli hareket, devasa kasların kıpırdanması, patlamaya hazırlanan bir hayvanın gerginliği. Oturmak değil bu. Henüz başlamamış bir depremi üzerinde dengede durmak gibi.

Brutus alçak ve derin bir homurtu çıkarıyor, bu sesi duymaktan çok hissediyorum. Başını yana çeviriyor, koyu renkli gözlerinden biri geriye doğru kayarak bana bakıyor. O bakışta zekâ var. Tanıma. Beni tanıyor, bu haftaki ziyaretlerimden, June'un sakinleştirici büyüsünü yaparken onun ağılının dışında durduğum zamanlardan beni hatırlıyor.

Elimle ipi tuttum, örgülü deriyi eldivenli avucumun etrafına sardım ve gerginliği test ettim. Kolumda hemen bir yanma hissi başladı, bu da gelecek olanların bir ön gösterimiydi. Bileğimi kilitledim, tutuşumu ayarladım ve vücuduma ilk gerçek adrenalini patlamasını hissettim. Etrafımdakiler beni izliyor, bir şeyler ters giderse diye hazır bekliyorlardı.

Brutus, metalin şıkırtısı eşliğinde, tüm yapıyı sarsan bir darbeye kaydırağın kenarına çarptı. Sarsıntıyı kalçalarım ve dizlerimle emdim, üst bedenimi sabit tuttum ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa bile nefesimi düzenli tutmaya çalıştım.

"Kolay," diye mırıldandım, ona değil de daha çok kendi kendime.

Çevremdeki görevliler gergin, harekete geçmeye hazırlar.

"Zaman," diye sesleniyorum, sesim hissettiğimden daha sakin. "Bana bir dakika ver."

Arena bir şekilde daha da gürültülü hale geliyor, beklenti artıyor.

Nefes almaya odaklanıyorum. Burundan nefes alıp ağızdan veriyorum. Yavaşça. Kontrollü bir şekilde. Kalp atış hızımı düşürmeye, kaslarımı gevşetmeye, vücuduma paniğin düşman olduğunu hatırlatmaya zorluyorum. Brutus her gerginlik anını, her korku saniyesini istismar edecek. Bundan kurtulmak istiyorsam, gevşek olmalıyım. Akıcı olmalıyım. Ona karşı değil, onunla birlikte hareket etmeye hazır olmalıyım.

Bu yüzden hafifçe öne eğildim ve ağzımı Brutus'un kulağına yaklaştırdım.

“Pekala, koca adam,” dedim sessizce, sesim kalabalığın gürültüsünün altında kaybolmuştu. “Anlaşma şu: Sana zarar vermek için burada değilim. Senin pahasına bir şey kanıtlamak için de burada değilim, ama kaybetmek için de burada değilim.”

Brutus'un kulağı seğiriyor. Dinliyor. Belki anlamıyor, ama dinliyor.

“Sekiz saniye. Sadece bunu istiyorum. Bana en kötü performansınızın sekiz saniyesini verin, sonra da on bin kişi adınızı haykırırken bu arenada koşturacaksınız. Adil mi?”

Boğa bildiği tek dilde karşılık veriyor. Derin bir homurtu ve büyük kafasının hareketi. Kocaman toynaklarından birinin yere vurması tüm vücudumu titretiyor, dişlerimi gıcırdatıyor, omurgamda titreşim yaratıyor.

Bu, bir onaylama gibi ve o sekiz saniyeyi hayatımın en uzun saniyeleri yapacağıma dair bir söz gibi geliyor.

“Kai.” June’un sesi her şeyi bastırdı. Kalabalığı, anonsçuyu, kendi kalbimin gümbürtüsünü. June orada, kaydırağın arkasındaki korkuluklara yaslanmış.

“Merhaba güzelim. Bana şans dilemeye mi geldin?”

“Daha iyi bir şey.” Bana değil, Brutus'a bakarak öne eğildi. Hedef tahtası onun hareketini takip etti ve vücudundaki gerginliğin bir kısmının değiştiğini hissettim. Kaybolmadı, ama değişti. Yön değiştirdi.

“Hey, Brutus,” diyor yumuşak bir sesle, sesi diğer insanlarla konuştuğundan tamamen farklı. “Beni hatırlıyor musun? Sen daha bebekken seni biberonla beslerdim.”

Brutus homurdanır; bu ses tanıma mı yoksa küçümseme mi, anlamak zor.

June sözlerine şöyle devam ediyor: “Senden bir iyilik rica ediyorum. Bu sefer ona çok sert davranma, tamam mı? Benim için oldukça önemli biri. Onu sağ salim geri getir.”

Boğanın tepkisi, bu sefer daha uzun, neredeyse gücenmiş bir hırıltı oldu. Vücudu altımda kıpırdandı, daha da sıkılaştı ve bunu hem bir uyarı hem de bir meydan okuma olarak hissettim. Bana sahip olduğu her şeyi verecek. Haziran olsun ya da olmasın.

Ama belki, sadece belki, hayatta kalmama izin verir.

“Teşekkür ederim,” diyorum ona ve bunu sadece bu an için değil, çok daha fazlası için içtenlikle söylüyorum.

Gözlerime bakıyor ve hissettiği her şey gözlerinde beliriyor. Korku. Gurur. Aşk. Güven. "Seni çok seviyorum. Lütfen, bana geri dön," diyor.

Onun sözleri kalbimi hızlandırdı. "Seni seviyorum ve her zaman senin için geri döneceğim."

Seth de kenarda, ifadesi sert ve odaklanmış bir şekilde duruyor. Bana tek bir baş selamı veriyor, yıllardır süregelen dostluğumuzda geliştirdiğimiz türden sessiz bir iletişim bu. Carter da yanında duruyor, yüzü biraz solgun, muhtemelen dün geceki içki yarışmasının etkisinden hala kurtulamamış. Ama yine de bir sırtıyla bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti veriyor.

Sürüm. Ailem. Dikkatimi olaya odaklamak için arkamı dönüyorum.

Duruşumu son bir kez daha düzeltiyorum. Bacaklarım yanlarına kenetlenmiş, dizlerim bükülü, karın kaslarım aktif. Serbest elim kalkık, dengeyi korumaya hazır, içgüdülerim ne kadar tutunmamı söylese de derisinden uzak durmaya hazır. İp tutan elim kilitli, bileğim içe dönük, ön kolum zaten acıyor.

İşte bu kadar.

Kapı görevlisine işaret vermek için hafifçe öne eğildim.

"Hadi gidelim."

Kapı açılıyor.

Brutus patlıyor.

Başka bir kelimeyle ifade edilemez. Bir an gizlenmiş güç ve bastırılmış öfke varken, bir sonraki an kas ve şiddetten oluşan kara bir kasırgaya dönüşüyor; öyle bir güçle fırlıyor ki, başımı geriye savuruyor ve nefesimi kesiyor.

İlk geyik çok vahşiydi. Arka kısmı olması gerekenden çok daha yukarı kalktı ve ben öne doğru savrulup yüzüm neredeyse boynuna değdi. Kendimi geriye doğru hızla çektim, aşırı düzeltme yaptım ve neredeyse dengemi kaybedip ters yöne doğru savruldum.

Brutus bana toparlanma fırsatı vermiyor.

Dönüyor. Vahşi, burgu gibi bir hareketle beni dengemden çıkarmaya, döndürmeye, yere sermeye çalışıyor. Vücudumun döndüğünü, tutuşumun kaydığını, ipin eldivenimden yanarak geçtiğini hissediyorum.

Daha sıkı sıkıyorum. Tutun. Nefes alın. Kilitleyin.

Dünya, hareket ve duyumların bulanık bir karışımı haline geliyor. Kalın, siyah deri uyluklarıma sürtünüyor. Vücudundan yükselen sıcaklık,

neredeyse yakıcı. İp elimi acıtıyor. Ağzım tozla doluyor, dilimi kaplıyor, her nefesi bir mücadeleye dönüştürüyor.

Vücudundaki her kas tek bir amaca hizmet ediyor: beni başından savmak.

Tekrar sıçradı, devasa bir dikey hareketle beni omurgasından tamamen kaldırdı, ardından yerçekimi beni tekrar yere çarptı. Kuyruk sokumum protesto edercesine acı içinde bağırdı. Dişlerim o kadar sert birbirine çarptı ki gözlerim karardı.

Bir ritim yakalıyorum. Bir anlığına, onu yakaladığımı düşünüyorum. Vücudum onun hareketleriyle uyum içinde, bir sonraki sıçramayı bekleyerek, mücadele etmek yerine hareketle birlikte hareket ediyorum. İyi biniciler böyle yapar. Hayatta kalmanın yolu budur.

Brutus düzeni değiştiriyor.

Ani düşüş ve dönüş, hiç beklemediğim bir anda gerçekleşiyor; bu kombinasyonu, yıllarca binicilik yaptığım süre boyunca hiçbir boğada hissetmemiştim. Ön ayağını yere indiriyor, arka ayağını aynı anda yukarı ve yana doğru savuruyor ve tüm vücudunu fiziğe meydan okuyan bir yöne doğru büküyor.

İleri doğru çekiliyorum. İpten tuttuğum elim neredeyse kopuyor. Korkunç bir an için havadayım, Brutus'a sadece zayıflayan bir tutuş ve saf bir inatla bağlıyım.

Kalabalığın nefesini tuttuğunu duyuyorum. Ölümümü izleyen herkesin topluca nefesini tuttuğunu hissediyorum.

Reddediyorum.

İçimde derinlerde bir şey, ilkel bir hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor. Kolumdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek ipi tekrar kavırıyorum. Brutus'un kendi dönüşünün ivmesini kullanarak kendimi merkeze çekmek için ağırlığımı geriye veriyorum. Serbest elim denge sağlamak için dönüyor ama ona asla dokunmuyor.

Kalabalığın nefes nefese kalışı kükremeye dönüşüyor.

Hâlâ bağlantıdayım.

Ama Brutus işini bitirmedi. Hiçbir zaman bitirmez. Bu yaşlı herif, atlıları yere atmada onlarca yıllık tecrübeye sahip ve yeni yetme bir kovboyun bu serisini bozmasına izin vermeye niyeti yok.

Dönüyor. Beni gevşek bir kabuk gibi soyup atacak kadar güçlü bir merkezkaç kuvveti yaratan acımasız bir dönüş. Bacaklarımı daha sıkı kenetliyorum, yanma hissinin uyluklarıma yayıldığını hissediyorum,

varlığından haberdar olmadığım kaslarımın merhamet için yalvardığını hissediyorum.

Ne kadar zaman geçti? Üç saniye mi? Dört mü? Sanki saatler geçmiş gibi, tüm hayatım bu ana, iki bin kiloluk öfke ve gurura karşı verdiğim bu bitmek bilmeyen mücadeleye sıkıştırılmış gibi geliyor.

Gürültünün içinde bir yerlerde June'un sesini duyabiliyorum. Kelimeleri seçemiyorum ama sesi yine de bana ulaşıyor, fırtınanın ortasında uzak bir çapa gibi. Orada. Beni izliyor. Bunu başarabileceğime inanıyor.

Brutus tekrar şaha kalkıyor, kemiklerimi sarsan ve omurgamı eritecekmiş gibi hissettiren devasa, yer sarsıcı bir hareket. Bunu kalçalarım aracılığıyla absorbe ediyorum, vücudumda yayılmasına izin veriyorum ve üst bedenimi olabildiğince sabit tutuyorum.

Boşta kalan elim havada kalıyor. Kalmak zorunda. Kendinden emin görünmek, Brutus'la başa çıkmanın, puan toplamanın, gösterinin bir parçası.

Aniden yere çömeliyor, ön toynaklarını yere basıyor ve arka kısmını öylesine yükseğe kaldırıyor ki, nefes kesen bir an için doğrudan yere bakıyorum. Neredeyse dikey bir şekilde, canlı bir kaya yüzüne tutunmuş haldeyim, yerçekimi beni oradan koparmaya çalışıyor.

Tutunuyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama tutunuyorum.

Brutus yere iner inmez dönmeye başladı, dengemi bozmaya çalışarak. Onunla birlikte zar zor hareket ediyorum, vücudum artık tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyor çünkü beynim bu kabusun başlamasından üç saniye sonra devre dışı kaldı.

Kalabalığın uzaktan gelen kükremesi duyuluyor. Zil çalıyor.

Sekiz saniye.

Sekiz saniye, sanki sekiz yıl gibi geldi.

İçime öyle bir rahatlama hissi çöktü ki neredeyse yere yığıldım. Bedenim gevşemek, çökmek, her geçen kalp atışıyla birlikte artan yorgunluğa ve acıya teslim olmak istiyor.

Henüz değil. Her şey netleşene kadar değil.

Brutus'un tekrar şaha kalkmasını bekliyorum, yukarı doğru hareketi kullanarak kendimi sırtından itiyorum, can havliyle tuttuğum ipi bırakıyorum ve yere düşüp koşmaya başlıyorum. Bacaklarım kas yerine ateşle dolu gibi hissediyor. Dirseğimden aşağısı tamamen uyuşmuş. Ama hareket ediyorum, dik duruyorum ve beni yok etmeye çalışan hayvanla aramda mesafe açıyorum.

Brutus arenada tekme atıp gösteriş yaparak, kendinden oldukça memnun bir şekilde dolanıyor. Kafasını sallıyor, kalabalığa homurdanıyor ve yemin ederim ki kaybetmesine rağmen zafer turu atıyor. İşte Brutus bu. Kazansın ya da kaybetsin, o ortama hükmediyor.

Kalabalık tamamen çıldırmış durumda. Ben de bariyerin üzerinden tırmanıp spikerin yanına gidiyorum. Mikrofonu elinden alıyorum.

“Hanımlar ve beyler!” Sesim hırıltılı, pürüzlü, neredeyse insan sesi gibi değil. Umurumda değil. Adrenalin hâlâ yükseliyor, kalabalık hâlâ kükrüyor ve söyleyeceklerim var.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturayım.” Arenanın ortasında duran ve o karanlık, zeki gözleriyle beni izleyen Brutus'a döndüm. “Bugün ben kazanmadım. O kazandı.”

Kalabalık şaşkınlık içinde mırıldanıyor.

"İşte şu boğa," diye devam ettim Brutus'u işaret ederek, "binme ayrıcalığına sahip olduğum en inanılmaz hayvan. Yüzde 97 oranında sırtından atıyor. Yıllarca süren bir hakimiyet. Kelimenin tam anlamıyla bir efsane."

Brutus, onaylarcasına homurdanır.

“Sekiz saniye boyunca orada kaldım. Hepsi bu, ve size söyleyeyim, hayatımın en uzun sekiz saniyesiydi o.” Hâlâ titriyorum, hâlâ o heyecanın etkisindeyim, gülüyorum. “Yani bu gece eve gittiğinde, gördüklerini insanlara anlatırken, doğru hikayeyi anlattığından emin ol. Bu, benim Brutus'u alt etmemle ilgili değildi. Bu, Brutus'un benim hayatta kalmama izin vermesiyle ilgiliydi.”

Kalabalık, önceki halinden daha yüksek bir sesle yeniden coşuyor. Şimdi boğayı alkışlıyorlar, efsaneyi alkışlıyorlar, hak ettiği takdiri ona veriyorlar.

"Hoş geldin Brutus!" diye bağırdım mikrofona. "Rodeo seni çok özledi, o güzel, korkunç herif!"

Brutus başını sallıyor, homurdanıyor ve arenada yürüyüşüne devam ediyor. Bakıcılar onu zapt etme çabasından vazgeçmişler. Sadece onun o anını yaşamasına izin veriyorlar, siyah tehdidin tezahürat yapan kalabalığın önünden gururla geçişini hem eğlence hem de dehşetle izliyorlar.

Mikrofonu yere bırakıp korkuluklara doğru döndüm.

Vücudum şimdi bana bağıyor. Her kasım ağrıyor, her eklemim isyan ediyor ve kolumdaki his geri gelmeye başladıkça zonklamaya başlıyor.

Eldivenimden kanın sızdığını, morlukların üst üste geldiğini, yorgunluğun beni aşağı çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

Ama çantam beni bekliyor.

June bana ilk ulaşan oldu. Beni beklemeden kendini korkuluğun üzerinden attı ve aniden kollarımın arasındaydı, bedeni benimkine yapışmış, yüzü boynuma gömülmüştü.

"Başardın!" diyor, defalarca.

Nefes nefese onu sıkıca tutuyorum. Seth ve Carter bir saniye sonra oradalar ve sonra hepimiz, on binlerce insan çığına dönerken, arenanın kenarında birbirimize dolanmış haldeyiz. Carter sırtıma iz bırakacak kadar sert vuruyor. Seth ise, itiraf edeceğinden çok daha fazla endişelendiğini gösteren bir yoğunlukla omzumu kavıyor.

"Bu inanılmazdı," diyor Carter. "Gerçekten inanılmazdı. Yemin ederim seni izlerken üç kalp krizi geçirdim."

"Sadece üç mü?" diye zar zor çarpık bir sırıtışla cevap verdim. "Benim en az yedi tane vardı."

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın," diyor June ve bana bakmak için geri çekildiğinde gözleri yaşlıydı. Dramatik bir şey değildi. Gerçek bir korku. Kaburgalarınızın altına sızıp orada kalan türden bir korku. "Asla. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Ciddi söylüyorum, Kai." Adımı söylerken sesi titriyor. "Kalbim buna dayanamıyor."

"Biliyorum." Yüzünü ellerimle kavradım, tenimde ter vardı ve bunların hiçbirini umursamıyordum. Tek endişem, saf iradesiyle kendini nasıl bir arada tuttuğu, sanki çoktan bir hayat planlamış ve ben neredeyse onu elinden almışım gibi bana nasıl baktığıydı. "Biliyorum. Ve sana söz veriyorum, bu ilk ve son seferdi. Brutus'la bir yolculuk bir ömür için yeterli."

Titrek ve ıslak bir kahkaha attı, rahatlama korkuyla karışmıştı ve göğsümü sıkıştıran daha yumuşak bir şey de vardı. Alnını, sonra burnunu, sonra da dudaklarını öptüm; her biri hızlı ve nazikti çünkü hâlâ çok heyecanlıydım ve bunu daha derin bir şeye dönüştürmemem için kendime güvenmiyordum.

"Hadi," diyor Seth. "Kapanış törenlerinden önce seni temizleyelim."

Carter ekliyor: "Belki biraz da buz. Bolca buz. Sanki kamyon çarpmış gibi görünüyorsun."

"Ben daha kötü bir şeyle vuruldum," diye mırıldandım, Brutus'u kapıya doğru götürürlerken arenaya doğru bir bakış atarak.

Boğa, bulunduğu yerin sahibi olduğunu bilen bir yaratığın o yavaş, ağırbaşlı yürüyüşüyle ilerliyor. Gösterisi bitti, mesajı verildi ve yenilgide bile dokunulmaz görünüyor. Onu kontrol edebileceğini düşünen her erkeğin kralı.

Yürümeye başlarken kolumu June'un etrafına daha sıkı sarıyorum, onu kendime yakın tutuyorum ki kelimeler olmadan ne anlatmaya çalıştığımı hissedebilsin.

Kalabalığın arasından ilerlerken, insanlar omzuma vuruyor, elimi sıkıyor, ne kadar harika bir yolculuk olduğunu söylüyorlar. Övgüleri nezaketle kabul ediyorum, ancak dikkatim sürekli yanımda yürüyen June'a kayıyor.

"Bu, asla unutmayacağım bir şey," diye fısıldadım, daha çok kendi kendime.

June elimi sıktı. "Hiçbirimiz yapmayacağız."

Ve haklı. Yıllar sonra, on yıllar sonra, bu anı hatırlayacağız. Brutus'un emeklilikten döndüğü günü. Rodeo tarihinin en tehlikeli boğasının üzerinde sekiz saniye hayatta kaldığım günü. Sevdığım insanlar için her şeyi yapabileceğimi şüphe götürmez bir şekilde kanıtladığım günü.

Arenadan uzaklaşırken öğleden sonra güneşi yüzümü ısıtıyor. Arkamızda kalabalık hâlâ heyecanlı, hâlâ o anı konuşmalarında tekrar tekrar anlatıyor, hâlâ Brutus'un adını haykırıyor.

Önümüzde hayatımızın geri kalanı bizi bekliyor.

Ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

30

HAZİRAN

Ofis kapımın üzerindeki zil, bir başka müşterinin ayrılışının ardından çalıyor; imzalı evrakları güvenli bir şekilde dosya dolabıma yerleştirilmiş. Sandalyeme yaslanıp tavana bakıyorum.

Rodeo'nun bitmesinden yedi gün geçti, Holden tutuklandı, mal varlığına el konuldu, çocukluğumun geçtiği ev ve iş yerimin satışı da tam bir fiyaskoyla suya düştü. Her şeyin daha iyi olması gerekirken, her an kırılacak bir buzun üzerinde durmak gibi garip bir belirsizlik içinde yaşıyorum.

Ailem, tesisat sorunlarının hepsi giderildiği için evleri tekrar satışa çıkarıyor. Hâlâ satmak için can atıyorlar, borç batağındalar ve benden onların kötü kararlarının sonuçlarını toplamamı bekliyorlar. Artık her aramaya cevap vermeyi, her sorunu çözmeye gönüllü olmayı bıraktım. Ama bu yük hâlâ omuzlarımda.

Emlak ofisi artık farklı hissettiriyor. Masamdaki eski daktilo, bordo renkli koltuk, duvardaki fotoğraflar ve seyahat broşürleri... Her şey aynı, ama ben değilim. Ayaklarımın altındaki zemin sallantılı hissettiğimde yaptığım şey bu olduğu için, işe gidip gelmek, gülümsemek, anlaşmaları kapatmak gibi rutin işleri yapıyorum. Çalışıyorum. Hareket ediyorum. Her şey yolundaymış gibi davranıyorum, ta ki gerçekten yolunda olana kadar.

Ya da öyle olmayana kadar.

Seth, Kai ve Carter ile birlikte yaşamak, başıma gelen en güzel şey. Onların kollarında uyanmak, kiralık evin küçük mutfağında birlikte kahvaltı yapmak, nefes alışverişlerinin sesiyle uykuya dalmak... İhtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim, istemekten korktuğum her şey.

Ancak son zamanlarda yüzeyin altında bir gerilim var.

Gelecek konusunu her açtığımda kaçamak cevaplar veriyorlar. Honeyspur Meadow'da kalıp kalmayacaklarını, bir sonraki kasabaya, bir sonraki rodeoya, göçebe hayatlarının bir sonraki bölümüne geçip geçmeyeceklerini sorduğumda, konuyu değiştiriyorlar. Şaka yapıyorlar. Beni öpüyorlar. Beni kendilerine çekip konuyu değiştiriyorlar.

Hava soğuk değil. Acımasız da değil, ama insanı çıldırtıyor.

Büyük açıklamalar ya da kesin vaatler istemiyorum. Önümüzdeki elli yılı planlamalarını da istemiyorum. Sadece ayaklarımın altında bir tuzak kapısının açılmasını bekliyormuş gibi hissetmekten kurtulmak istiyorum. Bunun, yani bizim, anın ötesinde bir anlam ifade ettiğini bilmek istiyorum.

O çirkin düşünce, ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, zihnimde dönüp durmadan dönüp duruyor.

Belki de henüz en iyi performansımı sergilemediğim için tereddüt ediyorlar.

Baskılayıcı ilaçları bırakalı haftalar oldu, vücudumun her Omega'nın vücudunun yapması gerekeni yapmasını bekledim. Ve hiçbir şey olmadı. Ateş yok, dayanılmaz ağrılar veya ihtiyaç yok, gerçekten düşündüğüm kişi olduğuma dair biyolojik bir onay yok. Sadece normal günler normal haftalara uzanıyor, vücudum inatla işbirliği yapmayı reddediyor. Yanlış anlamayın, Alfalar ve benim aramdaki cinsel uyarılma astronomik, ama bu Alfaların bile özlediği o tutku değil.

Belki de benim uygun olup olmadığımı görmek için bekliyorlar. Gerçek bir Omega mıyım yoksa sadece olmadığı biri gibi davranan kırık bir kadın mıyım? Belki de bağlanmadan önce, onlara ihtiyaç duydukları şeyi veremeyebilecek biriyle gelecek planlamadan önce bu kanıta ihtiyaç duyuyorlar.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ama aklımdan çıkaramıyorum.

Başımı sallıyorum ve masamdaki evrakları topluyorum. Bugün yapmam gereken önemli bir devir teslim var. Şehrin kenarında, bölgeye yeni taşınan bir aileye sattığım güzel bir çiftlik arazisi. Şimdiye kadar kapattığım en büyük satışlardan biri, kutlamam gereken türden bir anlaşma.

Bunun yerine, sadece yorgun hissediyorum.

Çiftliğe arabayla gitmek yaklaşık yirmi dakika sürüyor; yol, evlerin seyrekleştiği ve arazinin tepeler ve otlaklara dönüştüğü Honeyspur Meadow'un eteklerinden kıvrılarak geçiyor. Öğleden sonra güneşi ön camımdan içeri girerek her şeyi altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor, ama zihnim endişeyle dolup taşıyor.

Satılık çiftlik yolun bir virajında beliriyor ve her şeye rağmen nefesim kesiliyor. Muhteşem bir yer. Göz alabildiğince uzanan beyaz çitlerle çevrili geniş bir arazi, etrafı saran verandası olan büyük bir ana ev, ahır kompleksi gibi görünen birkaç müstemilat ve eski meşe ağaçlarıyla bezenmiş kilometrelerce yeşil otlak. Dergilerde yer alabilecek türden bir yer.

Uzun, çakıllı araba yoluna profesyonel ve hazırlıklı bir şekilde giriyorum.

Ta ki evin yakınında park etmiş tanıdık araçları görene kadar.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Önce kafa karışıklığı, sonra da ani bir öfke patlaması; çünkü neden buradalar ve neden yine bir saldırıya uğrayacakmışım gibi hissediyorum?

Arabamı park edip, kolumun altında dosya klasörüyle dışarı çıktım, kendimi toplamaya çalışıyordum. Üç Alfa'm da verandada durmuş, bana doğru yaklaşmamı izliyorlardı. Seth kollarını kavuşturmuş, çenesi sıkılıydı. Carter bir direğe yaslanmış, dudaklarında o rahat gülümseme vardı. Kai ise neredeyse sırtıyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye soruyorum ve sesimin titremesinden nefret ediyorum. “Bu bir müşteri toplantısı. Yeni sahiplere evrakları teslim etmem gerekiyor.”

Seth verandadaki korkuluğu iterek bana doğru yürüyor. Mavi gözleri yoğun bir şekilde gözlerime kilitlenmiş.

"Buraya çiftliğimizi almaya geldik," diyor kısaca. "Evimizi."

Sözler ilk başta algılanmıyor ve beynim onları düzeltmeye çalışıyor. Acaba yanlış mı duydum?

Gözlerimi kırıştıtarak, sanki espriyi bekliyormuş gibi üç Alfa arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

“Ne demek bizim—” Son kelimedede sesim titriyor çünkü kendimi korumak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen göğsümdeki bir şey çoktan umuda dönüşmeye başlamıştı.

Parçaların yerine oturması biraz zaman alıyor. Elimdeki evraklar. Adres. Buraya bir satış için devir teslim yapmaya geldiğim gerçeği. Ve onlar da sanki evin sahibiymiş gibi verandada duruyorlar.

Çünkü onlar yeni sahipler olmalı.

Gözlerim yanıyor ve ilk içgüdümün hâlâ panik olması beni rahatsız ediyor.

“Bu yüzden mi bu konuşmadan kaçınıyorsun?” Kelimeler titrek bir şekilde çıktı. “Sanırım... sanırım beni bırakıp gideceksin diye düşündüm.”

Gülüp geçmeye çalışıyorum ama ses çok dürüst, çok ham.

Onlar sadece beni izliyorlar.

“Belki de bekliyordun diye düşündüm,” diye devam ediyorum ve artık duramıyorum, korkuyu ait olduğu yere kilitleyemiyorum. “Belki de henüz kızgınlık dönemine girmediğim içindir. Belki de gerçekten... gerçekten yapabilir miyim diye görmek istedin...” Cümleyi tamamlayamıyorum.

Seth'in yüzü duygudan sertleşiyor, yüzünde şiddetli ve koruyucu bir ifade beliriyor. Carter'ın gözleri keskinleşiyor, tüm o rahat mizah kayboluyor. Ve Kai bana çok sevgi dolu gözlerle bakıyor.

Üçü birden anında etrafımı sarıyorlar. Kollarının arasına, sıcaklıklarına ve kokularına sarılıyorum ve iyiymiş gibi davranmak imkansız.

“Beni dinle.” Seth'in sesi saçlarıma doğru alçak ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde istikrarlıydı. “Hiçbir şey beklemiyoruz ya da seni test etmiyoruz. Ya da saçma sapan bir biyolojik standarda uymadığın ihtimaline karşı seçeneklerimizi açık tutmuyoruz.”

“Sen bizim Omegamızsın,” diye ekliyor Kai, kollarını belime sıkıca sararak. Dudakları şakağıma değiyor, bu dokunuş hem rahatlatıcı hem de sahiplenici geliyor. “Isı olsun ya da olmasın. Şimdi ya da asla. Seni seçtik June. Zaten tamamen sana bağlıyız.”

Carter'ın eli boynumun arkasını kavıyor, sıcak ve rahatlatıcı. “Vücudun ısısı zamanı geldiğinde gelecek,” diyor. “Gelmezse de sorun değil.”

İşte o zaman yıkılıyorum. Gerçek, çirkin bir şekilde ağlıyorum, yüzümü Seth'in tişörtüne gömüyorum ve içimde tuttuğum her şey sonunda dışarı çıkıyor. Tüm korku. Tüm utanç. Karanlıkta içten içe kaynamasına izin verdiğim tüm aptal düşünceler.

“Sanırım...” diye konuşmaya çalışıyorum ama sesim bozuk çıkıyor. “Gideceğini sanıyordum.”

“Eğer bir daha buradan ayrılacağımızı düşünürsen,” diye araya girdi Kai, gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekilerek, “kendimi sana kelepçeleyeceğim. Kalıcı olarak. Lojistik işlerini sonra hallederiz.”

Carter homurdanır.

Ağzımdan istemsizce bir kakhaha kaçıyor. Muhtemelen ne kadar gülünç görüldüğümden nefret ediyorum, ama göğsümdeki düğüm yine de biraz gevşiyor, nefes alabilecek kadar.

Seth çenemi yukarı kaldırıyor, sert parmaklarıyla gözlerine bakmamı sağlıyor. “Bu çiftliği kendimiz için aldık,” diyor. “Sürümüz için. Ailemiz

için. Sizi şaşırtmak için gizli tutmaya çalışıyorduk, ama belli ki sürpriz yapmada berbatız, çünkü bizi terk etmeyi planladığınızı sandınız."

Carter sözlerine şöyle devam ediyor: "Kendimizi savunmak gerekirse, hayatımızda hiç sürpriz planlamadık. Öğreniyoruz."

"Bunu çok kötü yapıyorsun," diye mırıldandım, elimle yanaklarımı silerken.

"Not aldık," diyor Kai. "Listeye ekleyeceğiz."

Geri çekilip mülke yeni bir gözle bakıyorum. O kadar güzel ki gerçek gibi gelmiyor, sanki yanından geçerken hayran kaldığınız bir şey gibi, bana ait olabilecek bir yer değil.

Bize.

"Bekle," diye fısıldadım, gerçek yavaş dalgalar halinde içime yayılıyordu. "Demek burası... bizim evimiz."

Üçü de başlarını salladılar, yüzlerindeki ifade göğsümü acıtacak şekilde beni dikkatle izliyordu.

Ve sonra bunun absürtlüğü o kadar gözüme çarpıyor ki neredeyse tekrar güleceğim.

"Az önce kendi evimizi sattım," dedim sesim titreyerek.

"Evet, öyleydi," diye onaylıyor Kai, sırtarak. "Son derece profesyonel. Güçlü bir sunum. On üzerinden on. En iyi anlamda duygusal olarak manipüle edildiğimi hissettim."

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum ama gözlerimden yaşlar süzülerek gülümsüyorum.

Titreyen parmaklarımla belgeleri karıştırıyorum, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. "Ama evraklar farklı bir isim altındaydı. Bir şirket adı altında."

Seth başını salladı. "Three Kings Group," dedi. "Birlikte yönettiğimiz işletme bu. Kazançlarımızı, sözleşmelerimizi ve yatırımlarımızı bunun çatısı altında tutuyoruz ve babamınkinden farklı."

Bir an duraksadı, sonra daha dikkatli bir şekilde devam etti, sanki her kelimeyi benim için seçiyormuş gibi. "Sizi de eklemek istiyoruz. Her şeyin üzerinde sizin adınız olsun. Çiftlikte, şirkette, gelecekte." Bakışları gözlerime kilitlendi. "Eğer siz de bunu istiyorsanız."

Ellerim titriyor, onlara uzanıp kollarını, göğüslerini, yüzlerini dokunuyorum; sanki onların gerçek, burada olduklarına ve uyanacağım bir rüya olmadıklarına dair bir kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

"Bunu bizim için yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadım. "Yani bu, burada, kasabada yerleşeceğin anlamına mı geliyor?"

"Evet," diyor Seth ve ben sevinçten çığlık atmak istiyorum çünkü bu şehri çok seviyorum.

Arabanın giriş yolundan gelen bir aracın sesi beni susturdu. Hepimiz dönüp baktık ve bir kamyon arabamın yanına yanaştı. Seth'in babasıydı.

"Baba. Burada ne yapıyorsun?"

Babası kamyonundan inerken Seth'e yüzünde garip duran bir gülümseme verdi; bu gülümseme sahte olduğu için değil, daha önce sık görmediğim için garipti. "Bunu kaçırdığımı mı sanıyorsun? Senin yerleştiğini görmek için çok uzun zamandır bekliyordum, oğlum."

Sonra dikkati bana yöneldi.

Bana attığı bakış tam olarak yumuşak değil. Değerlendirici, evet. Ama aynı zamanda izin istemeyen bir onay türü. Henüz inanmaya hazır olsam da olmasam da, buraya ait olduğuma çoktan karar verdiğini söylüyor.

"June," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Onun için, hepsi için çok iyi oldun. Seni bulduklarına sevindim."

Yanaklarımı siliyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Ben de memnunum."

Boğazını temizleyip Seth'e döndü, o sıcaklık hâlâ oradaydı ama asla tamamen bırakmadığı o sert ses tonunun altında gizliydi. "Bir hediyem var. Hepiniz için. Buna ev hediyesi deyin."

Seth'in omuzları yanımda gerildi.

Babası ceketinin cebinden kalın bir zarf çıkardı. Zarfı Seth'e uzattığında, bu sıradan bir hareket değildi. Ağırlığı, anlamı vardı.

"Emekli oluyorum," diye açıklıyor.

Seth ona öylece bakıyor.

Babası, Seth'i dikkatle izleyerek, "Pist artık senin. Yasal olarak, resmen, tamamen. Sen ve grubun, istediğiniz gibi yönetebilirsiniz." diye devam etti.

Seth, titremeyen ama yine de titrek ellerle zarfı açıyor. Evrakları bir kez, sonra bir kez daha tarıyor; ikinci kez bakışları daha hızlı, sanki ince yazılarda gizlenmiş tuzağı bulmaya çalışıyor gibi. Yüz ifadesinin gerçek zamanlı olarak değiştiğini izliyorum: inanmazlık, şok.

"Bunu bana mı veriyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Uzun zamandır doğru olan bir şeyi kabul ediyorum. Bu pist için yıllardır bir vizyonunuz vardı. Ben ise çok uzun süre kendi istediğim gibi

yapılmasını istediğim için direndim. Bu inatçılığınız size zaman kaybettirdi.”

Seth yutkundu, gözlerini bir kez iyice kırptırdı. "Anlamıyorum."

“Yapacaksın.” Babası etrafımızdaki çiftliğe doğru işaret etti. “Burayı ana üs yap. Binicileri buraya getir. Programı değiştir ve tüm hayatını yutmayan bir rota oluştur. Artık bir sürün var.” Bakışları bana kaydı, sonra tekrar Seth'e döndü. “Bir ailen var. Benim yaptığım gibi çantalarda ve motel odalarında yaşamayı bırakmanın zamanı geldi.”

Carter ve Kai birbirlerine bakiştılar, ikisi de bunun sadece duygusal olarak değil, pratik anlamda da ne demek olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Sürekli koşuşturmayı gerektirmeyen bir hayat.

Seth, kağıtlardan başını kaldırıp bir anlığına, onu daha önce hiç görmediğim kadar genç görünüyor; hazırlıksız yakalanmış olması, üzerindeki zırhı bir anda söküp atıyor. "Teşekkür ederim," diye zar zor söyleyebiliyor. "Baba... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

“Hiçbir şey söyleme.” Babasının ağzı seğırdi. “Sakın batırma.” Sessizlik. “Seninle gurur duyuyorum oğlum. Bunu daha çok söylemeliydim.”

Ardından gelen sessizlik garip değil, ama farklı bir şekilde ağır. On yıllarca süren gerilim yer değiştiriyor, sabit kalmıyor, silinmiyor, ama sonunda kabul ediliyor.

Babası Seth'in omzuna vurup eve doğru döndü. "Şimdi, yeni evinizi görebilir miyim?"

Seth elimi tutuyor ve hepimiz verandaya çıkıyoruz. Babası da orada, "Bana torun vermekte çok gecikmeyin. Ben de gençleşmiyorum. Bana ihtiyacınız olursa Colorado'da çok uzakta değilim," diyor.

"Hadi gel," diyor bana sevgi dolu bir gülümsemeyle. "İçeri girelim. Her şeyi hazırladık."

Hâlâ şaşkın ve duygusal bir halde, onların beni ön kapıdan içeriye yönlendirmelerine izin verdim. Bu gerçek hayat mı?

Evin içi, satış için fotoğraf çekmeye geldiğim zamanki gibi, muhteşem. Yüksek tavanlar, açıkta kalan kirişler, içeriye bol miktarda doğal ışık girmesini sağlayan devasa pencereler. Ama beni her zaman en çok etkileyen yer oturma odası oluyor.

Ama her şey zaten hazır, sanki buraya ayak basan ilk kişiler biz değilmişiz gibi.

Hazırda dolu bir bar arabası, sıralanmış şişeler, parlatılmış bardaklar, göğsümü sıkıştıran el yazısıyla yazılmış bir tabela... Her yer yemek tabaklarıyla kaplı, insanların bir süre kalmasını istediğinizde hazırladığınız türden bir ziyafet. Yumuşak renklerdeki süslemeler, bir şekilde beni mükemmel bir şekilde yansıtıyor; sıradan parti malzemeleri satan dükkanlardan alınmış saçmalıklar değil, özellikle bu parti için seçilmişler.

Duvarlar, sanki aylardır değil de dakikalardır burada yaşıyormuşuz gibi, üç Alfa'mla çekilmiş çerçeveli fotoğraflarla kaplı. Piramitlerin önünde aralarında sıkışmış ben, arkamızda İskoç kalesi varken birinin kucağında oturmuş ben, omzunun üzerinden Eyfel Kulesi'ni gösteren kameraya sırtarak bakan Kai, eski bir harabenin yanında sinir bozucu derecede mükemmel görünen Carter, ve tüm fotoğraflara eklenmiş gibi duran ata binen Seth...

Sonunda insanları fark ettim.

"SÜRPRİZ!"

Birden irkiliyorum, sonra gülüyorum çünkü her şey çok fazla ve mükemmel ve göğsümdeki bu kabarmayla başka ne yapacağımı bilmiyorum. Üç Alfa'ma da sarılıyorum, mutluluktan uçuyorum, minnettarım ve gözlerim tekrar yanmaya başlıyor.

Etrafıma iyice bakıyorum ve beynim olup biteni anlamaya çalışıyor. Sophia üç kovboyuyla orada, hepsi de sanki haftalardır bu işin içindeymiş gibi sırtıyor. Hazel içeceklerin yanında, pembe güneş gözlüklerini saçlarının arasına sıkıştırmış, o kadar kibirli ki tutuklanabilirmiş gibi duruyor. Kitap kulübündeki kadınları görüyorum, ıslıl ıslıl gülümsüyorlar ve el sallıyorlar, ayrıca kasabadaki dükkanlardan birkaç tanıdık yüz ve yıllardır yan yana yaşadığım komşularım, dizlerim kan içinde ve inatçı gururumla burada bir hayat kurmamı izleyen insanlar.

Önemli olan çok sayıda insan var.

Seth'e döndüm, hâlâ bir an gözümü kırıp uyanacağımdan yarı yarıya emindim.

Yaklaştı, bir eli belimde sıkıca duruyordu. "Sevdiğin herkes burada," dedi sessiz ama emin bir sesle. "Önemsediğin herkes. Bunu birlikte yapmak istedik." Bakışları gözlerime kilitlendi, beni sakinleştirdi. "Evimizi ve bundan sonra gelecek olanların başlangıcını kutlamak için."

Boğazım düğümleniyor. Kelimeler işe yaramayacağı için başımı sallıyorum ve Kai şakağımdan öpüyor, Carter ise sırtıma elini bastırarak

beni dik tutuyor; kalbim aynı anda göğsümden her yöne fırlayacak gibi atıyor.

Üçüne de sıkıca sarılarak gülüyorum, duygularım çok yoğun, minnettarım ve inanılmaz derecede, imkansız bir mutluluk içindeyim.

Parti etrafımızı sarmış durumda. İnsanlar bana sarılıyor, bizi tebrik ediyor, eve, araziye ve önümüzde uzanan geleceğe hayran kalıyorlar. Ben de kendimden geçmiş bir halde, içecekleri, yiyecekleri ve iyi dilekleri kabul ederek, sürekli olarak Alfa'larıma geri dönmenin yolunu buluyorum.

Bir noktada daha sessiz bir köşeye çekiliyoruz ve Seth'in yüz ifadesi ciddileşiyor.

"İş hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor. "Gayrimenkul işiniz hakkında."

Hafifçe gerildim, eski endişe yeniden içime sızmaya başladı. "Bununla ilgili ne var?"

"Ne yapmak isterseniz, sizi destekleyeceğiz. İşletmeyi yönetmeye devam etmek istiyorsanız, yardımcı olacağız. Ailenizin hissesini satın alın, onların yarattığı karmaşadan koruyun, neye ihtiyacınız varsa yapın. Artık bunu tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz."

Teklif hem pratik hem de sevgi dolu. İlk defa gerçekten düşünüyorum, ne istediğime ve ne yapmak zorunda hissettiğime değil, ne istediğime odaklanıyorum.

"Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Belki de bunu bırakmak isteyebilirim."

Onlar bekliyorlar, bana kelimeleri bulmam için alan tanıyorlar.

"Ailem işi ve evi satabilir. Artık geleceğimi onların kararlarına bağlamaktan bıktım. Başından beri gerçekten bana ait olmayan bir şeyi kurtarmaya çalışarak çok zaman harcadım."

Carter nazikçe, "Bunun yerine yapmak istediğiniz başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Cevap beklediğimden daha kolay geldi. "Fotoğrafçımız olmak istiyorum."

Bir anlık sessizlik.

"Kişisel fotoğrafçımız, bayıldım buna." Kai'nin gülümsemesi genişliyor. "Mükemmel. Bizimle, yatak odasından başlayabilirsiniz. Çok sanatsal bir ışıklandırma gerekiyor."

Kameramı kaldırdığımda Carter kuru bir şekilde, "Bu fotoğrafçılık değil," diyor. "Bu düpedüz pornografi."

Kai, eğlenmiş bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Peki, sorun ne?"

"O anı yakalayıp sonra da o şeyi hemen kışlarımıza doğrultamazsınız."

Gülerek, elimdeki şeyi biraz daha gevşettim. "Buna gerçek hayatı belgelemek deniyor."

Seth'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçek hayat, ha? Bunları daha sonra bir galeriye mi göndereceksin yoksa bize şantaj mı yapacaksın?"

"Duruma bağlı," diyorum tatlı bir sesle. "İş birliği yapıp portfolyom için yeni fotoğraflar verecek misin, yoksa sunduğun materyallerle mi çalışmak zorundayım?"

Kai sırtarak, "Gönüllü olarak kurban oluyorum," dedi.

Carter homurdanarak, "Elbette öyle düşünüyorsun." dedi.

Kai aniden başını yana eğdi, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi. "Ona son sürprizi söylemeli miyiz?"

Hemen gözlerimi kısıyorum. "Endişelenmeli miyim?"

Carter ifadesiz bir şekilde "Evet" diye yanıtlıyor.

Ellerimi tutup beni evin içinde gezdiriyorlar, odaları, planları ve benim için hazırladıkları küçük detayları gösteriyorlar. Pencere kenarında bir okuma köşesi, fotoğraf stüdyosuna dönüştürülebilecek karanlık bir oda.

Arka kapıdan geniş avluya çıkıyoruz. Ahırlardan birinde Brutus duruyor.

"Bekle." Sesim boğuk çıktı. "Burada ne işi var?"

Carter bunu dünyanın en normal şeyiymiş gibi söylüyor: "O artık bizim."

"Bizim?"

Kai, "Çiftçi Crawford artık onunla başa çıkamayacak kadar yaşlandı," diye açıklıyor. "Brutus'u bize teklif etti çünkü görünüşe göre onu isteyecek kadar çılgın olan tek kişiler biziz."

Brutus homurdanıyor ve ahırında kıpırdanıyor, koyu renkli gözleri hareketlerimizi takip ediyor. Arenada olduğu kadar korkutucu görünüyor. İki bin pound kas ve tavır, yaşayan bir yıkım efsanesi.

Ayrıca oldukça mutlu görünüyor... Bu mümkün mü?

Brutus homurdanır, başını sallar ve sanki onu sıkıyormuşuz gibi arkasını döner.

"Ah, işler çok daha çılgınlaşacak, değil mi?" diye soruyorum.

Gülüyorlar ve beni içeri çekiyorlar, sanki şimdiye kadar istediğim her şey üç imkansız adam ve bir psikopat boğanın içinde saklıymış gibi.

“Seni çok seviyorum, June.” Kai’nin sesi duygudan titredi, her zamanki mizahından eser kalmamıştı. “Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim.”

Carter, kollarını sıkıca bana sararak, sakın ama emin bir şekilde, "Sen her şeyimsin," diyor.

Seth hemen konuşmuyor. Sadece beni kucaklıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor, nefesi boynuma ılık bir şekilde değiyor. "Seni sonsuza dek seveceğim, sevgilim."

"Hepinizi seviyorum," diyorum onlara ve bu kelimeler, demek istediğimi ifade etmek için yetersiz kalıyor, ama sahip olduğum en gerçek şey bunlar. "O kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor."

"İyi bir korku muydu, yoksa kötü bir korku mu?" diye soruyor Kai.

"En iyi türü," diye mırıldanıyorum, hafifçe gülerek.

Orada kaldık, dördümüz avluda birbirimize dolanmıştık; asla net bir şekilde hayal etmeme izin vermediğim bir hayatın başlangıcıydı bu.

"Bu ev mükemmel," diye fısıldıyorum ve bunu gerçekten kastediyorum. Şu anda her şeye sahibim.

İçimde hâlâ vücudumun iyileşmesini bekleyen küçük, korkmuş bir parça olsa bile.

SON SÖZ

HAZİRAN

İki Ay Sonra

Yavaşça uyanıyorum, derin ve durgun bir havuzun yüzeyine doğru yüzer gibi, sıcaklık ve rahatlık katmanları arasında yükseliyorum. Öğleden sonra ışığı perdelerden süzülüyor.

Yatak odası devasa. İlk taşındığımızda, erkekler hayatımda gördüğüm en büyük yatağı özel siparişle getirtmekte ısrar ettiler; dördümüzün de yan yana uyuyabileceği, kimsenin yatağın ayak ucuna sıkışıp kalmayacağı kadar büyük bir yatak. Yumuşak çarşaf, ağırlıklı battaniyeler ve makul bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla yastıkla donatılmış yatak, odayı domine ediyor.

Şimdi çarşafın arasında sıkışıp kaldım, sanki uyurken kavga etmişim gibi vücudum çarşafın etrafına dolanmış durumda. Ki son birkaç günü göz önünde bulundurursak, muhtemelen gerçekten de kavga etmişimdir.

Son zamanlarda bende bir sorun var. Tam olarak sorun değil, ama bir gariplik, bir farklılık. Sürekli yorgunum. Son üç gündür uyanık olduğumdan daha çok uyuyorum, sadece kesinlikle gerekli olduğunda yataktan kalkıp tekrar yorganın altına giriyorum.

Bana iyi gelen tek şey, Alfa'larımın kokusuyla çevrili yatağımızda olmak, her yastığa, battaniyeye ve kumaşın her santimetrekaresine sarılmak. Kokuları içimdeki huzursuzluğu yatıştırıyor.

Hafifçe kıpırdandım ve kolumu, yanıma bastırılmış Kai'nin vücut yastığının etrafına daha sıkı sardım. Şimdi iki tane daha vardı, biri Carter'ın,

diğeri Seth'in resmiyle; hepsi de muhtemelen dışarıdan bakıldığında gülünç görünen bir düzende etrafımda dizilmişti.

Birden fark ediyorum ki, bir yuva. Kendime bir yuva inşa etmişim.

Bu düşünce beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmıyor. Doğru ve doğal geliyor. Çocuklar gece yatağa geldiklerinde, kendilerine yer açmak için vücut yastıklarını kenara atıyorlar. Bir keresinde yüzünde hiç utanmadan kendi yastığına sarılırken yakaladığım Kai hariç.

Yorgunluğun zihnimi hâlâ sarmış olmasına rağmen, o anıyı hatırladıkça gülümsüyorum. Dikkatlice geriniyorum.

Yanıyorum, sanki saatlerce doğrudan güneş ışığı altında yatmışım gibi cildim ısınıyor. Uyku tişörtümün hafif pamuklu kumaşı bile tenimde dayanılmaz derecede ağır geliyor.

Battaniyeleri üzerimden atıyorum ve ağırlıklarını hemen özlüyorum. Sonra üşüdüğüm için tekrar üzerime çekiyorum. Sonra çok sıcakladığım için tekrar üzerimden atıyorum. Bu çelişki insanı çıldırtıyor.

"Bu da ne?" diye mırıldanarak kendimi doğrultup oturdum. Oda hafifçe eğildi, sonra dengelendi ve komodinin üzerindeki su şişesine uzandım. Birileri benim için şişeyi ve çeşitli atıştırmalıkları sürekli dolduruyordu. Çikolata. Kurabiye. Kraker ve peynir. Kalkmak çok zahmetli geldiğinde atıştırabileceğim küçük şeyler.

Derin bir nefes alıyorum ama su hiçbir işe yaramıyor. Aksine, içimdeki cehennem ateşini daha da alevlendiriyor, sanki bir çay kaşığıyla büyük bir ateşi soğutmaya çalışıyorum.

Belki buraya bir vantilatör daha eklememiz gerekiyor. Ya da klimayı kutup seviyesine kadar kısamamız gerekiyor. Ya da tamamen Alaska'ya taşınmamız gerekiyor.

Su şişesini yere bıraktım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Duş, işte ihtiyacım olan şey bu. Bu yüzden kalktım ve ilk kramp girmeden önce üç adım attım.

Karnımın alt kısmında başlayan, hafif bir ağrı, o kadar hızlı bir şekilde keskin, saplayıcı bir acıya dönüşüyor ki, kendimi hazırlamaya vaktim olmuyor. Nefes nefese iki büküm oluyorum, ellerim karnıma gidiyor, acının kaynağına bastırmaya çalışıyorum.

"Bu da ne—"

Bir kramp daha. İlkinden daha kötü. Sanki içeriden bir şey beni dışarı çıkarmaya çalışıyor gibi hissediyorum ve yana doğru sendeliyorum, omzum duvara o kadar sert çarpıyor ki morluk oluşuyor.

Nefes alamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum; sadece üzerime çöken her acı dalgasına dayanmaya çalışıyorum.

"Tanrım, bana neler oluyor?"

Duvara yaslanıp yere çömeldim, kollarımı belime doladım, nefes nefese kaldım. Acı her yerimdeydi artık. Sadece midemde değil, tüm vücudumda, her sinir ucum yanıyor, her kasım anlamadığım bir saldırıya karşı kasılmıştı.

Sanırım ölmek böyle bir şey.

Sonra iç bacaklarımda sıcak, kaygan ve kesinlikle hissedilebilir bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Elim bilinçsizce hareket edip bacaklarımdan arasına uzanıyor ve geri çektiğimde parmaklarım kalın ve pürüzsüz bir şeyle kaplı. Öğleden sonra ışığında parıldayan bir şey.

Kaygan.

Ve birdenbire her şey anlam kazanıyor. Yorgunluk. Yuva kurma isteği. Geçmeyen ateş. Alfa'larımdan kokularıyla kendimi çevreleme ihtiyacı.

Isıtıcım sonunda geldi.

Duvara yaslanmış, yere çömelmiş halde, yarı kahkaha yarı hıçkırık bir ses çıkardım. Bunca haftalık bekleyişin ardından. Geceleri uykusuz kalıp, bozulmuş olup olmadığımı, diğer Omegaların doğal olarak yaşadığı şeyleri bir daha deneyimleyip deneyimleyemeyeceğimi, bedenimin kalbime yetişip yetişmeyeceğini merak etmişim.

Kasılmalar şiddetlendi ve rahatlatma hissi yerini yeni bir panik dalgasına bıraktı. Çünkü kızgınlık dönemleri hakkında okumakla, birini yaşamak tamamen farklı şeyler. Okuduğum hiçbir şey beni buna hazırlamamıştı. Yoğunluk. Kontrol kaybı. Vücudumun birdenbire kendi yasaları ve talepleri olan yabancı bir ülke haline gelmesi.

Tuvalete doğru sendeliyorum, parke zeminde daha sonra utanacağım kaygan bir iz bırakıyorum. Şu an umurumda değil. Şu an tek önemli şey, vücudumu işlevlerimi yerine getirebilecek kadar soğutmak ve bu duruma son verebilecek üç adamı bulmak.

Duşta her şey bulanık. Soğuk su, tenimin altındaki ateşi dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Kaygan su, bacaklarımdan neredeyse yıkadığım hızda aşağı akıyor. Ellerim o kadar titriyor ki sabunu zar zor tutabiliyorum.

Ve tüm bunların altında, saniye saniye güçlenen bir özlem yatıyor. Doyurulma, sahiplenilme ve işaretlenme ihtiyacı.

Elimden geldiğince kurulanıyorum ama vücudum işbirliği yapmıyor. Kayganlık devam ediyor, havluyu ıslatıyor ve o kadar titriyorum ki dişlerim birbirine çarpıyor. Kendime yeni bir havlu sarıp banyo tezgahına tutunuyorum ve aynadaki yansıma bakiyorum.

Gözlerim donuk, yanaklarım kızarmış, dudaklarım aralık ve nefesim kesik kesik, sığ hırıltılar halinde geliyor.

Tamamen kontrolünü kaybetmek üzere olan bir kadın gibi görünüyorum.

Çünkü öyleyim.

Banyodan çıkıp merdivenlere yöneldim, titrek bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı hareket ettim. Her adımda bacaklarım arasında sürtünme oldu ve bu his neredeyse dayanılmazdı. İki kez durmak zorunda kaldım, duvara yaslandım ve boğazımdan çıkmak isteyen inlemeleri bastırmaya çalıştım.

“Neredesin?” diye sesleniyorum. “İnanmayacaksınız—”

Cümleyi tamamlayamıyorum.

Üçü de evin farklı yerlerinden çıkıp, endişeli ifadelerle oturma odasında toplandılar. Seth mutfaktan, Carter çalışma odasından, Kai ise bahçeden gelmişti. Merdivenlerin dibinde, üzerimde sadece bir havluyla, yüzüm kızarmış, titreyen ve kendimi zar zor toparlamaya çalışan bana bir baktılar.

"Ne oldu?" diye soruyor Seth, zaten bana doğru gelirken. "June, ne oldu?"

Onlara anlatmak için ağzımı açıyorum. Sonunda geldiğini, kızgınlığının başladığını, aslında yıkılmadığımı açıklamak için. Ama bunun yerine, başka bir kramp beni ikiye katlayıp bacaklarımdan aşağıya yeni bir kayganlık dalgası gönderirken, alçak ve çaresiz bir inilti çıkıyor ağzımdan.

Saniyeler içinde yanımdalar. Üçü birden, etrafımı sarmış, elleri beni dengelemek için uzanıyor. Ve tenleri tenime değdiği anda içimde bir şey alevleniyor.

Burun delikleri aynı anda genişliyor. Benden dalga dalga yayılan kokuyu içlerine çekerken göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum. Bir an için kimse hareket etmiyor. Kimse nefes almıyor.

Sonra Kai'nin yüzünde hem sevinç hem de avcılık dolu bir sırıtış belirdi. "Ah, bebeğim," diye fısıldadı. "Kendini bize hazırlıyorsun. Sonunda birileri kızgınlık dönemine girdi."

“Bu delilik,” diye zar zor söyleyebiliyorum ama kelimeler yanlış çıkıyor, göğsümden izinsizce uğuldayan bir mırıltıyla karışıyor. “Ben... Ben yapamam...”

Bedenim kendiliğinden hareket ediyor. Bir elim Seth'in gömleğine kenetlenmiş, diğer elim Carter'ın saçlarına dolanmış, ikisini de daha önce hiç bilmediğim bir güçle kendime doğru çekiyorum. Onlara hava kadar ihtiyacım var.

"Bir şey yapın," diye inledim. "Lütfen. Ölmeden önce."

Carter sakın bir şekilde, "Ölmeyeceksiniz," diye açıklıyor.

"Öyle hissettiriyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bunun geleceğini biliyorduk," diye ekliyor Seth, elleri belimi bulup dizlerim bükülmeye başladığında beni dengede tutarken. "Sadece sabırlı olmamız gerekiyordu."

Kai, "Sabır abartılıyor," diye belirtiyor. "Bu havlu da öyle."

Kumaşı çekiştiriyor ve ben itiraz edemeden kayıp gidiyor. Zaten onların ellerinin tenimde, ağızlarının bedenimde, penislerinin içimde olmasından başka bir şey istemiyorum.

"Aman Tanrım." Bu sözler, yeni bir ihtiyaç dalgasının bedenimi alt üst etmesiyle birlikte ağzımdan zorla döküldü. "Eğer konuşmayı bırakıp beni şimdi almazsan, patlayacağım. Vücudum neden böyle hissediyor?"

Üçü de beni baştan aşağı süzerek birbirlerine bakışıyorlar. İçlerinde ham ve inkar edilemez bir açlık var. Kendilerini tutuyorlar, iyi olduğumdan emin olmak için bekliyorlar, diye düşünüyorum.

Carter nazıkçe, "Bu senin ilk eleme turun," diyor. "Vücudun alışıyor. Yoğunluk zamanla dengelenecek, ama şu an..."

"Şu anda hepinizin benimle sevişmesi gerekiyor, yoksa aklımı kaybedeceğim!" Titrek ellerimle onlara doğru uzanıyorum.

Kai, ben daha bir kelime bile söyleyemeden beni kucağına aldı. Kolları beni güçlü bir şekilde sardı, göğsüne yasladı ve ben de yüzümü boynuna gömüp onun nefesini içime çektim.

"Önce yatak odasından başlayalım," diye talimat verdi, merdivenlere doğru ilerlerken. "Sonra evin geri kalanına geçebiliriz. Her odayı hakkıyla kutsayalım."

Carter ve Seth hemen arkalarından geliyor, giderken üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıyorlar. Çıplak göğüslerini, belirgin kaslarını, çoktan sertleşmiş ve dikleşmiş penislerini görüyorum. Kahretsin, onlara şimdi ihtiyacım var.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye nefes nefese sordum, ağzım Kai'nin nabız noktasına değip dişlerim derisine sürtünürken.

"Sevgilim," diye mırıldandı Seth arkamızdan bir yerlerden, "kızgınlık dönemleri bir günden bir haftaya kadar sürebilir. Ve tüm bu süre boyunca, içimizde birimizin olmasını isteyeceksin. Seni sahiplenmesini."

"Bunu biliyorum," diye zar zor söyleyebiliyorum, ama söylerken bile aslında bilmediğimi fark ediyorum. Gerçekten bilmiyordum. Kitaplarda, makalelerde ve forumlarda bu kelimeleri okudum, ama hiçbir şey, hiçbir şey beni bu acı verici boşluğa hazırlamadı. Acıya yakın bir ihtiyaç. Bir Alfa tarafından çiftleştirilme ya da bunu denerken ölme arzusuna dair umutsuz, ilkel bir dürtü.

"Ya evde olmasaydın?" Bu düşünce aniden, korkuyla karışık bir şekilde aklıma geliyor. "Ya bu olaylar başladığında yalnız olsaydım?"

Şimdi yatak odasındayız. Kai beni yatağa bırakıyor ve ben hemen ona, ya da herhangi birine uzanıyorum, bir saniye bile olsa teması kaybetmek istemiyorum.

"Bu asla olmayacak," diyor Carter kararlı bir şekilde, eğilip alnıma bir öpücük kondurarak. Dudakları ateşli tenime serin bir şekilde değişiyor ve rahatlamayla inliyorum. "Üçümüz birlikteyken asla olmaz. Birimiz her zaman burada olacak."

Kai, soyunurken, tüm o kaslara ve takı piercingleriyle parıldayan ereksiyonuna bakıp ağzımın suyu akarken, "Sana bir panik butonu alacağız," diye önerdi. "Basabileceğin ve hepimize aynı anda uyarı gönderecek bir şey. Hemen koşarak geleceğiz."

"Ya da seni asla yalnız bırakmayız," diye ekliyor Seth, elleri çoktan yatağı battaniyelerden, yastıklardan ve özenle yerleştirdiğim tüm yuva malzemelerinden temizlemeye başlamıştı bile. "Bu da işe yarar."

Onun her şeyi bir kenara itmesini izliyorum ve içimdeki küçük bir parça buna itiraz ediyor. Burası benim yuvam, ama sıcaklık ve açlıkla yanıp tutuşan daha büyük parça battaniye ve yastıkları umursamıyor. Sadece etrafımı saran üç adamı umursuyor; bedenleri çıplak, gözleri arzuyla kararmış, penisleri hazır.

"Bunu nasıl başaracağımız hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, sesim titreyerek. "Ama size ihtiyacım var. Hepinize."

Seth bir yanıma, Carter da diğer yanıma, tamamen çıplak bir şekilde yerleşti. Kai yatağın ayak ucunda diz çökmüş, bakışları vücudumu öyle bir yoğunlukla süzüyordu ki, tüylerim diken diken oldu.

Carter, nefes alışverişi hızlanırken parmaklarıyla kolumu okşayarak, "Sadece nefes al," diyor.

"Eğer işler çok zorlaşırsa," diyor Kai, yırtıcı bir zarafetle bana bakarak, "söyleyin yeter. Dururuz. Yavaşlarız. Ne gerekiyorsa yaparız."

Bir kramp daha beni yakaladığında nefesim kesildi. "Sakın ama asla durmamamı istiyorum."

Acı dayanılmaz, ama boşluk daha da kötü. İçimde doldurulmayı bekleyen bir boşluk var. Kai'nin elleri dizlerimin üzerinde ve onları açıyor. Ayaklarımı kaldırıp yatağın kenarına yaslıyorum, bacaklarımı da açık bırakıyorum. Bütün bakışlar sunduğum şeye odaklanıyor.

Kai sırtıyor. "Amcığının nasıl titrediğini ve bize ne kadar ihtiyaç duyduğunu çok seviyorum." Parmakları üzerimde ve tam da ihtiyaç duyduğum yerde tenimin hassasiyetinden dolayı çılgılık atıyorum.

Seth'in ağzı benimkini buluyor, inlememi yutarken eli göğsümü sıkıyor. Carter boynuma öpücükler konduruyor, dişleriyle kazıyarak gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmasına neden oluyor. Bacaklarımın arasına yerleşen Kai, eğilip beni ateşli bir şekilde yalıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp inliyorum, daha fazlasını istiyorum. Klitorisimi emiyor ve çeğiştiriyor, hiç de yumuşak değil ve ben buna bayılıyorum.

Carter göğsüme yöneldi, meme ucumu sertçe emdi, ısırdı, beni çıldırttı.

Seth ağzımı bırakıp dizlerinin üzerinde öne doğru kaydı, penisi aniden dudaklarıma bastırdı. Çok büyüktü ve içimdeki açgözlü taraf ağzımı araladı ve onu dilimle içeri aldım. Çıkardığı o tıslamalar kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Bu anı unutmayın," diyor usulca. "Evde, kendi sürünüzle geçirdiğiniz ilk yarışma."

Ona cevap verip bunu sonsuza dek hatırlayacağımı, sahip olamayacağımdan korktuğum her şeyin bu olduğunu söylemek istiyorum. Ama ağzım onun daha da derine itmesiyle dolu ve mantıklı düşünmek imkansız hale geliyor.

İlk dalga beni içten içe yarılıp açılmış gibi vurdu.

Sadece titrememle kalmıyorum; yıkılıyorum. Nefesim kesiliyor, kaburgalarım ağrıyor, tüm vücudum kasılıyor ve titriyor, sanki kaçmak mı yoksa erimek mi gerektiğine karar veremiyor. Sırtım yataktan kalkıyor, ellerim çarşafı sıkıca kavriyor, Seth'in penisi hala ağzımın derinliklerinde.

Bu sadece zevk değil.

Bu, teslimiyet ve güven meselesi.

Carter'ın dudakları omzuma değiyor, sıcak ve istikrarlı, sesi alçak, sanki beni bir şeyin eşiğinden geri çekiyormuş gibi. "İşte bu," diye fısıldıyor tenime. "Bırak kendini. Biz yanındayız."

Gözlerim yanıyor ama yetmiyor. Seth'i emmeye devam ediyorum, dilimi penisinin altına sürüyorum ve onu arzuyla titretiyorum. "Böyleyken çok güzelsin," diyor tıslayarak.

Kai hiç bir şey söylemiyor. Beni diliyle paramparça etmekle, beni gittikçe daha da yukarı itmekle meşgul, ta ki artık dayanamayacağımdan emin olana kadar.

Sonra Kai beni bıraktı ve ben burnumdan nefes verdim, ama o ayağa kalktı, bacaklarımı göğsüne yaslamak için kaldırdı ve Seth ağzımın içine daha da derinlere girerken bana aşağıdan sırttı.

Onu izliyorum ve penisini bana bastırırken ne kadar konsantre olduğunu görüyorum ve anında piercinglerinin verdiği zevki hissediyorum. İçime doğru itilirken boğazımdan bir inilti çıkıyor, aşağıya uzanıp kalçalarımın tutuyor ve beni yataktan hafifçe kaldırıyor. Ve bana o kadar sertçe giriyor ki titriyorum ve içimden kaygan bir sıvının sızdığını hissediyorum. İşte tam olarak bunu arzuluyorum ve Carter göğüslerimden kendini kaldırdığı anda.

Sırıttıyor. "Bana bakın."

Evet, yapıyorum. Yer değiştiriyor, daha da yaklaşıyor, bacaklarını belime dolayıp yukarı doğru kayıyor. Sıkıca bastırıyor, yoğun sıcaklık beni yerimde sabitliyor, onun altında kalmaktan başka çarem kalmıyor. Kocaman cinsel organı göğüslerimin arasındaki boşlukta duruyor, ondan ateş saçılıyor, Kai de bana doğru itişip kakışırken tüm vücudum titriyor.

Carter'ın elleri göğüslerimin yanlarına kayarak onları bir araya getiriyor, ereksiyonunu arasına alıyor. İnleyerek itmeye başlıyor, benimle birlikte kendini tatmin ediyor. Bir elimi Seth'in uyluğuna sıkıca tutuyorum, diğer elimle de Carter'ın bacağını kavırıyorum. Üç erkeğim de homurdanıyor ve onların arzu nesnesi olmaktan doyamıyorum. Ritmimizi bulurken yatak altımızda sallanıyor ve ben cennette uçuyorum.

Seth fısıldayarak, "Bunu yarım yamalak yapmayacağız June," dedi. "Bize hepsini ver."

Carter nefes nefese, "Sen inanılmaz derecede güzelsin," diye ekliyor.

"İstedığın şeye benziyor mu?" diye mırıldandı Kai, Carter'ın arkasından yana doğru eğilerek, bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi göz kırptı.

Teması kesiyorum, Seth'i dudaklarımı yalamak için kısa bir süreliğine bırakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Hayatımda hiç bu kadar bitkin ve aynı zamanda tatmin olmuş hissetmemiştim," diye fısıldıyorum. "Sadece... lütfen durma."

Daha da yaklaştıkça, sürtünmeyi ve ısıyı kovalayarak, daha fazlasını kovalayarak, ciğerlerimden her nefes girip çıkıyor. Seth, beni ilk başta hapishaneden onu aldığım da başıma bela açan o sırtışıyla bana bakıyor.

Ve bakın bu beni nereye getirdi.

Üç kovboyun arasında sıkışmış, ellerinde dağılmış haldeydim ve bundan o kadar mutluydular ki ben de gülebilirdim.

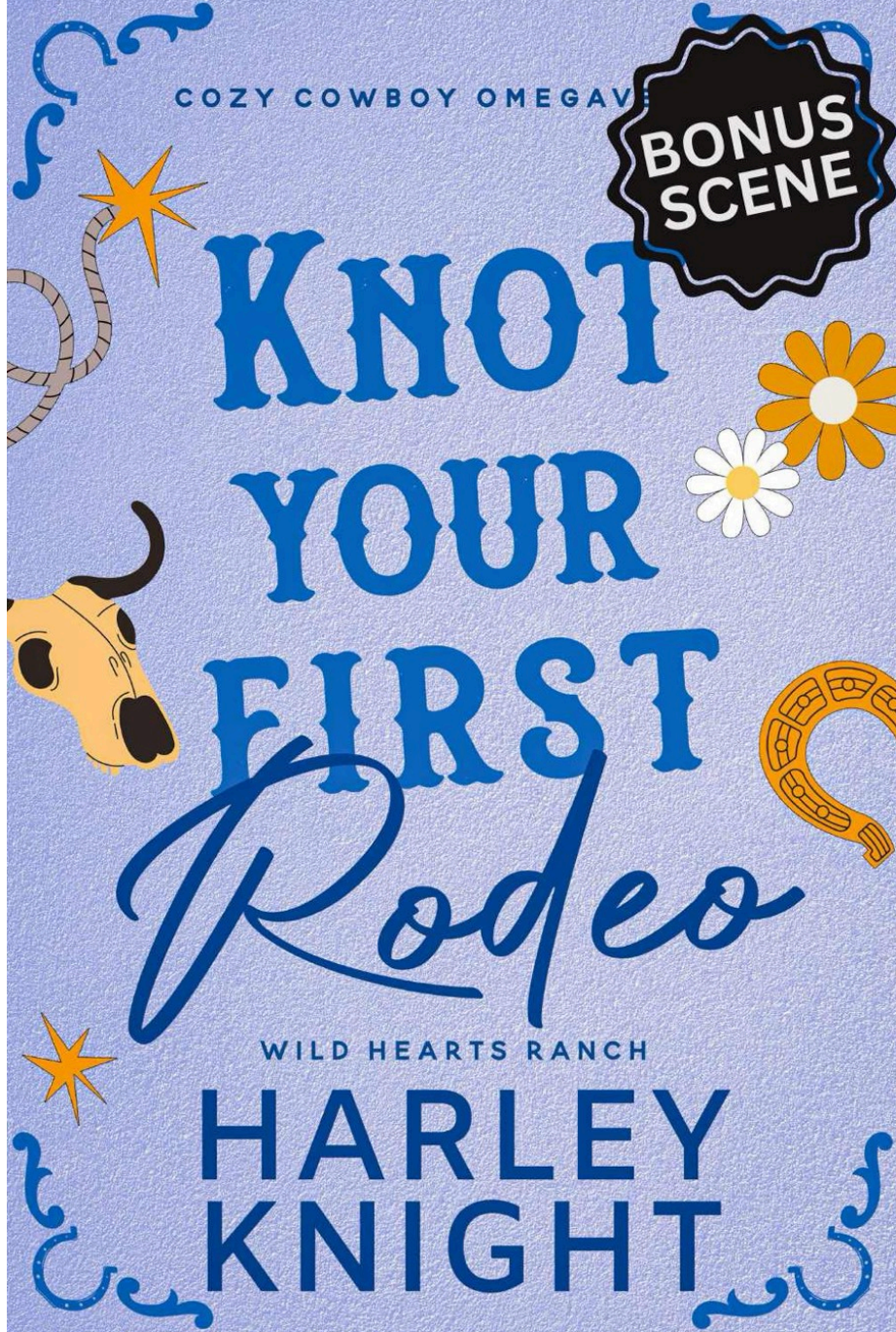
Kendimi tekrar o ana bırakıyorum, Seth'in penisini tekrar ağzıma alıyorum ve onlara verdiğim her şeyi veriyorum, tempoyu ve kuralları onların belirlemesine izin veriyorum. Her saniyesini seviyorum, bu açgözlü, unutulmaz anın, dünyanın geri kalanı sadece gürültü olana ve gerçek olan tek şey biz olana kadar uzamasını istiyorum.

June'un Seth'i kitap kulübüne "davet etmesi" üzerine neler yaşandığına dair bonus sahneyi okuyun.

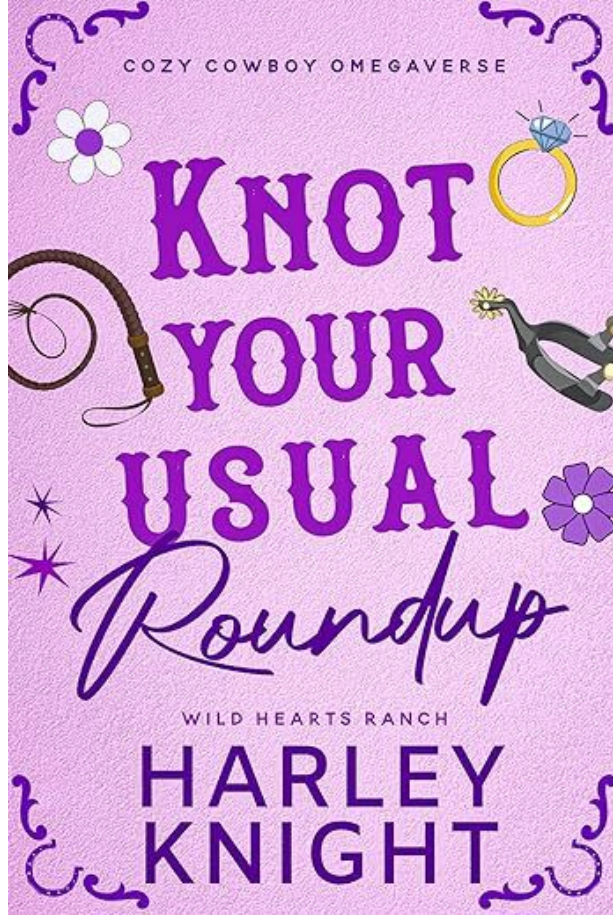
BONUS SAHNE

June'un Seth'i kitap kulübüne "davet etmesi" (ve ona hiçbir şekilde önceden haber vermemesi) sonucu yaşananları anlatan bonus sahneyi okuyun.

Sahneyi okumak için ücretsiz kopyanızı [buradan](#) indirin...

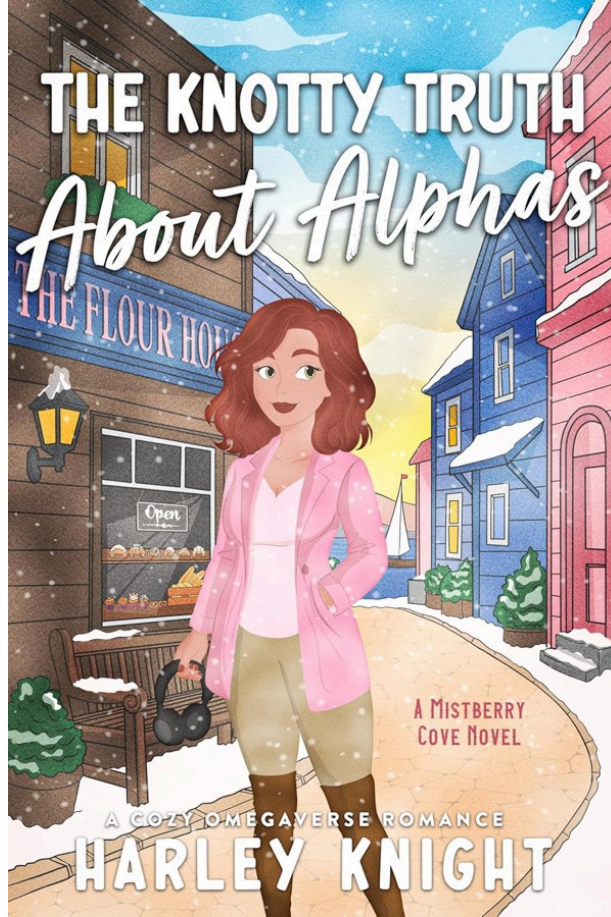

BU ALIŞILMIŞ BİR ÖZET DEĞİL
VAHŞİ KALPLER ÇİFTLİĞİ

Kopyanızı bugün buradan edinin...

ALFALAR HAKKINDAKİ ÇILGIN GERÇEK BİR MISTBERRY COVE ROMANI

Onun sesi beni gerçek erkeklerden soğuttu. Alçak, kirli, bağımlılık yapıcı.

Joe Hamilton'ın sesli kitapları sadece bir hikaye anlatmıyor. Bedenimi ele geçiriyor, sadece sesle beni tutkunun doruk noktasına sürüklüyor. Tüm aşk romanlarını dinledim. Birden fazla kez. O bir fantezi.

Yüzü olmayan bir ses. Ta ki onu gerçek hayatta duyana kadar.

Gizli bir görev için Mistberry Cove'a gidiyorum. Plan basit: ortama karış, Alfa liderliğindeki bir şirket hakkında kanıt topla ve kimse gerçek kimliğimi anlamadan oradan ayrıl. Ama sonra feribota binıyorum ve onun sesini duyuyorum. Joe. Bizzat kendisi. Beni mahveden her günahkar fısıltının ardındaki adam. Benimle konuştuğunda, neredeyse nefes almayı unutuyorum. Beynim yetişmeden önce vücudum tepki veriyor ve o kadar çok hayranlık duyuyorum ki neden burada olduğumu bile unutuyorum.

Sonra eski sürümden, beni hiçbir şeymişim gibi dışladıkları sırada sessizce oturan Beta'yı görüyorum. Acı keskin ve hızlı bir şekilde saplanıyor, onların paramparça ettiği şeyi yeniden inşa etmek için harcadığım yılları kasıp kavuruyor. Ve biliyorum ki, sorunlar daha yeni başlıyor.

Çünkü yeni işime gizlice gittiğimde yine Joe'ya rastlıyorum. Ve orada zaten çalışan üç Alfa daha, içimdeki çekimi görmezden gelmeyi imkansız hale getiriyor. Dikkatliler, manyetikler ve fazlasıyla algılayıcılar.

İşimi yapmak için geldim, bir sürüye kanmak için değil.

Ama eski hayatım beni Mistberry Cove'a kadar takip etti ve barışmak için gelmediler.

Sırrım ortaya çıkarsa, sadece görevi kaybetmekle kalmayacağım.

Yıllarca yeniden kurmak için mücadele ettiğim kırılğan kontrolü kaybedeceğim.

Ve bir sürüye aşık olup tekrar reddedilmenin acısını atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum.

Bu bağımsız RH Omegaverse romantik romanı, kaynayan tutkuyu küçük kasaba sırlarıyla ve keskin zekâyla harmanlıyor. Gizli gerilim, yasak bağlar ve ona -ve sadece ona- takıntılı, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı Alfa erkekleri arayan okuyucular için mükemmel.

[Kopyanızı alın](#)

FISILDAYAN KORU'DAKİ KARMAŞIK BAĞLANTILAR

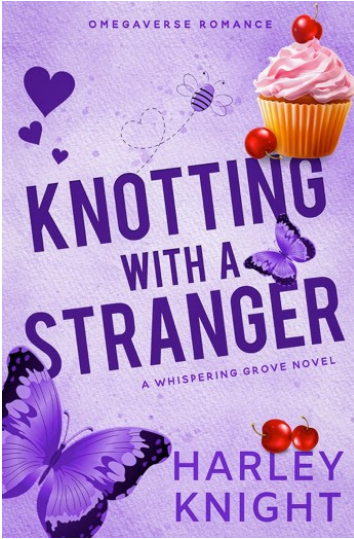
*Tangled in Tinsel & Knots' ta tanıştığınız diğer Alfa
ve Omegalar hakkında merakınız mı var? İşte
onların hikayelerinin başladığı yer.*

Bir Yabancıyla Düğüm Kurmak

Lily yanlışlıkla bir suçluya cesedi nasıl saklayacağını soran bir mesaj atar ve sonunda suçlu ve iki güzel arkadaşıyla birlikte bir kulübede mahsur kalır.

Karakterler: Lily, James, Hunter ve Archer

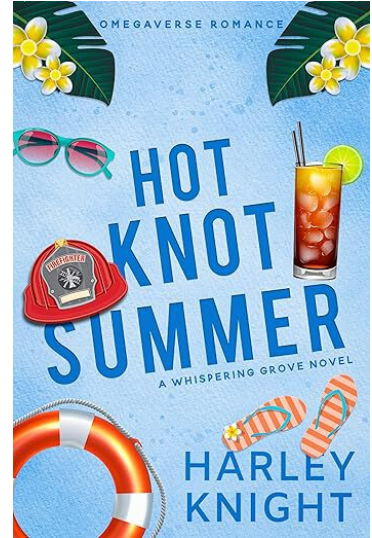
Şimdi Okuyun

Sıcak Düğüm Yazı

Emma, kendisini aldatan erkek arkadaşından kaçır ve şüpheli bir ev yangını sonucu gidecek başka yeri kalmayınca kendini üç itfaiyecinin kollarına atar.

Karakterler: Emma, Atlas, River ve Levi

Şimdi Okuyun

Balkabağı Baharatı, Düğüm Geceleri

Cindy, şiddet uygulayan eski sevgilisinden kurtulmak için bir yabancıdan erkek arkadaşymış gibi davranmasını rica eder; ancak sonunda üç motosikletçi tarafından sahiplenilir ve korunur.

Karakterler: Cindy, Holt, Arrow ve Luke

Şimdi Okuyun

Ökseotu Altındaki Düğüm

Ruby'nin, barını yozlaşmış kuzeninden kurtarmak için Noel'e kadar vakti var ve üç Alfa, onunla tek tek randevularda koku uyumu konusunda anlaşarak işe koyulmaya kararlı.

Karakterler: Ruby, Dominic, Knox ve Garrett

Şimdi Okuyun

BÜLTENİME KAYDOLUN

Hikayeyi beğendiniz mi?

Yakında neler olacağını kaçırmayın! Yeni yayınlar, yazma sürecime dair perde arkası bilgiler, erken sanat eserleri tanıtımları, özel baskı haberleri ve sadece aboneler için bonus içerikler hakkında özel güncellemeler için bültenime katılın. Bağlantıda kalmanın en iyi yolu bu ve hatta bazı sırları herkesten önce öğrenebilirsiniz.

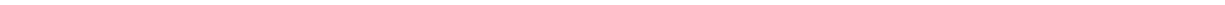
Buraya tıklayarak katılın ve hiçbir anı kaçırmayın!

Sayfa 590

HARLEY KNIGHT HAKKINDA

Merhaba, ben Harley Knight! Kitaplara, yazmaya ve mutlu sonlara tamamen takıntılı bir aşk romanı yazarıyım. Duygu, tutku ve unutulmaz karakterlerle dolu, son sayfayı çevirdikten çok sonra bile aklınızda kalan hikayeler yaratmayı seviyorum. Yazmadığım zamanlarda, kendimi iyi bir kitabın içinde kaybolmuş veya bir sonraki büyük maceranın hayalini kurarken bulabilirsiniz. Benim için, aşkın neden uğruna savaşılmaya değer olduğunu hepimize hatırlatan aşk hikayeleri yazmaktan daha iyi bir şey yok.

İletişim: knightharleyus@gmail.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM